

Giới thiệu Nhân Dục Đạo

Tựa truyện đã khái quát được nội dung chính trong câu chuyện sẽ có những tình tiết Cuồng - Dâm.

Những chàng trai chưa trưởng thành chưa được nếm trải vị đời! Ở đây, ta sẽ cho các ngươi thấy thế nào là dục - vọng - hắc ám điên cuồng nhất mà nội tâm con người có thể tưởng tượng được, thậm chí không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu tử! Nếu ngươi là người quang minh lỗi lạc, thích chính nhân quân tử, thích hành hiệp trượng nghĩa, **VẬY LIỀN QUÊN ĐI**. Bản tôn chính là Ma Tôn. Ở đây không có đúng sai, không có chuẩn mực mà các ngươi biết tới hay hướng tới, chỉ có chấp nhận **HOÁ MA**, mới có thể cùng ta đi hết nhân sinh này!

Còn bây giờ, mời nhập ma! -*-

Luyện khí

Trúc cơ

Kết đan

Nguyên anh

Phong Thần

Phá giới

Thiên Nhân - Thiên Ma

Sinh Tử - Song Ma

Bán Tiên - Ngụy Ma

Chân Tiên - Chân Ma

Tiên Vương - Ma Vương

Tiên Quân - Ma Quân

Tiên Thánh - Ma Thần

Tiên Đế - Ma Tôn

Đạo cảnh tiểu/trung/đại cực vị

Nguyên cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nhân Dục Đạo.

Tg: Cuồng Dâm Ma Tôn.

- *- Tên tác giả thể hiện phần nào tác phẩm: Cuồng - Dâm. Những tên tiểu tử chưa trải sự đời kia! Ở đây, ta sẽ cho các ngươi thấy thế nào là dục - vọng - hắc ám điên cuồng nhất mà nội tâm con người có thể tưởng tượng được, thậm chí không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu tử! Nếu ngươi là người quang minh lỗi lạc, thích chính nhân quân tử, thích hành hiệp trượng nghĩa, **VẬY LIỀN CÚT ĐI**. Bản tôn chính là Ma Tôn. Ở đây không có đúng sai, không có chuẩn mực mà các ngươi biết tới hay hướng tới, chỉ có chấp nhận **HOÁ MA**, mới có thể cùng ta đi hết nhân sinh này!

Còn bây giờ, mời nhập ma! -*-

.....

Luyện khí

Trúc cơ

Kết đan

Nguyên anh

Phong Thần

Phá giới

Thiên Nhân - Thiên Ma

Song Tử - Song Quỷ

Bán tiên - Ngụy ma

Chân tiên - Chân ma

Tiên Vương - Ma Vương

Tiên Quân - Ma Quân

Tiên Thánh - Ma thần

Tiên Đế - Ma tôn

Đạo cảnh tiểu/trung/đại cực vị

Nguyên cảnh

.....

Hàn Phong là một cô nhi. Hắn được sư phụ nhặt được trong một chuyến lịch lãm của người. Mười mấy năm nay, hắn chỉ quanh quẩn trên đỉnh Ngọc Phong sơn, làm bạn với sư phụ và dã thú, sống một cuộc sống vô ưu vô lo, hoàn toàn không biết một chút gì về thế giới con người.

Sư phụ của Hàn Phong - Thanh Thủy, nhìn bề ngoài dường như mới chỉ tròn mười tám tuổi. Nếu trên đời có thiên tiên, vậy thì nàng chính là ví dụ chính xác nhất. Thân hình của nàng tựa như hội tụ tất cả tinh hoa đất trời. Mái tóc dài đen bóng hững hờ buộc sau lưng, xoã xuống kiêu đồn đầy đặn, vòng eo tinh tế uốn lượn mờ ảo sau lớp xiêm y mỏng manh. Phía trên nữa, đôi nhũ hoa cao vút ẩn hiện chực chờ bung ra khỏi ngực áo, nếu để nam nhân trong thiên hạ nhìn thấy, có thể làm cho chúng điên cuồng từ bỏ tất cả mà truy cầu. Đôi mắt nàng tựa ánh sao trên trời, ánh lên nét quyến rũ khôn cùng, khiến tâm thần như lạc vào trong đó...

Tất cả điều này, chỉ Hàn Phong là được thưởng thức...

"Hàn Phong, tên tiểu tử nhà ngươi trốn đâu rồi!"

Hôm nay chính là ngày Hàn Phong tròn 16 tuổi, Theo như sư phụ nói, sẽ là một lần quán đỉnh cuối cùng, sau đó sẽ cho hắn xuất sơn lịch lãm.

Quán đỉnh chính là điều Hàn Phong sợ hãi nhất, lần này lại là lần cuối, chắc chắn là càng thêm kinh khủng. Vậy nên ngay từ sáng sớm, hắn đã trốn ra sau núi hồng tránh nạn.

Thanh Thủy cũng rất bất đắc. Nàng khẽ thở dài, vươn ngọc thủ thon mịn lên vuốt nhẹ mi tâm, miệng nhắm khẽ khẩu quyết.

Hình ảnh Hàn Phong đang nghịch bùn đất phía sau núi lập tức hiện lên trong tâm thần nàng. Có chút dờ khóc dờ cười, Thanh Thủy khẽ nhún chân, chớp mắt sau nàng đã đứng phía sau núi cạnh tên tiểu tử kia.

Hàn phong đang cật lực đào một cái động phủ, hắn ý đồ trốn vào trong đó, đợi ngày mai tới mới trở về, thậm chí cả lương khô cũng đã chuẩn bị rồi.

Theo một tiếng xé gió sau lưng truyền tới, Hàn Phong giật mình quay đầu, bất chợt thấy Thanh Thủy đã đứng sau lưng mình. Hắn có chút không thể không chế mà ngã xuống.

Khoảng cách hai người có chút gần. Thanh Thủy lại đứng ngược sáng, nắng sớm xuyên qua kẽ lá chiếu trên người nàng, làm lớp y phục mỏng manh tựa như trong suốt. Nhất thời làm lộ ra những đường cong mê người.

Hàn Phong đưa mắt lướt trên khuôn mặt tuyệt mỹ của sư phụ, không tự chủ được mà quét xuống dưới. Ở cự li này, hắn có thể thấy rõ mồn một đôi nhũ hoa khổng lồ kia khẽ lay động theo từng nhịp thở của sư phụ, điểm trên đó là hai hạt đậu nho nhỏ. Bên dưới, vòng eo nhỏ nhắn của sư phụ khẽ đung đưa như thổi miên, dẫn dắt Hàn Phong nhìn xuống phía dưới nữa.

Một vùng tam giác đen nhánh ẩn hiện sau lớp y phục mỏng manh, gió núi nhẹ thổi qua, làm y phục có chút bó sát vào thân hình, lộ ra hai núm... (Các người nghĩ là cái gì?) Hàn Phong thậm chí có chút ảo giác, hạ thân sư phụ mình dường như... Hơi ướt?

Hắn khẽ nuốt nước bọt, trong đầu quay mòng mòng không suy nghĩ được điều gì nữa. Một cảm giác căng tức trong người bỗng dưng xuất hiện nhất là hạ thân của hắn, cảm khác như sắp bùng nổ tới nơi. Cảm giác này, chỉ hai năm gần đây khi tiếp xúc với sư phụ mới xuất hiện. Nó làm Hàn Phong cực kì khó chịu.

Thanh Thủy nhếch mép nhìn đồ đệ, thu tất cả biểu hiện của hắn vào trong đáy mắt. Nàng bước tới một bước, cúi đầu xuống sát bên Hàn Phong.

Trước mặt Hàn Phong lúc này là đôi nhũ hoa lồ lộ trong khe áo, căng tròn mọng nước. Hắn có thể thấy rõ ràng trên hai ngọn núi là núm thịt săn chắc của sư phụ, một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi hắn, càng làm hạ thân hắn thêm điên cuồng.

Thanh Thủy thổi một hơi lan xạ vào mặt Hàn Phong, rồi ghé vào tai hắn, cắn nhẹ, thỏ thẻ:

"Hức, trốn đi! "

Động tác này trực tiếp làm máu huyết Hàn Phong sôi trào lên. Hạ thân tích tụ thứ gì đó, chuẩn bị phóng ra.

Đúng lúc hắn không thể khống chế nữa, Thanh Thủy nhanh tay điểm một điểm vào sườn trái hắn, nhất thời Hàn Phong như quả bóng xì hơi, tâm trạng hơi bình ổn lại, cơn thịnh nộ dưới cũng hạ hỏa đi, dần xui xuống.

Hàn Phong thờ ra một ngụm bọt nước, toàn thân đầm mồ hôi tựa như bị rút hết sức lực. Hắn có chút suy yếu ngã vào lòng sư phụ.

Thanh Thủy cười nhếch mép, xốc vai hắn lên, ôm vào lòng. Hàn Phong cũng dứt khoát ôm chặt lấy sư phụ. Hắn tuy mới mười sáu nhưng đã rất cao lớn, so với sư phụ mảnh khảnh, nhìn thật tương phản. Khuôn mặt hắn cũng thừa cơ rúc vào đôi nhũ hoa kia mà hung hăng hít một ngụm, hạ thân vừa hạ nhiệt lại ngồng lên, thế nhưng không bùng nổ nữa.

"Ư... Ư..."

Cảm nhận cơn thịnh nộ của đệ tử cạ vào nơi nhạy cảm, Thanh Thủy cũng loạng choạng xuýt ngã, nắn thềm một câu rồi mới nhún nhẹ, chớp mắt sau đã xuất hiện trên tế đàn cao nhất Ngọc Phong sơn.

Đứng trước mắt hai người lúc này là bồn thủy chứa đầy dịch thể, ánh lên ánh sáng bảy màu. Từng làn khói nhẹ khẽ phiêu phù lên, làm cả khoảng sân tựa như tiên cảnh.

Hàn Phong rút mắt nhìn bồn thủy. Mười sáu năm nay, không ngày nào là hắn không ngừng sợ hãi. Cái gọi là Quán Đỉnh, chính là sư phụ dùng linh lực thúc đẩy, quán luyện được vật cải tạo thân thể hắn, quá trình này, quả thực đau nhức đến phát điên.

Thanh Thủy cũng có chút đau xót xa xôi nhìn Hàn Phong. Nhẹ giọng nói.

"Tiểu tử, đây là lần quán đỉnh cuối cùng, sau này người muốn, cũng không thể mỗi ngày đều thực hiện nữa."

Hàn Phong trầm mặc, hắn trốn tránh đã không là vì đau đớn. Đau đớn này hắn đã quen thuộc mười mấy năm nay. Hắn trốn tránh chính là lo sợ lời kia của sư phụ. Sau khi quán đỉnh lần cuối, sẽ phải xuất sơn ra ngoài lịch lãm mười năm. Điều đó đồng nghĩa với việc, hắn phải xa sư phụ mười năm.

Bởi vì, sư phụ hắn sẽ không bao giờ xuất sơn.

Thanh Thủy dường như cũng hiểu tâm trạng đồ đệ, nhưng nét quyết tâm trong mắt không giảm. Hùng ưng không bay lượn trên bầu trời, thì mãi chỉ là con chim non mà thôi.

"Hàn Phong, bắt đầu đi"

Hàn Phong cũng không do dự nữa. Kế hoạch của sư môn hắn, không thể vì hai thầy trò mà hủy hoại được.

Hắn nhẹ nhàng cúi bỏ xiêm y. Dưới ánh mặt trời, thân thể hắn cao lớn hiện ra. Mười sáu tuổi, hắn đã cao tới hơn trượng (tầm 1m8, tác giả người Việt, dùng đơn vị đo lường Việt cổ) cơ bắp toàn thân cứng rắn, nhất là khúc cột thịt kia càng là uy mãnh vô cùng, bấy giờ đã ngang cao đầu hung tợn nhìn trời:))~

Thanh Thủy cũng có chút đỏ mặt nhìn đệ tử. Hải từ này theo hắn quan sát lớn lên, tưởng như quen thuộc. Thế nhưng hôm nay bất chợt lạ lẫm vô cùng.

Nàng tránh mắt nhìn cơn thịnh nộ kia, ngón tay lông lánh ánh sáng bảy màu điểm liên tiếp lên thân thể Hàn Phong. Sau đó nhấc bổng hắn lên, thả vào bồn thủy.

Hàn Phong nhắm nghiền hai mắt, hai tay bấm quyết, điên cuồng hấp thu được lực. Quá trình này thi thoảng Thanh Thủy sẽ điểm lên thân thể hắn, giúp hắn

hấp thu được lực tối đa.

Lần quán đĩnh này là tập hợp tất cả được liệu trong sơn môn. Mức độ nồng đậm hơn xa quá khứ. Mắt thường có thể thấy da thịt toàn thân Hàn Phong đỏ bừng lên, lỗ chân lông tiết ra khói trắng. Mí mắt hấn lại càng run rẩy kịch liệt, hiển nhiên là đau đớn cực độ. Thế nhưng hấn cũng không hề hé môi rên rỉ một câu.

Thanh Thủy cũng hơi đau lòng nhìn đồ đệ, lại đỏ mặt khi nghĩ tới chuyện sắp tới.

Cho tới hai canh giờ sau, ánh sáng bảy màu trong bồn đã nhạt đi rất nhiều. Khói trắng trên thân thể Hàn Phong cũng bớt lại.

Thanh Thủy cắn môi, ánh mắt mê li nhìn đồ đệ. Nàng đưa tay lên ngực bấm cúc, nhất thời xiêm y mỏng manh không còn không chế trượt dài trên da nàng rơi xuống đất.

Thân hình nàng đã hoàn toàn bạo lộ. Dưới ánh mặt trời, từng tia nắng chiếu lên cơ thể tựa như ngọc ngà. Nếu có nam nhân nào nhìn thấy, chắc chắn sẽ vì vẻ đẹp này mà hồn bay phách lạc.

Hàn Phong lúc này đột nhiên mở mắt, hai đồng tử ngơ ngác nhìn sư phụ. Khói trắng vừa tan hết lại từ đỉnh đầu hấn bốc lên, lần này không phải do luyện công, mà là do quá kích thích. Côn thịt dưới hạ thân điên cuồng biến lớn, đạt đến một mức độ trước nay chưa từng có. Hai mắt hấn đã đỏ ngầu, thờ hồng học nhìn sư phụ. Đây cơ bản là ánh mắt của dã thú nhìn con mồi. Hấn đã mất đi thần trí. Chỉ còn dục vọng trong đầu.

Thanh Thủy cắn môi nhìn đồ đệ, cái lưỡi liếm mép đầy nhục dục, lại bày ra một tư thế kiều mị mà quyến rũ. Phối hợp với thân hình nóng bỏng của nàng, quả thật là liều thuốc kích dục mạnh nhất thế gian.

Thế nhưng trong đầu nàng cũng ầm ầm gào thét

"Hàn Phong, mau tỉnh lại. Đây là bước cuối cùng. Ngươi mau tỉnh lại!"

Thế nhưng, nàng không thể không ngừng bày ra tư thái ấy.

Hàng Phong điên cuồng, đây là lần điên cuồng nhất trong mười sáu năm qua của hấn. Từ trước tới nay, hấn chưa bao giờ thật sự được nhìn thân hình sư phụ, tất cả chỉ là nửa kín nửa hở, loáng thoáng lướt qua. Điều đó đã làm hấn không thể chịu nổi rồi. Vậy mà hôm nay, trước mặt hấn là sư phụ đang bày ra tư thế khiêu khích chưa từng thấy. Làm máu huyết hấn sôi trào.

Hàn Phong rồ lên, đưa tay định tóm lấy vu vật trước mặt mà hành hạ chà đạp thỏa thích.

Hai tay hấn chộp về hướng nhũ hoa kia.

"Xẹt!"

Đúng lúc ngón tay hấn chuẩn bị chạm tới núm thịt khiêu khích kia, trong đầu hấn chợt đánh ầm một cái. Một luồng hàn khí chạy dọc sống lưng Hàn Phong, làm hấn hơi thanh tỉnh.

"Không đúng! Sư phụ chưa bao giờ có hành động này, cũng chưa bao giờ ta điên cuồng đến vậy!?"

Hàn Phong đã hơi thanh tỉnh, hấn nhũ mày suy xét:

"Không đúng, đây là khảo nghiệm quán đĩnh cuối cùng!"

Đỏ ngầu trong hai mắt Hàn Phong chợt biến mất hoàn toàn, thay vào đó là tinh khiết cực độ. Hấn thu tay lại, đứng thẳng nhìn sư phụ.

Thanh Thủy bấy giờ mới thở phào một hơi, kích động nhìn đệ tử, lại pha lẫn chút u oán.

"Tiểu tử không tệ, không uổng công sức của chúng ta mấy mươi năm qua. Có định lực được như vậy, ngươi cũng đã có thể làm cho ta an tâm phần nào!"

Nàng không vui mừng sao được. Công pháp của sư môn chính là "Thánh Dục Quyết", chính là ngự trên toàn bộ dục niệm thế gian. Nếu như người tu "Thánh Dục Quyết" không thể không chế dục niệm bản thân, vậy làm sao ngự trên vạn dục? Coi như tu luyện thất bại, sẽ có một ngày dục hoá đốt thân mà hình thần câu diệt.

Đệ tử này của nàng, thật không làm nàng thất vọng.

Thế nhưng ngay sau đó, Thanh Thủy lại lờm khề Hàn Phong mà sáng giọng quát:

"Tiểu tử, chẳng lẽ bốn toạ không có đủ sức hút sao?"

Đồng thời, nàng đưa tay quệt nhẹ lên ngực mình, để lại một vệt đỏ khiêu khích.

Động tác này trực tiếp làm dục hoá trong mắt Hàn Phong vừa mới tắt lại bùng lên, thế nhưng dục hoá này đã ổn định rất nhiều.

Hắn cười tà một cái, hai tay vươn ra nhắc bổng sư phụ vào bồn thủy.

"A... U..."

Thanh Thủy không kịp đề phòng, nhất thời bị hắn kéo vào bồn thủy.

Những giọt nước lỏng lạnh bắn lên da thịt Thanh Thủy, ánh sáng khúc xạ vào lại càng làm cho vẻ kiều mỹ thêm phàm hư ảo.

Hai người nhìn nhau, Thanh Thủy chợt đỏ mặt cúi xuống. Nàng là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như thế với đồ đệ, ngửi mùi hương nam tử của hắn, nhất là ác long dưới háng kia đã cọ vào hạ thể của nàng, làm nàng vô lực mềm nhũn toàn thân, ngã vào lòng Hàn Phong. Cái lưỡi đưa ra, liếm nhẹ lên đầu ti hắn mà rên rỉ không rõ.

Hàn Phong lúc này cũng bị kích thích cực độ. Hắn không ngờ sư tôn còn có một mặt như vậy, trước giờ hoàn toàn là hắn bị động. Không ngờ trải qua quán đỉnh hôm nay, sư phụ lại lộ ra nét yếu đuối này.

Hắn cười vang một tiếng, theo bản năng đẩy ngã sư phụ ra thành bồn, muốn xâm nhập vào động khẩu dưới hạ thân kia mà chà đạp.

Thanh Thủy khẽ a lên một tiếng thanh tỉnh, nhẹ đẩy Hàn Phong ra:

"Chưa phải lúc này, đợi khi mặt trời chính ngọ, chúng ta sẽ... sẽ song tu..."

Nói những lời này, Thanh Thủy đã đỏ bừng mặt, thật phải song tu với... đồ đệ sao. Công pháp quái quỷ!!

Dường như cũng cảm nhận được sự mất kiên nhẫn của Hàn Phong (ta cũng mất kiên nhẫn đây, mau mau để cho thằng nhỏ thịt đi!) Phải nửa tiếng nữa mới là chính ngọ. Thanh Thủy cắn môi nhìn Hàn Phong.

"Để ta... để ta phần nào giải toả cho ngươi"

Nói rồi nàng kẹp hai đùi thanh mảnh vào eo Hàn Phong, rướn người lên phía trước, bầu ngực đầy đặn cọ vào trước ngực của hắn. Thanh Thủy hai tay ôm cổ hắn, thân hình uốn éo như rắn nước trơn trượt. Bờ môi đỏ mọng gọi cảm chợt hôn lấy Hàn Phong.

Hai mắt Hàn Phong chợt đứng hình, sư tôn quá quyết rũ, cơ thể sư tôn trơn láng đầy đặn, chạm tới đâu làm cơ thể hắn co giật tới đó. Nhất là hai hạt đậu nhỏ trên nhũ hoa sư tôn, dường như mang theo tia điện, có tới cọ lui trên ngực hắn làm toàn thân hắn kích thích tột cùng.

Hàn Phong không chút do dự ôm lấy sư tôn. Hai cánh tay rắn chắc siết chặt lấy thân hình nàng, hai bàn tay to lớn vuốt dọc theo sống lưng, lướt qua những đường cong tinh tế mà quý, rồi dừng lại ngay trên kiềng tròn đầy đặn mà bóp nhẹ mấy cái.

"Thật lớn, thật mềm mại!"

Hàn Phong sững sờ người, cơ thể sư tôn lồ lộ trước mắt, được nhìn được chạm được toả thích bốn cọt. Nguyên lực trong cơ thể hắn giờ phút này tự hành vận chuyển theo Thánh Dục Quyết, hơn nữa lại nhanh hơn gấp mấy lần trước đây. Nguyên lực thiên địa xung quanh giờ phút này cũng chợt điên cuồng sôi trào, từ bốn phía xung quanh tụ lại trên đỉnh núi. Nồng đậm đến mức có dấu hiệu ngưng luyện thành sương. Hàn Phong và Thanh Thủy lúc này, cũng vô thức mà điên cuồng hấp thu lấy.

Hàn Phong tay bóp kiềng tròn sư tôn, côn thịt của hắn đã căng cứng, trực tiếp theo khe đùi sư tôn mà cọ sát liên tục bên ngoài nhục hoa. Hắn len ngón tay vào giữa hai đùi sư tôn, từ phía sau lại gài nhẹ vào nhục hoa, nhất thời một dòng dâm thủy từ nhục hoa sư tôn tiết ra ập ập bao lấy ngón tay hắn.

"Ư... A... U..."

Thanh Thủy bị kích thích, yêu kiều rên rỉ. Nàng vô lực ôm lấy cổ Hàn Phong, lại hôn hắn cuồng nhiệt hơn, cái lưỡi dính hương quán lấy hắn mà đùa bỡn. Hàn Phong cũng nhiệt tình đáp trả, bờ môi sư phụ mềm mại thơm mát lại đẩy xúc cảm, làm cho hắn có suy nghĩ muốn nuốt chửng.

Một tay Hàn Phong vẫn khiêu khích nhục hoa sư tôn, tay kia trượt dài từ kiềng tròn lên nhũ hoa trên ngực. Hắn đưa ngón tay gầy nhẹ hạt đậu nhỏ, rồi dứt khoát chộp lấy cả ngọn núi mà nhạo nặn.

Bầu ngực sư tôn mềm mại săn chắc, hắn chưa từng chạm qua thứ gì tuyệt vời như vậy, nhất thời hứng chí mà điên cuồng nhào nặn.

"Aaaa... Ư... Dừng... Dừng lại..."

Thanh Thủy giờ phút này dục tiền dục tử đến mơ hồ không rõ, tên đệ tử này trước đây thật sự có chút nhát gan. Hôm nay công pháp tiểu thành, không ngờ tính tình biến hoá, lại có胆 lược khi nhục nàng. Nàng phải xoay người.

Thanh Thủy bắt chợt tách môi khỏi Hàn Phong, oán nhìn hắn một cái. Hàn Phong ngoác nhìn, thể nhưng hành động kế tiếp của sư tôn làm hắn trực tiếp điên cuồng.

Chỉ thấy Thanh Thủy sư tôn uốn éo cơ thể, tránh thoát khỏi ma trảo của hắn. Nàng trượt xuống hạ thân Hàn Phong, cả cơ thể chìm vào trong nước. Hai tay nàng vươn ra bắt lấy côn thịt của Hàn Phong, trực tiếp cho vào trong miệng.

Đứng hình mất hai giây, một luồng tà hoà từ đan điền Hàn Phong bỗng xông lên thiên linh cái. Hai mắt hắn đỏ bừng đầy điên cuồng. Dưới động tác này của sư tôn, côn thịt của hắn trực tiếp lớn thêm một vòng.

Tốc độ hấp thu linh lực, cũng tăng thêm ba thành.

Dưới mặt nước, mái tóc dài của Thanh Thủy bỗng bồng bềnh trôi nổi. Nhận thấy khúc thịt kia lớn lên cũng làm cho nàng hơi sợ hãi. Nó quá lớn, lại nóng bỏng cứng rắn như thanh thép nung đỏ. Cái miệng của nàng há lớn, đôi môi bao lấy thân côn thịt quá khổ kia. Thanh Thủy vươn đầu lưỡi mà cuốn lấy đầu khác, mút nhẹ nhàng.

"Aaa... U... Sư tôn ngài thật tuyệt!"

Hàn Phong không ngờ sư tôn có chiêu này, hắn quá kích thích, từng luồng khoái cảm cao trào tràn từ dưới hạ thể lên làm hắn điên cuồng. Hai tay hắn chộp lấy tóc sư tôn mà vầy vò, cũng thêm một bước đẩy sư tôn sát vào thành bồn thủy. Hồng hân điên cuồng đập côn thịt liên tục vào miệng sư tôn. Muốn đắm nàng tới tấp.

Thanh Thủy muốn chết. Nàng định bụng dùng chiêu này chiếm lại thể chủ động, ai ngờ dưới hoàn cảnh chật hẹp này nàng lại bị động như vậy. Côn thịt to lớn làm nàng choáng váng, lại thêm cơ thể đang ngập trong nước, không thể thở được làm nàng chỉ có thể bế khí mà ngoan ngoãn phục vụ đệ tử. Cái lưỡi cũng quét dọc thân côn thịt, trợ hứng cho hắn. Hai tay nàng cũng mân mê hai hạt ngọc châu dưới háng hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hàn Phong đập như máy khâu vào miệng sư tôn. Trong miệng rên rỉ sung sướng. Với một kẻ lần đầu hưởng thụ trái cấm, quả là làm người ta ghen tị khi được thiên tiên phục vụ, lại còn là tiên tử trong lòng, là sư phụ cao rể www lo cao tại thượng trước đây. Cảm giác vừa sung sướng vừa thoả mãn này làm hắn càng kích thích, tốc độ đập côn thịt lại nhanh hơn nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, cái miệng nhỏ nhắn của sư phụ làm hắn mê man trong cõi nhục dục, một luồng chân khí tích tụ trong nhục côn, trực chờ bắn ra. Hắn muốn bắn sâu vào miệng sư phụ, làm cho cơ thể nàng tràn ngập tinh dịch của hắn.

Thanh Thủy mơ hồ thấy nhục côn đỏ ửng co giật, cũng vội vàng từ trong dục cảnh tỉnh táo lại. Hai tay nàng đẩy hông Hàn Phong ra, nhục côn cũng từ miệng nàng trượt ra ngoài, đầu khác to lớn trượt ra khỏi bờ môi đánh "pắc" một cái đầy dâm mị.

Thanh Thủy từ từ theo thân thể đồ đệ vươn ra khỏi mặt nước, nàng có chút choáng váng vì bế khí lâu dài nên hơi ngã ra phía sau, lưng thon tựa vào bồn thủy làm đôi nhũ hoa vươn cao về phía trước.

Hàn Phong cao hơn sư phụ cả cái đầu, hắn hai tay vẫn ôm lấy bờ hông nàng, từ trên cao nhìn xuống sư phụ mềm nhũn trước mặt: da thịt đỏ ửng động nước, đôi môi đỏ mọng thở gấp, bầu ngực vươn cao, run rẩy dưới ánh mặt trời, mái tóc đầm nước chảy dài trên hai má xuống tận ngực, dính sát vào da thịt đầy yêu mị. Nhất là đôi mắt kia ngập tràn sương mù, dục hoà bốc cháy mãnh liệt.

Trong đầu Hàn Phong chợt có suy nghĩ biến thái, "Thiên tiên trên trời rồi cũng bị chà đạp như người phạm mà thôi!"

Hắn nổi lên thú tính điên cuồng, nhìn sư phụ đáng thương, hắn chẳng chút do dự mà cúi đầu xuống, một ngậm cắn trên cổ nàng.

Chính là hai hàm răng ngập sâu vào da thịt.

Máu đỏ tuôn trào, tràn qua khoe miệng hắn chảy xuống ngực. Hàn Phong hung hăng hút lấy một ngậm!

Đôi mắt Thanh Thủy lại càng thêm mơ hồ đầy sương mù, dục hoà trong đó lại càng bốc cháy mãnh liệt thêm.

"U ư ư... Ăn thịt ta đi..."

Tiếng rên rỉ yêu kiều như trách móc, lại như khiêu khích dụ dỗ trực tiếp là Hàn Phong phát điên.

Hắn ôm lấy sư phụ, hai chân nhún khễ, cả hai người chợt phóng vọt ra khỏi bồn thủy. Hàn Phong một chương đánh tới phía trước, luồng kinh phong nhu hoà quét qua chiếc giường bạch ngọc chính giữa tế đàn, thổi tan lá cây lẫn bụi bặm.

Hắn đặt sư phụ nằm ngửa xuống giường, Thanh Thủy vẫn đang trong trạng thái mơ hồ chưa tỉnh táo lại. Bấy giờ hắn mới có thể nhìn kỹ lại tấm thân băng cơ ngọc cốt của sư phụ.

Làn da trắng nõn ửng hồng, mềm mịn như sữa dê, trước ngực vun cao điểm xuyết hai hạt đậu nho nhỏ hồng hào, quý dị lấp lánh. Vòng eo thon nhỏ khẽ uốn éo mê người. Hai đùi nửa khép nửa buông, mơ hồ lộ ra vùng tam giác tiêu hồng. Ngọc thủ nàng một tay vùi cổ Hàn Phong, tay kia mân mê bờ môi, rên rỉ mê người. Cả cơ thể nàng khễ di chuyển dưới hạ thân Hàn Phong, tựa như né tránh, lại tựa như khiêu khích mời mọc.

Vết thương trên cổ đã quý dị ngừng chảy máu, thế nhưng những vết máu đỏ vương trên thân thể nàng càng làm tăng vẻ ma mị, lại có vẻ kích thích tội cùng.

Hàn Phong hai tay chộp lấy bầu ngực non mơn của sư phụ mà ngấu nghiến xoa nắn, biến nó thành đủ thứ hình dạng. Hắn quả thật có xúc động muốn nuốt thứ mê hồn này.

Chiếc lưới thô ráp của hắn liên tục gây nhẹ trên hạt đậu nhỏ, lại dùng hàm răng cà cắn, gặm day. Nhất thời khiến Thanh Thủy bị kích thích đến điên đảo,

hạ thân liên tục hẩy lên cọ sát với côn thịt Hàn Phong, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Hàn Phong rê chiếc lưỡi từ trên nhũ hoa xuống dưới, dọc đường đi, hấn liên tục cắn gặm làm Thanh Thủy run rẩy. Hấn trực tiếp dùng ở vùng tam giác thần bí mà mấy mươi năm nay đều mơ tưởng.

Một vùng lông mao đen nhánh được cắt tỉa gọn gàng phía trên. Hai mép thịt căng mọng hồng hào ướt át, nhuyễn nhuyễn chuyển động, có thể mơ hồ thấy cái khe đen tối tiêu hồn kia ẩn hiện. Dâm thủy trong suốt rỉ ra qua khe hở, nhuộm xuống cúc hoa hồng hồng đỏ đỏ. Hàn Phong hai mắt đỏ rực cúi đầu hít một hơi. Hương vị xử nữ trực tiếp tràn ngập tâm thần hấn làm nhục còn lại lớn thêm một vòng. Hấn muốn dâm vào!

Hàn Phong một ngậm ngọam lấy nhục hoa của sư phụ. Hai môi hấn ngậm lấy hai cánh hoa mà mút nhẹ nhàng, cái lưỡi thô ráp lại là tách hai cánh hoa ra, lún sâu vào bên trong mà khuấy đảo, mà móc máy.

Một luồng điện truyền thẳng từ hạ thân lên đỉnh đầu Thanh Thủy, cảm giác lần đầu có vật lạ xâm nhập làm nàng kích thích tột cùng, toàn thân nàng co giật, bên trong động thiên thai, các mép thịt điên cuồng nhuyễn động, bỏ sát chặt lấy đầu lưỡi Hàn Phong, muốn đem vật lạ đẩy ra ngoài, đồng thời âm thủy cũng trào ra không dứt, ngập cả khoang miệng Hàn Phong nhuộm xuống giường.

Hai tay Thanh Thủy bấu chặt lấy đầu đồ đệ mà ấn xuống, nàng muốn đem nam nhân này vĩnh viễn ngập trong nhục hoa của mình.

"Ư ư... A.. a.. chết ta... Mạnh nữa, sâu nữa..."

Nghe được tiếng ni non của sư phụ, Hàn Phong cũng bị kích thích dữ dội. Hấn banh hai đùi sư phụ ra hết cỡ, điên cuồng thọc sâu lưỡi vào nhục hoa mà mút lấy âm dịch xử nữ.

Trong quá trình này, Thiên Dục Quyết của cả hai cũng bằng một tốc độ tối đa mà vận chuyển.

Chính ngọ gần tới, theo thân nhiệt từ hai người truyền xuống giường bạch ngọc. Thiên địa nguyên khí từ trầm đậm xung quanh tràn về đây, trực tiếp ngưng thực thành sương mù vây lấy tế đàn, tế đàn cũng răng rắc chuyển động, lộ ra đồ án âm dương. Thiên địa nguyên lực cũng theo hai mắt âm dương mà hút vào. Một luồng dục hoá bùng lên khắp tế đàn, ánh mặt trời kia cũng như ảm đạm đi.

Trên giường bạch ngọc, Thanh Thủy dù bị giầy vò trong khoái cảm cũng vẫn có thể quan sát hết động tĩnh xung quanh. Nàng khẽ kẹp hai đùi lại, nâng đầu Hàn Phong lên.

"Tiểu tử. Tới giờ... Quán đĩnh rồi..."

Thanh âm nàng nhỏ như muỗi kêu, hai má ửng hồng cực kì kiều diễm, đây có khác nào mình chủ động chứ, tên tiểu tử kia thật ngu ngốc, ngu ngốc!

Hàn Phong hú lên quái dị. Hấn chờ giờ phút này đã lâu lắm rồi. Nhanh nhẹn bò dậy, quỳ trước háng sư phụ. Côn thịt kê sát miệng nhục hoa, đầu khác bông nhẩy không lồ rên lên rê xuống, thấm dầm âm thủy.

Thanh Thủy đầu óc mơ hồ. Hai người nhìn nhau tràn đầy yêu thương quyến luyến.

"Phùng"

Theo ngọn dục hoá đã bốc cao ngút, tế đàn ầm ầm chuyển động. Mặt trời đỏ rực kia vừa chuyển sang chính ngọ, lại lập tức quỷ dị bị hút lấy một tia cực dương. Từ thiên không bắn thẳng xuống thiên linh cái Hàn Phong.

Thân thể hấn đỏ rực, run rẩy, hai mắt đầy tơ máu. Nhục còn không lồ không chút do dự, từ từ tiến vào động thiên thai.

Hàn Phong cảm thấy đau nhức nơi đầu khác, nhục hoa sư phụ thật chật hẹp, những thớ thịt điên cuồng ép lấy đầu côn thịt của hấn, hấn nhẹ dụng lực, đã đem đầu khác chui lọt vào trong.

"Ư ư..."

Một màng mỏng ngăn cản nơi đó, Thanh Thủy chính là xử nữ. Chỉ có nàng mới biết, nguyên âm xử nữ của nàng đã tròn một trăm năm.

Hàn Phong chỉ cảm giác thấy một trận thư sướng nơi hạ thân truyền đến, cũng có một cảm giác nóng cháy tại đan điền do tia cực dương kia mang lại. Hấn không chậm trễ, dụng lực đẩy côn thịt ngập sâu trong động thịt, phá tan màng mỏng.

"Aaaa.. đau quá..."

Thanh Thủy đau đón rên rỉ. Côn thịt của Hàn Phong quá lớn, nó dường như chẻ đôi nàng ra, nguyên âm bị phá cũng làm nàng đau đón khó tả. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má nàng. Chấn nàng quặp chặt lấy eo Hàn Phong, hai tay cào cấu lưng hấn.

Theo nguyên âm của Thanh Thủy bị phá. Tia cực dương trong đan điền Hàn Phong như tìm được lối thoát. Nó theo hạ thân hấn truyền vào cơ thể Thanh Thủy. Ngay lúc ra khỏi côn thịt, tia cực dương tiếp nguyên âm huyết trăm năm của nàng.

Theo Thiên Dục Quyết của cả hai ầm ầm vận chuyển, cộng thêm dục hoá bên ngoài điên cuồng co rút vây lấy hai người. Âm dương giờ khắc này lại không hề bài xích mà nhanh chóng dung hoà. Cực dương cuốn lấy nguyên âm, cấp tốc xoay tròn, càng lúc càng nhanh, tạo thành một xoáy âm dương

phía trước nhục côn Hàn Phong. Từ đó, nó toả ra một luồng nguyên lực cực kỳ đặc biệt...

Hàn Phong và Thanh Thủy vẫn giữ nguyên tư thế, Thiên Dục Quyết dưới cổ nguyên lực đặc biệt được kích thích, tràn ra lực hút đối với xoáy âm dương kia. Cảnh giới của Hàn Phong điên cuồng tăng lên, từ hạ thân hần truyền ra hấp lực hút lấy âm dương nguyên lực, kéo nó vào đan điền rồi lại trải khắp kinh mạch cơ thể. Hần đột phá liên tiếp ba cảnh giới nhỏ từ luyện khí tầng bốn lên luyện khí tầng bảy. Cũng chưa có dấu hiệu dừng lại mà tiếp tục xung phá luyện khí tầng 8.

Thanh Thủy cũng đạt được lợi ích to lớn. Cảnh giới của nàng tuy không tăng lên, nhưng đạo cơ của nàng dưới luồng nguyên lực này lại càng thêm hoàn mỹ, thân thể dường như cũng càng thêm tràn đầy sức sống, những tí vết nhỏ nhất cũng được âm dương nguyên lực xóa bỏ.

Âm dương xoáy dường như vô tận, sau một hồi xoay tròn cũng không hề nhỏ lại. Nó càng xoay càng nhanh, rồi chợt một phân thành hai, bảy phần âm dương khí theo côn thịt tiến vào đan điền Hàn Phong, ba phần còn lại tán ra bao lấy côn thịt, làm cho nó lại càng cứng chắc, to lớn.

Tại đan điền, vòng xoáy hồng hách chiếm lấy vị trí trung tâm, nó trực tiếp thu hút nguyên lực của Hàn Phong dung nhập vào, sau đó đồng hoá trở thành âm dương nguyên lực, rồi tràn trở lại tứ chi bách hải của hắn. Trong thời gian ngắn ngủi, Hàn Phong đã có những biến đổi nghiêng trời lệch đất về chất lẫn lượng.

Không còn âm dương nguyên lực chống đỡ. Các mép thịt xung quanh âm đạo chợt điên cuồng bao bọc lấy côn thịt của Hàn Phong, chúng như những con rắn nhỏ quấn chặt lấy côn thịt, co kéo mút nhả liên hồi, đem đến từng trận khoái cảm bất tận.

Cuộc vui bây giờ mới bắt đầu.

Thanh Thủy cảm thấy vừa thốn vừa đau. Côn thịt của Hàn Phong qua đủ loại nguyên nhân trở nên vừa lớn, vừa cứng, lại nóng bỏng. Nàng cảm thấy hạ thân mình bị nóng ra hết mức, lại nóng bỏng như lửa đốt. Kích thích quá lớn của nó làm cơ nhục của nàng co rút như muốn tống vật lạ ra ngoài. Tình cảnh cực kỳ khổ sở.

"Ư ư ư... Aaa.. ta khó chịu quá..."

Thanh Thủy khóc lớn, nàng ôm chặt lấy Hàn Phong, hai tay cào trên lưng hắn, thật sợ bị hắn chèn ép đôi người ra.

Tâm trí Hàn Phong lúc này, dưới ảnh hưởng của âm dương nguyên lực cùng Thánh Dục Quyết đã trở nên vô cùng hưng phấn. Hắn mặc kệ Thanh Thủy rên rĩ, hạ thân dùng lực lại tiếp tục cắm sâu vào, từng chút một. Cảm giác được hàng trăm mép thịt mút lấy côn thịt làm hắn sướng điên người. Lại càng tàn bạo hơn. Hai tay hắn tóm lấy đôi nhũ hoa phía trước, điên cuồng nắn thành đủ thứ hình dạng. Hắn vận lực đẩy mạnh một cái, lập tức côn thịt nong hết cỡ âm đạo sư tôn ra, chui vào tận cùng, chạm vào một tầng ngăn cản mới chịu dừng lại. Mặc dù như vậy, vẫn có tới năm tắc dư ở phía ngoài.

Trên bụng Thanh Thủy, hình dạng côn thịt không ngừng lại xuất hiện. Nó quá to lớn!

"Aaa... Huhu... Hức... Ư ư ư..."

Cảm giác bị xé rách tràn đầy tâm thần Thanh Thủy, nàng há miệng ngoạm lấy bả vai Hàn Phong mà cắn, chân tay vtu chặt lấy cơ thể hắn. Nhưng dù sao cảnh giới nàng cũng cao thâm, cơ thể lại được không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo bồi dưỡng, có thể nói là cực phẩm nhân gian. Không tác đa thịt nào không đàn hồi kinh người, nhất là nơi ấy lại càng là siêu cấp co giãn. Chẳng mấy chốc đã thích nghi được với kích thích côn thịt kia.

Hàn Phong cũng hơi ngừng lại. Để cho các mép cơ nhục hoàn toàn bao quanh côn thịt của mình. Một cảm giác thoả mãn tràn ngập tâm thần hắn. Hắn đã chính thức nắm giữ sư tôn trong tay.

"Ư ư.... Tiểu nam nhân... Chơi ta đi...?"

Thanh Thủy sau cơn đau là cơn khoái cảm bùng nổ trong tâm thần, từ hạ thể truyền đến từng luồng điện mang chạy khắp toàn thân làm cơ thể nàng tê dại, co giật liên hồi. Hai chân nàng vtu lấy hông Hàn Phong, như muốn giữ chặt thứ đó trong người mình mãi mãi.

"Ư ư... Chơi chết ta đi.."

Nghe được những lời này, vẻ điên cuồng trong mắt Hàn Phong càng đậm. Hắn khẽ rút côn thịt ra phía ngoài, nhưng không ngờ một luồng lực hút lại xuất hiện, các mép thịt xung quanh cũng rút kéo hồng mút chặt lấy con thịt không cho nó chạy ra phía ngoài.

Một cảm giác thư sướng tốt cùng chợt xuất hiện trên côn thịt của Hàn Phong, rồi lan toả khắp người hắn. Cơ thể sư tôn không ngờ lại kỳ diệu đến vậy, hắn lại càng hưng phấn, dùng lực kéo côn thịt ra phía ngoài. Không ngờ lực hút lại nhưng tùy tâm sở động, hắn rút ra càng mạnh, lực hút lại càng lớn. Dưới tình huống này, Hàn Phong có thể để tiết kiệm một phần sức lực mà thỏa thích chà đạp sư tôn.

"Aaaaa... Mạnh nữa lên, ư ư...."

Hư ảnh côn thịt cứ ẩn hiện liên tục trên bụng Thanh Thủy. Côn thịt ma sát làm nàng sướng phát điên. Không ngờ song tu lại đem đến cảm giác thư sướng như vậy. Trong lúc vô thức, khí chất của nàng dần có thêm một tia đậm đặc, phối hợp với khí chất tiên thiên sẵn có, càng làm tăng vẻ kiều mỹ phong tình. Nàng đưa lưỡi liếm láp khắp trên ngực Hàn Phong, phần hông cũng khẽ hẩy lên phía trên, phối hợp cùng hắn.

Hàn Phong cũng rên rĩ, cơ thể sư tôn thật tuyệt vời. Hắn không thụ động vào lực hút nữa, bắt đầu chủ động ra chiêu. Hắn vác lấy đôi chân sư phụ lên vai, làm khe thịt càng lộ rõ, bắt đầu đóng thật lực côn thịt vào âm đạo nàng, hai tay hắn cũng chộp lấy đôi cựa nhũ điên cuồng vtu vtu.

"Phạch phạch phạch.... Ư ư.... Ư, dừng lại... Huhuhu... Phạch phạch...."

Cơ thể Thanh Thủy co giật dưới đòn tấn công như vũ bão của đệ tử, các mép thịt điên cuồng bó lấy côn thịt của Hàn Phong, kinh mạch nơi hạ thân cũng bị kích thích cực độ, đã mất đi khống chế từ lâu.

"Aaaaa.... Tiểu nam nhân, ta chết mất..."

Theo tiết tấu ngày càng nhanh của Hàn Phong, Thanh Thủy đi từ đợt khoái cảm này tới khoái cảm khác. Sau khoảng hơn ngàn cú thúc tới của Hàn Phong, nàng đã trực tiếp sụp đổ. Âm đạo co rút liên hồi, từ sâu bên trong, một luồng tiên thiên âm khí theo dâm thủy tuần trào mãnh liệt bao vây lấy côn thịt. Côn thịt được thể càng thêm trơn trượt, càng thêm dững mãnh mà ra vào liên tục.

Không bỏ lỡ cơ hội. Côn thịt Hàn Phong truyền ra lực hút, hấp thụ lấy luồng tiên thiên âm khí trăm năm kia. Hàn Phong trong khi giao hợp, đã đột phá bức tường luyện khí tầng tám, tiến vào luyện khí tầng chín.

Dâm thủy quá nhiều, dù cho côn thịt đã hấp thu nhưng cũng không thể ngăn cản, nó theo những cử rút ra đẩy vào mà trào ra ngoài, dâm thủy thấm ướt đầm hai khoả ngọc dương của Hàn Phong, nhều cả xuống giường. Nó như chất kích thích cực mạnh, đốt lên dục hoả xung quanh càng thêm bốc cháy ngùn ngụt, toả ra mùi dâm mỹ vô cùng.

"Hừ hừ.... Huhuhu... Tiểu nam nhân tha cho ta..."

Sau khi thất thân triệt để, Thanh Thủy đã buông tha cho việc tìm lấy chủ động. Đệ tử của nàng quá dững mãnh, làm cho nàng vô lực phản kháng chỉ có thể cầu xin tha thứ. Mặc kệ cho tu vi cao thâm, giờ phút này cũng phải khuất phục, không thể phát huy nửa thành bản lãnh.

"Phạch.... Phạch.... Phạch..."

Hàn Phong để ngoài tai lời cầu xin, giờ phút này kể cả trời sập cũng không thể khiến cho hắn dừng lại. Hắn vẫn nắc như vũ bão vào hạ thân sư phụ, nơi ấy vừa mềm vừa ẩm, lại bó sát mê người, sao có thể từ bỏ. Đây là sự trừng phạt cho mấy mươi năm khiêu khích!

"Huhu.... Ta sai rồi, không nên... Tha cho ta..."

Đầu óc Thanh Thủy đã mơ hồ không rõ, chỉ có từng đợt khoái cảm lan toả toàn thân làm nàng vô lực mềm nhũn. Không thể không cầu xin

"Haha. Nàng nói sao? Không nên tha cho nàng sao?! Được!"

Hàn Phong nghe vậy cười tà, hắn lập tức rút côn thịt ra. Dâm thủy bị đè ép lập tức được giải khai, như con sóng tràn ra ngoài, thấm đầm hai đùi Thanh Thủy.

Thanh Thủy như được đại xá, gắng gượng xoay người bò dậy, định bỏ chạy. Thế nhưng Hàn Phong sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng, hắn chính là muốn nàng chủ động hiến thân đây! Thanh Thủy vừa bò dậy, hai chân quỳ trên mặt đất định bỏ đi thì đã bị bàn tay to lớn của Hàn Phong tóm lấy hông, hung hăng kéo trở lại. Hắn quỳ phía sau Thanh Thủy, côn thịt hùng dũng xâm nhập, chỉ nghe "ót" một cái, đã trực tiếp tiến vào sâu bên trong.

Thanh Thủy tròn tròn hai mắt, miệng há hốc kinh ngạc. Ở tư thế này côn thịt dường như vào sâu hơn, cũng ma sát ác liệt hơn. Nàng không ngờ đệ tử lại lừa gạt mình.

Hàn Phong chỉ thấy càng thêm thư sướng hơn vừa rồi gấp mấy lần, côn thịt nắc như vũ bão từ phía sau, liên tục đẩy Thanh Thủy trượt dài. Ở vị trí này hắn có thể thấy rõ tấm lưng thon của sư phụ, lại thấy kiều đồn to lớn này nở ngay trước háng. Quả thật là tuyệt tác. Hắn vừa đẩy tới, vừa đem hai tay bóp lấy bóp để kiều đồn. Lại dùng tay banh hai môi thịt ra cho côn thịt tiến vào sâu hơn. Cực kỳ thích chí.

Thanh Thủy chỉ còn biết rên hừ hừ như mèo kêu. Nàng đã đổ gục xuống sàn, chỉ có phần hông được đệ tử nâng lên, nhưng cũng không khá hơn được bao nhiêu, nàng đã tan chảy như nước.

"Ư ư.... Ta ra...."

Không thể ngăn cản đồ đệ, Thanh Thủy thất thân lần nữa. Dâm Thủy theo cực âm huyết bên trong tuần trào, bao bọc lấy côn thịt của Hàn Phong. Cơ thể nàng co giật liên hồi rồi gục xuống, trực tiếp đạt cực khoái mà ngất đi.

Hàn Phong thấy thể hơi ngán người. Nhưng rồi hắn lại cười lên đầy điên cuồng, cũng mặc kệ sư phụ, côn thịt không ngừng nghỉ mà ra vào âm đạo đẩy hấp dẫn kia. Âm đạo cũng không vì Thanh Thủy ngất đi mà ngừng co bóp. Vẫn cuốn lấy côn thịt kia như muốn phân cao thấp.

...

Chẳng biết qua bao lâu, trong mơ màng Thanh Thủy thấy mình đã thất thân tới bảy tám lần. Nàng bị con khoái cảm kích thích tỉnh lại.

Mở hai mắt, chính là khuôn mặt hơi non nớt nhưng đầy tà khí của đệ tử. Bấy giờ ánh trăng đã treo trên đỉnh đầu, dục hoả trên tế đàn cũng đã sắp tắt, nàng đã bị hành hạ sáu canh giờ rồi. Hàn Phong đứng thẳng người trên tế đàn. Hai tay bóp lấy kiều đồn sư phụ, liên tục nâng lên hạ xuống để côn thịt đâm vào bên trong.

Mỗi lần hạ xuống, Thanh Thủy lại nấc lên mức nớ.

"Huhu, tiểu nam nhân tha cho ta.... Huhu"

Thanh Thủy đã sợ hãi rồi, đệ tử của nàng... thật khủng khiếp.

Nhìn thấy sư tôn đã tỉnh, Hàn Phong cười thoả mãn. Hắn càng nắc mạnh bạo hơn. Côn thịt trương lon một vòng, giật giật như muốn xuất.

Thanh Thủy cũng thờ phào nhẹ nhõm, nàng ôm lấy cổ hắn, hôn lên đôi môi hắn, cái lưỡi dính hương cuốn lấy đệ tử, cũng nhún theo nhịp nấc của đệ tử mà trợ hứng cho hắn.

Hàn Phong chỉ cảm thấy tê sướng toàn thân. Một dòng điện mang từ hạ thân chạy dọc theo sống lưng hắn lên đỉnh đầu làm hắn tê rần. Côn thịt căng cứng giựt giựt. Tia Cực dương trong đan điền tách ra, hoà với dương thủy bắn thẳng sâu bên trong âm đạo.

Thanh Thủy chỉ cảm thấy hạ thân mình bị nóng ra hết cỡ, một luồng tinh dịch nóng bỏng tràn ngập cơ thể nàng, len lỏi vào toàn bộ âm đạo. Cảm giác như cơ thể đã căng phồng tràn đầy tinh dịch của Hàn Phong.

Đúng lúc này, ánh trăng treo trên đầu bỗng đạt tới đỉnh điểm. Một tia cực âm lập tức bị hút ra, chui vào thiên linh cái của Thanh Thủy, rồi chạy thẳng tới huyết cực âm của nàng, theo dâm thủy xuất ra ngoài.

Âm dương hoà hợp. Hai tia cực âm và cực dương, dưới xúc tác của nguyên âm trăm năm và nguyên dương mười sáu năm đã hoàn hảo giao thoa. Âm dương kết hợp, hỗn độn thành hình. Nó lập tức bị âm dương đồ trong đan điền Hàn Phong hấp dẫn lôi kéo, rồi nhanh chóng bị hút vào.

Âm dương đồ viên mãn!

Thanh Thủy thấy toàn thân uể oải như bị rút hết sức lực. Ngay cả sức để bám vào đệ tử cũng không có nữa. Nàng lập tức trượt dọc theo đùi Hàn Phong, ngã ngồi xuống đất. Khuôn mặt đại ra đầy mê mị đắm mị.

Hàn Phong từ trên nhìn xuống. Sư tôn bây giờ đầu tóc rối bời, cả cơ thể đỏ hồng tràn đầy một cỗ phong tình dâm mị. Hắn bỗng có cảm giác sư tôn như ả nô tì, cảm giác này thật quái lạ nhưng lại nhanh chóng xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ. Hắn cười tà một cái, vươn tay bóp biệng sư tôn. Côn thịt vẫn còn dính đầy dâm thủy lập tức nhét vào trong.

"Mút nó đi!"

Hắn cười điên cuồng ra lệnh, cũng không thèm đợi sư tôn trả lời, hai tay nắm lấy đầu nàng mà ra vô liên tục, côn thịt hơi xiu xuống do xuất tinh lại có dấu hiệu cương cứng trở lại.

Thanh Thủy hoảng sợ thật sự, nếu không làm tên này thoả mãn, nàng có khả năng gục luôn tại đây mất. Giương đôi mắt đầy sương mù lên nhìn Hàn Phong, hi vọng hắn buông tha cho mình. Nhưng hành động này của nàng càng làm cho hắn nổi lên thú tính. Côn thịt càng điên cuồng tăng tốc hơn.

Thanh Thủy chảy ra hai hàng nước mắt, nàng thề lần sau sẽ khiến tên này phải biết điều. Nàng đành phải gồng lấy chút sức còn lại mà cố gắng phục vụ hắn. Cái lưỡi của nàng liên tục lướt trên thân côn thịt, đôi môi cũng bao bọc lấy toàn thân côn thịt mà thoả mãn hắn.

Chẳng biết qua bao lâu, Thanh Thủy đã sắp ngất xỉu vì ngạt thở, côn thịt trong miệng nàng bỗng giật giật vài cái. Hàn Phong tăng tốc ra vào miệng sư tôn, rồi hắn thọc sâu côn thịt vào tận cuống họng nàng, ồ ạt phóng tinh vào tận sâu trong đó.

Thanh Thủy choáng váng đầu óc, nàng vô lực ngã xuống té đần. Lần xuất thứ hai của đệ tử đã không nhiều như lần đầu, nhưng mặc kệ nàng có nuốt vào trong, tinh dịch vẫn tràn ra khoe miệng chảy xuống đất.

Hàn Phong hai mắt nhắm chặt, dục hoà từ xung quanh té đần bị cuốn hút về phía hắn, hắn há miệng hút tất cả vào. Dục hoà theo cái hút này điên cuồng bị hắn hấp thu, rồi theo kinh mạch bị dẫn dắt về huyết đan điền, vờn quanh âm dương đồ ở nơi đó.

Thoả mãn cả về thể xác lẫn tinh thần, lúc này điên cuồng trong mắt Hàn Phong mới biến mất. Hắn cúi đầu nhìn sư tôn đang vô lực nằm dưới đất. Thân thể ửng hồng tràn đầy tinh dịch và dãi tay, đôi mắt trà đầu sương mù mê man. Nhất là hạ thân nàng kia nhìn thật đau lòng, hai mép thịt ửng đỏ, sưng phồng ướt đầm tinh dịch. Đám lông đen nhánh cũng ướt lại như lúa sau mưa.

Hàn Phong có chút đau lòng và hối hận, tự trách bản thân sao không biết tiết chế. Hắn cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng, rồi ôm lấy thân thể kiều diễm, nhún một cái biến mất trên té đần.

Hàn Phong ôm sư tôn phi lên đỉnh núi, sau đó có tiên tuyến rách rách chảy quanh năm. Hắn và sư tôn cùng tiến vào trong nước. Thanh Thủy đã vô lực làm gì cả, để mặc cho hắn tắm rửa cho bản thân, thi thoảng lại nhú nhú đôi mi khi hắn chạm tới nhục hoa, nơi đó thật sự có chút đau đớn.

Hàn Phong một lượt tắm cho sư tôn, khi những ngón tay hắn lướt trên thân thể yếu đuối, hạ thân vừa xẹp xuống lại có dấu hiệu ngồng lên cao. Thân thể sư tôn quá tuyệt vời, lại có một mùi hương hết sức hấp dẫn người ta. Quả thật là liều thuốc kích dục mạnh nhất.

Thanh Thủy hoảng sợ, trừng mắt nhìn tên đồ đệ.

"Tiểu nam nhân, hành hạ ta chưa đủ hay sao, mau mau còn có chính sự chờ đợi."

Hàn Phong có chút xấu hổ né tránh ánh mắt sư tôn, hắn quả thật muốn nói là chưa đủ, muốn nói rằng hắn muốn tiếp tục chà đạp nàng dưới háng. Thế nhưng nếu quả thật nói vậy, hắn e rằng sẽ bị một chưởng của sư tôn đánh tới mất.

Hàn Phong cố gắng kìm nén, một mạch vệ sinh cho cả hai, mới lại ôm lấy thân thể mềm nhũn của sư tôn, phi thân trở lại tế đàn.

Chính sự trong miệng Thanh Thủy, chính là tranh thủ thời gian mau chóng luyện hoá bản nguyên tinh khí. Ôn định tu vi. Việc này không thể qua loa được.

Hàn Phong đặt Thanh Thủy vào mắt âm trong thái cực đồ, chính mình xếp bằng trong mắt dương.

Cả hai vẫn trần truồng, mỗi người đều bất an giống nhau, miệng niệm khẩu quyết.

"Thiên địa vô cực, Thánh Dục song hành, luyện!"

Tức thì, từ thiên linh cái của cả hai đều lao ra hai luồng tiên thiên chân khí. Của Hàn Phong chính là âm dương chân khí hai màu trắng đen, còn trên đỉnh đầu Thanh Thủy lại tồn tại thất thái chân khí, lấp lánh bảy màu.

Hai luồng chân khí không hề bài xích mà tự nhiên giao thoa vào nhau, tạo thành một lốc xoáy chân khí cao khoảng ba trượng.

Theo Thánh Dục Quyết vận chuyển, tinh khí bốn phía bị lốc xoáy điên cuồng hấp thu. Lại dưới thất thái chân khí và âm dương chân khí gia trì luyện hoá, nhanh chóng bị bức ra tạp chất, rồi bị cả hai hấp thu triệt để.

Hàn Phong thực tế hết sức may mắn. Sư tôn cảnh giới cao hơn hắn nhiều, do vậy lực hút từ vòng xoáy rất lớn, hắn tha hồ mà hấp thu. Thanh Thủy cũng không phải không có lợi ích. Đứa nhỏ này là Cửu Dương thể, theo chân khí giao thoa, nàng cũng hấp thu được khí tức cực dương của hắn, lại thêm vừa rồi hân phóng tinh dịch vào miệng nàng mà không thu hồi lại, làm cho tia cực dương trong cơ thể nàng càng thêm cứng cáp.

Phải biết rằng, thân thể phụ nữ không có cách nào tu luyện ra dương khí, mà dương khí lại là thuốc bổ quý báu để kích thích âm khí sinh ra thuận lợi, nâng cao tu vi, điều hoà chân khí, thậm chí là trú nham... Nếu muốn sở hữu dương khí thì ngoài song tu ra, chỉ có lao vào mặt trời mới có thể hấp thu dương khí mà thôi.

Hai người đều đắm chìm vào trong tu luyện mà quên mất thời gian. Chỉ đến khi bóng tối bị ánh mặt trời xua tan, cả hai mới mỉm cười thu công. Chân khí trong đan điền Hàn Phong đã tràn đầy ngưng thực, nếu không phải có chuẩn bị phong ấn áp chế từ trước, hắn đã đột phá luyện khí rồi. Thanh Thủy cũng có thu hoạch cực lớn, tuy rằng cảnh giới không tăng lên, nhưng khí chất của nàng càng thêm ma mị, dung nhan càng thêm trẻ lại.

Nếu trước đây nàng là thiên tiên không nhiễm bụi trần, thì giờ đây đã là tiểu yêu tinh mị hoặc đầy quyến rũ rồi. Nếu tính cả tia cực dương kia, thì nàng còn có thu hoạch lớn hơn Hàn Phong nữa. Dù sao thì đối với nữ nhân, dung nhan vẫn là quan trọng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ác tặc thần bí, sư tôn bị hãm hiếp!

Hàn Phong nhìn sư tôn, ẩn ẩn phát hiện có gì đó không giống, nhưng lại không nói rõ được là ở chỗ nào. Hắn chỉ cảm thấy dường như sư tôn xinh đẹp hơn mấy phần, lại quyến rũ hơn mấy phần. Nghĩ đến đây, ánh mắt hắt không tự chủ được đảo qua toàn thân trên dưới, còn thịt sau cả đêm yên ổn lại rục rịch phản ứng. Dục hoá trong mắt lại bốc lên ngàn ngút.

Hàn Phong đỏ mặt mắng thầm bản thân. Trước đây hắn không hề mất bình tĩnh như hiện tại.

Thanh Thủy tự nhiên cũng nhìn thấy "ác long" dưới háng kia đang dữ tợn gào thét với mình. Nàng đỏ mặt cúi đầu, hai chân khẽ khép lại.

Hành động này chẳng khác nào khiêu khích. Hai chân khép lại như thể mời mọc, nửa kín nửa hở, tam giác bóng mượt ẩn hiện tăng thêm vẻ kiều mỹ dâm dục.

Ác long dưới háng hàn phong phình to đầy nanh ác, nó co giật liên hồi như bắt mẫn với chủ nhân, tại sao lại để con mồi thom ngon thế kia đứng im khiêu khích?

Hàn Phong dục hoá xung thiên, gầm lên một tiếng lao tới sư tôn, năm ngón tay xò ra thi triển chiêu "ngũ hổ vồ xò" chớp tới đôi cự nhũ. Thanh Thủy lòng rối như tơ, bất chợt bị đệ tử lao tới, không thể né tránh. Nhất là đôi tay kia lại điều liệu quá mức, một tay chớp lấy cự nhũ của nàng, tay kia không biết từ khi nào đã áp lên nhục hoa đầy nước.

"Ư... Nhẹ thôi!"

Nàng trực tiếp mềm nhũn, hai tay vịn lấy cổ đệ tử, mặt to tròn phủ đầy sương mù ai oán nhìn hắn.

"Không... Được khi dễ ta nha..."

Đôi môi đỏ mọng thỏ thẻ, lại vươn đầu lưỡi hồng hồng ra khẽ liếm mép. Thấy Hàn Phong đầy dục vọng nhìn mình, nàng lại đỏ mặt cúi đầu, chột ôm chăm lấy hấn, dùng hai hàm răng trắng ngà cắn lấy vai hấn.

"Ư ư, ta mệt, tha cho ta..."

Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, như gãi vào côn thịt người ta.

Hàn Phong bị kích thích cực độ. Yêu nữ này căn bản không có chút mệt mỏi nào hết. Sư tôn cảnh giới cực cao, dù cho đấu pháp bảy ngày bảy đêm cũng không thể kiệt sức, có sao mới nhập định cả đêm khôi phục, lại có thể mệt cho được? Đây chính là khiêu khích trắng trợn!

Hàn Phong hú lên quái dị, hấn đẩy ngã sư tôn Thanh Thủy ra sàn. Hấn quỳ xuống, hai đùi kẹp lấy đầu nàng. Hàn Phong tóm lấy tóc sư tôn, côn thịt lập tức kê sát đôi môi đỏ mọng của nàng. Hấn gặm lên.

"Ăn nó!"

Thanh Thủy không ngờ rằng chính mình xin tha lại làm tên tiểu tử này phát cuồng, trong đôi mắt nàng đầy sự hoảng sợ, mím chặt môi lắc đầu.

Hàn Phong không những không thương cảm mà còn dâng lên cảm giác muốn hành hạ. Nhìn khuôn mặt như thiên tiên của sư tôn, hấn thật muốn cắn nát lên trên ấy.

Côn thịt không được thoả mãn, vậy mà lại lớn thêm một vòng. Trong cơ thể Hàn Phong, Thánh Dục Quyết tự hành vận chuyển, lập tức toàn thân hấn bùng lên từng luồng lửa hồng rực, khắp lỗ chân lông đều phun ra lửa, bao trùm lấy cả hấn và Thanh Thủy.

Đây chính là dục hoả.

Dưới cổ dục hoả này, một cảm giác ngứa ngáy khó chịu bỗng xuất hiện trong lòng Thanh Thủy, không ngờ ánh mắt nàng lại trở nên dại ra, đôi môi đỏ mọng không tự chủ được khẽ hé mở.

Chỉ chờ có thế, côn thịt thừa cơ tiến lên, len qua khe hở hẹp mà tiến vào miệng nàng.

Thanh Thủy đầu óc ngày càng mơ hồ, nàng đã tu luyện Thánh dục quyết trăm năm, ngày nay tu vi đã cao không thể tưởng nổi. Vậy mà hôm nay dưới chân dục hoả lại không thể không chế bản thân. Biến thành đồ chơi cho đệ tử.

Đến bây giờ thì Thanh Thủy cũng không thể suy nghĩ gì nữa. Nàng sớm đã đắm chìm vào nhục dục rồi. Miệng nàng mở lớn ngoạm lấy côn thịt kia, hai tay cũng vươn ra xoa nắn hai hòn ngọc dương của Hàn Phong.

Côn thịt quá lớn. Hàn Phong từ trên nhìn xuống chỉ thấy nó lấp đầy miệng sư tôn. Vẫn còn tới sáu phần ở phía ngoài.

Hàn Phong nhẹ nhàng ra vào, hấn đã coi miệng sư tôn như nhục hoa phía dưới, rất tự nhiên mà đẩy tới. Côn thịt được bao bọc bởi đôi môi đỏ mọng, mỗi lần hấn đẩy tới là lưỡi sư tôn lại quét tới quét lui trên thân côn, làm cho hấn sướng điên người.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, những cú thúc tới cũng càng lúc càng mạnh bạo. Côn thịt đã vào được tám phần, đâm tới tận cổ họng Thanh Thủy. Mỗi lần hấn rút ra, nàng chỉ có chưa tới một nhịp thở để lấy không khí. Đến sau cùng, ngay cả thở cũng không kịp, côn thịt ra vào liên tục làm nàng choáng váng, khuôn mặt đỏ bừng.

Hàn Phong cười tà, hấn vẫn giữ nguyên côn thịt trong miệng sư tôn. Thân thể xoay lại phía sau, cúi người ngắm nhìn.

Trước mặt hấn là nhục hoa đầy khiêu khích của sư tôn. Hai mép thịt đỏ hồng ướt át, khẽ nhuyển động. Trên ấy đã sớm đã ướt đầm dâm thủy, vươn cao đầy khiêu khích. Một mùi dâm mỹ cùng từng trận âm khí toả ra, khiến cho côn thịt của hấn lớn thêm một vòng.

Hàn Phong ghé mũi hít một hơi thật sâu. Hấn chột ngoạm lấy một bên môi mà mút mát. Cái lưỡi của hấn cũng đâm vào bên trong móc máy, dâm thủy tuôn trào.

Thanh Thủy có cảm giác như bay trên mây, từ hạ thân truyền đến từng trận thư sướng làm cơ thể nàng co giật liên hồi. Trên miệng bị nhục côn lấp đầy, hạ thể lại bị lưỡi đồ đệ chọc ngoáy, nhất thời làm cho nàng cảm giác bị bịt kín, bên trong dục hoả thiêu đốt không lối thoát.

Hàn Phong giờ phút này cũng bị hấp sâu vào háng sư tôn. Hai đùi nàng kẹp chặt lấy đầu hấn, làm hấn chỉ có thể tiến không thể lùi, cái lưỡi càng lúc càng tiến sâu, càng lúc càng mạnh bạo.

"Ư ư ư... Huhu... Đồ nhi, Ta chết mất..."

Thanh Thủy thở không ra hơi, vô lực rên rỉ dưới hàng đệ tử.

Hàn Phong bị kẹp cho không thở nổi, dâm thủy tuôn ra quá nhiều làm hấn uống không kịp. Trong đầu điên cuồng suy nghĩ đối sách.

"Có rồi!"

Tinh quang chợt loé lên, Hàn Phong cười tà một cái. Sư tôn này hẳn đã quyết tâm chinh phục bằng được, sao có thể để nàng chiếm thượng phong chứ! Hẳn hai ngón trở luôn xuống hạ thân sư tôn, chính là bên ngoài gây nhẹ, mài, miết, bên trong khuấy đảo.

Thanh Thủy toàn thân co giật, dưới chiêu này nàng đã trực tiếp thất thân. Dâm thủy tuôn ra ào ạt. Hai ngón tay cùng cùng cái lưỡi trong ngoài kết hợp điều luyện làm cho nàng sục đổ. Giống như... Giống như có ba cái lưỡi cùng tiến lên mà tấn công vậy.

Âm đạo nàng điên cuồng co rút, huyết cực âm cũng giật giật liên hồi, dòng âm thủy trong suốt như vỡ òa trào ra thành tia, thấm ướt cả khuôn mặt Hàn Phong.

Sau cao trào, toàn thân Thanh Thủy như bị rút hết sức lực, cũng không thể kẹp được đầu Hàn Phong nữa mà cả cơ thể mềm ra như nước.

Hàn Phong cười tà, sư tôn đã bại lui, hẳn không thể không thừa cơ truy kích được chứ?

Rút côn thịt ra khỏi miệng sư tôn, nhìn sư tôn khuôn mặt đỏ bừng thở dốc. Hẳn chẳng những không thương hương tiếc ngọc mà còn thoả mãn vô cùng. Côn thịt kê ngay sát nhục hoa, không do dự mà tiến vào.

"Ư ư.... Chết mất...."

Thanh Thủy co cứng người tiếp nhận. Côn thịt tiến vào một nửa, chợt gặp lực cản khôn cùng mà dừng lại. Nhục hoa của sư tôn không vì kích cỡ của hắn mà bị làm hư. Vẫn bó sát chặt hẹp như ban đầu.

Hàn Phong thấy sướng khoái vô cùng. Các mép thịt trong thành âm đạo quấn chặt lấy thân côn, bên trong lại truyền ra lực hút làm hắn càng thêm hưng phấn. Hai tay nắm lấy đôi kiêu đồn nảy nở, dụng lực ấn vào.

"Ư ư ư.... Huhu.... Tại sao lớn như vậy...."

Thanh Thủy nỉ non rên rỉ, cảm giác như bị lấp đầy lại xuất hiện. Vừa thống khổ lại vừa khoái cảm. Nàng chỉ thấy trời đất quay cuồng, cả thế gian chỉ còn có côn thịt kia đang ra vào liên tục phía dưới.

Hàn Phong càng ra vào càng nhanh, hắn nắc như vũ bão vào nhục hoa sư tôn. Mỗi lần hắn đóng tới, thân hình sư tôn lại bị xô về phía trước một chút, trong miệng cũng nức nở một tiếng.

"Phạch... Phạch... Ư ư... Phạch phạch phạch..."

Dâm thủy theo từng nhịp ra vào của hắn tràn ra ngoài, đốt lên dục hoả cháy càng thêm mãnh liệt, thiên địa tinh khí cũng điên cuồng bị tinh luyện rồi bị Hàn Phong hấp thu. Nơi đan điền của hắn, âm dương đồ xoay tròn kịch liệt, tràn ra nguyên khí tinh thuần chảy khắp toàn thân, cải tạo kinh mạch, đã thông huyết đạo. Hẳn không ngờ đã bước một chân vào trục cơ kỳ!

"Ư ư.... Chết ta mất... Ư ư.... Dừng.... Dừng lại...."

"Ohhhhh...."

Thanh Thủy dưới sự chà đạp của hắn hai mắt đã tràn đầy sương mù, cơ thể bải hoải mềm nhũn mặc hắn khi nhục. Nàng chỉ kịp kêu lớn một tiếng, sau đó toàn thân run rẩy, thất thân thêm lần nữa, dâm thủy ào ào tuôn ra rồi ngắt xù.

Hàn Phong cười tà, sư tôn thật yếu đuối, nhưng hắn cũng chẳng có ý định tha cho nàng. Hắn lật ngửa nàng lại, cho nàng quỳ trên mặt đất, kiêu đồn vênh ngược lên. Ở tư thế này, hai mép thịt càng lộ rõ dưới ánh mắt hắn. Chúng như hai cánh hoa sen e ấp lại khiêu khích, làm cho Hàn Phong điên cuồng. Hắn tóm lấy mái tóc sư phụ mà giật ngược ra phía sau, côn thịt cũng không do dự nắc như vũ bão vào nhục hoa. Một tay liên tục đánh trên kiêu đồn đến đỏ ửng.

Thanh Thủy mặc dù ngắt đi, nhưng khoái cảm thì dường như vẫn cảm nhận được. Miệng hé mở tràn ra dịch thủy, lại rên rỉ mê người. Khoé mắt động lại giọt nước trong suốt, không biết là do quá sung sướng hay đau đớn mà xuất hiện.

...

Chẳng biết qua bao lâu, Thanh Thủy mới lờ mờ tỉnh dậy. Nàng thấy mình đang nằm trên người Hàn Phong, hạ thân vẫn bị lấp đầy, nhưng đã không còn bị ra vào nữa.

"Đây là khuê phòng của ta!"

Thanh Thủy bây giờ mới để ý xung quanh, thấy đây là khuê phòng mình, chợt sững sốt. Nhìn xuống đệ tử bên dưới đang ngủ say, có chút dờ khóc dờ cười mà vỗ hắn một chưởng.

"Tên tiểu tử này, không ngờ đi ngủ cũng dám xâm phạm ta, không để ta nghỉ ngơi một chút nào!"

Nàng cũng đoán ra được phần nào, tiểu tử này khẳng định hành hạ mình xong mới đem mình từ tể đàn về đây, lại chưa thấy thoả mãn nên cứ thế để côn

thịt trong người mình rồi đi ngủ, thật không ra thể thống gì.

Thanh Thủy nhẹ nhàng nhắc thân thể trần truồng dậy, lại lao đảo xuýt chút nữa ngã xuống. Không kim được lại đánh một chưởng lên ngực Hàn Phong.

"Tiểu nam nhân chết tiệt. Không biết đã hành hạ ta đến mức nào!"

Hai chưởng vỗ xuống dường như hơi làm Hàn Phong tỉnh giấc, ác long dưới háng cũng lớn thêm một vòng.

"Ư ư..."

Thanh Thủy yếu kiêu rên rỉ một tiếng. Cái cảm giác có một vật lớn lên trong người mình thực dễ mê, nhưng nàng cũng không dám làm liều. Nếu để tên này tỉnh giấc thật, chính mình quả thật không chịu nổi mất.

Nhẹ nhàng chuyển động eo thon, nhắc lên khỏi côn thịt của Hàn Phong. Khi toàn bộ thân côn đã được rút ra, Thanh Thủy mới nấc nhẹ một tiếng giải thoát. Có chút lao đảo bước xuống giường, trong quá trình này, dâm thủy tuôn thành một đóa tuyết dài trên đùi nàng.

Bây giờ Thanh Thủy mới có cơ hội nhìn nhục côn của đệ tử. Đây khẳng định chưa phải kích thước lớn nhất, nhưng nhìn nó đã quá hung dữ rồi. Toàn thân côn thịt đen nhánh, dài hơn ba tấc (hơn ba mươi centimet). Gân mạch chằng chịt trên thân côn. Thanh Thủy vươn tay uớ m thử, nàng thậm chí không cảm được ác long này, nó còn lớn hơn một lòng bàn tay nàng. Trên đỉnh chính là đầu của ác long hình tam giác, dữ tợn mà kiêu hãnh ngự trị. Dường như còn khiêu khích "nhìn" nàng?!

Cảm giác nóng bỏng từ côn thịt truyền tới làm Thanh Thủy giật thót, vội rút tay lại, không dám tò mò nữa. Nếu quả thật dễ vật ấy tỉnh giấc, chính nàng cũng không dám nghĩ hậu quả.

"Kiểu ngạo cái gì, về sau thu thập người, hừm!"

Thanh Thủy quát khê, cũng không biết là đối với ác long hay đối với Hàn Phong nữa. Nàng có chút loạng choạng bước ra khỏi phòng. Tên này cũng thật đáng giận, hai ngày không ăn uống mà không chút xuống sức, đến khi mệt vẫn cố tiến vào trong nàng.

Thanh Thủy vào phòng bếp, muốn nấu cho tên kia chút gì đó. Đợi hân tỉnh lại có lẽ sẽ đói lắm, với thân thể tráng niên, không thể dễ bị đói được. Nàng cũng chẳng kịp mặc đồ, vung ngón tay, nhất thời bếp lửa bùng cháy, bắt đầu nấu nướng.

Ba món đơn giản nhanh chóng được thực hiện. Trong lúc Thanh Thủy mải mê nấu nướng, ngoài cửa không biết từ bao giờ xuất hiện một bóng đen mờ ảo. Hắn nhìn thân thể trần truồng khiêu gợi, lại nhìn tới kiêu đồn vênh cao của nàng, thấp thoáng thấy khe thịt đỏ hồng còn đầm dâm thủy lập tức cười nham ác.

Bóng đen không một tiếng động tới phía sau Thanh Thủy, rồi bất chợt nhào lên, tóm lấy huyết mạch môn của nàng nắm mạnh. Nhất thời cả cơ thể Thanh Thủy cứng đờ, nguyên lực lập tức đình chỉ vận chuyển, toàn thân mềm nhũn vô lực ngã ra.

Bóng đen nhếch mép cười, không ngờ lại dễ dàng như vậy, hắn không để Thanh Thủy có thời gian phản ứng. Hắn ôm từ phía sau, một tay nắm lấy huyết mạch môn, tay kia rút chiếc khăn vắt trên dây phía trước, trùm đầu Thanh Thủy lại. Hung khí không chút do dự đâm vào mai mép thịt căng mọng sớm ướt đầm dâm thủy phía dưới!

"Ư ư ư ư ư....."

Hung khí này quá lớn, lại nóng hôi cứng rắn phi thường, hai đùi Thanh Thủy lại khép chặt lại càng làm các bó cơ ép chặt lại. Hung khí tiến vào được một nửa chợt bị kim hãm, dù có thể nào cũng không thể nhích thêm nửa tấc.

"Aaaa.... Huhu....!"

Phòng bếp chợt vang lên tiếng gào khóc của Thanh Thủy. Nàng vừa đau đớn vừa tủi nhục, chính mình không ngờ ngay tại trong son môn bị người ta hãm hiếp mà không có chút sức phản kháng.

Bóng đen không cam lòng, hai mắt tràn đầy tơ máu.

Hắn gầm lên một tiếng như dã thú. Phần hông dụng lực đẩy mạnh vào, nhất thời hung khí to lớn toàn bộ tiến vào thân thể Thanh Thủy.

Nước mắt nàng tuôn rơi lã chã. Muốn cố gắng quay đầu lại để nhìn mặt kẻ thủ ác. Bóng đen cũng nhận ra ý đồ, một tay tóm lấy gáy nàng, ấn ngã xuống mặt bàn.

Phần thân trên của Thanh Thủy đã ngã sấp trên mặt bàn, phần thân dưới lại vô lực buông thõng. Kiêu đồn vênh cao, hai mép thịt lộ lộ đầy khiêu khích.

Thanh Thủy bị hãm hiếp.

Hung khí rút ra rồi đâm vào, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng thô bạo. Không ngờ cơ thể của nàng lại sinh ra cảm giác hưng phấn và thư sướng? Thanh Thủy khóc lớn, nội tâm của nàng nguyên rửa ác tặc phía sau. Đồng thời cũng hận cơ thể chính mình. Không ngờ bị hãm hiếp lại sinh ra cảm giác.

"Ư ư... Tên khốn kiếp... Ư ư um um...."

Thanh Thủy vô lực chửi bới, thế nhưng lại xen lẫn tiếng rên rỉ mê người. Chỉ làm kích thích ác tặc phía sau. Hắt rút hoàn toàn hung khí ra, rồi bất ngờ dụng lực toàn bộ đâm vào. Sau đó đóng như búa tạ vào nhục hoa Thanh Thủy.

Đầu óc Thanh Thủy đã mơ hồ không rõ, nếu không phải hình ảnh Hàn Phong xuất hiện trong đầu nàng, tâm thần nàng đã sớm sụp đổ mà hòa theo ác tặc kia. Chân khí cũng bị phong bế, không thể tự đoạn tâm mạch được... Chỉ là cơ thể không theo điều khiển. Hai chân nàng chẳng biết từ khi nào đã dãn rộng ra cho hung khí tiến vào, đâm thủy cũng tiết ra chảy ướt đầm hai đùi.

Bóng đen càng ra vào càng hưng phấn, nhất thời một tay tóm lấy tóc Thanh Thủy, thay kia không ngờ buông huyết mạch môn ra mà tát liên tục lên kiêu đồn Thanh Thủy.

Bất ngờ được khai thông kinh mạch, Thánh Dục Quyết trong cơ thể Thanh Thủy chợt bùng lên, nàng tích tụ chân khí vào tay phải, định một chương võ nát đâm tặc phía sau.

Nhưng không ngờ chương phongphongphongphonphongphongpphong

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sư tôn muốn xoay người? Đừng hòng!

Nhưng không ngờ chương phong vừa đưa ra, một tiếng kêu quái dị lại vang lên.

"Sư tôn, là ta!"

Tiếng kêu làm Thanh Thủy sững sờ, cũng không thu tay lại chút nào. Chương hoá chỉ, bằng vào tốc độ nhanh hơn chính xác điểm vào phần eo bóng đen.

Bóng đen cứng người, động tác ra vào lập tức ngừng lại.

Thanh Thủy tức giận kéo khăn phủ đầu xuống, quay người lại phía sau. Thế nhưng theo nàng cử động phần eo, nhục côn lại ma sát mãnh liệt, làm nàng rên rỉ một tiếng, loạng choạng xuýt ngã.

Tên ác tặc hăm hiếp nàng, không ngờ chính là tiểu tử đáng chết này!

Thanh Thủy mất phương bác hóa nhìn chằm chằm Hàn Phong, nàng có xúc động muốn một chương đánh chết tên này. Không ngờ hấn lại có hành động biến thái như vậy.

Hàn Phong cũng hơi có chút sợ hãi, nhưng lại càng kích thích hơn. Hấn ác độc suy nghĩ, nếu thật sự sư tôn bị hăm hiếp thì sẽ như thế nào đây? Là phối hợp với đám tặc, hay là... hắc hắc!

"Sư tôn, mau giải huyết cho ta, ta chỉ trêu đùa một chút thôi mà"

Thanh Thủy vẫn tròn mắt nhìn hấn. Quả thật nàng cũng đã lo lắng thái quá. Thánh Dục son nhất quyết không thể có người ngoài tiến vào, hơn nữa cảnh giới của nàng cực cao. Người có thể vô thanh vô tức tới gần nàng dường như chưa sinh ra trên đời này. Chỉ có tên tiểu tử này, cảnh giới phù phiếm, nguyên lực trong cơ thể quá ít, lại cùng tu luyện Thánh Dục quyết đồng nguyên với chân khí của bản thân, mới có thể qua mắt nàng được.

Nhưng sao có thể vì lý do đó mà tha cho hấn được. Vì hấn, thậm chí mình còn có suy nghĩ tự đoạn tâm mạch, bảo vệ tiết khí. Vậy mà tên đáng ghét kia vẫn cười cợt nhìn mình đầy đùa giỡn

Thanh Thủy những ngày qua đã chịu đủ đùa bỡn, nàng luôn bị đưa vào thế bị động chịu đựng, cuối cùng lại bị tiểu tử này làm hư hỏng đến ngắt đi. Quả thật là đáng giận. Hôm nay nàng phải tìm lại chủ động. Nhất định phải trừng phạt hấn.

Nàng đẩy Hàn Phong ra, nhất thời côn thịt to lớn theo nhục hoa trượt ra, đến cửa động thì khựng lại. Phần đầu của ác long quá lớn, giống như một chốt chặn nút chặt lấy nhục hoa của nàng, không dễ từ bỏ.

"Pặc... Ư ư ư...."

Ác long cuối cùng cũng là không ở thế chủ động, bị Thanh Thủy đẩy ra. Nó dữ tợn vron cao đầu. Dọc thân thể ác long chẳng chịt gân guốc bấy giờ đã dính đầy dâm thủy, ướt đầm long lanh. Đầu ác long giật giật găm thét như thể đe dọa người đã bức ép nó.

Thanh Thủy loạng choạng toàn thân, dưới nhục hoa dâm thủy tựa như thác nước tuôn trào, chảy dài xuống hai đùi, rơi long tong xuống đất. Đầu óc nàng có chút choáng váng, cơ thể không tự chủ được tựa vào thành bàn thờ dốc.

Hàn Phong hai mắt đã đỏ bừng, nhìn sư tôn tựa như đoá mai mới nở, vừa trải qua cơn mưa phùn đầu xuân. Hắn thật có xúc động dùng mọi thủ đoạn mà chà đạp bông hoa ấy.

Thanh Thủy thấy dục vọng trong mắt đệ tử, càng nhìn càng đáng ghét. Nàng một chương bức tới, thế nhưng hai chân loạng choạng không vững, chẳng hiểu tại sao lại đập trúng đám dâm thủy dưới chân. Tức thì cả cơ thể mất cân bằng đổ về phía trước. Trong lúc hoảng loạn hai tay ôm chầm lấy Hàn Phong, hai người lập tức ngã ra sàn.

Thanh Thủy nằm trên người đồ đệ, bầu nhũ hoa to lớn áp trên ngực hắn, nàng có thể cảm thấy dục hoả trên người hắn bốc cháy dữ dội, lại thấy ánh mắt hắn tràn đầy điên cuồng nhìn mình. Nhất thời trong lòng cảm thấy ngọt ngào, cúi đầu hôn tới.

Cả hai chìm đắm trong nụ hôn tựa như vĩnh cửu, đôi tay nhỏ nhắn của Thanh Thủy vẽ trên ngực Hàn Phong, cặp nhũ hoa cũng cọ tới cọ lui, bên dưới háng, nhục hoa lại càng là dòng suối nhỏ tuôn trào, có tới cọ lui thấm dầm toàn thân côn thịt của hắn.

Thanh Thủy rời môi, cái lưỡi từ đàn hương kéo một đường xuống tới ngực Hàn Phong, khẽ liếm láp trên đầu ti hắn. Hàm răng trắng ngà lại cắn lấy day day, rồi lại ngoạm cả vào miệng mà mút, thoát nhìn tựa như mèo con bú sữa.

Hàn Phong bị điểm huyết không thể cử động, nhất thời chỉ có thể gằm gừ trong cổ họng.

Thanh Thủy cười tình quái, nàng chính là muốn hắn khó chịu như vậy. Trả thù cho hai ngày vừa qua. Cái lưỡi từ đàn hương lại từ ngực lướt xuống bụng, rồi dừng ngay trước ác long thượng giới đang hung dữ nhìn nàng.

Ngoài lần trước đó vùng trộm quan sát khi Hàn Phong ngủ, đây là lần đầu tiên Thanh Thủy có thể đường đường chính chính quan sát nó. Những lần trước không phải là bị nó ra vào ở phía dưới thì cũng là bị nó nhấp nhô trong miệng ở phía trên. Thanh Thủy chộp lấy ước lượng. Vật này dài gần bốn tấc (một tấc 10cm), cả thân thể đen bóng đầy gân guốc, thâm dầm dâm thủy của nàng. Đầu còn gắn một vật thể hình tam giác hồng hào to lớn dữ tợn, nó chỉ có một mắt đang khép hờ, hình như liếc nhìn Thanh Thủy.

Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy nó, không ngờ các ngón tay không thể ôm hết chu vi thân côn. Toàn thân nó toả ra khí tức chí dương chí cường, đầy uy áp khủng bố.

"Thảo nào vật này khi dâm vào lại... Lại sung sướng như vậy.... Hức hức... Sao ta lại có suy nghĩ dâm dăng như vậy chứ"

Thanh Thủy đỏ mặt nghĩ thầm, càng nghĩ càng mông lung. Miệng nhỏ không ngờ trong vô thức lại hé mở, đôi môi đỏ mọng không ngăn ngại dâm thủy của mình vẫn bám đầy trên ấy mà ngậm lấy đầu côn mút nếm.

"Thật lớn... Thật nóng...!"

Thanh Thủy cũng không biết tại sao mình lại có can đảm như vậy. Chỉ biết rằng khi ngậm lấy côn thịt làm nàng cảm thấy rất thoải mái. Hai tay nàng tóm lấy thân côn, vuốt lên vuốt xuống. Đôi môi cũng rất phối hợp mà mút lấy đầu côn, cái lươn vươn ra quét tới quét lui. Nhịp nhàng chăm sóc.

Hàn Phong đôi mắt trợn trừng, sư tôn làm quá nhẹ nhàng khiến hắn ngứa phát điên. Hắn bị điểm huyết, không thể cử động, nhưng tâm thần cực kỳ muốn bắt lấy đầu sư tôn mà hung hăng ra vào, khiến cho nàng ngạt thở tới hấp hối, sau đó mới bắn tất cả vào trong. Nếu để hắn thoát vậy...

Hắn không nhìn thấy phía dưới, thế nhưng trong đầu cũng có thể tưởng tượng ra. Cảnh tượng sư tôn quỳ bò trên mặt đất, miệng cúi xuống chăm sóc côn thịt, hai hạt đậu trên nhũ hoa đong đưa vào chân, kiều đồn lại càng là vênh cao lên trời, hai mép thịt căng mọng đỏ hồng dầm dâm thủy khê nhúc nhích ần ần... Nếu để hắn thoát vậy...

Nếu để hắn thoát vậy...

Hàn Phong kể từ khi giao hợp lần đầu, đã luôn đắm chìm trong cảm giác mê mẩn đầy sung sướng. Từ đó, mỗi khi nhìn thấy sư tôn là dục hoả của hắn lại bốc lên mãnh liệt, lại muốn hung hăng chà đạp nàng dưới háng.

Bây giờ trong tình cảnh bị phong bế, hắn lại vẫn có những suy nghĩ ấy, thế nhưng chỉ có thể nghĩ mà không thể làm gì được rồi.

"Không thể làm gì sao???"

Hàn Phong khẽ thì thầm, rồi chợt thấy lạnh cả người, dục hoả trong mắt bị quét đi sạch sẽ!

"Nhân Dục Đạo a Nhân Dục Đạo. Chữ Nhân đứng trước chữ Dục. Ta là người tu luyện công pháp, dục này do ta độc tôn, có sao lại để Dục hoả thiêu thân mà trăm mê không biết! Đạo khách thành chủ không chế ngược lại ta!"

"Hàn Phong a Hàn Phong, nguoi quả là ngu ngốc, lại để cho công pháp không chế mình. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải sẽ có một ngày nguoi trở thành ma đầu chỉ biết cuồng dâm hiếu sát hay sao?"

(Đọc đến đoạn này, không biết có vị đạo hữu nào hiểu được thâm ý của ma tôn ta?)

Hàn Phong càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi. Trong phút chốc, âm dương đồ trong đan điền hắn mạnh mẽ xoay tròn. Một luồng khí xám từ đó bị bức ra, không ngờ nó tụ mà không tán, hoá thành ma đầu gào thét, ý đồ xung phá trở lại âm dương đồ.

Hàn Phong đã rơi vào trạng thái kỳ dị, trong lòng một mảnh không minh. Thánh Dục Quyết tự chủ vận chuyển, tức thì âm dương đồ càng thêm xoay tròn. Ma đầu khí xám kia không cam lòng gào thét, bị bức ra khỏi đan điền, sau đó bị dục hoá thiêu đốt thành tro tàn, tiêu tán trong thiên địa. Âm dương đồ bây giờ, mới chính là đen trắng phân minh!

Nếu tình cảnh này được lịch đại tổ sư các đời Nhân Dục Đạo nhìn thấy, tất nhiên sẽ vô cùng khiếp sợ. Trạng thái của Hàn Phong hiện giờ chính là "Nguyên". Một cảnh giới hư vô mờ ảo mà mỗi khi nó xuất hiện sẽ làm rung chuyển cả tu chân giới. Người có được "Nguyên" chính là thiên tài trong thiên tài, nó giúp người ta ngộ đạo, bài trừ ma niệm, truy tìm bản nguyên đại đạo. Lịch đại tổ sư Nhân dục đạo, chỉ có duy nhất tổ sư đời đầu Hạo Thiên Tiên Quân là gặp "Nguyên" khi còn sống. Nhờ "Nguyên", Thánh Dục Quyết mới được sáng tạo, Nhân Dục Đạo cũng mới có thể sừng sững tại tu chân giới biết bao nhiêu vạn năm nay.

Tất cả những người còn lại, đều chỉ là trước khi hấp hối mới có thể gặp được "Nguyên". Nhưng trong số họ, không một ai sống lại được. Họ đều mang theo vẻ mặt tiếc nuối mà lìa đời.

Chỉ trong chớp mắt mà tựa như ngàn thu. Hàn Phong giật mình thoát khỏi nhập định. Hắn ngơ ngác không hiểu mới xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái nhẹ nhõm, như thoát khỏi trói buộc nào đó?

Hắn cũng quảng luôn "cái chớp mắt" vừa rồi ra sau đầu, không thêm suy nghĩ nữa. Dù sao cảnh giới của hắn quá thấp, tư lịch hiểu biết lại càng là con số không. Chỉ có thể quy kết cho sư tôn phía dưới.

Từ hạ thân lại truyền tới từng trận cảm giác thư sướng, lại vang lên tiếng nhóp nhép từ đôi môi sư tôn, làm dục hoá trong mắt hắn vừa dập tắt lại bùng cháy dữ dội. Thế nhưng dục hoá này đã không còn ẩn hiện màu xám như trước nữa.

Hàn Phong vẫn không thể cử động. Hắn lại đau khổ thử vận công bài trừ huyết đạo.

Đề cho hắn bắt ngờ chính là nguyên lực trước đó bị phong bế hoàn toàn không ngờ hiện tại lại có thể lưu động trở lại.

Cố gắng đem dòng nguyên lực xung kích huyết đạo. Mặc dù có đôi chút đau nhức, thế nhưng chỉ cần để hắn thoát vây, chú cừu non tơ đang quỳ dưới háng kia.... Hắc hắc...

Thanh Thủy hoàn toàn không biết biến hoá vừa rồi của đệ tử, cũng không hề biết, giông bão đang tới gần. Nàng chỉ như chú nai con ngơ ngác lần đầu được chủ động khám phá nhục dục, liên tục thay đổi kiểu đùa nghịch. Côn thịt trong tay nàng đã cương cứng hết cỡ, ngay cả hai hòn ngọc dương cũng thấm đẫm nước bọt long lanh.

Người thấy mùi nam nhân nồng đậm trên người đệ tử làm Thanh Thủy cảm thấy ngứa ngáy toàn thân, nhất là hạ thể nơi nhục hoa kia lại càng thêm bồn chồn khó chịu trông trái, muốn có thứ gì đó lấp đầy.

Thanh Thủy mút mạnh đầu côn một cái rồi mới lưu luyến bò lên người Hàn Phong. Khi thấy ánh mắt đệ tử u oán nhìn mình, nàng lại cười ngặt nghẽo đến run rẩy bộ ngực. Hai hạt nhũ hoa đỏ ửng đứng đưa làm Hàn Phong thiếu chút xịt máu mũi.

"Tiểu nam nhân, thế nào? Trò chơi bây giờ mới bắt đầu đây."

Cười khiêu khích một cái nữa, Thanh Thủy đứng ngay trên côn thịt dựng thẳng của Hàn Phong, từ từ ngồi xuống. Thế nhưng khi chạm tới đầu ác long kia, nàng lại giao hoạt tránh né, không cho nó đâm trúng mà chỉ cọ sát ngay phía ngoài. Đây tới đây lui, khi đầu côn hơi tách hai mép thịt ra, Thanh Thủy lại nhón chân, hảy mông không cho nó xâm nhập.

Hành động khiêu khích này trực tiếp làm Hàn Phong phát cuồng. Từ đầu côn thịt, dục hoá bốc lên ngùn ngụt. Hắn vô lực rên rỉ.

"Sư tôn, mau ngồi xuống! Aaaa..."

Thanh Thủy cười thoả mãn, nàng chính là muốn nhìn thấy vẻ mặt này của đệ tử, thế nhưng nàng cũng chịu áp lực cực lớn. Mỗi lần chạm tới ác long kia nhục hoa lại co rút, mút lấy đầu côn thịt không chịu buông ra. Dâm thủy đã tuôn trào phủ kín thân côn.

Hàn Phong hai mắt đỏ đậm, điên cuồng hít sâu một hơi nhắm mắt lại, vận dụng linh lực trùng kích huyết đạo. Chỉ cần hắn thoát vây.

Thanh Thủy không ngờ Hàn Phong lại có thể có định lực như vậy. Chính nàng giờ đây tiến thoái lưỡng nan, nửa muốn nhìn thấy đệ tử ăn đau khổ, nửa muốn thoả mãn nhục hoa đã sớm co rút ngứa ngáy kia.

Đến cuối cùng chính nàng phải buông xuôi, nhục hoa phía dưới phản chủ. Hai mép thịt căng mọng ôm lấy đầu côn mà mút chặt. Kiểu đồn dần hạ xuống.

"Ư... Uhm uhm..."

Thanh Thủy hai mắt ngập tràn sương mù. Khi côn thịt tiến vào một nửa, nàng đã mất hết sức lực. Đôi bàn tay phải chống lên ngực Hàn Phong mới làm cho nàng không bị ngã xuống.

Tư thế này làm Thanh thủy thực sự sợ hãi. Côn thịt như trường thương dựng thẳng, mà nàng lại như thỏ non bị treo trên mũi thương, chỉ cần hơi nhúc nhích sẽ bị nó đâm hư hỏng.

Hai mép thịt căng mọng nhuyển động, ôm sát lấy thân côn, từ đó liên tục rỉ ra dâm thủy, chảy thành dòng xuống dưới làm ướt đẫm hai hòn ngọc dương

của Hàn Phong.

Thanh Thủy lúc này, tựa như bị đóng đinh trên côn thịt. Âm đạo điên cuồng co rút, cơ thịt bên trong nhuyễn động cuốn chặt lấy ác long, nhất là phần đầu côn vàng vào sâu càng tàn phá bừa bãi. Từng trận khoái cảm theo kinh mạch nơi hạ thân truyền tới tâm thần làm Thanh Thủy mơ hồ không rõ, chỉ biết truyền ra từng tiếng kêu rên rỉ mê người.

Thanh Thủy muốn nhấc người dậy, thoát khỏi nhục côn tranh thủ lấy lại sức lực. Thế nhưng lúc này hai chân nàng đã vô lực mềm nhũn. Kiều đồn chỉ thấy từ từ hạ xuống, không có sức lực nâng lên. Huống hồ hạ thân nàng lại bó chặt lấy nhục côn, bên trong truyền ra lực hút, kéo nhục côn càng thêm nhích động.

"Uhhh.... Ohhh.... Tha cho ta...."

Côn thịt càng lúc càng tiến vào sâu hơn. Đã có hơn sáu phần nằm trong nhục hoa Thanh Thủy. Trên bụng nàng hiện hình ảnh côn thịt. Nó nổi hẳn lên đầy dữ tợn, giật giật mấy cái như phản kích.

"Uhhh.... Ohh.... Ta chết mất... Ư ư..."

Hai mép thịt vẫn liên tục trào ra dâm thủy trắng sữa, càng làm côn thịt thêm trơn trượt. Nó nhích từng chút một vào phía trong. Ở tư thế này, Thanh Thủy mới thấy hối hận, tại sao lại tự lấy đá đập chân mình. Nếu để tên kia chủ động, ít nhất bản thân còn được buông lỏng, dù là tùy ý để hắn chà đạp, nhưng hắn cũng không thể đem vật kia tiến vào toàn bộ.

Còn bây giờ, cơ thể nàng đã vô lực phản kháng, hai chân đã nhũn ra run rẩy nào có tránh thoát được. Thanh Thủy không dám tưởng tượng nếu vật kia toàn bộ xâm nhập, nàng sẽ chết mất.

Hàn Phong lúc này cũng chẳng khá hơn là bao. Không ngờ sư tôn lại có chiêu độc là như vậy. Làm cho hắn dục tiến dục lùi, côn thịt cương cứng bị nút bởi âm đạo sư tôn không ngờ lại muốn xuất.

"Hức!.... Ư ư ư... Phụp.... Ư ư ư ư!?"

Theo chút sức lực cuối cùng của Thanh Thủy bị rút đi, cả cơ thể nàng gục xuống. Nhục hoa không còn cố kỵ lập tức nuốt trọn lấy côn thịt. Ngập tới lút cán.

Đôi môi Thanh Thủy mở lớn, hai mắt tràn đầy sương mù. Nàng nức nở một tiếng, côn thịt kia dường như đã chẻ đôi nàng mà vuron tới tận cổ. Đầu óc nàng trống rỗng, cả thế giới chỉ còn lại côn thịt kia đang dẫm mãnh tàn phá bên trong cửa mình.

Hàn Phong cũng rên rỉ. Côn thịt được nhục hoa toàn bộ nuốt lấy, các bó thịt cuốn chặt, nhuyễn động, mát mát vận xoắn làm hắn sướng điên người.

Thanh Thủy đổ gục xuống cơ thể Hàn Phong, nàng hoàn toàn mất đi sức chống cự. Khuôn mặt ửng hồng kiều diễm tràn đầy hối hận. Thanh Thủy cố gắng di động kiều đồn, bò tới phía trước nhằm thoát khỏi hung khí kia. Thế nhưng âm đạo nàng lại giữ chặt lấy côn thịt, các mép thịt lại ma sát mạnh hơn làm kích thích điên cuồng các kinh mạch cảm giác.

Thanh Thủy gắng gượng chống tay xuống đất nâng kiều đồn lên, rút ra khỏi hung khí kia. Nhưng mới rút được nửa đường, nàng đã lại kiệt sức ngã xuống. Côn thịt lại được thể cắm ngập sâu vào bên trong. "Nhóp nhép... Nhóp nhép..." Dâm thủy theo từng cử động của nàng tuôn trào, phủ kín cả hạ bộ Hàn Phong, chảy dày xuống nền đất.

Đến cuối cùng Thanh Thủy chẳng còn chút sức lực nào nữa. Hung khí kia càng lúc càng lớn, đầu côn lại càng là quý dị pháp phòng lớn nhỏ phía bên trong. Nàng chỉ có thể vênh cao kiều đồn, đung đưa qua lại rồi rên rỉ mê người.

Thanh Thủy miệng há hốc mở lớn, huyết cực âm bị kích thích kịch liệt. Rồi chợt bùng nổ khoái cảm ra khắp toàn thân. Cơ thể Thanh Thủy co giật, kiều đồn rung rinh lên xuống càng lúc càng nhanh, côn thịt đâm vào càng lúc càng kịch liệt. Huyết cực âm chợt sản cứng lại, dâm thủy tuôn ra ào ạt. Nàng đã thất thân lần đầu.

Hàn Phong cũng vừa lúc tới giới hạn, hai mắt hắn đỏ ngầu, ác long phía dưới co giật liên hồi, nó biến lớn thêm một vòng nữa, há miệng ầm ầm phun ra dương thủy trắng sữa, bắn sâu vào bên trong động huyết Thanh Thủy.

Thanh Thủy chỉ cảm thấy dòng khí ấm áp tràn ngập trong thân thể nàng. Nàng vô lực ngã xuống ôm lấy Hàn Phong, hai mắt mơ màng tràn đầy sương mù, thậm chí đã thoát nạn.

Đúng lúc này Hàn Phong chợt mở bừng hai mắt, huyết đạo sau thời gian dài xung phá đã được khai thông, hắn cười tà một tiếng, nếu để hắn thoát vậy...

Hai tay Hàn Phong không chút dấu vết vuron ra, rồi chợt bùng lên bắt lấy cánh tay Thanh Thủy, nguyên lực vận chuyển lập tức phong bế huyết mạch môn của nàng!

Thanh Thủy giật mình kinh sợ, tiểu tử này như thế nào có thể cử động? Chính mình hôm nay lại bị bắt được. Một dự cảm xấu chợt dâng lên trong lòng nàng.

Hàn Phong nhìn đôi mắt hoảng loạn của sư tôn mà cười xấu xa, hắn cao ngạo thốt lên:

"Tiểu dân phụ! Trò chơi giờ mới bắt đầu!))~"

"Dục Hoả hàng lâm! Phân Thân thuật!"

Hàn Phong cười lớn niệm chú, tức thì cơ thể hắn bùng lên dục hoả mãnh liệt, nó xoay tròn kịch liệt trên không rồi nhanh chóng ngưng tụ. Từ tâm xoáy xuất hiện một hình bóng hư ảo. Hàn Phong lại phun ra một ngưng tinh khí bản nguyên lên đó, tức thì bóng hình kia càng thêm ngưng thực, nó hét gào lên một tiếng, chợt há mồm hút tất cả dục hoả xung quanh vào mà xuất hiện.

Sinh linh giống Hàn Phong như đức, da thịt ngũ quan đầy đủ, chỉ là hai mắt kia không có đồng tử, mà chính là hai ngọn dục hoả đang bốc cháy hùng hục. Ngay cả côn thịt dưới háng cũng dữ tợn ngẩng cao đầu.

Hàn Phong cùng phân thân đều cười lớn, dưới ánh mắt kinh ngạc lẫn hoảng loạn của Thanh Thủy, cả bốn tay đều vô lấy năng!

Phân thân cười tà ác, côn thịt to lớn đóng đũa, hắn chớp lấy miệng...

:))~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Song long đả nhất phượng :))~

Phân thân cười tà ác, côn thịt to lớn đóng đũa, tiến đến gần sư tôn. Thanh Thủy hạ thân vẫn đang dính chặt dưới háng Hàn Phong, lại vô lực trốn chạy. Chỉ biết hoảng sợ kêu lớn.

"Đừng tới đây! Hàn Phong, ngươi mau bảo hắn đừng tới!"

"Ư ư ư... Uhhmm uhhmm... Ohhhhhhh!!!!"

Đáp lại lời kêu cứu của nàng chính là một đầu ác long hung dữ. Phân thân đỡ lấy thân thể sư tôn ngồi thẳng dậy, một tay bóp miệng nàng, tay kia nắm lấy côn thịt hung hăng tách đôi môi đỏ mọng của nàng ra mà tiến vào.

Ác long của phân thân chẳng những kích thích tương đương với bản tôn, lại còn mang đậm tính nồng đậm, nóng cháy bức người. Nó chính là được tạo thành từ dục hoả, tâm ý tương thông với bản tôn, hoàn toàn không có chút nào yếu thế.

"Ư ư.... Huhu.... Oh.... ohhhh...."

Thanh Thủy giờ phút này đã hối hận cực độ. Hai mắt nàng đầy sương mù khóc lớn, đôi môi đỏ mọng không thể không hé mở phục vụ tên "tiểu tiểu tử" này. Nàng sớm đã vô lực phản kháng, cả thân thể mềm ra như nước, đỏ ửng mê người. Nhất là mỗi cú thúc tới của ác long kia đều sâu đến tận huyệt, lại bốc lên dục hoả bất tận. Làm cho nàng mê muội rên rỉ.

Phân thân thấy hai hàng nước mắt của sư tôn, chẳng những không cảm thấy thương xót mà còn dâng lên cảm xúc thoả mãn. Hắn tóm lấy mái tóc sư tôn mà vẩy vò. Mỗi lần côn thịt rút ra, hắn cũng theo đó kéo đầu sư tôn ra. Khi côn thịt đẩy tới, hắn lại nắm tóc sư tôn đập vào. Nhịp nhàng dứt khoát mà đóng thật lực vào miệng nàng.

Bản tôn cũng không để nhục hoa được nghỉ ngơi. Hắn nằm giữa người, côn thịt dựng thẳng trong âm đạo. Hai tay tóm lấy kiều đồn của sư tôn bóp mạnh, nâng lên hạ xuống liên tục. Mỗi lần nâng lên được phân nửa, hắn lại buông tay cho cơ thể nàng rơi tự do xuống. Côn thịt cũng thuận thế đập sâu vào bên trong, điên cuồng tàn phá. Hai mép thịt đỏ hồng căng mọng, mút lấy thân côn không chịu rời, tầng tầng lớp lớp cơ nhục bên trong cũng quán chặt lấy côn thịt, truyền ra lực hút như muốn nuốt chửng lấy Hàn Phong. Nếu có người nhìn tới, sẽ thấy một hung vật đen nhánh, bóng nhẫy dâm thù đang liên tục ẩn hiện dưới hạ thân Thanh Thủy. Lại càng là hằn rõ trên bụng nàng.

(Thực ra mà tôn ta đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng này một lần rồi. Người thật việc thật, chỉ là chỉ có thể nhìn con cừu non kia bị hai tên tốt số làm thịt mà ko thể "cứu giúp". Huhu:"<.)

"Ư ư ư... Hức... Hức..."

Mỗi lần hạ thân bị xâm nhập, Thanh Thủy đều nấc lên nức nở một tiếng. Nàng đã vô lực phản kháng, hai tay phải vịn lấy hông "đệ tử", đôi môi há lớn tiếp nhận lấy ác long kia. Chỉ mong sao nhanh chóng thoả mãn tên này mới có thể được buông tha.

Hai ác long nhịp nhàng phối hợp, một trên một dưới đóng thật lực vào cơ thể Thanh Thủy. Nàng mơ màng choáng váng, chỉ có thể thụ động tiếp nhận. Nhất là côn thịt dưới háng kia, mỗi lần đập tới là một lần làm nàng chao đảo. Từng luồng điện mang từ dưới hạ thân chạy dọc khắp cơ thể làm Thanh Thủy run rẩy, kiều đồn run rẩy cọ tới co lui, dâm thù ngập tràn.

"Oh.... Uh... Ư ư....."

Thanh Thủy đã thất thân lần nữa, huyết cực âm trào ra âm khí, tràn ngập khắp bên trong lòng âm đạo. Cơ thể nàng co giật căng cứng. Tâm thần trống rỗng vì cực khoái. Hai mắt nàng mở lớn vô định nhìn vào khoảng không, đầu óc chỉ còn lại hình ảnh hai ác long đang bạo hành mình.

Chẳng biết qua bao lâu, khi mà Thanh Thủy đã sắp ngất đi trong khoái cảm thì phân thân mới để cho nàng có cơ hội thả lỏng. Hắn đem côn thịt rút ra khỏi miệng nàng, Thanh Thủy thừa cơ thở dốc, từ trong miệng, dịch thủy tuôn trào, chảy dài xuống hai bầu nhũ hoa.

Phân thân ngắm nhìn lại sư tôn. Từ trên cao nhìn xuống cơ thể nàng quá hấp dẫn, da thịt trắng ngọc, ửng hồng kiều diễm. Hai bầu nhũ hoa to lớn đong đưa, lại điểm mấy hạt nước long lanh, càng thêm nét dâm mỹ.

Thanh Thủy sợ hãi nhìn côn thịt đong đưa trước mặt. Nàng không cam lòng. Tu đạo trăm năm, cảnh giới đã đạt tới Phong Thần hậu kỳ. Có thể nói dưới thời đại mạt pháp hôm nay, nàng chính là đệ nhất nhân.

Vậy mà hôm nay, Thanh Thủy tiên từ đại danh đình đình lại dưới dâm uy của tiểu tử mao đầu cùng với pháp thuật cấp thấp này ném đủ đau khổ. Nhất là đau khổ kia lại đi kèm với sung sướng, nửa làm nàng muốn phản kháng, nửa lại muốn buông xuôi hưởng thụ...

Thanh Thủy đối với tất cả đều không cam lòng. Nàng u oán nhìn phân thân trách mắng.

"Tiểu tử kia. Khi ta tung hoành tu chân giới thì ngươi vẫn chỉ là hạt bụi nhỏ nhoi không biết bị lưu lạc nơi nào. Vậy mà ngày hôm nay dám đối xử với ta như vậy sao. Ngươi định khi sư diệt tổ sao?!"

Hàn Phong nghe vậy sững sờ, hắn cố quai liếc nhìn sư tôn một cái, tham thời đình chỉ chuyển động dưới hạ thân. Thanh Thủy cũng có chút chột dạ, nàng hiện không có sức lực để phản kháng, cũng chỉ có thể dùng lời lẽ cứng rắn để đe dọa hắn, mong sao hắn niệm tình mà tha cho mình. Dù vậy, nàng vẫn quyết cường trừng mắt với đệ tử.

Hàn Phong ngửa mặt cuồng tiếu, trong tiếng cười lại thể hiện ra thái độ bá đạo ngang ngược không cùng. Thanh Thủy sợ hãi nhìn đệ tử, không biết tên này có ý gì.

"Ngươi dá.... Ư ư... Uhmhhh....!!!"

Phân thân lại càng là không thèm nói lời thừa thãi. Hai tay tóm lấy tóc Thanh Thủy, dưới cái nhìn u oán của nàng trực tiếp tiến vào. Ác long dữ tợn gặm thết tách đôi môi đỏ mọng ra, xâm nhập tận cuồng hống. Nó liên tục ra vào càng thêm điên cuồng hơn lúc trước, hai hòn ngọc dương cũng theo từng cú nhấp mà va chạm "Phạch... Phạch..." Vào khuôn mặt sư tôn.

Phía dưới, bản tôn đỡ lấy kiều đồn sư tôn nâng lên cao. Hắn co đuôi lại, chống hai bàn chân xuống đất làm điểm tựa, sau đó lại điên cuồng nấc hồng, hạ thân nâng lên hạ xuống liên tục, côn thịt cũng liên tục ẩn hiện, ẩn hiện, càng lúc càng nhanh, hắn cũng nhịp nhàng mà phối hợp nâng lên hạ xuống kiều đồn để tăng thêm uy lực. Mỗi cú nhấp tới, chính là đâm tới lút cán! Cả hai ác long trên dưới đều cuồng nộ mà đập như máy khâu vào cơ thể Thanh Thủy, hoàn toàn chính là tra tấn nàng.

"Hahaha.... Sư tôn, nàng đoán đúng! Hôm nay ta chính là khi sư, chính là cho nàng biết hậu quả khi đắc tội ta! Còn diệt tổ thì thôi đi, nàng hấp dẫn như vậy ai mà nỡ tiêu diệt chứ? Hãy để côn thịt của ta cho nàng khuất phục dưới háng ta đi. Hahahaha...."

Thanh Thủy nghe thấy những lời này xuyết chút ngất xỉu. Chính mình đã làm gì mà lại kích thích dâm thần này tới vậy? Trong đôi mắt nàng, ảm ức đã hoàn toàn thay bằng sợ hãi.

"Phạch phạch.... Tha ư ư..... Phụ phụng phụ phụng.... Cho ư ư ư.... Phập phập phập phập.... Ta ư.... Huhu...."

Thanh Thủy muốn mở miệng cầu xin. Nhưng ác long trên miệng càng lúc càng ra vào nhanh hơn. Nó không cho nàng chút không gian nàng cả, hoàn toàn là bít kín cổ họng. Côn thịt phía trên làm Thanh Thủy không thở nổi, khôn mặt đỏ bừng vì ngạt. Côn thịt phía dưới lại càng là ác mộng, nó liên tục ra vào, đâm chọc tàn phá. Đầu côn ma sát vào cực âm huyết, thổi bùng lên những luồng khoái cảm như sóng cường bất tận, lan toả khắp cơ thể. Nó cứ liên tục được rút ra gần hết, rồi lại mạnh mẽ đóng vào, lút cán. Cả căn phòng chỉ còn lại những tiếng "phập... phập... phập... nhóp nhép nhóp nhép" do hai bộ phận sinh dục ma sát vào nhau và tiếng rên ư ư không ra hơi của Thanh Thủy.

Hai mắt Thanh Thủy đã tràn ngập sương mù, dục hoả tràn ngập. Nàng như con thuyền nhỏ trong bão, chỉ có thể thụ động tiếp nhận dưới dâm uy của hai ác long kia. Hôm nay nếu không thoát được, có thể thật sự bị chúng chà đạp hư hỏng mất.

"Ư ư ư.... Hự hự.... Uhm uhm... Ohhhhhh...."

Thanh Thủy run rẩy, cả cơ thể co giật liên hồi. Hai mép thịt phía dưới mứt chặt lấy gốc côn thịt, bên trong huyết động, các bó cơ cũng liên tục nhuyển động, cọ sát, trượt mứt lấy thân côn. Huyết cực âm bị đầu ác long liên tục cọ sát mà kích thích dữ dội. Nó giật giật mấy cái, chọt truyền ra từng trận khoái cảm như sóng trào, trực tiếp vui dập con thuyền nhỏ Thanh Thủy xuống đáy bể dục tình. Dâm thủy ào ạt phun ra như suối, tràn ngập bên trong âm đạo mà bao bọc lấy côn thịt Hàn Phong.

Cùng lúc đó, phân thân và bản tôn cũng đồng thời gầm lên một tiếng. Ác long gân guốc chẳng chịt nổi lên, các bắp thịt co giật, run rẩy. Phân thân và bản tôn đều nắm lấy cơ thể Thanh Thủy mà thúc sâu tới lút cán côn thịt vào. Từng luồng dương thủy lại âm âm tích tụ vào đầu ác long. Hai đầu ác long đồng thời mở rộng miệng, phun tất cả dòng tinh dịch vào sâu trong thân thể sư tôn.

Thanh Thủy toàn thân mê muội. Cả cơ thể bị dục hoá của đệ tử thiêu đốt sớm đã mềm nhũn vô lực. Nàng cảm giác như bên trong bị bơm tới căng phồng, tinh dịch nóng rực như hồng thủy vỡ òa lên lời vào toàn bộ các ngõ ngách khe rãnh. Làm cho nàng muốn ngất đi trong sung sướng.

Phải tới hai ba phút sau, dương thủy mới được phóng thích hết. Âm dương kết hợp làm bùng lên nguyên lực tinh thuần, được cả hai điền cuồng hấp thụ. Không ngờ dưới lần giao hợp này, âm dương đồ trong đan điền Hàn Phong lại mạnh mẽ xoay chuyển. Nó truyền ra lực hút lớn lao, trực tiếp cướp đoạt tất cả âm dương dịch thủy, theo miệng ác long dưới hạ thân hút ngược trở về.

Thanh Thủy lại không hề hay biết tất cả. Nàng sau khi thất thân đã mơ màng ngã xuống, cơ thể đỏ ửng mê người vẫn run rẩy nhẹ nhàng. Phân thân sau khi xuất khí cũng rút ác long khỏi miệng nàng, dường như đã mất hết công năng. Thân hình hần mờ ảo ngơ ngác đứng một bên.

Âm dương thủy được Hàn Phong hấp thu về đan điền, lơ lửng trên âm dương đồ. Thánh Dục Quyết mang nguyên lực tinh thuần vận hành chủ động, đồng hoá lấy dòng dịch thủy, tiếp dẫn nó vào tâm xoáy âm dương. Nếu có thể nội thị nhìn rõ, sẽ thấy âm dương đồ đang mau chóng lớn mạnh.

Quá trình này chỉ diễn ra trong ba tức thời gian, âm dương dịch thủy đã bị hấp thu sạch sẽ. Kích thước âm dương đồ cũng lớn thêm ba phần. Từ tâm xoáy, nguyên lực tinh thuần theo kinh mạch chảy xuôi khắp toàn thân hần.

Nguyên lực dũng mãnh chưa từng có, liên tiếp xung phá những huyết đạo trước nay chưa từng được khai phá. Quá trình này cực kì đau nhức thống khổ làm toàn thân Hàn Phong run lên bần bật. Hần căn răng chịu đựng mà không thốt ra một tiếng, giữ vững tâm thần vận chuyển Thánh Dục Quyết đến mức tận cùng.

Tu đạo. Chính là quá trình dùng lực lượng hậu thiên (lực lượng bên ngoài, từ các nguồn không phải của bản thân) để tiến hành lớn mạnh tiên thiên (lực lượng sẵn có, từ khi sinh ra). Cảnh giới thứ nhất: Luyện khí kỳ, chính là hấp thu lấy linh lực trong thiên địa vào đan điền, nuôi nấng lớn mạnh, đồng hoá cho cùng căn nguyên với bản thân để tạo thành nguyên lực. Làm tiền vốn cho cảnh giới Trúc Cơ.

Chính là như vậy. Cho nên mới sinh ra tư chất! Người có tư chất tốt, căn nguyên sinh mệnh hùng hậu, đan điền vững chắc to lớn, linh căn hoà hợp với thiên địa. Thì sẽ dễ dàng hấp thu thiên địa linh lực hơn, chứa được càng nhiều nguyên lực hơn. Mà người có tư chất kém cỏi sẽ khó có thể tu đạo, thậm chí bởi vì linh căn yếu ớt sẽ không thể dẫn linh khí nhập thể mà tu luyện. Tu chân giới gọi là phế thể.

Linh căn trong tu chân giới được chia làm năm loại kim mộc thủy hỏa thổ. Mỗi người sinh ra đều sở hữu một thuộc tính khác nhau, không thể thay đổi. Linh căn càng thuần khiết lại càng gần thiên địa, người như vậy dù không tu luyện cũng có thể tự dẫn linh nhập thể, cơ thể phàm trần cũng sống lâu trăm tuổi, khoẻ mạnh không bệnh tật! Nếu như có cơ duyên tu đạo, thì chính là làm một được mười, cảnh giới tăng tiến vùn vụt.

Thanh Thủy chính là đệ nhất nhân trong lịch sử tu chân giới. Nàng có thủy linh căn thuần khiết đến khó tin, gần như không nhiễm chút tạp chất. Do vậy con đường tu đạo của nàng hết sức thuận lợi, chưa tới trăm năm đã đứng ở Phog Thần cảnh hậu kỳ, là đại năng chân chính, có thể phát tay thành mây, lật tay thành mưa, không gì không làm được!

Tư chất này đặt ở thời cổ đại cũng là tuyệt hảo, người người ngưỡng mộ. Thế nhưng nếu như Thanh Thủy ở vào thời đại trước, tất nhiên cũng không được cao quý sung sướng như tư chất của nàng..

Phụ nữ có Thủy linh căn, đều là người xinh đẹp thướt tha, kiều diễm mỹ nhân. Thủy linh căn càng thuần khiết, càng xinh đẹp hấp dẫn. Nếu là phàm nhân thì cũng được hoàng đế yêu thương, làm vương phi, hoàng hậu. Nhưng nếu là tu sĩ, thì chính là lô đỉnh tốt nhất. Thủy linh căn trời sinh ma mị kiều diễm, lại đem theo nét phong tình thành thực. Chính đạo nữ tu thì như tiên tiên kiều diễm vạn tiên truy cầu, ma đạo nữ tu thì càng là dâm đẳng phóng túng, vạn ma ưa thích. Trong lịch sử tu chân giới, càng là nữ tu có thủy linh căn thuần khiết lại càng là lô đỉnh của các bậc đại năng. Người nào cũng trải qua đủ loại bi ai tới đau lòng. Nếu gặp được chủ nhân hùng mạnh, các nàng sẽ được bao bọc cẩn thận, sẽ được an ổn tu luyện, chỉ phải phục vụ một người... Nhưng nếu chủ nhân thực lực không đủ, không thể bảo vệ, các nàng sẽ liên tục bị qua tay nhiều tu sĩ, cả chính lẫn tà, trở thành lô đỉnh cho rất nhiều người. Thủy linh căn tu sĩ chính là món hàng đắt đỏ, chiến công, vật phẩm cống hiến đại danh đỉnh đỉnh thời cổ đại! Thậm chí có trường hợp một nữ tu thủy linh căn đạt tới Phá Giới cảnh trung kỳ vì trượng phu chết đi, đã bị các bậc đại năng cùng nhau vây công. Cuối cùng nàng đã buộc phải trở thành lô đỉnh cho hơn một vạn nam tu cả chính lẫn tà. Nàng trải qua cuộc sống sống không bằng chết, bị đem ra cho cả thiên hạ chà đạp, hãm hiếp trong hơn một trăm năm mới uất ức chết đi, quá trình đó đã trở thành một giai đoạn hắc ám đen tối nhất của tu chân giới cũng như của Thủy linh căn nữ tu sĩ trong thiên hạ. Thậm chí cho tới khi chết, thi thể của nàng cũng bị một ma tu trong Vạn Ma điện cướp lấy, tế luyện thành khối lõi tình dục, nguyên thần bị đánh tan thành mảnh nhỏ dung nhập thành khí linh, đòi hỏi kiếp tiếp chịu cảnh làm lô đỉnh cho các thế hệ điện chủ và đệ tử vạn ma điện. Vĩnh viễn không thể luân hồi!

Mười vạn năm sau, khi thời đại mạt pháp phủ xuống, tu chân giới suy thoái triệt để. Tại Việt Quốc xa xôi, một Thủy linh căn nữ tu sĩ lại xuất hiện. Lại càng là xuất sắc hơn người mười vạn năm trước vô số lần!

Tên của nàng, trước một chữ Thanh, đại diện cho đơn sơ thuần khiết, sau lại một chữ Thủy, chính là mềm mại quyến rũ như dòng nước.

Thanh Thủy. Không ngờ lại là tên cổ nhân ngày xưa....

*Lời tác: hôm qua ta có đọc được một comment làm ta thực sự đau lòng. Chính là truyện ko có cốt truyện thì bị xoá:(

Ma tôn ta ở đây, viết xuống đôi dòng, mong nếu chấp sự có đọc được hãy suy nghĩ lại.

Nhân Dục Đạo của ta hơn hai nghìn chương, kết cấu bố cục không thể hiện được qua vài chương đầu. Ta chính là dùng năm chương đầu để khơi dậy cảm hứng của độc giả mà thôi. Nhxueng chương về sau, tu chân giới sẽ hoàn toàn mở ra, tranh đấu trong đó khốc liệt đến ngạt thở...

Ta gia nhập truyệny được năm ngày, chẳng biết kim phiếu hay linh thạch trong mắt các người có ý nghĩa gì. Ta đăng truyện lên chỉ mong muốn đem đến cho các đạo hữu ở đây biết được có một Hàn Phong dám yêu dám hận, biết được nội tâm tu sĩ hắc ám tới đâu. Chứ chẳng mang một chút lợi ích cá nhân

nào. Ta sin thể với Hạo Thiên Tiên Quân, truyện của ta vĩnh viễn là miễn phí!

Vậy nên kính mong các chấp sự, các quản lý cùng toàn thể đạo hữu và độc giả của Nhân Dục Đạo, hãy kiên nhẫn đón chờ phần tiếp theo.

Kính bít!!!

SongSong long đã nhất phượ

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đột phá! Hành hạ sư tôn

Đột phá! Hành hạ sư tôn.

Mười vạn năm trước, có một Thanh Thủy chịu đủ dày vò mà thể thâm chết đi. Mười vạn năm sau, cũng có một Thanh Thủy xinh đẹp đến kinh tâm động phách, nhật nguyệt vô quang, ngày ngày đơn thuần trên Thánh Dục sơn làm bạn cùng tiểu đồ đệ. Người trước không biết người sau, người sau lại càng không biết tới người trước. Nhưng tạo hoá trêu ngươi a....

Hàn Phong cũng không biết đến những thứ này, hắn đang thống khổ giãy dụa trong đau đớn. Tích lũy mười sáu năm, lại thêm hấp thu toàn bộ âm khí của sư tôn mấy ngày qua làm nguyên lực trong đan điền của hắn căng đầy, hơn xa người khác. Hắn cũng không thể ngờ rằng nhờ có "Nguyên", nguyên lực của hắn đã được tinh luyện đè ép đạt tới một mức độ khủng bố. Nguyên lực hoá thành thực chất, liên tiếp xung kích kỳ kinh bát mạch, khai thông bế tắc, thông suốt tu vi.

Nếu như Luyện Khí kỳ là hấp thu thiên địa linh khí đồng hoá thành nguyên khí, tích tụ tại đan điền. Vậy thì Trúc Cơ kỳ chính là lợi dụng nguyên khí ấy đi khai phá kinh mạch khắp cơ thể. Luyện Khí thực chất chỉ là tiểu đạo, là bước đệm để đi trên con đường tu chân. Chỉ khi đạt được tới Trúc Cơ kỳ, nguyên lực vận chuyển toàn thân, mới có thể sử dụng thuật pháp, mới được coi là tu sĩ.

Nguyên lực càng dày càng nhiều, xung phá trúc cơ càng thêm thuận lợi, nếu như nguyên khí không đủ, quá trình xung phá sẽ bị gián đoạn. Nhẹ thì tổn thương kinh mạch, tu vi thụt lùi, tương lai xung kích càng thêm khó khăn. Còn nặng thì nguyên lực không thể không chế, đảo loạn cơ thể, đan điền vỡ nát mà thân tử đạo tiêu.

Chính vì thế trước khi xung phá Trúc Cơ, tu sĩ thường tu luyện đến tận cùng của Luyện Khí tầng chín, lại đè ép nguyên khí cho càng thêm cô đọng tinh thuần, tránh hiện tượng nguyên lực không đủ mà tấn thăng thất bại.

Ở thời cổ đại, khi xung phá Trúc Cơ nếu là tán tu thì thường tìm nơi linh mạch dồi dào, thiên địa nguyên khí nồng đậm để kịp thời bổ sung. Còn nếu có môn phái, gia tộc thì ngoài linh mạch ra còn được trường bối tự tay hộ pháp. Cũng có loại đan dược như Trúc Cơ đan, giá trị cực kì sa xỉ đắt đỏ, chứa nguyên lực tinh thuần nồng đậm để chuẩn bị cho bước quá độ cực kỳ quan trọng này.

Thế nhưng kể từ sau thời đại phá diệt mười vạn năm trước, không biết vì nguyên nhân gì mà tu chân giới sụp đổ, những bậc đại năng cũng không một tiếng động mà đều sau một đêm bốc hơi khỏi nhân gian. Các tu sĩ còn sót lại đều là những tiểu bối, dù tìm mọi cách lật tung trời đất cũng không thể tra ra nguyên nhân, không có một chút dấu vết, dường như họ chưa từng tồn tại trên đời vậy. Nó trở thành thiên bí sử bí ẩn nhất mà không ai có thể giải thích được.

Thời kì ngay sau đại phá diệt, tu chân giới bước vào một giai đoạn hắc ám khủng hoảng chưa từng thấy. Không còn các bậc đại năng cao cao tại thượng thống trị nữa, hàng loạt cái tên mới nổi lên, cát cứ bốn phương, cực kỳ khoái hoạt. Có thể nói là vô pháp vô thiên, loạn đến rối tung rối mù.

Quý dị chính là theo sự biến mất của các bậc đại năng, thiên địa linh khí cũng có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Linh mạch xói mòn, tiên tuyến khô cạn, tiên dược cũng không cánh mà bay. Quy tắc thiên địa dần dần cũng bị phong bế đến không thể chịu nổi, khiến cho người ta không thể cảm nhận được nữa.

Chỉ sau trăm năm, cả tu chân giới đã điêu linh. Vì tranh giành linh mạch lẫn tài nguyên, các môn phái, gia tộc gây chiến với nhau, đánh tới thiên hôn địa ám. Đến khi nhận ra thì đã là cảnh cao thủ chết sạch. Chỉ còn lại chút ít hậu duệ kéo dài hơi tàn. Không thể tự phong bế sơn môn trong đại trận mà bảo vệ linh khí!

Lại qua năm vạn năm, thiên địa đã khó thấy một tu sĩ Nguyên Anh nào, cả đám đều chui rúc trong sơn môn mà bế quan quanh năm. Ngay cả Kết Đan cũng khó gặp được...

vạn năm sau đại phá diệt, thiên địa linh lực khô kiệt gần như sạch sẽ. Bước đi ngàn dặm cũng khó gặp một tu sĩ nào.

Chín vạn năm ngàn năm sau đại phá diệt. Trong thiên địa đã không thể tìm thấy dấu vết của tu sĩ. Phàm nhân cũng sinh sôi nảy nở càng nhiều hơn nữa, có xu thế chiếm lĩnh toàn bộ tu chân giới khi xưa.

Nhân Dục Đạo trước đây cũng là một môn phái khổng lồ, vào thời kỳ huy hoàng nhất có Hạo Thiên Tiên Quân trấn thủ, làm bá chủ một phương. Thế nhưng hôm nay cũng rơi vào cảnh điêu linh cùng cực, cả sơn môn to lớn chỉ có hai người, bước vào thời kỳ suy yếu nhất, có thể bị môn phái khác tiến công chiếm đóng bất cứ lúc nào. Hai người chỉ có thể kéo dài hơi tàn chờ kỳ tích xuất hiện.

Nếu để môn phái bị người ta tiêu diệt, số phận của Thanh Thủy có thể nghĩ...

Tạm thời không nói đến vấn đề này. Hàn Phong đang bước vào giai đoạn quan trọng nhất. Nhân Dục Đạo cũng còn lại vài viên Trúc Cơ đan, tế đàn trên núi cũng có một linh mạch gần kề, tất cả đều là chuẩn bị vì hắn. Thế nhưng sư tôn Thanh Thủy bị hắn chà đạp tới mức muội, chẳng kịp nói với hắn tất cả điều này, cũng không thể ngờ đến Hàn Phong sau khi hành hạ mình lại có đột phá.

Huyệt mạch môn bị nắm chặt, còn thịt vẫn cắn chặt nơi nhục hoa, toàn thân trên dưới lại bị hành hạ tới mềm nhũn nằm trên ngực Hàn Phong làm Thanh Thủy nhất thời không thể nghĩ tới hắn đang trúc cơ. Nàng chỉ cảm thấy tên tiểu tử này run rẩy nhẹ nhàng, không nói một lời. Lại lâm tường hắn vì xuất tinh mà sung sướng tới bất động run rẩy.

Nghĩ đến đây, nàng có chút đắc ý suy nghĩ. Tiểu tử này tưởng chừng hay ho lắm, vậy mà cũng bị mình hút cho gục ngã đấy thôi. Nhất thời trong lòng sung sướng, hàm răng cắn nhẹ đầu ti đệ tử mà trách mắng khiêu khích:

"Tiểu tử thôi, đã hết bài rồi sao? Thật là làm ta thất vọng a!"

"Còn tưởng dũng mãnh thiện chiến ra sao, hoá ra cũng chỉ là tiểu bối. Ta chính là sư tôn của ngươi đó rõ chưa, mau mau nhận lỗi!"

"Còn dám nói trò chơi mới chỉ bắt đầu, ta nào đã thấy cảm nhận gì đâu. Haha. Yếu ớt không chịu nổi một kích!!!"

Thanh Thủy càng mắng càng cảm thấy thống khoái. Chính mình mắng nhiếc hắn như vậy, lại không dám có chút phản ứng nào cả. Chính là đang sợ hãi mình!

Thanh Thủy chung quy cũng rất đơn thuần. Nàng mặc dù đã trăm tuổi, thế nhưng vì một số biến cố mà thời gian tiếp xúc với ngoại nhân của nàng ngắn ngủi không đáng kể, lịch duyệt gần như con số không. Nhất thời chỉ có thể đắc ý mà quy hết trách nhiệm về mình.

Hàn Phong mặc dù đang trong giờ khắc quyết định, thế nhưng vẫn thu hết tất cả biến hoá xung quanh vào trong lòng. Hắn nhếch mép cười, sư tôn ngang bướng càng làm cho hắn không chút kìm kờ mà lập kế hoạch. Thời điểm hắn đột phá thành công chính là lúc sư tôn phải thần phục!

Âm dương đồ trong đan điền Hàn Phong xoay tròn mạnh mẽ, toả ra nguyên khí tinh thuần dường như vô tận. Mỗi một tác da thịt đều được tắm rửa trong nguyên lực, cải tạo thể chất tiến tới phương hướng gần đạo hơn.

Khí tức Hàn Phong điên cuồng tăng lên, chỉ sau ba tức thời gian, hắn đã đột phá bức tường Luyện Khí. Bước chân vào Trúc Cơ sơ kỳ, nguyên lực cũng không hề khô kiệt mà càng là dữ dội xung phá cảnh giới trung kỳ.

Đến giờ phút này thì dù có gốc đến đâu, Thanh Thủy cũng cảm nhận thấy được. Nàng không thể tin nổi đệ tử ngay tại đây xung phá Trúc Cơ. Lập tức cực kỳ lo lắng nhìn khuôn mặt thống khổ của hắn kêu lớn.

"Hàn Phong, mau thả tay, ta giúp ngươi hộ pháp!"

Tiếng kêu xen lẫn nét tức giận. Tiểu tử này luôn là như vậy, vô pháp vô thiên, luôn làm theo ý mình. Cực kỳ ương ngạnh cổ chấp, nàng là mặc dù là sư phụ, thế nhưng trong nhiều vấn đề cũng chỉ là cô hầu nhỏ của hắn. Cũng không hiểu hắn lấy từ đâu ra sự bá đạo ấy nữa.

Thanh Thủy dù sao cũng là Phong thân hậu kỳ, nàng có thừa biện pháp để xem xét. Từ mi tâm Thanh Thủy bùng lên một luồng hồn lực hùng hậu, nhất thời tràn về phía đan điền Hàn Phong, xâm nhập vào trong.

"A! Đây là...?!!!"

Nhìn thấy âm dương đồ lơ lửng nơi đan điền Hàn Phong, Thanh Thủy hoảng sợ cực độ, đôi mắt mở lớn tràn ngập sự khó tin.

"Có thể nào? Âm dương nhị khí mình bạch... Đứa nhỏ này..."

Giờ phút này Thanh Thủy cũng không thể can thiệp nữa rồi, nàng chỉ biết thờ dài, hi vọng Hàn Phong có thể vượt qua. Âm dương nhị khí mình bạch, theo như điển tịch của sư môn ghi lại. Năm đó chỉ có Hạo Thiên tổ sư là đạt được. Lại còn là khi lão nhân gia người thành danh rồi mới tu luyện tới.

Chính bản thân Thanh Thủy cũng là chưa thể đạt tới. Trong điển tịch cũng ghi rõ, mỗi người tu luyện Thánh Dục Quyết đều có một cách khác nhau để chạm tới cảnh giới này, người sau không thể đi theo người trước. Chính nàng cũng không hề biết tổ sư lão nhân gia người làm sao luyện thành.

"Vấn đề này, về sau hãy hỏi cho rõ. Hàn Phong ngươi phải cố gắng, đừng để dục vọng làm ảnh hưởng căn cơ!"

Hàn Phong điên cuồng dùng nguyên lực trùng kích, cảnh giới của hắn nhanh chóng tăng lên tới trúc cơ hậu kỳ, rồi trúc cơ đại viên mãn. Nguyên lực vẫn nồng đậm tích lũy, âm dương đồ ẩn ẩn có xu thế hoá rắn, kết thành kim đan.

Thanh Thủy trái tim đã nhảy lên tới tận cổ, có nên can thiệp hay không. Cảnh giới một khi tăng lên quá nhanh, về sau sẽ rất khó để có thành tựu.

Tuy nhiên nàng cũng coi thường tâm trí của Hàn Phong. Hắn sau ba nhịp thở đứng trên cảnh giới giả đan, chỉ là để cảm nhận một chút thực lực trước đây chưa từng có, không chút do dự bắt đầu điên cuồng nén ép nguyên lực về lại đan điền. Hơi thở của hắn nhanh chóng tụt xuống trúc cơ sơ kỳ, sau đó lại tăng lên đến trúc cơ hậu kỳ. Hàn Phong gầm lên một tiếng, Thánh Dục Quyết ngược chiều vận chuyển. Nhất thời Nguyên lực trong cơ thể lại bị nén ép mạnh mẽ, ổn định tại cảnh giới trúc cơ trung kỳ.

Thanh Thủy thở dài một hơi, khích lệ nhìn đệ tử. Hàn Phong luôn đem đến cho nàng những bất ngờ. Chỉ nhìn việc hắn có thể dễ dàng thoát khỏi ác niệm khi quán đĩnh, đến việc có thể áp chế khi cảnh giới tăng lên cũng thể hiện phần nào tâm trí của hắn. Tên đệ tử này của nàng rất thích hợp tu đạo, cũng rất sáng tạo trong chuyện ấy....

"Chết tiệt, tại sao ta lại có suy nghĩ như vậy chứ! Chẳng lẽ lại muốn hòa theo tiêu tử này!"

Nghĩ đến đây, Thanh Thủy có chút chột dạ nhìn đệ tử. Chính mình vừa mới buông lời khiêu khích tâm tặc này, không biết hắn sẽ làm gì mình. Trong lòng đấu tranh dữ dội, nên phản kháng hay là nên phối hợp với hắn đây? Không ngờ lại xuất hiện chút chờ mong.

Hàn Phong sau khi đột phá dần từ trong nhập định tỉnh lại, hắn cảm thụ Nguyên lực cuộn cuộn chảy trong kinh mạch, cơ thể tràn đầy sức lực thì cũng có chút sung sướng. Nhưng để hắn càng phấn chấn hơn chính là thân thể sau khi trải qua Trúc Cơ tẩy lễ lại càng thêm cường tráng, ác long phía dưới càng thêm cứng rắn, lại lớn lên một vòng.

"Ư ư ư...."

Người cảm thụ sự thay đổi rõ hơn cả lại chính là Thanh Thủy. Nàng rên rỉ yêu kiều gục xuống. Phía dưới động hoa, côn thịt kia đang dần lớn lên nhanh chóng, bắt đầu nong rộng âm đạo nhỏ bé của nàng ra. Chưa cần ác long đâm tới, đã lấp đầy lấy thân thể của nàng.

Hàn Phong cười tà nhìn sư tôn, hắn cao ngạo thốt lên:

"Sư tôn người chưa cảm thấy gì sao? Tại sao run rẩy như vậy? Hahahaha, trò chơi giờ mới chỉ bắt đầu thôi!!!"

Hắn cũng không thêm đợi nàng van xin, há miệng phun ra một ngụm tinh khí bản nguyên lên phân thân. Tức thì phân thân sắp tiêu tán lại trở nên ngưng thực rõ ràng. Ác long kia đang ỉu xiu chột ngổng cao đầu dậy, há miệng gào thét đầy hung dữ.

Thanh Thủy thấy cảnh này thì sợ hãi thiếu chút ngất xỉu. Tiểu pháp thuật dục hoả phân thân này chỉ là tiểu đạo, Luyện Khí kỳ thì triển ra tối đa duy trì được hai canh giờ là tự động tan biến. Thế nhưng nếu để cho tu sĩ Trúc Cơ thi triển, thời gian tồn tại của phân thân sẽ tồn tại cực kỳ lâu dài. Chỉ cần liên tục bổ xung Nguyên Lực, pháp thuật sẽ liên tục được duy trì. Nếu để tên này vừa ra vào phía dưới, vừa tiếp tục nhét côn thịt vào miệng mình, nàng có khả năng hỏng mất.

"Hàn Phong người muốn làm gì, đừng tới đây!"

Hàn Phong nghe vậy cuồng tiếu.

"Sư tôn a sư tôn người đã quên chính mình nói gì sao? Ta sẽ cho nàng hưởng thụ tuyệt kỹ mới của ta! Lên cho ta!"

Thanh Thủy sợ hãi nhắm nghiền hai mắt, đôi môi đỏ mọng mím chặt, nhất quyết không chịu hé ra. Phân thân tiến tới nâng cầm nàng lên, dùng côn thịt quất liên tiếp lên khuôn mặt xinh đẹp nàng. Côn thịt to lớn "phạch phạch" vụt tới, cực kỳ kích dục.

Thanh Thủy quyết tâm không hé miệng, mặc kệ hắn dùng vật kia khi nhục mình, miễn sao chính mình được bảo đảm là tốt rồi. Nàng thầm nghĩ tên này mới bao nhiêu tuổi, tâm hồn dù biến thái cũng đâu thể vượt qua Thánh Dục sơn chứ? Không ngờ lại mơ hồ có chút chờ mong.

Thế nhưng Thanh Thủy đã coi thường Hàn Phong. Nửa ngày sau không thấy côn thịt tiếp tục vụt tới, Thanh Thủy có chút tò mò hé đôi mắt ra nhìn. Bất ngờ không thấy phân thân trước mặt nữa.

Thế nhưng cảm giác nhột nhột dưới kiêu đồn truyền tới làm Thanh Thủy giật mình, cơ thể vô lực rên rỉ co giật. Pt kia không ngờ bắt lấy kiêu đồn của mình nâng lên, banh rộng ra hai bên. Nàng có thể cảm nhận được một vật vừa mềm vừa nhóp nhép, lại nóng chấy quấy đang quét tới quét lui trên... cúc hoa của mình.

Hàn Phong hôm nay chính là muốn chơi chết nàng! Hắn và phân thân tâm ý tương thông. Bản tôn sau khi vận lực cẩn thận đã lại nhịp nhịp nhẹ nhàng vào nhục hoa của nàng, còn phân thân đang ôm lấy kiêu đồn sư tôn, miệng áp vào khe rãnh chính giữa, cái lưỡi không chút cố kỵ liếm ngoáy vào cúc hoa sư tôn!

"Ư ư ư... Huhu.... Ư ư....!"

Thanh Thủy bị kích thích run rẩy toàn thân. Khoái cảm khác lạ truyền tới làm nàng nói không lên lời. Chỉ có thể gục xuống ngực Hàn Phong rên rỉ, kiêu đồ vênh lên cao hứng chịu những cú đập như vũ bão vào hạ thân, dâm thủy tuôn trào. Cúc hoa lại bị vật lạ kia ma sát chọc ngoáy, vừa buồn vừa sung sướng.

Thanh Thủy há hốc đôi môi đỏ mọng, cổ họng phát ra thanh âm như dã thú bị thương, ư ư rên rỉ. Nàng cố hết sức mở miệng tác động vào đệ tử:

"Tiêu tử.... Ư ư ư... Mau... Mau ngừng lại... Ohhh...."

"Noi đó.... Ư ư... Huhu... Không sạch sẽ...."

Hàn Phong nghe vậy cười rộ lên đầy thích thú. Hắn càng đóng mạnh hơn vào nhục hoa, cái lưỡi ẩm ướt cũng càng thêm điên cuồng liếm láp chọc ngoáy, làm cúc hoa có xu hướng nở ra, cơ thịt mềm nhũn.

"Sur tôn ngươi đừng lừa ta. Haha. Người đã có năm mươi năm hấp thu linh lực mà không ăn uống gì, chỉ một vài lần hiếm hoi mới sử dụng chút ít linh dược. Cớ sao cúc hoa lại không sạch sẽ. Ta thấy đây chính là sur tôn ngài vì ta mà chuẩn bị. Hahaha...."

Thanh Thủy nghe vậy tuyệt vọng, hần... Hần muốn làm gì?

Hàn Phong chính là biến thái, ác ma, hần cực kỳ tự hào! Phân thân chẳng những quý dị kích thích huyết động thứ hai, cái lưỡi lại càng là quét qua hai mép thịt đang ngậm lấy nhục còn kia mà vờ vết lấy dâm thủy, bôi lên cúc hoa, nhất thời làm nó nở rộng, vừa mềm vừa ẩm ướt trơn trượt.

Phân thân dựng người thẳng dậy, hần quý sau lưng sur tôn. Bản tôn Hàn Phong cũng là biết phối hợp, rút côn thịt trong âm đạo nàng ra, nhất thời dâm thủy không còn chốt chặn, ào ào tuôn chảy. Phân thân cũng thức thời dùng ác long nhanh chóng đút vào, nắc nạy cái tới lút cán.

Đóng nhục côn vào mấy cái tới lút cán, phân thân lại rút ra, bản tôn ngay lập tức chiếm chỗ, không để cho âm đạo nàng nghỉ ngơi nửa tức thời gian.

Thanh Thủy chỉ còn biết vô lực thụ động tiếp nhận, cảm giác có hai côn thịt thay phiên chăm sóc làm nàng sướng tên người. Đôi môi đỏ mọng cuốn lấy miệng bản tôn, nhiệt tình liếm mát. Động tác cuej kỳ dâm dăng.

Phân thân kê đầu côn thịt đã dâm dâm thủy ngay trước cúc hoa sur tôn, nhẹ nhàng dùng đầu côn cọ sát lên xuống. Thanh Thủy lại cảm thấy một vật nóng ẩm kích thích, nhất thời sung sướng rên hừ hừ. Nàng ngày thơ không biết, giống bảo đang tới gần.

"Ư ư..... Uhm uhm... Phụp.... A?... Agggggggggg!"

"Hàn Phong ngươi làm gì.... Ahhhh..... Huhu...."

Phân thân cười tà ác sung sướng. Hần chính là chơi cho sur tôn mềm nhũn vô lực, dục tiên dục tử lên tận mây xanh, lợi dụng nàng mất tập trung mà ấn đầu côn thịt vào.

Cúc hoa Thanh Thủy lại càng nhỏ hơn âm đạo kia, lại bó sát kinh người. Trong khi nhục côn Hàn Phong lại to lớn dữ tợn, đầu côn càng là phình to hung ác. Hần cũng phải cố hết sức mới có thể nhét đầu ác long kia vào.

"Huhu... Hàn Phong ngươi là ác ma.... Huhu... Lại hành hạ người ta như vậy... Ư ư uhm..."

Thanh Thủy rên rỉ tránh móc, hạ thân dường như bị chèn ép làm nàng đau đớn khó tả. Thế nhưng roi vào tai Hàn Phong thế nào cũng nghe ra mùi vị chờ mong lẫn khiêu khích trong ấy. Hần cũng hơi ngừng lại, bốn tay vũ động xoa nắn khắp thân thể sur tôn không chừa một tấc da thịt nào. Nhất là bầu nhũ hoa co giãn kinh người kia lại càng là được chăm sóc đặc biệt. Bốn tay cùng nắn bóp biến nó thành đủ thứ hình dạng. Kiểu đòn cũng bị phân thân vỗ mấy cái, đồ ừng in lên mấy dấu tay.

"Huhu... Ư ư ư... Huhu... Ohh.... Uhm..."

Sau thời gian ngắn ngủi để sur tôn thích ứng. Hàn Phong bắt đầu nhịp nhẹ nhàng vào nhục hoa nàng, phân thân cũng bắt đầu tiến công sâu hơn. Dù sao đầu xuôi đuôi lọt, ác long lớn nhất phần đầu, nó đã xâm nhập được, tất nhiên thân thể cũng có thể chui vào. Từng chút nhích tới.

"Uhm... Uhm... Ư ư...."

Thế chất Thanh Thủy bây giờ mới bày ra sự khùng bó của nó. Các cơ nhục co giãn kinh người, mềm mại như nước bao vây lấy hai ác long mà mát chặt chẽ, không ngờ cúc hoa kia lại từng chút một nuốt chửng lấy côn thịt phân thân, dần dần lút tận cán!

"Lô đỉnh thể" thủy thuộc tính, giờ phút này được bày ra toàn bộ.

Khuôn mặt Thanh Thủy đã đại ra, miệng tròn há hốc không thể tưởng tượng. Hai mắt nàng sớm đã phủ đầy sương mù, chớp chớp mê li. Thân thể cũng đỏ hồng những rặng mây, kì dị chuyển động, cọ sát, miệng liên tục phát ra thanh âm như mèo kêu. Nhìn qua cực kì kích dục, cực kì làm người ta muốn chà đạp hành hạ.

Noi hạ thân Thanh Thủy, hai côn thịt to lớn cắm ngập tận cán, đóng sâu vào cơ thể nàng. Bản tôn Hàn Phong nằm dưới, côn thịt hướng lên, phân thân lại ôm lấy lưng Thanh Thủy, ác long cắm ngập vào cúc hoa của nàng. Thanh Thủy bị hai tên vạm vỡ kẹp vào giữa, thân hình nàng mỏng manh tan chảy, run rẩy co giật.

"Uhm uhm.... Ư ư.... Hàn Phong... Mau mau cứu ta.... Chơi ta đi... Dừng lại.... Ư ư...."

Thanh Thủy giờ phút này đã mơ hồ không rõ, miệng liên tục rên rỉ vô thức. Hàn Phong nghe thấy những lời này, côn thịt bắt đầu chuyển động ra vào. Từ sau nhìn tới. Hai ác long to lớn đen bóng, một đâm sâu trong nhục hoa đỏ hồng, một chinh chiến nơi cúc hoa bó sát. Cả ai đều được mát chặt lấy, ra vào ra vào, dâm thủy ướt đầm.

Hai đầu ác long chuyển động càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng gần như cái máy khâu, đóng phàm phạp vào đôi động huyết của Thanh Thủy, mỗi cú

đều là sâu tới lút cán, xuyên thấu trời xanh. Nhìn chúng thấp thoáng liên tục bom thịt vào cơ thể Thanh Thủy khiến cho nam nhân trong thiên hạ đều muốn đẩy tên tốt số kia ra mà đem côn thịt của bản thân ra hành hạ nằng!

"Uhm... Ummm.. ohhhh..."

Thanh Thủy bị kẹp chặt lấy bởi hai núi thịt, hạ thân lại bị hai côn thịt liên tục ra vào, nhất thời làm nằng có cảm giác bị bom căng, cơ thể muốn nổ tung. Cực âm huyết bị kích thích dữ dội, truyền ra điện mang rồi bùng nổ. Thanh Thủy đã thất thân.

Cơ thể nằng co giật liên hồi, run rẩy nhuyển động. Trực tiếp từ trong khoái cảm ngắt đi. Để mặc thân thể bị hai ác long chà đạp.

Hàn Phong lúc này cũng sướng khoái phát điên. Cúc hoa sư tôn ám áp kinh người, lại bóp chặt lấy côn thịt mà mút mát. Hai côn thịt liên tục ra vào, lại cảm tưởng như tăng ngắn cách cực kì mỏng manh, có thể cảm nhận thấy sau vách thịt kia là một hung vật khác. Cả hai đầu ác long như so bì nhau, đóng liên tiếp vào cơ thể Thanh Thủy.

"Phạch phạch phạch phạch..."

Cả căn phòng chỉ còn lại tiếng ọt ọt của côn thịt ma sát vào thành huyết động, tiếng nhóp nhép của dâm thủy, tiếng da thịt va chạm vào nhau cùng tiếng hừ hừ vô thức của Thanh Thủy.

Cũng không biết qua bao lâu, Thanh Thủy từ trong mơ hồ tỉnh lại, hạ thân vẫn là hai ác long đang điên cuồng đóng sâu vào bên trong. Nằng lại rên rỉ vô lực mấy tiếng, hạ thân co rút, dâm thủy trào ra, đạt cực khoái mà ngắt đi.

Cứ mỗi khi tỉnh lại, Thanh Thủy lại bị hai đầu ác long vui đập đến ngắt xủ, cũng không biết bao lâu, khi cả cơ thể nằng đã tê rần vì khoái cảm, nằng bị người ta dựng dậy. Trong mơ hồ, nằng bị hai vật to lớn cùng đâm vào trong miệng, buộc nằng phải liếm mút sạch sẽ. Rồi lại nghe thấy loáng thoáng ai đó hô lên "phân thân thứ hai, hiện!"

Lần này, Thanh Thủy trực tiếp vì sợ hãi mà ngắt đi...

:))~

Mai ta thi học kỳ, không có chương mới, hơn 4000 chữ hôm nay, các đạo hữu xoi tạm))~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một góc bí mật của Thủy linh thể

Bí mật của Thủy linh tBtB

Cứ mỗi khi tỉnh lại, Thanh Thủy lại bị hai đầu ác long vui đập đến ngắt xủ, cũng không biết bao lâu, khi cả cơ thể nằng đã tê rần vì khoái cảm, nằng bị người ta dựng dậy. Trong mơ hồ, nằng bị hai vật to lớn cùng đâm vào trong miệng, buộc nằng phải liếm mút sạch sẽ. Rồi lại nghe thấy loáng thoáng ai đó hô lên "phân thân thứ hai, hiện!"

Lần này, Thanh Thủy trực tiếp vì sợ hãi mà ngắt đi...

Phong Thần cảnh Thanh Thủy tiên tử, chương môn Nhân Dục Đạo đại danh đỉnh đỉnh trong hai ngày liên tiếp bị ba tên đàn ông Trúc Cơ trung kỳ luân phiên chà đạp. Mỗi khi nằng có ý định phản kháng, thì mặc kệ có chuẩn bị cho chu toàn tới đâu, kết cục cũng chỉ có một, chính là ba nơi ẩm ướt nhất trên cơ thể bị ba đầu ác long cùng lúc xâm nhập, ra vô không ngừng nghỉ.

Nhục hoa nơi hạ thân sớm đã căng phồng mọng nước, dâm thủy ngập tràn. Cúc hoa lại càng là bị nong rộng đến mức côn thịt thoải mái xâm nhập, thê thảm không để đâu cho hết.

Buổi sáng hôm nay không có gì khác thường, vẫn là những tiếng *phạch phạch* vang lên không dứt trên đỉnh Thánh Dục Sơn. Thanh Thủy đã sớm hồng mắt, chính nằng đã quên mất mình là ai, quên mình đang làm gì, chỉ cần là côn thịt tiến tới, nằng đều sẽ ôn nhu tiếp nhận tất cả.

"Ư ư ư.... Hức hức... Uhm ummm..."

Thanh Thủy nằm ngửa ra sàn, trước mắt nằng là ba đầu ác long dính dằm dâm thủy đang đông đờ dử tợn. Chúng không chút do dự cùng đâm vào trong miệng nằng. Thanh Thủy cũng tỏ ra rất biết phối hợp, không ngờ hai tay chủ động nắm tới vuốt ve, đem ba côn thịt đều đặt trong miệng nằng mà liếm mút sạch sẽ.

Hàn Phong trải qua liên tiếp cao trào đã có chút thoải mái. Chỉ dùng vài ngày đã huấn luyện ra được một sư tôn biết thuận phục, biết chủ động phục vụ làm hân hạnh ngập cảm giác thành tựu. Nhìn sư tôn đang run rẩy quý dưới háng, hai tay vươn ra nắm lấy ba đầu ác long ve vuốt, cái lưỡi lại càng là nhiệt

tình chăm sóc làm hắn cảm thấy sướng khoái điên đầu, dương thủy không kiềm được theo miệng ác long phun ra như thác, bắn sâu vào tận cuống họng nàng.

Hàn Phong cùng phân thân sáu tay bắn lấy đầu sư tôn, liên lục từng người ra vào miệng nàng rồi xuất khí. Thanh Thủy hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ có thể thụ động tiếp nhận những cú nhấp như trời giáng cùng dòng dương thủy ấm nóng kia lấp đầy cơ thể nàng. Run rẩy nuốt xuống.

Hàn Phong xuất tinh làm toàn thân trên dưới tràn đầy thỏa mãn, cơ thể không có chút nào không khỏe, thậm chí còn có cảm giác tinh lực dư thừa, nguyên lực trong đan điền căng tràn như muốn bùng nổ. Còn thịt kia không ngờ không theo lệ thường, lại còn lớn hơn một vòng nữa, co giật đòi xuất chiến.

Hàn Phong cười khò, Thánh Dục Quyết càng chiến đấu càng mạnh bạo, không gì khuất phục nổi. Hắn nhìn xuống hạ thân, thấy tiểu Hàn Phong càng lúc càng không chịu nghe lời, không ngờ lại co giật hướng về nhục hoa sư tôn gào thét, dường như thật sự muốn đem nàng chơi chết.

Hắn cúi người bế nàng lên. Một mùi thơm quyến rũ đầy kích dục từ thân thể nàng tiết ra bay vào mũi hắn, xuất chút làm hắn cuồng nộ mà chà đạp sư tôn thêm vài hiệp nữa.

Cường chế đè ép xúc động muốn làm thịt sư tôn xuống, Dù sao sư tôn đã bị đâm uy của mình làm hư hỏng mê muội, chỉ cần hắn phát tay nàng sẽ không thể không khuất phục cho được. Vì vậy cũng nên để cho con mồi nghỉ ngơi chút ít, dưỡng sức để phục vụ bản thân.

Nhìn sư tôn mềm nhũn trong vòng tay mình, cơ thể ửng hồng những rặng mây kiều diễm. Lại không vì ba ngày qua bị hắn bốn cột mà mất đi nét quyến rũ, không ngờ còn có thêm một tia dâm mỹ thành thực vô cùng ướt át mê người.

Ác long dưới háng ngửi thấy mùi dâm thủy quen thuộc, phản ứng dữ dội mà chọc vào háng Thanh Thủy, nhưng mặc kệ nó gào thét ra sao, động khẩu mê người kia vẫn là kém một chút mới có thể chạm tới, như miếng mỡ thơm ngon khiêu khích chờ ngày giao phong lại.

Hàn Phong ôm lấy sư tôn, kinh công triển khai đến mức tận cùng bay lên thiên tuyến trên đỉnh núi. Từ khi đột phá đến Trúc Cơ kỳ hắn vẫn luôn hăm sâu giữa hai chân Thanh Thủy, chưa có thời gian khảo nghiệm thành quả. Lúc này đây mới có dịp được cảm thụ sức mạnh.

Nguyên lực không còn bị trói buộc trong đan điền, nhất thời như hồng thủy tràn đê vận chuyển trong kinh mạch. Khắp thân thể hắn tràn đầy lực lượng, so với Ngưng Khí kỳ chính là trời và đất. Ngưng Khí nếu chỉ là trong quá trình tích lũy nguyên lực mà đạt được chút lợi ích thì Trúc Cơ chính là đem sự tích lũy ấy ra sử dụng. Điều này chẳng khác nào một kẻ thù kho kế toán và ông chủ nắm quyền. Về sức mạnh càng là không thể nghĩ, giống như sự biến đổi về chất, từ nay trút bỏ phẩm thai, tiến quân về tiền thân mà hoàn thiện.

Nguyên lực lưu chuyển dưới hai chân làm tốc độ của Hàn Phong tăng cao vô cùng, thông thường là một bước chính là mười trượng, cực kỳ nhanh chóng, cũng không vì ôm theo một người mà có chút mệt mỏi nào cả.

Chẳng mấy chốc, trước mặt Hàn Phong xuất hiện một thác nước cao hơn trăm trượng. Thác nước cực kỳ to lớn hùng vĩ, dưới ánh mặt trời được ánh sáng khúc xạ lại càng lấp lánh mờ ảo, vô cùng xinh đẹp. Dưới chân thác là một thủy đầm xanh biếc, hơi nước bốc lên mờ ảo đem theo từng tia từng tia nguyên lực tinh thuần. Tràn ngập không trung.

Hàn Phong hít sâu một hơi, nguyên lực trong cơ thể không ngờ lại lớn mạnh thêm một tia rất nhỏ. Đây chính là linh mạch của Nhân Dục Đạo. Ở thời cổ đại, linh mạch này cũng vô cùng nổi tiếng, thứ chảy ra từ trên vách núi kia cơ bản là dòng nguyên lực thực chất hoá chứ không phải là nước lũ. Hiện tại, đã bị xói mòn đến không thể chịu nổi rồi.

Tuy vậy, ở thời đại mạt pháp như hiện nay, linh mạch này cũng là được bảo tồn cực kỳ tuyệt hảo rồi, các môn phái khác đảm bảo không thể sánh bằng. Dù sao, Nhân Dục Đạo hiện nay cũng chỉ có hai người bọn hắn.

Hàn Phong ôm lấy sư tôn nhảy xuống giữa thủy đầm, dòng nước mát lạnh vờn quanh thân thể làm hắn có chút thư giãn, dù sao mấy ngày liên tục chinh chiến, thân thể cũng tràn đầy mồ hôi bẩn thỉu, cực kỳ nhớp nháp khó chịu. Cũng không biết tiểu yêu tinh trong ngực làm sao thân thể lại luôn mềm mại thơm ngon như vậy. Mặc kệ hắn chà đạp hành hạ ra sao, làm những trò dâm ô hoang đường thế nào, thậm chí cả khi ba động huyết liên một lúc bị khai phá, nàng vẫn luôn giữ được khí chất tiên thiên cao quý, không nhiễm chút bụi trần.

Nghĩ đến đây, tiểu Hàn Phong nãy giờ bị kiềm chế nhất thời càng thêm phản ứng dữ dội, ngồng cao đầu chọc tới hạ thân Thanh Thủy.

Hàn Phong cũng hơi thấy có lỗi với "hắn", hai tay hắn vuốt dọc sống lưng Thanh Thủy luôn xuống kiêu đồn đầy đặn của nàng, xoa nắn nhẹ nhàng. Cánh tay dụng lực kéo kiêu đồn qua hai bên, làm tách ra hai môi thịt căng mọng đỏ hồng, ướt át kích dục. Hàn Phong nhanh tay luồn một ngón tay miết nhẹ vào trong động huyết, thử cảm giác mới.

Hắn chưa kịp táy máy, hai mép thịt phía dưới đã như có sức sống riêng mà mút lấy đầu ngón tay, bên trong lại truyền ra lực hút khôn cùng, nhất thời ngón trở Hàn Phong đã bị huyết động bên dưới nuốt chửng.

Hàn Phong chỉ cảm thấy ngón tay mình tiến vào một vùng ấm áp ẩm ướt mê người hết sức chật chội. Các mép thịt bên trong huyết động không ngờ vô cùng điên cuồng cuốn lấy ngón tay hắn, mút chặt lấy nó, vận xoắn cọ sát không chịu buông rời.

Hàn Phong không ngờ có cảm giác ngón tay hơi bức bối, hắn không thể hiểu nổi, tại sao còn thịt khổng lồ của mình lại có thể tách nơi này ra. Hơn nữa lại còn là ra vào liên tục, đập như máy khâu đến sư tôn toi tã thân mình.

Thực ra đây chính là một điểm đặc biệt của "lô đỉnh thể" đại danh đỉnh đỉnh. Nó cũng là điểm mà các nam tu ưa thích nhất.

Tiểu đệ đệ bên dưới mỗi người sinh ra chính là như vậy, lớn nhỏ dài ngắn không giống nhau. Càng là cảnh giới cao, càng yêu cầu sự nghiêm ngặt về đạo thân cùng đạo cơ, hài hoà với thiên đạo, có vậy mới dễ dàng gần đạo, tiến tới cảnh xa hơn. Nếu bị ngoại lực thay đổi thân thể, mà cụ thể là kéo dài nhục còn để bớt xấu hổ khi "lâm trận", tu vi có khả năng bị đình trệ suốt đời. Các trường hợp đầu pháp đứt tay cụt chân, tu vi ngừng trệ cũng là do đó.

Nhục hoa của Thủy linh thể chính là cơ giãn kinh người, dù là nhỏ bé một cây kim cũng có thể ép cong, hay to lớn như cánh tay cũng có thể vắt kiệt. Chính là vì như thế, các tu sĩ có tiền vốn nhỏ một chút rất ưa thích thủy linh thể nữ tu, chính là muốn thoả mãn nguyện vọng còn thịt nhỏ bé của mình được bao bọc chăm sóc cẩn thận, giống như của chính mình đã to ra, bớt đi tự ti. Mà các đại năng còn thịt quá khổ cũng lại càng thêm ưa thích "lô đỉnh thể", chỉ có các nàng mới có thể nuốt trọn mà thoả mãn toàn thân còn thịt của họ....

Thủy linh thể mười vạn năm trước, chính là bị khai thác ra điểm này mới trải qua kiếp sống trôi nổi qua tay hàng vạn tu sĩ. Thân thể phải trải qua hàng vạn còn thịt đủ mọi kích cỡ hình dạng khác nhau hành hạ. Nàng cũng là người đem "lô đỉnh thể" vang danh thiên hạ.

Hàn Phong cảm thấy thực thú vị, nhất thời ngón giữa cũng khéo léo luồn vào âm huyết, rồi cả ngón áp út cũng nối tiếp theo vào. Ba ngón tay móc sâu trong động huyết, vầy vò giữa các lớp cơ mà khám phá.

Huyết động Thanh Thủy cơ giãn kinh người, dâm thủy tuôn ra tựa như linh mạch trên núi kia, nhất thời theo khe hở giữa các ngón tay Hàn Phong chảy ra ngoài. Dâm thủy trơn nhờn không ngờ bị nguyên lực tinh thuần trong thủy đàm cuốn hút, kỳ dị khuếch đại khắp thủy đàm, rồi ngùn ngụt bốc lên trên mặt nước, dâm khí ngập tràn.

Họp đầu ngón tay chuyển động ra vào, càng lúc càng nhanh, huyết động tựa như rộng lớn khôn cùng, dù cho hấn lần mò thế nào vẫn mãi chạm vào mấy mép thịt ẩm ướt, càng lúc càng siết chặt.

Ba ngón tay cong gấp lại thành hình chảo, móc ngược lên vách động mà miết mạnh, nhất thời đầu ngón tay chạm phải một vật nho nhỏ tựa như hạt thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bảy mươi hai tư thể

Bảy mươi hai tư thể.

"Uhm... Uhm... Aaaaa..."

Thanh Thủy mê man giờ phút này cũng phải giật mình tỉnh lại, không ngờ lại dưới một cái chạm nhẹ, hạt thịt kia lại truyền ra khoái cảm sung sướng tựa như được Hàn Phong liên tục ra vào một canh giờ vậy. Nàng trực tiếp rên lớn một tiếng, nhục hoa điên cuồng co rút vặn xoắn. Ba ngón tay của Hàn Phong bên trong bị ép thiếu chút sụp đổ.

"Ư ư ư.... Uhm uhm... Ư huhu..."

Đầu ngón tay vẫn liên tục co gấp lại, nhanh chóng chà sát lên hạt đậu nhỏ, cứ mỗi lần ngón tay gầy nhẹ là một lần Thanh Thủy nấc lên sung sướng, cả cơ thể nàng run rẩy ửng hồng, tay chân ôm chặt lấy cơ thể Hàn Phong, kiều đồn to lớn nhuyển động qua lại, cọ tới cọ lui như khiêu khích.

"Ư ư ư.... Aaaaaa....."

Hàn Phong dùng ba ngón tay móc ngoáy huyết động thêm hai tức thời gian nữa, Thanh Thủy đã trực tiếp sụp đổ. Hai con thỏ ngọc trước ngực nàng run rẩy, hạt đậu nhỏ trên ấy sẵn lại ửng hồng, run rẩy trong nước. Hoa tâm phía dưới lúc này đã giật mạnh liên hồi, kiều đồn nhấp nhô tới lui. Hàn Phong có thể cảm thấy ba đầu ngón tay bị các cơ thịt xiết chặt đến mơ hồ đau đớn. Hấn lại càng tăng thêm tốc độ công tới. Cả bàn tay của hấn bây giờ đã sớm áp lên mu thịt nhô cao đầy đặn kia, mềm mại ướt át, cực kỳ thích chí.

Thanh Thủy không thể chịu được, hạ thân cơ giật liên hồi. Miệng nàng cắn chặt lấy vai Hàn Phong, hoa tâm run rẩy, từ huyết cực âm truyền ra khoái cảm như sóng triều, rồi dâm thủy tận sâu bên trong chọt ào ạt tuôn chảy như suối, theo động hoa phun trào ra ngoài, thấm đẫm bàn tay Hàn Phong. Nàng đã thất thân.

Hàn Phong thấy cả bàn tay áp trên mu thịt chọt ấm nóng khác thường, trơn trượt nhóp nhép, hấn cũng không thể chịu đựng thêm nữa, rút tay ra đem tới trước mặt xem xét.

Cả bàn tay phải đã bị thứ nước trong suốt sánh mịn lạnh lạnh như pha lê bao phủ, một mùi hương tựa như tử đàn truyền vào mũi hấn làm ác long phía dưới chọt điên cuồng phóng lớn, ngồng cao gào thét, hai mắt Hàn Phong cũng đỏ đậm nhìn cánh tay, vuron lười nểm thử.

"Mùi vị vừa thơm vừa ngọt lại đem theo chút dâm hoà, tiểu dâm phụ, cơ thể của nàng đã thành công đánh động ta"

Thanh Thủy cả người vô lực dựa vào ngực Hàn Phong, khuôn mặt mê man mơ màng cắn lấy vai hấn, miệng vẫn liên tục rên rỉ vô thức, dường như đang

cầu xin Hàn Phong chơi mình.

Dâm thủy vẫn không ngừng từ hạ thân phóng thích, rồi bị nước hồ hấp thu, hoà lẫn cùng nguyên khí mà bốc lên ngùn ngụt.

Sau khi ném thử dâm thủy kia, Hàn Phong như uống phải thuốc kích dục. Cả cơ thể co cứng kinh người, hân chấp hai bầu nhũ hoa của sư tôn vào trong tay, điên cuồng nắn bóp, ngón tay cũng bắt lấy hạt đậu trên nhũ hoa kia mà vân vê bóp nhả. Nhất thời làm sư tôn Thanh Thủy a a kêu lớn, tràn đầy ý vị khiêu khích.

Hàn Phong sao có thể bỏ qua cho nàng, giờ phút này ác long phía dưới sớm đã không thể chịu nổi, kê sát ngay miệng huyết hoa. Hai mép thịt đỏ hồng căng mọng không ngờ chủ động quỹ dị vuron ra bắt lấy đầu côn, nhuyển nhuyển mút lấy.

Hàn Phong gầm lên một tiếng, Thánh Dục Quyết cấp tốc vận chuyển. Nhất thời âm dương đồ trong đan điền hân nhanh chóng xoay tròn, tràn ra nguyên lực tinh thuần tẩm bổ toàn thân, chảy về các kinh mạch trong khắp cơ thể. Giờ phút này, những ám thương trong quá trình Trúc Cơ do kinh mạch chấn động lúc trước cũng được nguyên lực bồi bổ xoa dịu, xoá sạch vết tích. Cả cơ thể Hàn Phong long lanh trong suốt, lấp lánh như ngọc, đạt đến độ hoàn mỹ của Trúc Cơ cảnh.

Theo Thánh Dục Quyết vận chuyển, khắp lỗ chân lông Hàn Phong bùng lên những tia dục hoá mỏng manh, hàng vạn tia dục hoá hợp lại, bao trùm hai người thành được dục hoá khổng lồ.

Dục hoá vừa mới bốc lên, không ngờ gặp phải dâm khí của Thanh Thủy phát tán ra từ trước. Chúng như ti lửa gặp bình gas, không chút do dự mà bốc cháy mãnh liệt. Dục hoá lan nhanh trên mặt nước, bốc lên vô tận dâm tà khí. Cả sơn cốc lúc này đã khắp nơi là dục hoá, màu hồng phấn cùng dâm khí hoà hợp phiêu tán ra xung quanh, ngay cả cây cỏ chạm phải cũng mềm nhũn rũ xuống, tràn ra từng trận dục vọng vô thức.

Linh mạch của Nhân Dục Đạo lúc này không ngờ đã biến thành Dâm mạch.

Hàn Phong là người hưởng lợi lớn nhất. Dục hoá càng cháy mạnh, khi thu công hân càng được nhiều bất ngờ. Hân cũng quăng luôn biến đổi xung quanh ra sau đầu, hai tay bắt lấy kiều đồn sư tôn, hung hăng một cơn đâm vào.

Huyết hoa sớm đã trông ngóng từ lâu, dâm thủy phủ kín. Lúc này hai mép thịt đỏ hồng căng mọng từng chút từng chút một nuốt lấy đầu côn kia, rồi thân côn cũng theo đó tiến vào động thiên thai, bắt đầu cuộc chinh chiến đầy nhục dục.

Hàn Phong chỉ cảm thấy huyết hoa sư tôn tràn ra từng trận ấm nóng mê người, các mép thịt cuốn chặt lấy thân côn, điên cuồng ma sát dựa dẫm, hút nhả liên hồi. Dâm thủy của sư tôn cũng trào ra bao bọc. Làm cho ác long càng dễ dàng tiến vào. Hàn Phong thấy huyết động vẫn chặt chẽ như lúc ban đầu, không vì mấy ngày qua liên tiếp bị nong rộng mà hư hỏng chút nào cả. Thậm chí còn quỹ dị mê người hơn lúc đầu gấp mấy lần, làm cho hân sững tê người.

Hàn Phong bắt đầu nhịp nhịp chậm chậm vào cơ thể sư tôn, côn thịt to lớn liên tục ẩn hiện dưới háng, bom thịt vào cơ thể nàng. Cả hai vẫn đang chìm trong nước, hạ thân dính chặt vào nhau, đôi môi Hàn Phong cũng ngậm lấy môi thơm của sư phụ điên cuồng cắn nuốt, cực kỳ thích chí.

Sóng nước lẫn tăn lan toả, bên ngoài cơ thể Hàn Phong dục hoá càng lúc càng thiêu đốt mãnh liệt, nguyên lực tinh thuần bị đồng hoá nhanh chóng theo thất khiếu hân chui vào, ngưng tụ lại ở đan điền, bị Thánh Dục Quyết hấp thu sạch sẽ.

Hàn Phong nhịp càng lúc càng nhanh, ra vào càng lúc càng mạnh bạo. Hân đóng như máy khâu vào hoa tâm Thanh Thủy, làm nàng chỉ có thể rên rỉ vô lực, y nha y nha kêu lên đầy mỉa mai. Hai bàn tay lại như linh xà gãi trên ngực Hàn Phong, càng làm cho hân thêm kích thích.

Hàn Phong lúc này đỡ lấy kiều đồn của nàng, hai tay dùng lực banh rộng ra, làm cho côn thịt ra vào càng thêm dễ dàng. Toàn thân côn thịt bốn mươi phân liên tục ra vào, lút sâu tận cán. Côn thịt to lớn làm eo thon của Thanh Thủy khèn run rẩy chuyển động, lắc lư theo nhịp nhấp. Côn thịt dường như chế đôi nàng ra, trên bụng nàng cũng ẩn hiện khúc thịt to lớn lên xuống nhịp nhàng.

Hai bộ phận liên tục va chạm làm sinh ra tiếng *nhóp nhóp* mê người. Nhiệt độ toả ra từ hai thân thể làm thủy đàm nóng lên, dâm dục khí bốc hơi mờ ảo, che lấp mặt trời trên cao.

Hàn Phong không ngừng đóng vào nhục hoa sư tôn. Hân vùng tay một trào, lại phun ra một ngụm tinh khí thần, tức thì phân thân xuất hiện. Nó vô cùng thành thạo từ phía sau ôm lấy Thanh Thủy, côn thịt kê sát cúc hoa của nàng, từ từ xâm nhập.

"Ư ư ư... Aaaa.... Uhm uhm... Chơi ta đi..."

Cúc hoa không vì bị khai phá mà bớt chặt chẽ, phân thân cũng phải rất vất vả mới có thể đem đầu côn thịt tách ra. Hân nhẹ nhàng từng chút một tiến tới, đem ác long hơn 40cm toàn bộ cắm vào.

Thanh Thủy nức lên một tiếng khoái cảm. Hai huyết động bên dưới truyền đến cảm giác tê rần. Hàn Phong ôm nàng đứng lơ lửng trong nước, để cho nàng dựa sát vào ngực hân. Phía sau phân thân lại là ôm lấy lưng nàng, côn thịt cắm ngập trong cúc hoa, hai tay cũng không yên phận nắm lấy đôi cựa nhũ khổng lồ mà tha hồ nắn bóp.

Hàn Phong bắt đầu chuyển động, côn thịt bắt đầu liên tục ra vào nhục hoa, lút sâu tận cán. Phía sau, phân thân cũng là dùng lực đóng phàm phạp vào cúc hoa sư tôn, không chút ngừng nghỉ. Hai ác long một trước một sau liên tục công tới, lấp đầy thân thể sư tôn.

"Ư ư hự... Ư ư hự... Uhm uhm uhmnnnnnnnnnn"

Thanh Thủy chỉ còn biết há hốc miệng tiếp nhận. Hai thân hình cường tráng trước sau bao vây lấy nàng, hạ thân bị hai khúc thịt chà đạp làm nàng vừa sung sướng vừa thốn, khổ. Chỉ còn biết nháp nhô kiêu đồn đón nhận, dâm thủy tiết ra như suối trào.

"Phạch phạch phạch.... U'ư.... Oh oh ohhhh.... Phạch phạch..."

Hàn Phong và phân thân một trước một sau ép nàng vào giữa, hai ác long đóng phàm phập vào hạ thân nàng, tốc độ càng lúc càng nhanh, Thanh Thủy không thể trốn tránh, cũng không thể phản kháng, coe thể nàng sớm đã hư hỏng hòa theo hai tên biến thái. Buông xuôi tiếp nhận. Nàng đã thất thân đến năm lần, ngất đi tỉnh lại liên tục nhưng hai ác long kia không hề có dấu hiệu mỏi mệt, vẫn liên tục trước sau bom thịt vào thân thể nàng.

.....

Lúc này đã là chiều tà, Thanh Thủy đang ngồi quỳ trên thảm cỏ, dưới hàng nàng, hai ác long cắm ngập trong thân thể. Lại có một tên từ phía sau đỡ lấy eo nàng, nâng lên hạ xuống cho hai ác long phía dưới khuấy động.

Trước mặt Thanh Thủy là bốn ác long. Hai tay nàng trái một tên phải một tên ve vuốt, đôi môi đỏ mọng lại là mở lớn để cho hai đầu ác long thi nhau xâm nhập, đóng như máy khâu vào miệng nàng. Bảy tên Hàn Phong luân phiên chà đạp, khiến cho Thanh Thủy chỉ có thể rên rĩ tiếp nhận.

.....

Bây giờ đã là đêm khuya, ánh trăng sáng trên đầu cũng không thể xuyên phá tầng dục hỏa hồng phấn trong sơn cốc. Thanh Thủy đang nằm ngửa trên một thân thể cường tráng, cúc hoa liên tục bị một đầu ác long ra vào xâm nhập. Mu thịt căng mọng hấy lên, không ngờ lại có hai ác long khác đang nhẹ nhàng chuyển động, đem nàng chơi đến run rẩy.

Thủy linh thể dường như không có giới hạn, mặc cho ba ác long cùng lên, cũng có thể an nhàn tiếp nhận, hơn nữa còn nhuyển nhuyển co rút, âm thầm phản kích, không có một chút hồng mắt nào.

Phía trên cơ thể, hai bầu nhũ hoa ngạo nhân phơi bày run rẩy dưới trăng. Một tên phân thân lập tức tiến lên nắm lấy, đem hai bầu nhũ hoa ép chặt, rồi dùng côn thịt to lớn của hắn đóng phàm phập vào giữa khe ngực nàng.

Miệng Thanh Thủy cũng là mở lớn, ba ác long đang tranh nhau chen lấn, đem tinh dịch bắn vào trong miệng nàng. Hai tay Thanh Thủy cũng là nắm lấy hai côn thịt nóng cháy, chưa được thoả mãn chút nào.

Chín tên Hàn Phong vây quanh, đem Thanh Thủy kẹp cứng, lại là dùng côn thịt hành hạ nàng đến trời đất mơ mờ, chỉ có thể rên rĩ phục vụ. Xung quanh dâm khí tràn ngập, vô cùng kích thích.

.....

Bây giờ là sáng sớm. Thanh Thủy đang vô lực nằm dưới đất, tứ chi bị trói chặt, cơ thể động lòng người run rẩy chuyển động.

Nàng bị trói như vậy đã nửa canh giờ, xung quanh nàng, mười ba tên Hàn Phong đang liên tục dùng tay xoa bóp nhục hoa, dùng côn thịt kích thích đầu vú. Làm cho nàng rên rĩ khóc lớn, cầu xin được chúng làm nhục mình. Lời lẽ phát ra vô cùng phóng dăng.

.....

Lúc này đã là giữa trưa, mặt trời chính ngọ treo trên đỉnh đầu. Bản tôn Hàn Phong ngồi xếp bằng trên mặt nước, hai tay kết ấn liên tục hấp thu cực dương khí từ thái dương kia, đem chúng tinh luyện lớn mạnh âm dương đồ.

Côn thịt của bản tôn đang được một đôi môi đỏ mọng chăm sóc, liên tục bú mút không ngừng. Thanh Thủy vươn đầu lưỡi liếm dọc thân côn tới hai hòn ngọc dương, rồi há miệng ngậm lấy côn thịt tới lút cán.

Phía sau nàng, hai phân thân của Hàn Phong cũng không hề dừng lại, nắm lấy kiêu đồn của nàng mà liên tục ra vào, đem hai huyết động của nàng chơi đến rên rĩ, dâm thủy ngập tràn.

.....

Đã hơn một thán....

:))~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đêm chia ly

Hơn một tháng trôi qua, toàn thân trên dưới Thanh Thủy gần như không có chỗ nào không có dấu vết của Hàn Phong. Hắn từ ôn nhu ve vuốt đến mạnh mẽ hành hạ, bảy mươi hai tư thế song tu ghi lại trong Thánh Dục Quyết gần như hắn đã đem ra nếm thử, toàn bộ là thực hành trên thân thể kiều diễm của sư tôn cả. Thanh Thủy trong quá trình này cũng là càng ngày càng lớn mật, thông thường chính là bất chấp dù có bao nhiêu Hàn Phong lao lên, nàng cũng đều có thể kiều diễm đối phó. Nếu không phải Hàn Phong có cơ sở hùng mạnh của mười sáu năm quán đỉnh cùng "Nguyên" trạng thái cải tạo tư chất tu đạo thì hắn đã sớm bị hút khô rồi.

Ngày hôm nay trên đỉnh Thánh Dục Sơn, Hàn Phong thoải mái nằm dài trên tảng đá, trong miệng ngậm lấy một nhánh cỏ lau, nhẹ nhàng nhai nuốt. Phía dưới hạ thân, sư tôn đang ôn nhu chăm sóc tiểu Hàn Phong, cái lưỡi không xương của nàng liên tục quét trên thân côn thịt, rồi lại nhanh chóng ngậm lấy nó mà mút như mút kem, ra vào ra vào, rất là có ý vị.

Hàn Phong vươn đôi tay ve vuốt khuôn mặt nàng, nhìn sư tôn đang quỳ dưới háng, kiều đồn vĩnh cao ngạo nhân. Đôi môi đỏ mọng hé mở ngậm lấy nhục côn mà nhiệt tình lên xuống, hắn thấy rất là hưởng thụ thoải mái.

Dường như cảm thấy Hàn Phong nhìn mình, Thanh Thủy tạm thời đình chỉ động tác nhìn lên. Hai mắt nàng cong thành hình trăng lưỡi liềm, trong mắt tràn ngập nhu tình nhìn đệ tử. Đường như muốn khắc ghi hình bóng kia vào tận cùng trong tâm thần, mãi mãi không xoá mờ.

Hàn Phong thấy nhu tình trong mắt Thanh Thủy, trong lòng tràn đầy cảm giác yêu thương. Hắn thầm thề với bản thân, đời này dù có phải trả giá bằng tính mạng cũng quyết tâm phải bảo vệ sư tôn. Ai dám cướp nàng khỏi tay hắn, hắn sẽ giết cả dòng tộc kẻ đó. Nếu thế gian dám cướp nàng, hắn sẽ diệt sạch người trong thiên hạ. Nếu trời dám đụng tới nàng, vậy hắn sẽ đem vom trời này chọc thủng!

Thanh Thủy cười khê, khê buông tiểu Hàn Phong ra. Đôi môi mềm mại phong tình trượt trên đùi Hàn Phong, lướt qua ngực hắn rồi chợt dừng lại trên cổ đệ tử, nhẹ nhàng gặm cắn. Côn thịt được giải khai tức thì vươn lên ngạo nghễ, cọ vào nhục hoa Thanh Thủy làm trong miệng nàng phát ra tiếng kêu rên rỉ mê người.

"Tiểu yêu tinh lại dám khiêu khích, xem ta làm sao trừng trị người".

Hàn Phong cười tà, nắm lấy kiều đồn sư tôn hung hăng tiến vào. Hắn đã không dưới ngàn lần xâm nhập vào nơi đây, sớm đã quen thuộc đường đi lối lại. Thế nhưng cảm giác thư sướng từ nơi hạ thân lại chưa bao giờ phai nhạt, chỉ có ngày càng tăng lên sau mỗi lần hưởng thụ. Hầu như mỗi lần tiến tới, nhục hoa lại đem cho hắn cảm giác khác nhau, mỗi lần mỗi khác. Khiến cho hắn không thể ngưng lại việc mỗi ngày đem thân thể nàng ra khám phá.

Lần này đây cũng vậy, côn thịt tiến vào không ngờ lại gặp phải một bức màng mỏng, từ đâu xuất hiện ngăn cản lối đi. Cảm giác này giống y hệt lần đầu tiên hắn phá nguyên âm của sư tôn vậy, làm hắn cực kỳ kích thích.

Côn thịt không chút do dự đóng tới, nhất thời bức màn ngăn cách bị ác long cắn xé tan tành, một ngụm nuốt lấy sạch sẽ. Hàn Phong cũng có chút sững sốt, không ngờ vật ấy lại là nguyên lực tinh thuần thực chất hoá biến thành. Làm hắn trong khi giao hợp lại nhận được bất ngờ cực lớn, không do dự tiếp tục đục tới, côn thịt mãnh liệt tiến quân vào sâu bên trong cơ thể nàng.

Không có phân thân trợ giúp, cũng không có mãnh mẽ biến thái gì cả. Hàn Phong hết sức ôn nhu nhẹ nhàng ôm Thanh Thủy vào lòng, đều đặn dập côn thịt vào nhục hoa đã sớm ướt đầm kia. Thanh Thủy cũng cảm thấy toàn thân trên dưới thư thái, trong lòng ngọt ngào hạnh phúc, ôm lấy tình lang, thiếp đi trong khoái cảm.

.....

Sau vài hiệp giao phong, Thanh Thủy sớm đã bị Hàn Phong làm cho mềm nhũn vô lực, thất thân ba bốn lần. Nàng chỉ có thể ôm chặt lấy hắn thở dốc, rên rỉ trợ hứng.

Hàn Phong càng lúc càng mãnh liệt, côn thịt dập như máy khâu vào huyết động sư tôn. Sau hơn ngàn lần nhấp nhả, hắn chợt gồng cứng người, đầu ác long bên trong huyết động cũng giật giật vài cái. Hắn đem ác long đóng lút cán vào sâu trong huyết động sư tôn, nó há miệng phun ra đậm đặc dương khí, lấp đầy cơ thể nàng.

:Ư ư ư...uh uhmmm..."

Thanh Thủy cũng là cùng lúc đạt tới cao, huyết cực âm truyền ra từng trận điện mạng làm nàng tê liệt cả người, sâu bên trong âm thủy tuôn trào cuộn cuộn, âm khí kinh người.

Thanh Thủy như bị vắt hết sức lực, yếu ớt ngã vào lòng đệ tử thở dốc. Hàn Phong cũng là đem sư tôn ôm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể nàng. Bàn tay hắn lướt qua mấy bộ vị nhạy cảm, làm sư tôn a a rên rỉ không thôi. Hắn cũng không nỡ đem côn thịt rút ra ngoài, vẫn là đem ngậm trong thân mình sư phụ là tốt nhất.

Cả hai ôm nhau chìm vào giấc ngủ, Thanh Thủy lại càng là siết chặt tình lang, trong mắt đầy vẻ quyết luyến. Dưới hoàn hôn, ánh nắng ấm áp phủ trên đôi kim đồng ngọc nữ bên thác nước, khung cảnh hết sức xinh đẹp.

Hàn Phong trong khi ngủ, Thánh Dục Quyết cũng là không hề dừng lại vận chuyển. Nguyên lực tinh thuần vừa mới hấp thu được kia đang nhanh chóng đồng hoá, được âm dương đồ nhanh chóng hấp thu.

Âm dương đồ chuyển động càng lúc càng nhanh, nguyên lực từ đó phun trào mãnh liệt, toả khắp lục phủ ngũ tạng. Nhất là huyết thất khiếu trên đỉnh đầu kia lại là trực tiếp mở ra, không chỉ hấp thu thiên địa linh lực, mà còn kéo theo quy tắc thiên địa dung nhập vào.

Thanh Thủy là người tỉnh lại trước tiên, nàng giờ đây không bị phong bế nguyên lực, tất nhiên là cực kỳ mãn cảm với sự thay đổi của thiên địa. Chính là ngay khi Hàn Phong có dấu hiệu đột phá nàng đã mở mắt ra, vừa mừng rỡ vừa lo lắng nhìn đệ tử.

Hàn Phong đột phá bức tường Trúc Cơ hậu kỳ cực kỳ dễ dàng, dù sao trước đây hắn đã từng vượt qua cảnh giới này rồi, chỉ là bị chính hắn ép xuống cho đạo cơ ổn định mà thôi. Hôm nay vẫn chỉ là ngựa quen đường cũ, thậm chí do nguyên lực được tăng cường nên càng thêm dễ dàng.

Chân chính khiến cho Thanh Thủy lo lắng là Hàn Phong không ngờ không cam lòng ở lại Trúc Cơ hậu kỳ. Nàng nhìn cường độ dao động linh lực xung quanh cũng có thể biết được hắn đang cố gắng đột phá tới Trúc Cơ đại viên mãn, lại xem chừng như nguyên lực không đủ. Nếu đột phá thất bại sẽ là cực kỳ hung hiểm.

Thanh Thủy trong đầu xoay chuyển vô vàn ý nghĩ làm sao để giúp đỡ đệ tử. Nếu là bên trong Phượng Loan điện, nàng có thể lấy Trúc Cơ đan ra cho hắn sử dụng, thế nhưng từ đây chạy tới Phượng Loan điện cũng phải mất thời gian. Lại phá giải phong ấn, cũng mất tới ba khắc mới có thể lấy ra.

Thanh Thủy bối rối nhìn quanh, lúc này đây đột phá đương ở giai đoạn mấu chốt... chợt một suy nghĩ hiện lên làm nàng đỏ mặt.

Thánh Dục Quyết vì dục mà sinh, nhờ dục mà lớn. Nếu trong quá trình đột phá lại được đồng thời song tu chẳng khác nào có thêm trợ thủ. Thế nhưng bảo nàng chủ động...

"Mặc kệ. Chủ động thì sao chứ... Dù sao ta cũng đã là nữ nhân của hắn rồi."

Thanh Thủy không suy nghĩ nhiều, quan trọng nhất là phải giúp đệ tử đột phá thành công. Nàng khẽ chống tay dựng thân dậy, eo nhỏ nhuyển động đung đưa kiều đồn lên xuống trên côn thịt của Hàn Phong.

Được huyết động bó sát ôn nhu kích thích, dục hoả trong người Hàn Phong chợt thoát ly ra ngoài mà bốc cháy dữ dội, đốt không trung thành một mảnh hư vô. Thiên địa linh lực cũng theo đó điên cuồng tràn tới, bị dục hoả đồng hoá hoá thành nguyên lực tinh thuần, tiến vào bổ sung cho quá trình tấn thăng. Côn thịt của hắn cũng truyền ra hấp lực, hút dâm thủy trong huyết động sư tôn lớn mạnh thêm âm dương đồ.

Hàn Phong dù hôn mê nhưng vẫn cảm nhận được tất cả mọi thứ xung quanh, trong lòng vô cùng cảm động, cùng với đó là cảm giác kích thích vô cùng. Thanh Thủy sư tôn sau một thời gian được hắn tưới tắm dạy bảo cuối cùng cũng đã có chút thành tựu, thật sự là biết chủ động phục vụ. Hắn cũng không bỏ lỡ cơ hội, điên cuồng cắn nuốt thiên địa linh khí. Nhất thời nhất thời kinh mạch truyền ra cảm giác thư thái vô cùng. Trong khoảng thời gian ngắn hắn liên tiếp xung phá ba đại huyết Cự Khuyết, Quan Nguyên, Trung Cực. Đạt tới cảnh giới tối cao của Trúc Cơ cảnh.

Hàn Phong thở ra một ngụm trọc khí. Mười sáu năm tu đạo cũng tiến cảnh không bằng gần hai tháng thân mật bên sư tôn. Thánh Dục Quyết thật là thần kỳ, không ngờ bằng vào thời gian ngắn ngủi có thể giúp hắn đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn. Như vậy chẳng phải cho hắn thêm mười năm tám năm nữa là sẽ đạt tới đại la kim tiên, chúa trời sáng thế gì gì đó trong truyền thuyết sao?

Nghĩ đến đây, Hàn Phong kích động thu công mờ mắt nhìn sư tôn. Nàng bây giờ đã bị hút khô đến sớm mềm nhũn vô lực, thờ dốc dựa vào ngực Hàn Phong. Đôi môi đỏ mọng cũng hơi có chút nhợt nhạt. Nhìn qua thật làm người ta muốn che chở nàng, cũng muốn hành hạ chà đạp nàng.

Ác long phía dưới rục rịch. Sau đột phá, nó đã sớm mất kiên nhẫn rồi. Giờ đây lại nhìn thấy sư tôn vô lực mềm nhũn nằm đó, sao có thể bỏ qua cơ hội hành hạ nàng.

Thế nhưng chưa kịp để Hàn Phong làm gì, Thanh Thủy đã nhanh chóng điểm một chỉ lên eo hắn, ngón tay mang theo linh lực nhất thời làm động tác của Hàn Phong đình chỉ.

Thanh Thủy có chút xa xôi thờ dài. Nàng nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Hàn Phong cũng chỉ biết im lặng nhìn hắn, trong mắt đã tràn đầy sương mù nồng đậm, còn mang theo quyến luyến không rời và ý trách móc sâu sắc.

Hàn Phong thấy ánh mắt này thì giật mình, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng hắn lại không thể nghĩ ra không đúng ở chỗ nào.

Thanh Thủy ôm lấy đệ tử, ngón tay vẽ trên ngực hắn, thờ dài một hơi mới cô đơn nói.

"Tên tiểu tử nguoi, quên mất hôm nay là ngày gì sao..."

Hàn Phong nhất thời không hiểu sư tôn muốn nói gì, nhưng không để hắn suy nghĩ, Thanh Thủy đã tiếp lời.

"Ta cũng như nguoi là một cô nhi. Trăm năm trước, ta cùng sư bá của nguoi được sư tôn mang từ Linh Quảng tự về nuôi nấng. Khi đó trụ trì Linh Quảng tự nói, nếu để ta theo nguoi, sẽ là một hồi kiếp nạn của ta, cũng là một hồi đại kiếp nạn của Nhân Dục Đạo, không có người phá giải được."

"Sư tôn của ta khi đó. Cũng chính là sư tổ của nguoi. Đạt tới Phá Giới cảnh đại viên mãn. Tu vi thông thiên, không gì không làm được. Làm sao có thể tin lời một phạm nhân chứ? Nhất là một đám sư tước chính là đối tượng bị nguoi ghét bỏ nhất!"

"Sư tôn quyết đem ta và tỷ tỷ về nuôi nấng, nguoi không ngờ sau khi đem hai người chúng ta trở về, lại là bề quan tìm hiểu, quyết chứng minh lời vì trụ trì kia là sai trái."

"Sau tám mươi năm bế quan, vừa tu luyện vừa tìm hiểu. Hôm ấy vào một đêm mưa lớn, sấm chớp ù ù. Sư tổ người dường như tìm ra cách phá giải kiếp nạn của ta, thế nhưng người lại không ngờ đồng thời đột phá, cảnh giới đạt tới Thiên Nhân cảnh!"

"Dị biến xảy ra, Bầu trời ngưng tụ kiếp lôi khổng lồ. Đánh xuống tổ sư của người. Tổ sư người cũng không sợ, bay lên nghênh đón, chống chọi với kiếp lôi!"

"Nhưng không ngờ sấm sét quá lớn. Tổ sư của người chống đỡ không nổi, bị đánh gần chết. Giây phút cuối cùng may mắn có trụ trì Linh Quang tự chạy đến. Hắn không ngờ cũng là một Thiên Nhân cảnh, chống đỡ lại kiếp lôi, từ trong sấm sét cứu lấy sư tổ người về."

"Tuông như sư tổ người được bình an, thế nhưng dị biến nối tiếp dị biến. Ta còn nhớ rõ khi ấy bầu trời như trâm xuống, kiếp vân xoay tròn rất đáng sợ. Rồi kiếp vân tách ra thành một thông đạo tối om, ta không thể nhìn rõ trong đó thông tới đâu, chỉ thấy một bàn tay cực lớn che trời vờn ra, tóm lấy sư tôn và trụ trì Linh Quang tự.... Đúng, chính là tóm lấy như tóm một con gà con, hoàn toàn không có chút chống cự nào! Lần đầu tiên ta thấy sư tôn rống giận như vậy, hướng lên phía trên công kích liên tục như không cam tâm!"

"Nhưng mặc cho hai người công kích thế nào, cũng không thể chống đỡ. Bị bàn tay lớn bắt đi. Đến cuối cùng, sư tổ người chỉ có thể truyền một luồng thần niệm mỏng manh cho ta và sư bá người... Chính là "hướng đông nam, tìm người tóc bạc, hoá giải kiếp nạn cho Nhân Dục Đạo". Người cũng là cùng trụ trì Linh Quang tự bị lôi vào trong thông đạo tối đen, biến mất không thấy nữa."

"Sau khi sư tổ người bị bắt đi, ta và sư bá người bèn xuất sơn, tìm kiếm người tóc bạc để giải cứu môn phái. Thế nhưng thế giới bên ngoài hoàn toàn khác biệt trong điển tịch ghi, nào đâu có chút giống như tu chân giới truyền thuyết. Đi vạn dặm cũng chỉ có phạm nhân và phạm nhân mà thôi."

"Thế nhưng một ngày, ta và sư bá người bắt gặp một tu sĩ, hơn nữa lại còn là tóc bạc, cảnh giới cũng cao hơn ta và sư bá người. Đạt tới Phong Thần cảnh hậu kỳ!"

"Ta và sư bá người cũng không vội vàng, muốn cẩn thận quan sát. Ta thấy tên kia có chút gì đó giả dối, không muốn đem hắn về Nhân Dục Đạo, thế nhưng không hiểu sư bá người bị hắn dụ dỗ thế nào, lại một lòng quyến luyến, nhất quyết coi hắn là cứu thế giả."

"Hai tỷ muội chúng ta xuất hiện xung đột... Cuối cùng sư bá người vẫn là quyết tâm đi theo hắn! Hắn còn muốn bắt ta theo, nhưng sư bá người đã ra tay ngăn cản, đuổi ta về Nhân Dục Đạo. Còn nàng thì theo tên kia rồi đi!"

"Tên tóc bạc kia chính là Kim Xà Lang Quân, hắn ngự trên Vạn Xà đảo ngoài Đông hải. Bộ tộc kim xà sao lại xuất hiện tóc bạc được? Chính là nhìn vào điểm này ta mới không tin hắn, cuối cùng hai tỷ muội tách ra. Ta trên đường trở về, gặp người bị bỏ rơi ven đường mới đem về nuôi nấng..."

Thanh Thủy nói xong, khe khẽ liếc nhìn đệ tử. Việc này nàng không thể không nói, dù sao...

Hắn Phong cũng là mặt trầm như nước, trong lòng trăm mối suy nghĩ... Bởi vì, hắn chính là một đầu tóc đen nhánh, không có một chút bạc trắng nào giống cứu thế giả như trong tiên đoán của sư tổ cả.

Nhìn thấy biến hoá trong lòng đệ tử, Thanh Thủy khẽ thở dài chua xót. Nhưng vì an toàn của hắn, nàng không thể không nói...

"Hôm nay là ngày thứ bốn mươi tám sau khi quán đĩnh. Ngày mai, người phải xuất sơn lịch lãm mười năm, ra ngoài tìm người tóc bạc nghênh đón kiếp nạn mười hai năm sau..."

Thấy Hàn Phong há miệng còn muốn nói gì đó, Thanh Thủy vội đưa môi thơm lên ngăn cản hắn. Sau một hồi quyến luyến, nàng mới khẽ buông Hàn Phong ra, thờ dốc u oán liếc nhìn hắn.

"Tiểu tử, nếu để Nhân Dục Đạo bị hủy, ta với người đều không có chốn dung thân. Chắc chắn phải chết. Hơn nữa không thể để nó bị hủy trong tay hai chúng ta được!"

Hàn Phong trầm mặc. Trong đầu cấp tốc lưu chuyển. Đã có dự định riêng của mình...

Thanh Thủy cũng không thể biết được suy nghĩ trong lòng đệ tử. Nàng cũng không nghĩ ra tiểu tử mười sáu tuổi này có thể làm gì... Nàng muốn hắn đi, chính là để cho hắn tránh thoát kiếp nạn này, cũng không phải mười hai năm sau, mà là chín năm sau.

Cái gì Nhân Dục Đạo, cái gì sư tôn môn đồ. Tất cả đều không bằng được đệ tử. Chỉ cần hắn có thể sống sót, tất cả đều là hư vô. Ngay cả mạng sống của nàng, nàng cũng không cần!

Nghĩ tới đây, Thanh Thủy lại cảm thấy đau lòng. Ngày vui ngắn chẳng tày gang. Đối với đệ tử mười sáu năm này nàng đã có quá nhiều cảm tình, nhìn hắn lớn lên, nhìn hắn trưởng thành, chính mình cuối cùng lại là rơi vào ma trảo của hắn, nàng thật sự không nỡ rời xa.

Thế nhưng chỉ cần đệ tử sống sót, chút nhớ nhung của mình đâu là gì? Nghĩ đến ngày mai chia ly, nàng lại đau xót. Đưa tay giải khai huyết đạo trên người hắn, cơ thể mềm mại quyến rũ leo lên người hắn, thổi một hơi vào mặt Hàn Phong, mị nhãn như tơ liễu khích.

"Hàn Phong, ăn ta đi..."

Hàn Phong nhìn khuôn mặt Thanh Thủy gần trong gang tấc, nghĩ đến ngày mai chính mình không thể mỗi ngày được ở bên bời bạn với nàng, nhất thời đau lòng. Hắn hôn lên môi sư tôn, hai bàn tay bắt lấy kiều đồn, bắt đầu thoả mãn nàng.

Hai cơ thể quán quýt vào nhau, quyền luyến không rời, trong mê man mỗi người một suy nghĩ, nhưng tất cả đều hướng về nhau. Xứng không biết bao lâu mới có thể gặp lại!

Hàn Phong trong lòng tự nhủ: "Sư tôn người nói cứu thế nhân là người tóc bạc, chính ta đây tóc lại đen nhánh, như vậy chẳng phải rằng đuổi ta đi tránh nạn sao? Ta không cam lòng, chỉ cần ta có đủ thực lực, dù ông trời tới cũng không thể cướp nàng khỏi tay của ta! Tổ sư muốn người tóc bạc, vậy ta sẽ dùng thực lực đánh bại, giết sạch tất cả người tóc bạc trong thiên hạ. Như vậy dù tóc ta không bạc, cũng có thể lấy nhiễm khí tức của chúng!!!"

Một đêm này là đêm đáng nhớ nhất trong trí nhớ của cả hai, mãi mãi không thể quên được....

3500 chữ hôm nay là để bù đắp, ngày mai ta thi, không thể ra chương được! Kính mong các đạo hữu thông cảm, ủng hộ Nhân Dục Đạo.

Đọc truyện free suốt đời tại <https://truyenfull.vn/nhan-duc-dao/>

Bạn đang đọc truyện *Nhan Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lịch đại tổ sư

Lịch đại tổ sư.

Những tia nắng đầu tiên từ chân trời xuất hiện, xé toang màn đêm u tối, phủ trên thân thể hai người Hàn Phong. Thanh Thủy ôm eo đệ tử, khuôn mặt áp vào lồng ngực hắn, ngửi được mùi hương nam tử nồng đậm trên thân thể hắn làm nàng tràn ngập mê mẩn, ả ả có xúc động không muốn để hắn ra đi.

Hàn Phong cũng là ôm lấy sư tôn, hai tay không an phận xoa bóp đầu nữ hoa của nàng, ngón tay vân vê kéo thả hạt đậu nhỏ, làm cho thanh thủy bị kích thích a a rên rỉ không thôi.

Sau một đêm trầm luân điên cuồng, cả hai đang hưởng thụ chút yêu bình hiếm có. Cùng nhau ngắm bình minh, xem mặt trời mọc, nhìn ánh nắng bao phủ mọi vật.... Có lẽ là lần cuối cùng...

Không khí có chút trầm mặc, không biết từ bao giờ trên khuôn mặt kiều diễm của Thanh Thủy đã tràn đầy nước mắt. Nàng mỉm cười thê lương đầy chua xót. Cuộc vui nào cũng có lúc tàn. Có lẽ sau ngày hôm nay, nàng và đệ tử vĩnh viễn sẽ phải chia lìa. Nàng ngẩng đầu nhìn đệ tử, muốn đem khuôn mặt của hắn vĩnh viễn khắc sâu trong tâm hồn, vĩnh viễn không bao giờ quên.

Hàn Phong khuôn mặt không chút cảm xúc, không thể biết hắn đang suy nghĩ điều gì. Duy chỉ có đôi mắt kia là hoá diễm ngập trời, tràn đầy không cam tâm và không cam lòng.

Chẳng biết qua bao lâu, Thanh Thủy đã thôi nỉ non. Nàng khẽ chuyển thân đứng dậy, tức thì lại nhẩn mây ngã xuống, hạ thân bủn rủn vô lực. Cả đêm điên cuồng làm huyết hoa có chút không chịu nổi, bên trong chính là tràn đầy tình dịch của Hàn Phong.

Máng nhẹ một câu xú nam nhân, Thanh Thủy đưa tay vỗ một chưởng lên ngực đệ tử, khẽ quát.

"Tiểu tử, đến giờ rồi. Mau mau về Phụng Loan điện làm lễ xuất sơn"

Hàn Phong lúc này mới ngưng suy nghĩ trong đầu lại, liếc mắt nhìn sư tôn. Nàng đang nằm trên người hắn, bầu nữ hoa trắng muốt đầy đặn ép sát vào ngực hắn, vòng eo thon thả như rắn nước nhuyễn động. Kiều đồn lại càng là vênh cao ngạo nhân, đung đưa như khiêu khích. Miệng nhỏ vẫn là đang lái nhai trách hắn sao quá mạnh bạo.

Hàn Phong chính là bị kích thích mạnh mẽ, không chút do dự vươn tay bắt lấy đôi nữ hoa, lại là chuyển thân đè sư tôn xuống nền đá, chính mình nằm lên phía trên.

Thanh Thủy vẫn còn đang nỉ non kể khổ, không kịp đề phòng bất ngờ bị Hàn Phong đè xuống, khuôn mặt đầy hoảng sợ như thỏ non dính bẫy nhìn đệ tử.

"Người... Người muốn làm gì... Mau buông... Ư ư ư... Uhm uhm..."

Hàn Phong nhìn sư tôn thanh thuần trước mặt, sao có thể buông tha cơ hội. Hắn không cần phân phó, ác long dưới háng đã là tự hành phóng lớn, đầu ác long không chút do dự tách hai mếp thịt căng mọng ẩm ướt ra mà tiến nhập vào huyết động mê người.

Đầu côn thịt to lớn từng chút xâm nhập, huyết hoa sư tôn quả thật là cực phẩm, vô dùng mềm mại bó sát, các bó thịt nhuyễn động co bóp vật xoắn, khiến cho hắn rên lên sung sướng.

"Ư ư... Nhẹ thôi... Uhm uhm..."

Ác long to lớn làm Thanh Thủy cực kỳ sướng khoái, thế nhưng cả đêm triền miên đã làm nàng hơi chút chật vật, chân mày hơi nhíu lại, nhìn qua cực kỳ

yếu đuối.

Tiếng rên rì làm Hàn Phong càng thêm điên cuồng, bộ dạng này của sư tôn chẳng khác nào thuốc kích thích, làm cho hắn dục hoả dâng trào, muốn đem nàng hành hạ dưới háng. Côn thịt không chút do dự muốn đóng ngập vào.

Côn thịt mới tiến vào được một nửa, bên trong chợt truyền ra lực đẩy mãnh liệt, muốn đem côn thịt tổng xuất ra ngoài.

Hàn Phong sùng sốt. Mỗi lần song tu với sư tôn đều không giống nhau, dường như huyết hoa có thể biến hoá vô tận, mà loại biến hoá nào cũng có thể làm nam nhân điên cuồng chinh phục cả. Hắn lại càng có thêm dục vọng chinh phục, côn thịt mạnh mẽ công tới, muốn chơi chết nàng.

Côn thịt phía dưới cũng là cảm giác không thôi, không ngờ vật này đã hơn ngàn lần tiếp xúc lại vẫn dám phản kháng, nhất thời nó nộ khí xung thiên, toàn thân biến lớn, đầu côn phóng to, quyết tâm tiến vào.

Hàn Phong Thánh Dục Quyết vận chuyển, dục hoả bốc lên ngùn ngụt. Hắn phần hông vận lực đẩy tới, nhất thời ác long mạnh mẽ đâm sâu, vượt qua lực cản, ngập tới lút cán.

"Hức.... Ư ư ư.... Hức.... Ư ư ư.... Hức.... Huhuhu.... Uhm uhmmmm...."

Mỗi lần Hàn Phong đóng tới, côn thịt lại xuyên phá lực cản ngập sâu trong huyết động, rồi lại từ từ bị đẩy ra, hắn lại vận lực đóng tới, ngập tới lút cán. Mỗi lần như vậy, Thanh Thủy lại nắc lên một tiếng, rên rì không thôi. Mái tóc nàng đã sớm bị xoả tung rồi bời chảy dài trên nền đá, đôi mắt mê mang ngập nước, khuôn mặt mơ màng, miệng há to đầy khoái cảm. Cứ mỗi lần Hàn Phong thúc tới, cơ thể Thanh Thủy lại rên rì co giật, nhuyển nhuyển chuyển động, cực kỳ dâm mỹ mê người.

Hàn Phong càng đóng tới càng hưng hân khoái cảm, cảm giác như đây là một huyết động khác không phải của sư tôn vậy. Hắn tóm lấy hai bầu nhũ hoa đang rung rinh theo từng cú nhấp, vẩy vò trong tay đến biến thành đủ thứ hình dạng..

"Phạch phạch phạch.... Ư ư um.... Uhm uhm...."

Sau hơn ngàn lần thúc tới, Thanh Thủy đã không thể chịu đựng được, lần song tu này đem đến khoái cảm hơn xa những lần trước, làm cho nàng như bay trên mây, lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh. Toàn thân Thanh Thủy co giật, cực âm huyết truyền ra từng luồng điện mang, toả khắp cơ thể. Thanh Thủy đầu óc trống rỗng, miệng há to thở gấp. Kiểu đòn hây cao liên tục rồi chợt cứng người, sâu trong âm đạo là một mảnh hỗn độn, dâm thủy không kìm được tuôn chảy như sóng chiều, tràn ngập bao vây lấy nhục côn.

Hàn Phong càng đóng tới càng hưng hân, hắn vác hai chân sư tôn lên vai, để cho mu thịt đỏ hồng mọng nước kia hiện rõ dưới trời đất. Côn thịt không chút do dự dập như máy khâu vào huyết động mê người kia. Hai mép thịt đỏ hồng mút chặt lấy thân côn, vô cùng bó sát chặt chẽ.

"Phạch phạch phạch.... Ư ư uhm uhmmmm..."

Thanh Thủy thất thân ba bốn lần, đã ngất đi tỉnh lại trong khoái cảm liên tục nhưng Hàn Phong cũng không hề có dấu hiệu xuống sức mà là càng dập càng điên cuồng. Hai bộ phận liên tục va đập. Làm âm vang lên những tiếng động kích thích vô cùng, cả son cốt đều chìm trong khoái cảm. Dâm hoả ngập trời.

Hàn Phong cảm giác mỗi lần xâm nhập lại làm huyết động thêm phần thần bí, lần này lại càng là quý dị khó lường làm hắn cũng có chút ăn không tiêu. Giờ này mới qua ba canh giờ đã cảm giác không nhịn được. Hắn hai mắt đỏ bừng, côn thịt giết giết cắm lút cán trong nhục hoa. Nó há miệng phun ra dương thủy vào tận sâu trong huyết động Thanh Thủy, cuộn trào khuấy động khắp cơ thể nàng.

"Tiểu yêu tinh thật là càng ngày càng khó trị!"

Hàn Phong hai tay vỗ mấy cái lên kiều đồn sư tôn, càng vỗ càng thích chí, làm cho nó rung rinh run lắc, nhất thời dâm thủy bắn ra tung toé, Thanh Thủy cũng bị kích thích a a kêu lớn, như con mèo nhỏ chui rúc vào ngực Hàn Phong, khuôn mặt tràn đầy thoả mãn.

Hàn Phong hai tay đỡ lấy kiều đồn sư tôn, phi thân nhảy vào giữa thủy đầm. Dòng nước mát lạnh mang theo nguyên lực lướt qua da thịt chẳng những không làm hắn hạ bớt dục hoả mà còn đốt lên dâm uy kinh người. Nhất thời vừa tắm uyên ương vừa đem sư tôn ra hành hạ một lượt nữa, khiến nàng mềm nhũn vô lực chỉ có thể để hắn tùy ý đùa bỡn. Hàn Phong phát tay, phân thân biến ảo ra lập tức đem côn thịt tiến nhập cúc hoa của nàng, hai côn cùng múa, dâm khí kinh người, Thanh Thủy chỉ còn biết rên rì mềm nhũn, vô lực tiếp nhận.

Khiến cho sư tôn thất thân thêm vài lần nữa, để cho nàng khóc lóc cầu xin, thậm chí buộc phải để cho hắn biến ra ba phân thân cùng nhau xông lên. Thanh Thủy mới có thể hơi thoả mãn hắn.

Đùa bỡn sư tôn chán chê, lại đem công phu *tam chỉ đào đào nguyên* kích thích hạt đậu nhỏ bên trong huueetj động làm sư tôn toàn thân tê liệt, tứ chi bải hoải cầu xin tha thứ. Lúc này Hàn Phong mới tạm tha cho nàng, tắm rửa sạch sẽ. Côn thịt vẫn cắm nguyên trong huyết động, ôm lấy sư tôn phi thân bay về Phượng Loan điện.

Đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn làm nguyên lực toàn thân Hàn Phong lưu chuyển vô cùng dễ dàng. Chẳng mấy chốc hai người đã về tới.

Phượng Loan điện là chủ điện của Nhân Dục Đạo, chính là một kiện pháp bảo được luyện từ Hoàng Dục Kim, là pháp bảo bản mệnh của tổ sư đời thứ nhất Hạo Thiên tiên quân. Chủ điện lẫm lảnh hoàng kim, trên nóc có một đầu hoả phượng hoàng đầy uy vũ hướng lên trời hót vang, toả ra những tia dục hoả bầy mây đầy ma mị.

Được những tia dục hoả này chiếu vào, toàn thân Hàn Phong chợt tràn trề sức lực, ác long dưới thân cũng là lớn hơn một vòng, dù đang ngâm trong huyết động sư tôn cũng có thể thấy nó đang gầm gừ gào thét, cực độ hưng phấn.

Thanh Thủy cũng là cơ thể ửng hồng, kiều đồn ả ả lác lư cọ sát. Nhưng nàng rất mau thanh tỉnh lại, dù sao hơn trăm năm tiếp xúc, nàng cũng có chút định lực.

Đây tên Hàn Phong như bị thôi miên kia ra. Côn thịt được giải khai nhất thời vươn lên cao đầy hùng dũng, không ngờ hướng về phía hoả phượng hoàng trên đỉnh điện gầm thét, xem chừng đã coi nó là con mồi.

Thanh Thủy cũng là loạng choạng xuyt ngã, lại mắng thầm một tiếng *tiểu dân tộc* mới phát tay một cái, một bộ bạch y mỏng manh đã bao phủ lên người.

Thấy Hàn Phong vẫn còn đang nhìn hoả phượng hoàng trên trời, Thanh Thủy đưa tay điểm nhẹ vào mi tâm hắn, linh lực nhu hoà tiến vào tâm thần Hàn Phong, làm hắn tỉnh lại.

Hàn Phong toàn thân đổ mồ hôi lạnh, không ngờ giây phút vừa rồi lại có cảm giác như lâm vào dục vọng điên cuồng, chính mình trở thành ma đầu giết chóc, huyết quang lượn lờ quanh thân, không chút tỉnh táo.

Thanh Thủy cũng không ngạc nhiên, Phượng Loan điện này chính là đặc thù như vậy, tiếp xúc lần đầu chính là bị nó gây ra ảo giác vô cùng chân thật. Nàng còn nhớ khi xưa lần đầu bước vào đây, chính mình... chính mình bị biến thành bộ dáng vô cùng thô thảm, bị hơn trăm nam tu cùng nhau hãm hiếp. Nếu không phải có sư tôn bên cạnh nàng đã bị trầm luân trong ấy không rút ra nổi.

Thanh Thủy phát nhẹ tà áo, tức thì thân thể Hàn Phong được phủ lên một bộ thanh y, nàng nắm tay hắn đi vào Phượng Loan Điện. Điện này không thể khinh nhờn.

Trước mặt Hàn Phong là một không gian vô cùng rộng lớn. Chủ điện lấp lánh hoàng kim, toà ra từng luồng khí tức mạnh mẽ làm hắn có chút áp lực.

Chính giữa điện là chín bậc thang cao lớn, trên mỗi bậc thang lại là bảy số lượng bài vị không giống nhau, cạnh mỗi bài vị đều có một bức tượng vô cùng sinh động, giống như một phân thân thu nhỏ của chủ nhân bài vị vậy.

Hàn Phong nhìn lên phía trên đài cao nhất, nơi đó chỉ có một bài vị hoàng kim to lớn. Tên bài vị khắc mấy nét chữ cứng cáp: *Hạo Thiên Tiên Tử*

Hàn Phong lại nhìn qua bức tượng bên cạnh bài vị, nhất thời làm hắn há hốc miệng, không thể tin được.

Hạo Thiên, cái tên nghe qua cực kỳ khí phách kia không ngờ lại là một nữ nhân, hơn nữa lại đẹp đến kinh tâm động phách, dường như không nên xuất hiện ở thế gian vậy.

Nếu nói Thanh Thủy sư tôn của hắn chính là trắng non đầu hạ, khí chất cực kỳ tao nhã xuất trần, làm người ta cảm thấy được nét phong tình thành thực động lòng người, chỉ cần gặp thoáng qua đã muốn đem nàng bảo vệ che chở. Thì Hạo Thiên tổ sư này chính là thái dương hạ san, khí chất của nàng lại là đỉnh thiên lập địa, vạn pháp bất xâm, cực kỳ oai hùng khí phách, làm người ta không thể khinh nhờn, chỉ có thể cúi đầu thần phục.

Hàn Phong từ trong kinh hãi tỉnh lại, ác long phía dưới không ngờ lần đầu tiên xiu xuống, chui rúc trong y phục không dám đối diện với nàng. Cô ả này quả thật là khó xoi, không ngờ lại đem đến cho hắn cảm giác thần phục.

"Kiêu ngạo gì chứ, nếu sinh cùng thời với ta, cũng đều bị ta hành hạ tới van xin cũng không thoát."

Thanh Thủy hiển nhiên cũng không biết được suy nghĩ đại nghịch bất đạo của Hàn Phong, nhưng câu nói phía sau của nàng lại làm hắn chợt cứng người, bị dọa gần chết.

"Hạo Thiên tổ sư gia người dường như vẫn còn tại thế, hồn đấng của người vẫn rất sáng"

Hàn Phong sống lưng phát lạnh nhìn lại, chỉ thấy ở giữa mi tâm bức tượng vẫn còn có một ngọn hoả diễm mờ ảo lay động, rất là quỷ dị.

"Yêu tinh này mười vạn năm vẫn còn sống sao, quả thật là khó tin. Hừm, cũng là tạo cơ hội cho ta làm thịt nàng!"

Hàn Phong trong lòng ác độc nghĩ thầm, hắn cũng không hiểu tại sao khi nhìn các đời tổ sư khác lại không có cảm giác này, chỉ có vị Hạo Thiên tiên tử này đem đến cảm giác khác lạ... Đúng, chính là cảm giác muốn dùng nhọc côn chà đạp nàng, đem nàng chơi đến vô lực dưới háng, để cho cái khí chất thánh khiết kia biến thành đám khi!

"Mỗi một đời chương môn cùng trưởng lão Nhân Dục đạo đều lưu lại hồn đấng trong Phượng Loan điện này, để hậu nhân biết tới mà xác định an nguy."

Thanh Thủy có chút cô đơn nói, nàng nhìn đến tầng thứ tám, nơi đó có một bài vị màu hồng phấn, bên trên lưu chuyển mấy nét chữ đầy ủy mị: *Ngọc Linh Tiên Tử*

Hàn Phong cũng theo ánh mắt sư tôn nhìn lại, nhất thời thấy một bức tượng được đặt chính tề cạnh linh bài trên trảng thứ tám. Bức tượng này điêu khắc một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp xuất trần, thể nhưng ẩn sâu trong vẻ đẹp của nàng lại là nét thô lương bi ai vô cùng nồng đậm, làm người ta dâng lên cảm giác thương tiếc.

"Đây là sư tôn của ta, cũng là sư tổ của ngươi. Giờ phút này cũng không biết người đang ở trong tình cảnh hung hiểm thế nào. Chỉ hận là ta không có thực lực cứu người."

Thanh Thủy hai hàng nước mắt chảy xuôi, thân hình run rẩy nhìn bức tượng. Sư tôn có đại ân với nàng, nếu không có sư tôn, chính mình đã chết đi.

Mi tâm bức tượng cũng là có một đoàn hoa diễm, nhưng nó thật sự quá mong manh, tựa như ngọn đèn trước gió, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

"Sư tôn, hãy nén đau buồn lại."

Hàn Phong ôm nhẹ lấy bờ vai nàng, để cho nàng dựa vào lồng ngực hắn. Cảm giác sư tôn run rẩy khóc lớn làm hắn hết sức đau lòng.

Thanh Thủy chợt bình tĩnh, lau sạch nước mắt, quật cường nhìn lên đệ tử, trong mắt đầy kiên định và tin tưởng!

"Hàn Phong, ngươi phải hứa với ta. Nếu có đủ thực lực thì phải bằng mọi giá cứu lấy nàng!"

Hàn Phong nhìn sư tôn. Hắn hiếm khi nào thấy nàng nghiêm túc như vậy. Hắn trịnh trọng gật đầu.

"Được, ta hứa với nàng! Nếu có đủ lực sẽ cứu lấy nàng!"

Nghe thấy lời này của Hàn Phong, Thanh Thủy mới chịu yên tâm, nàng lại dựa vào ngực hắn khóc lớn. Cuộc đời này của nàng có khả năng không thể cứu được sư tôn, chỉ có thể phó thác vào đệ tử.

Hàn Phong nhìn sư tôn khóc lớn, trong lòng vô cùng trầm trọng. Nếu thực lực của hắn không đủ, sẽ có một ngày như vậy, chỉ có thể nhìn bức tượng của nàng mà bất lực. Hắn thề, nhất định phải có được thực lực, lại còn là thực lực tuyệt đối. Nhất định phải bảo vệ sư tôn.

Hàn Phong lại đưa mắt nhìn lên cửu đài, ánh mắt hắn lướt qua các bài vị, chỉ có bốn bài vị làm hắn lưu ý.

Thứ nhất chính là một bài vị ở tầng 9. Tầng chín này chỉ vẹn vẹn có ba bài vị, xa xa kém hơn các tầng phía trên. Bài vị hắn nhìn tới chính là của *Thanh Mộc Tiên Tử*.

"Cái đó chính là sư bá ngươi, cũng là thân tỷ tỷ của ta..."

Thanh Thủy cô đơn nói. Cuộc đời nàng có ba người chí thân. Sư tôn tạm thời không biết sống chết, thân tỷ tỷ lại là bị Kim Xà Lang Quân lừa đi Vạn Xà đảo. Chỉ còn lại đệ tử, hôm nay chắc chắn cũng phải rời xa nàng..

Hàn Phong nhìn lại sư bá của mình, chỉ thấy nàng có bảy phần giống với sư tôn. Thân thể băng thanh ngọc khiết, nụ cười lém lỉnh tràn đầy hoạt bát thanh xuân, cực kỳ mê người. Hai người tuy là thân tỷ muội, nhưng khí chất hoàn toàn trái ngược.

Hàn Phong cẩn thận nhìn lại vài lần, đem khuôn mặt nàng ghi tạc trong lòng. Nếu có cơ hội hắn cũng muốn ra Đông hải đòi người, thuận tiện đem cái Vạn Xà đảo kia dọn dẹp, để cho tỷ muội các nàng được đoàn tụ.

Bên cạnh bài vị của Thanh Mộc sư bá chính là bài vị của Thanh Thủy sư tôn, chỉ là bức tượng nhưng cũng thể hiện được phần nào phong thái kinh tâm động phách, mê hoặc chúng sinh của nàng.

Bài vị thứ hai làm hắn chú ý chính là ở tầng sáu, bài vị này toàn thân trên dưới đen kịt, ngay cả bức tượng bên cạnh cũng là phủ một màu đen tuyền hư ảo, không rõ hình dáng. Chỉ có hõn đăng kia vẫn là bốc cháy dữ dội. Thậm chí có xu hướng thực chất hoá, mơ hồ sánh ngang với Hạo Thiên trên tầng thứ nhất.

Dường như cũng nhìn ra Hàn Phong nghi vấn, Thanh Thủy từ trong đau thương tỉnh táo, giải thích cho đệ tử....

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Sư tôn kiều diễm

Cảm ơn tất cả các vị đạo hữu đã đọc và ủng hộ Nhân Dục Đạo. Mặc dù Nhân Dục Đạo không hề đặt VIP nhưng các đạo hữu vẫn không ngần ngại đẩy kim phiếu, linh thạch cho ta làm ta hết sức cảm động T.T, Ta hứa sẽ đem tài nguyên đều đổ dồn vào giáo phái ta, để cho dân khí phủ kín YY giới T.T

Bài vị thứ ba làm hắn chú ý chính là ở tầng sáu, bài vị này toàn thân trên dưới đen kịt, ngay cả bức tượng bên cạnh cũng là phủ một màu đen tuyền hư ảo, không rõ hình dáng. Chỉ có hõn đăng kia vẫn là bốc cháy dữ dội. Thậm chí có xu hướng thực chất hoá, mơ hồ sánh ngang với Hạo Thiên trên tầng thứ nhất.

Dường như cũng nhìn ra Hàn Phong nghi vấn, Thanh Thủy từ trong đau thương tỉnh táo, giải thích cho đệ tử.

"Đây là sư tổ đời thứ tư. Tên của người đã bị chính tay người xóa đi, không ai biết rõ. Ta cũng chỉ nghe sư tôn kể lại, năm đó sư tổ ngài tu vi thông thiên, một chưởng đẩy ra đập nát thiên địa, phá tan địa ngục, đánh vào trong cõi u minh muốn cướp đi một pháp bảo. Thế nhưng cuối cùng vẫn là một đi không trở lại, bài vị cùng ngọc thể nơi đây cũng bị ảnh hưởng mà trở nên đen kịt lạ thường. Chỉ có hồn đăng là vẫn sáng."

Hàn Phong ánh mắt ngưng tụ, sư tôn chỉ hỏi hột kê nhưng cũng đủ để hắn nhận ra khí phách năm đó của nàng. Dám xông vào địa ngục đánh cướp, đảm lượng này không phải ai cũng có.

Bài vị cuối cùng làm Hàn Phong chú ý lại chính là bài vị của hắn. Nó được đặt dưới cùng, cũng không được xếp trên đài cao. Toàn bộ bài vị là một màu đỏ như máu, Bên trên viết một chữ *Phong* vô cùng cứng cáp hữu lực. Lại có một cỗ lực lượng kỳ dị dao động, dường như là muốn xung phá ra ngoài. Cũng không biết là do ai lập.

Hàn Phong bây giờ mới nhận ra, ánh mắt cẩn thận lướt qua tất cả bài vị. Ngoài hắn ra cũng chỉ có năm bài vị trong hơn một trăm cái ở đây là còn hồn đăng dao động. Dường như cũng chỉ có mình hắn là nam nhân???

Dường như nhận ra nghi vấn của đệ tử, Thanh Thủy có chút bối rối cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng luống cuống giải thích.

"Ta... Ta chính là từ nhỏ tới lớn chưa từng gặp qua nam nhân...Không phải.... Không phải, là do nhìn thấy người đưa trẻ này tội nghiệp bị bỏ rơi ven đường, lại nhất thời quên mất tổ huấn của sư môn mới là nhất về nữ. Ai ngờ xú tiểu từ người lại đáng giận như vậy... Sư phụ nói đúng, nam nhân chính là một đám người đáng chết!"

Hàn Phong có chút dở khóc dở cười nhìn sư tôn. Hóa ra hắn là do yêu nữ này tò mò mà mang về núi. Còn về chuyện quên mất kia hắn cũng gạt qua một bên, yêu nữ này cái gì cũng có thể quên, sao có thể quên lời sư phụ dạy nàng chứ?

Hắn cũng cảm thán duyên trời đất, nếu không phải do *vô tình*, hắn và nàng sao có thể cùng bước trên một quỹ tích được chứ, cơ bản là hai đường thẳng song song.

(#tác: vThanh Thủyk, mctdlgcv, tclddtsd)

"Bài vị này là ta lấy máu của người khi còn nhỏ, lại dùng Hoàng Dục Kim còn thừa lại trong bảo khố của Phụng Loan điện tế luyện thành. Nó cũng sẽ tự hành theo người trưởng thành. Có thể nói chữ *Phong* kia do chính tay người viết vậy, cũng không biết vì sao chỉ có một chữ... Sư tôn nói, sau này sẽ có chỗ trọng dụng. Bây giờ người mau xuất ra hồn huyết, lưu lại ấn ký trên bài vị này, tạc ra ngọc tượng, chính thức gia nhập Nhân Dục Đạo"

Hàn Phong cũng không ngạc nhiên lắm, điều này hắn đã sớm đoán được từ trước. Dù sao mười sáu năm nay hắn cũng không được lại đây chơi đùa, hiển nhiên là có đạo lý.

Hàn Phong không chút do dự vỗ trán, Thánh Dục Quyết vận chuyển. Hắn niệm khẽ một đoạn khẩu quyết, từ giữa mi tâm chợt xuất hiện một giọt máu đỏ tươi lớn bằng hạt thóc, long lanh phát sáng, toả ra dao động kinh người.

Vật này chính là hồn huyết. Mỗi người đều có, chỉ là số lượng rất ít, hầu như mỗi lần cảnh giới tăng lên cũng chỉ luyện được ra vài giọt, vô cùng quý báu. Xuất một tia hồn huyết này ra, khuôn mặt Hàn Phong cũng có chút tái nhợt, trong người trào ra cảm giác không khỏe.

Thanh Thủy tiếp nhận lấy hồn huyết, hai tay vũ động đánh ra một thủ ấn kỳ dị, đẩy về phía trước. Thủ ấn nhất thời nhập vào trong giọt hồn huyết, làm nó dao động kịch liệt, rồi chợt bắn thẳng tới bài vị chữ *Phong* kia, dung nhập hoàn toàn.

Thanh Thủy lại đánh ra mấy đạo thủ ấn nữa, nhất thời bài vị bay lên giữa không trung, quỹ dị xoay tròn. Từ chữ *Phong* chiếu xạ ra chùm tia sáng kinh người, ngưng tụ lại thành một bức tượng. Chỉ sau ba lần hô hấp, bức tượng đã thực chất hoá, xuất hiện bên cạnh bài vị.

Trước mắt Hàn Phong là một ngọc tượng giống hắn như đúc, ngay cả thần thái trong mắt cũng là tựa hồ đồng nguyên. Chẳng khác nào một phân thân thu nhỏ.

Thanh Thủy đỏ mặt nhìn bức tượng, tên tiểu Hàn Phong kia quả thật sinh động, ngay cả.... ngay cả vật đáng ghét kia cũng là đang vươn cao ngạo nghễ. Không ngờ ác long ấy lại dám gào thét với lịch đại tổ sư trên đài, vô cùng bất kính. Thanh Thủy vội đánh ra ấn quyết không chế, lúc này mới đem tên tiểu Hàn Phong từ không trung hạ xuống, đặt ngay cạnh bài vị của nàng.

Thanh Thủy liếc nhìn Hàn Phong. Tên này thật không biết liêm sỉ, khuôn mặt vênh vào tự đắc. Ánh mắt hắn lại còn dám chằm chằm nhìn Hạo Thiên tổ sư trên đài cao, dưới đáy quần đã đội lên một cục.

Thanh Thủy trong lòng như bị mèo cào, đã sớm thấy hắn chướng mắt. Nàng không nhìn được một chưởng vỗ tới hạ thân Hàn Phong, bàn tay nhỏ bé tóm chặt lấy ác long bóp mạnh.

"Awnnn....."

Hàn Phong đang trầm tư suy nghĩ, bất ngờ bị tóm lấy côn thịt, lại được bàn tay của sư tôn "ôn nhu" chăm sóc, côn thịt xuyết không không chế được bắn ra ngoài. Hắn quay qua nhìn sư tôn Thanh Thủy, chỉ thấy nàng khuôn mặt sớm đã đỏ bừng cúi xuống, bầu nhũ hoa vươn cao run rẩy. Đôi môi đỏ mọng ướm ắt lại là chu ra hồng dãi, ánh mắt vừa tui thân vừa u oán he hé liếc nhìn hắn. Quả thật có một loại phong tình khác lạ, làm *người ta* muốn đè nàng ra mà "tạ lỗi" vài chục hiệp.

Người ta đã có suy nghĩ như thế, hướng chỉ là Hàn Phong. Nhìn sư tôn kiêu mi động nhân trước mặt, hán sớm đã quăng lão tổ sư hơn mười vạn tuổi kia ra sau đầu rồi không chút do dự nhào tới sư tôn.

"A a. Không được ở đây... Không muốn..... Uhm uhm..."

Không để Thanh Thủy kịp phản ứng, Hàn Phong đã tóm lấy đôi nhũ hoa của nàng vào trong tay bóp mạnh, lại càng là nhanh chóng ngâm lấy đôi môi thơm kia mà cắn nuốt.

Thanh Thủy bị động chính là tiếp tục bị động. Nàng cảm giác có một bàn tay quý dị lướt từ trên lưng xuống tới kiều đồn, rồi vỗ mạnh một cái. Nhất thời làm thân thể nàng như có luồng điện xẹt qua, mềm nhũn vô lực, khuôn mặt đỏ bừng mê ly dựa vào ngực Hàn Phong. Trong miệng lại là a a mấy tiếng như mèo kêu, không biết là đang trách móc hay khiêu khích nữa.

Hàn Phong càng lúc càng hưng phấn, người ngọc run rẩy dựa sát vào lòng, lại thêm ngửi thấy hương thơm như xử nữ từ thân thể sư tôn toát ra làm cho hán vô cùng kích thích. Côn thịt dưới háng sớm đã đội quần đứng dậy, chọc chọc vào hạ thân Thanh Thủy làm nàng vô cùng khó chịu.

Hàn Phong một tay vẫn xoa bóp kiều đồn, tay kia nhanh chóng luồn xuống hạ thân sư tôn, bàn tay khê vén tà áo qua một bên, xâm nhập vào khe đào nguyên thần bí.

Ngón tay chạm vào một nơi vô cùng mềm mại kích thích, lại tràn đầy một cảm giác ướt át trơn trượt bao phủ lấy tay hán, chưa cần ngón tay xâm nhập, dâm thủy đã sớm chảy ra, đem đầu ngón tay bao phủ hoàn toàn.

Hàn Phong đưa tay lên miệng xem xét, ngón tay dính đầy dịch thủy long lanh trong suốt, dâm mỹ mê người. Hán nhắm nháp một ngụm, chỉ cảm thấy một hương thơm như lan như xạ tràn ngập, lại là vị ngọt dịu vô cùng thanh thuần trong khoang miệng làm hai mắt hán đỏ ngầu, thân thể run rẩy như uống thuốc kích dục.

"Tiểu yêu tinh. Phía dưới rõ ràng đã sớm ướt đầm, lại bảo ta dừng lại, rốt cuộc nàng muốn sao?"

Vừa nói Hàn Phong vừa đưa tay xuống nhục hoa sư tôn, ngón tay ẩm ướt đùa bỡn bên ngoài đào viên, nhất thời làm Thanh Thủy rên lớn, toàn thân vô lực rên rỉ. Hàn Phong dùng đầu ngón tay gãi nhẹ một vòng xung quanh huyết động của nàng. Hán có thể cảm nhận thấy hai mép thịt đỏ hồng mọng nước, ướt át kiều diễm, lại càng bóng mượt căng tròn, mềm mại tựa như cánh hoa khe khẽ nhuyển động.

Thanh Thủy kêu lớn, thân thể run rẩy bị rút hết sức lực ngã vào lòng ngực Hàn Phong, nếu không phải có hán làm chỗ dựa, nàng đã sớm mềm nhũn vô lực nằm dưới đất rồi.

Hàn Phong nửa quỳ nửa ngồi, đem nàng đặt trên đùi mình, bấy giờ mới có thể rảnh tay quan sát.

Y phục của Nhân Dục Đạo vô cùng kích động lòng người. Chỉ là một dải lụa mỏng manh hồ hững bao lấy thân thể, không hề có chút nội y nào cả. Nếu để người ta tập trung nhìn kỹ, tất có thể thấy rõ đôi núi căng mọng chập chùng trên cao, thung lũng đào nguyên ẩn hiện phía dưới, vô cùng kích dục gọi tình. Cũng không biết khi gặp ngoại nhân bộ y phục này có tác dụng gì nữa. Nếu là tiểu bối thì cũng thôi đi, hán cũng chỉ có thể nuốt nước bọt lên nhìn. Nhưng nếu để các lão quái lâu năm bất gập, không chắc người mặc y phục này còn giữ được bản thân nữa, tất nhiên sẽ bị đem ra làm lộ đỉnh tới chết. Cũng không hiểu vị Hạo Thiên tổ sư kia thiết kế nhằm mục đích gì?

Thanh Thủy bây giờ đã sớm tan chảy như nước, cơ thể vô lực nhuyển nhuyển chuyển động, kích dục vô cùng. Nàng cảm thấy phía dưới cực kỳ ẩm ướt khó chịu, trống rỗng mơ hồ. Chỉ muốn kiếm một vật vừa to vừa dài để lấp đầy.

"Ư ư... Uhm... Hàn Phong người mau tới... Ư ư huhu..."

Hàn Phong cười tà, hán lúc này đem một ngón tay từ từ xâm nhập vào khe đào nguyên, lại i nha i nha nhấp nhả không chịu tiến tới. Khiến cho huyết động nhuyển động liên hồi, dâm thủy trào ra long lanh ướt đầm. Hán không thể mút lấy ngón tay kia mà vận xoắn mà sát.

"Sư tôn nói gì ta không nghe rõ, hay là người cầu xin ta đi)~"

Thanh Thủy toàn thân mềm nhũn, hai bàn tay ôm lấy cổ hàn phong, đôi mắt tràn ngập sương mù nhìn hán, vô cùng đáng thương rên rỉ thì thầm:

"Ư ư... Hàn... Hức hức.... Sư tôn ta... Mau... vào..."

Hàn Phong nhìn nàng như mèo nhỏ khát tình, tai nghe thanh âm rên rỉ càng lúc càng kích thích, ba ngón tay bắt đầu hành động. Hán tách hai đùi nàng ra, xâm nhập vào huyết động mê người kia. Đầu ngón tay cong lại thành trào, thi triển ra một thức *Tam xà thôn hoa*. Hai ngón tay nhẹ nhàng chạm tới mép thịt căng tròn mọng nước, tách nó ra hai bên, để lộ một khe sâu huyền bí, ẩm ướt hồng hào, nhuyển nhuyển chuyển động, phi thường mê người kích dục. Ba ngón tay chụm lại, nhẹ nhàng ma sát, nhất thời nhục hoa run rẩy, từ bên trong tuôn trào dâm thủy ướt đầm, lại truyền ra lực hút, các lớp cơ nhục mút lấy tam xà. Chưa tới nửa tức, ba đầu ngón tay của Hàn Phong đã nằm gọn trong huyết hoa Thanh Thủy, hán bắt đầu nhẹ nhàng co duỗi, khám phá vườn đào nguyên mê người này.

Thanh Thủy nhất thời toàn thân co giật rên rỉ, kiều đồn lại càng là liên tục nhấp nhô run rẩy, lên xuống liên tục. Muốn đem bàn tay kia đều cùng nhau nuốt chửng. Ba ngón tay Hàn Phong đã ngập lút trong huyết động sư tôn, mu bàn tay lại là áp trên mu thịt mềm mại mê người kia, nhẹ nhàng nhấp nhô móc vuốt....

"Ư ư.... Uhm uhm uhm...."

:))~

Thật ra ma tôn ta đã từng thấy cảnh này T.T. 2h sáng, con bé vừa mới có dấu hiệu hạ sốt, anh chàng người yêu lại đem côn thịt ra dụ dỗ nàng, làm cho nàng a a rên rĩ cầu xin, kéo theo cả căn phòng hơn mười lão nhân mất ngủ cả đêm. Hôm sau điều dưỡng đi buồng phải than trời quái lạ, tại sao huyết áp cả phòng lại tụt như ma làm:))~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chia ly

*Chương này bạo ra trong hôm nay nhằm báo đáp các vị đạo hữu đã nhiệt tình ủng hộ.

Cảm ơn tất cả mọi người ạ ~.~*

Thanh Thủy nhất thời toàn thân co giật rên rĩ, kiểu đồn lại càng là liên tục nhấp nhô run rẩy, lên xuống liên tục. Muốn đem bàn tay kia đều cùng nhau nuốt chửng. Ba ngón tay Hàn Phong đã ngập lút trong huyết động sư tôn, mu bàn tay lại là áp trên mu thịt mềm mại mê người kia, nhẹ nhàng nhấp nhô móc vuốt....

"Ư ư.... Uhm uhm uhm...."

Hàn Phong có cảm giác sướng khoái hết sức đặc biệt, ba ngón tay vũ động, uyển chuyển như rắn nước bơi lội trong huyết động sư tôn, vô cùng thích chí.

Đầu ngón tay đang bơi giữa các lớp cơ nhục, đâm thủy trần trụi. Hắn đang cố gắng tìm ra tiểu Thanh Thủy, đem nàng trêu đùa.

Thanh Thủy tiên tử giờ phút này đã mềm nhũn vô lực, chỉ có thể rên rĩ tiếp nhận. Bị đồ đệ ngay trước mặt các vị tổ sư khi nhục làm nàng cực kỳ xấu hổ, thể nhưng trong lòng không ngờ lại dâng lên cảm giác hưng phấn khó tả, huyết hoa phía dưới vì thế mà cũng co bóp mãnh liệt hơn, đâm thủy tuôn trào. Làm cho Hàn Phong kêu lên thích thú, bàn tay là không dừng lại khuấy động liên hồi.

Nếu các vị tổ sư Nhân Dục Đạo có hiển linh, tất sẽ đem hai kẻ đại nghịch bất đạo này ra trừng trị. Nhất là Hàn Phong tiểu tử kia, sẽ bị các nàng cùng nhau lao lên quần áo, hút cho khô kiệt.

Tất nhiên sẽ không có chuyện giết hắn, dù sao, đạo của các nàng, chính là Dục.

Hàn Phong cũng là có ý này, ánh mắt hắn kín đáo quét về mấy ngọc bài còn phát sáng. Các nàng nếu là có dính líu tới ta, bất kể là nhiều hay ít thì tất nhiên cũng không thể để kẻ khác hưởng dụng. Hắn phải thu tất cả vào dưới háng. Cái gì tổ sư cái gì sư bá, toàn bộ đem ra làm thịt! Kể cả những hòn đăng xám xịt kia, nếu là thuận tiện cũng đánh vào âm phủ, cướp các nàng về, cẩn thận "tôn kính".

Hàn Phong ba ngón tay không hề ngừng lại, bắt đầu cong cong móc ngược lên thành huyết động, tìm kiếm hạt đậu nhỏ kia. Chẳng mấy chốc, tay hắn đã chạm được vào một khối thịt nho nhỏ, bắt đầu nhẹ nhàng chà sát.

"Ư ư ư.... Hư hư.... Uhm...."

Trong điện nhất thời cảnh xuân tràn ngập. Dưới bàn tay ma quái của Hàn Phong, Thanh Thủy bắt đầu rên rĩ mê người, thân thể ứng hồng những rặng mây kiều diễm. Đôi nhũ hoa vươn cao rung rinh, nửa kín nửa hở lộ ra phía ngoài. Eo thon lại là nhuỵ động như rắn, kiểu đồn hây cao đón nhận. Mỗi lần Hàn Phong chạm tới vật kia, Thanh Thủy lại là cả người co giật, run rẩy. Đùi nàng sớm đã kẹp chặt lấy bàn tay Hàn Phong, nhất quyết không chịu buông rời.

"Phọp phọp phọp.... Uhm uhm.... Huhu...."

Lòng bàn tay va chạm với mu thịt làm bật lên những thanh âm vô cùng dâm dục, Thanh Thủy huyết hoa sớm đã tràn đầy dâm thủy, theo khe hở trào ra ngoài làm ướt đầm hạ thân, nhất thời làm mỗi cú nhấp tới của tam xà kia đều làm dâm thủy bắn tung toé.

Hàn Phong càng lúc càng kích thích, ngón tay càng là kì dị chuyển động, ra sức cọ sát móc vuốt, làm cho sư tôn thất thân hai ba lần. Hắn nhìn sư tôn đã mềm nhũn vô lực trên đùi, thân thể run rẩy như chim non co vào lòng mình. Khuôn mặt kiều diễm tràn đầy nét dâm mỹ vô cùng, ánh mắt ngập nước cầu xin tha thứ. Cũng không biết đang cầu xin hắn dừng lại, hay cầu xin hắn chơi nàng.

Hàn Phong nhìn thân thể băng cơ ngọc cốt của sư tôn, tựa như tiên tử trên chín tầng trời lạc xuống nhân gian, trong lòng dâng trào cảm xúc muốn chà đạp. Ánh mắt dần điên cuồng lên, một tay vẫn móc miết phía dưới, tay kia đỡ lấy lưng nàng nâng lên. Hắn cúi đầu hít một hơi, thân thể sư tôn toả ra hương tử đàn vô cùng dâm mỹ, làm cho tiểu Hàn Phong vốn đã nóng nảy nay lại càng thêm gào thét, chọc vào hạ thân nàng.

Hàn Phong liếm nhẹ một đường trên cổ sư tôn, lại có cảm giác đầu lưỡi chạm vào một vùng mềm mại thướt tha. Thân thể nàng lúc nào cũng ngon mềm mọng nước vậy. Hàn không chút do dự há miệng cắn tới, nhất thời răng ranh xuyên phá làn da mỏng manh, đâm sâu tận thịt. Máu nóng chưa kịp chảy ra đã bị Hàn Phong mau chóng hút hết, dâm khí kinh người.

Máu huyết của "lô đỉnh thể" vô cùng quý báu. Chính là tuyệt phẩm luyện đan, nhất là loại dục đan kéo dài chuyện ấy lại càng là chủ dược không thể thiếu. Không ngờ hôm nay Hàn Phong lại như trâu đất xuống biển, một hơi hút lấy như phàm phu tục tử.

"Uhm... Uhm..."

Thanh Thủy sư tôn khuôn mặt ngây dại, thân thể run rẩy nhẹ, ánh mắt lại càng thêm mơ hồ. Không ngờ không có một chút chống cự nào, hai tay vúi lấy cổ Hàn Phong, nâng cao thân mình, phối hợp nhiệt tình để cho hắn hút lấy.

Hàn Phong hai mắt đỏ đậm, miệng lớn áp vào vết cắn điên cuồng mút lấy. Bàn tay cũng là không dừng lại càng nhanh móc vào hoa tâm. Thân thể Thanh Thủy lại càng run rẩy nhuyển động. Tình cảnh cực kỳ quỷ dị.

Sau mười hô hấp, Hàn Phong mới hơi có chút thoải mái buông cổ nàng ra. Thanh Thủy như bị rút hết sức lực, thân thể rũ xuống run rẩy, trong miệng truyền ra tiếng nỉ non mê người. Làn da nàng hơi chút tái nhợt làm người ta vô cùng thương xót, thế nhưng đôi mắt kia lại là tràn ngập mê say cùng thêm muốn, dường như muốn đệ tử tiếp tục.

Hàn Phong gặp máu như được cần thuốc kích dục, Thánh Dục Quyết vận chuyển, dục hoá bùng lên thiêu đốt dữ dội, không ngờ lại đem theo tia đỏ máu, toả ra dâm khí vô cùng tà ác.

Hắn không chút do dự phát tay, phân thân từng cái biến ảo ra, so với trước đây ngưng thực gấp mấy lần. Phân thân và bản tôn đồng nguyên, tâm ý tương thông hai mà như một. Không cần hắn phân phó đều đồng loạt lao lên. Tám cái phân thân bao vây lấy Thanh Thủy vào giữa, chuẩn bị chà đạp nàng.

Thanh Thủy mê man vô lực làm sao còn biết được điều gì. Nàng bị đè ra nằm ngửa trên một tên, hai tay nàng lúc này đã nắm lấy hai côn thịt, nhẹ nhàng xoa bóp. Miệng lại là bị hai côn thịt khác lấp đầy, nàng cũng là không hề từ chối, vờn lưỡi tiếp nhận tất cả, ôn nhu chăm sóc.

Cơ thể Thanh Thủy từ trên xuống dưới tràn đầy dầu tay, một đôi bàn tay đang xoa bóp nhũ hoa căng tròn, nhũ hoa bên kia lại là được một tên phân thân dùng miệng ngậm lấy, điên cuồng gặm cắn. Phía dưới eo thon, một đôi bàn tay vuốt ve lui tới, vừa là để thử cảm giác non mềm vùng bụng, vừa là để xem xét hư ảnh côn thịt trên bụng nàng.

Hạ thân Thanh Thủy bị nâng cao, cúc hoa sớm đã bị một đầu ác long xâm nhập, đang không ngừng chuyển động ra vào. Khe đào nguyên lại càng là bị hai ác long ma sát chen lấn, không tên nào chịu nhường nhịn tên nào, đều muốn trước tiên xâm nhập.

"Ư ư... Huhu..."

Thanh Thủy sao có thể chống cự được, miệng lại bị lấp đầy chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ hừ hừ từ trong cổ họng. Cuối cùng vẫn là hai ác long không ai nhường ai, cùng lúc tiến vào.

Hạ thân Thanh Thủy như bị xé rách, nguyên lực lưu động xuống dưới làm mu thịt hầy cao dần dần mở rộng, ướt át kiều diễm, dâm thủy tuôn trào, lại thật sự cùng lúc nuốt vào hai ác long.

Một cảm giác sướng khoái vô cùng hiện lên trong lòng Hàn Phong, chín người như một, tất cả cảm giác trên phân thân đều được hắn cảm nhận được hết. Nhất thời khoái cảm dâng trào, vờn tay bắt lấy kiều đồn sư tôn xoa nắn, lại là hét mạnh mấy cái, làm cho nàng a a rên rỉ, dâm thủy tuôn trào.

Ba đầu ác long từ từ xâm nhập, từng chút tiến tới. Hạ thân Thanh Thủy cũng là co giãn kinh người, mép thịt ứng hồng mọng nước mở rộng, không ngờ từng chút nuốt lấy. Chẳng qua bao lâu, ba đầu ác long đã là hoàn toàn xâm nhập, bắt đầu chuyển động ra vào.

Bản tôn Hàn Phong nằm dưới, côn thịt cắm ngập trong cúc hoa nàng, hai tay vờn lên bóp lấy đôi bầu nhũ hoa căng mọng, vầy vò đủ thứ hình dạng. Miệng hắn lại là mở lớn gặm lấy cổ trắng ngần của nàng, hàm răng cắn ngập, hút lấy huyết tương làm người ta say mê, nhẹ nhàng nhấp nháp.

Thanh Thủy nằm ngửa phía trên Hàn Phong, cơ thể mỏng manh bị ép kín trong lồng ngực. Hạ thân nàng bị nâng lên cao, ba đầu ác long đóng sâu, ra vào nhấp nháy. Chúng như ba chiếc xylanh, đang không ngừng bơm thịt vào cơ thể nàng. Huyết hoa cũng là vô cùng thần bí, cơ thể non mềm mọng nước bao vây lấy hai đầu ác long, mút chặt quần quýt, muốn đem cả người Hàn Phong đều hút đi vào. Hạ thân nhẹ nhàng lên xuống, cọ tới cọ lui, vô cùng kích thích.

Da thịt nàng lại là bị vô số bàn tay bắt lấy, vuốt ve nắn bóp, mấy ngón tay không an phận liên tiếp kích thích huyết hoa cùng cúc hoa. Một ngón tay lại càng là lớn mật, theo khe hở giữa hai đầu ác long xâm nhập đi vào, tìm tới hạt đậu nhỏ, chà sát gây tới gây lui, làm cho toàn thân Thanh Thủy co giật run rẩy, i nha i nha rên rỉ. Cảnh tượng vô cùng phóng dăng mê người.

"Uhm uhm... ư ư... Huhu... Chết... Hàn... Mau mau... Ư ư..."

Thanh Thủy đã thất thân ba bốn lần, cực âm huyết không ngừng nghỉ run rẩy truyền ra điện mạng lan toả, làm Thanh Thủy vừa thất thân lại tiếp tục thất thân. Dâm thủy long lanh trong suốt tuôn ra như tiên tuyến trên núi, sớm đã ướt đầm vùng hạ thân. Ba đầu ác long lại càng dễ dàng hoạt động, nhắm khe đào nguyên và liên tiếp đóng vào, tiếng "phạch phạch phạch nhóp nhép..." Đây dâm loạn vang lên rõ ràng trong đại điện.

Hồn huyết trên mi tâm Hạo Thiên run rẩy bùng cháy, không biết là do tức giận hay do kích thích. Chỉ thấy toàn thân bức tượng đã bao phủ đầy sương mù ướt át, toả ra mùi khí vô cùng dày đặc, lại vẫn không thể làm gì.

Thanh Thủy sao có thể chống đỡ, đã sớm mềm nhũn vô lực tuơng ý để đệ tử chà đạp, trong lòng nàng vừa sợ hãi vừa kích thích. Nửa muốn đem những tên này đẩy ra, không cho phép khinh nhờn chủ điện, nửa lại muốn chứng mạnh tay hơn nữa, tiếp tục chà đạp đùa bỡn nàng.

Thanh Thủy a a khóc lớn, nàng Hàn Phong tóm lấy eo thon, lật nàng quỳ xuống. Kiêu đồn Thanh Thủy lại vênh cao ngạo nhân, hai mép thịt đỏ hồng mộng nước thấm đầm đầm thủy phơi bày ra ngoài, bị cõn thịt của Hàn Phong liên tiếp đóng tới. Tóc nàng lại bị hất nắm vào trong tay, giật ngược ra phía sau. Hàn Phong cười trên người sư tôn, tay nắm lấy tóc như nắm lấy cương ngựa, bắt đầu phanh phạch liên tiếp chơi nàng.

Xung quanh là mấy tên phân thân, cũng không rảnh rang mà đều lao lên hãm hiếp, cõn thịt to dài cũng là sử dụng như chiếc roi, liên tiếp quất trên cơ thể nàng, vài cái lại là trực tiếp nhét vào miệng nàng, đóng như mấy khâu, khiến cho Thanh Thủy vừa khổ sở vừa hoan lạc, cơ thể căng đầy những thịt và tinh dịch.

Hàn Phong quỳ phía sau sư tôn, liên tiếp thúc mông phóng tới, cõcon thịt nhóp nhép ra vào, đóng sâu lút cán.

Hắn nhìn Hạo Thiên trên cao, lúc này đã ướt đầm đầm mùi khí, vờ như tùy ý hỏi Thanh Thủy.

"Sư tôn, người thấy tổ sư thế nào?"

Thanh Thủy nào đâu còn biết trời trăng mây gió, trong đầu một mảng trống rỗng, a a rên rỉ đáp lời, lại làm cho Hàn Phong sợ hãi, kích thích tột cùng.

"Ư ư... Nếu người có thể... thu nàng.. Ummm... Vào tay.... Ta.... Hức hức.... Sẽ cùng nàng... Ư ư.... Cùng nhau.... Phục vụ.... Ohmmmmmm...."

Nói đến câu cuối cùng, Thanh Thủy đã vô lực rên rỉ, toàn thân co giật nhuyển động, trực tiếp thất thân.

Hàn Phong cũng là đồng thời xuất khí. Chỉ một câu nói này cũng làm hắn xa xa sướng khoái. Mấy cõn thịt cùng lúc co giật, đem tinh dịch đục trắng toàn bộ bắn trên người nàng. Phía dưới lại càng là đóng sâu lút cán, phun trào dương nguyên, làm sư tôn mềm nhũn gục xuống sàn.

Mấy phân thân cùng nhau tan biến. Hàn Phong cõn thịt vẫn đang ngâm trong huyết động sư tôn, lưỡi vươn ra liếm chút huyết tương trên cổ. Ôm lấy sư tôn giờ phút này đã mơ hồ run rẩy, a a kêu nhỏ. Tựa như mèo con rúc vào lòng hắn.

Nghi ngại nửa tiếng, Thanh Thủy mới hồn về lại thân. Từ trong thiên thai giới trở về làm nàng vừa tức giận vừa xấu hổ, không ngờ chính mình bị đệ tử trảm luân trong đây. Nhất thời tức giận một chương đánh lên ngực Hàn Phong, nhưng chương phong phù phiếm, nào đâu có chút nguyên lực nào, tựa như gãi ngứa, lại càng là kích thích dâm tính của Hàn Phong, cõn thịt bành trướng trong huyết hoa, làm Thanh Thủy kêu lên sợ hãi.

Hàn Phong cũng là cười tà thích thú, ngón tay vân vẽ hai bầu nhũ hoa của nàng, hỏi.

"Sư tôn, ngài nói là thật sao? Ngày sẽ cùng sư tổ phục vụ ta chứ?"

Thanh Thủy nghe thấy câu này, khuôn mặt đỏ bừng, mình đâu có nói vậy? Tên này là hoa ngôn xảo ngữ bịa đặt! Tổ sư trên cao có linh, nhất định trừng phạt hắn!

Hàn Phong sao có thể không biết nàng lờ lờ, mỉm cười không truy cứu nữa. Nhưng nét hời hợt chờ mong trong mắt nàng hắn sao có thể bỏ qua chứ. Trong lòng đã có chủ ý.

Thanh Thủy ôm tình lang không rời, chỉ mong giây phút này mãi là vĩnh cửu. Thế nhưng chính sự không thể không làm. Sau một hồi đấu tranh dữ dội, vẫn là nhẹ nhàng thờ dài.

Nàng khẽ phát tay, nhất thời trong tay xuất hiện ba vật, cầm lấy nó đưa cho Hàn Phong.

Hàn Phong cũng là trong lòng trầm trọng. Nhìn tới ba vật, hơi chút hiếu kỳ đánh giá.

Thanh Thủy chỉ từng vật, tỉ mỉ giải thích cho đệ tử.

Nàng cầm một vật tựa như chiếc nhẫn trên. Nhẫn này toàn thân xám đen, sờ vào lạnh ngắt, nhìn qua cực kỳ tầm thường.

"Đây là trữ vật giới chỉ, bên trong có không gian thứ nguyên rộng lớn. Có thể chứa đựng nhiều vật, vô cùng tiện dụng. Người chỉ cần ngưng thần xâm nhập, có thể lấy được vật bên trong ra. Thử xem!"

Nói rồi nàng ném nó cho Hàn Phong. Hắn đưa tay bắt lấy, cẩn thận quan sát. Đem đeo và ngón tay trỏ. Tâm thần cũng bao phủ lấy nó. Nhất thời hoa mắt, đã thấy một không gian tối đen vô cùng rộng lớn phải tới năm dặm hiện lên trước mặt, trời nổi vài vật linh kinh.

Hắn khuôn mặt cổ quái, tâm thần khẽ động, trong tay đã xuất hiện một vật.

Vật này dài chừng bốn tấc (40cm) toàn thân đen thui, phần đầu phình to, phần gốc dính hai u cục.... Chẳng phải một đầu cõn thịt thì là gì?

Thanh Thủy nhìn thấy vật này vô cùng xấu hổ, vội vàng giải thích.

"Cái này không phải của ta. Trữ vật này chính là của sư tổ Hạo Thiên dùng khi còn trẻ. Ta thấy người ra ngoài lịch lãm tất sẽ cần không gian lớn. Mới đem thứ này giao cho người. Mau mau cất đi"

Nàng cũng không hiểu tổ sư gia ngài sao lại có vật này. Trước đây nàng không biết nó là vật gì, thế nhưng từ khi được Hàn Phong tưới tắm no đủ, nàng đã biết uy lực của thứ này, trong lòng không khỏi sợ hãi với vị tổ sư thần bí kia.

Hàn Phong cũng là biết nàng da mặt mỏng, không trêu chọc nữa, thu lấy ác long này lại, cầm lấy vật thứ hai lên xem xét.

Đây là một toà bảo điện hoàng kim, chỉ lớn hơn móng tay một chút. Nhìn qua vô cùng giống Phượng Loan điện, nhất là con hoạ phượng hoàng trên nóc kia lại càng là sinh động ngưng thật.

"Đây là pháp bảo do tổ sư đời thứ tư cả đời tế luyện ra, chính là phỏng theo Phượng Loan điện. Cách sử dụng cũng tương tự như trữ vật giới chỉ. Thế nhưng nó có thể chứa được vật sống. Lại có thể biến hoá to nhỏ tùy ý. Tổ sư ngài còn đánh vào vô tận trận pháp ẩn nấp, một khi giải khai chính người cũng không thể tra thấy, gần như vô hình, cực kỳ hữu dụng."

Hàn Phong lại càng hứng thú với thứ này, hẩn cẩn thận vươn tâm thần ra quan sát. Không gian trong này tựa như một khuê phòng, chỉ rộng bằng hai phần của trữ vật giới chỉ. Thế nhưng lại có linh lực dao động, thay thế đường khí, vô cùng thần kỳ.

Hắn không từ chủ được suy nghĩ, vài thứ tà ác đã hiện lên trong đầu.

Vật thứ ba là một miếng toái ngọc, theo Hàn Phong ước lượng, chỉ là một phần nhỏ trong tổng thể chính ngọc. Cũng không thấy có chỗ nào thần kỳ.

"Vật này ta cũng không biết để làm gì, cũng là của Hạo Thiên sư tổ để lại. Mỗi khi có đệ tử xuất sơn lịch lãm đều được trưởng bối giao cho mang ra ngoài. Đường như để tìm kiếm cơ duyên nào đó."

Thanh Thủy nhìn miếng toái ngọc mà nước mắt lưng tròng. Sư tôn khi xưa giao nó cho nàng và sư tỷ, giờ đây sư tôn sống chết không rõ, sư tỷ bị lừa bắt đi, chính mình lại sắp lâm kiếp nạn, giờ đây giao cho đệ tử, đệ tử lại cũng chuẩn bị rời xa.... Quả thật là biệt li ngọc, nào đâu có cơ duyên gì.

Hàn Phong phát tay thu ngọc vào túi trữ vật, cúi đầu an ủi sư tôn. Sau một hồi thương tâm, Thanh Thủy cũng là bình tĩnh lại. Lại cho Hàn Phong ôm mình bay ra sau núi.

Hai người đứng trong thùy đàm, nước hồ lạnh lẽo mang theo nguyên lực mỏng manh vờn quanh thân thể. Hàn Phong và Thanh Thủy ôm chặt lấy nhau không muốn rời bỏ. Thanh Thủy lại càng là thương tâm khóc lớn. Hàm răng cắn chặt lấy vai Hàn Phong, muốn lưu giữ trên người hẩn dấu vết của mình.

.....

Ánh chiều tà khuất dần trên đỉnh núi, bao phủ lấy đôi người ngọc. Thanh Thủy tóc đen búi cao, để lộ vùng cổ thon mịn trắng ngần, vết thương do đệ tử gây ra đã lành lặn không dấu vết. Nàng đứng trước mặt Hàn Phong, hai tay đang chỉnh cổ áo cho hắn. Trong mắt đầy sương mù quyến luyến nhìn đệ tử, muốn đem hẩn vĩnh viễn khắc sâu trong lòng.

Hàn Phong cũng trầm mặc nhìn sư tôn, đưa tay khẽ lau đi hai hàng nước mắt, cúi đầu hôn lên môi thơm. Thanh Thủy run rẩy tiếp nhận, khoe miệng vừa khóc vừa cười, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa đắng chát.

Nụ hôn chia li dường như kéo dài vĩnh cửu. Thanh Thủy bất chợt đẩy Hàn Phong ra, chính mình nhanh chóng lùi lại, để Hàn Phong cô độc đứng giữa tế đàn.

Thanh Thủy không dám nhìn đệ tử, hay tay huy động đánh ra hàng loạt thủ ấn, nhất thời làm tế đàn toả ra ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Âm dương tế đàn này, chính là một truyền tống trận khổng lồ. Nhân Dục Đạo vô cùng thần bí, chỉ có tổ sư đời thứ nhất biết được vị trí, môn hạ đời sau hoàn toàn là không hề có chút thông tin nào. Muốn xuất nhập nơi đây, đều phải dùng truyền tống trận cả. Nếu muốn trở về, cần có truyền tống đơn lẻ tùy thân, sử dụng một lần, bóp nát là về tới, thế nhưng Thanh Thủy cũng không giao thứ này cho đệ tử. Nàng không muốn hẩn chịu chết.

Hàn Phong nhìn hình bóng sư tôn mảnh mai cô đơn, Hàn Phong muốn vươn tay chạm lấy, muốn chạy tới đem nàng bảo vệ chở che. Bàn chân hẩn nhấc lên, rồi lại đặt xuống. Hai mắt đỏ đậm điên cuồng nhìn trời.

Không phải hẩn hèn nhát bỏ chạy. Vì sư tôn, hẩn có thể chọc thủng trời, giết khắp thiên hạ để bảo vệ nàng, chết không hối hận.

Thế nhưng những thứ này, tất cả đều dựa vào thực lực mới có thể thực hiện. Lại còn phải là thực lực tuyệt đối!

Hàn Phong không thể ở lại nơi đây. Nhân Dục Đạo này, không thể giúp hẩn làm điều ấy.

Ngọc Linh tổ sư nàng ta tu đạo hai trăm năm, tu vi đột phá tới Thiên Nhân cảnh, lại được một hoà thượng Thiên Nhân cảnh trợ giúp cũng không thể nghịch vận. Hẩn một Trúc Cơ nhỏ bé này có thể làm gì? Nếu chui rúc ở đây tu luyện, cùng lắm trong mười năm cũng chỉ đạt tới Phong Thần cảnh, thậm chí thấp hơn. Lúc ấy chỉ có thể nhìn kiếp nạn phủ xuống, cướp lấy sư tôn.

Hắn không muốn cô độc đứng trong Phượng Loan điện nhìn tượng nàng!

Hắn muốn nghịch thiên!

Hắn muốn dùng mười năm này đem hết tiềm năng bức ra, đạt lấy thực lực tuyệt đối đánh giết trở về, đem cái gọi là kiếp nạn kia hoàn toàn giẫm đạp xé nát!

Hắn không cam lòng!!!

Dù có phải giết đến máu chảy thành sông, phá vỡ trời đất, hắn cũng muốn đạt được thực lực, bảo vệ người mình yêu! Ai dám cản hắn, hắn sẽ giết sạch kẻ đó!

Nhân Dục Đạo đã không đủ tài nguyên, vậy mượn tạm môn phái khác, không mượn được? Vậy liền giết!!!

Tế đàn phát ra ánh sáng bảy màu, theo đạo ấn quyết cuối cùng của Thanh Thủy đánh lên, tế đàn ầm ầm chuyển động. Hai mắt âm dương phát xạ ra chùm tia đen trắng khổng lồ, bỗng chốc bắn lên trời, chọc thủng không gian thành một lỗ hổng đen ngòm, chậm chậm xoay tròn, không biết thông tới nơi nào.

Thanh Thủy ngờ ngác nhìn hình bóng kiên nghị của đệ tử giữa tế đàn, đôi mắt đầy sương mù hoảng loạn. Nàng cô đơn gục xuống đất, khoé mắt hai hàng huyết lệ đỏ thẫm tuôn dài, cực kỳ thê lương.

Hàn Phong cảm thấy cơ thể bị lực hút giằng xé, không thể chạy tới bên sư tôn. Hắn cuồng nộ gầm thét không cam lòng.

Hàn Phong đưa tay lên ngực, gạt đứt sợi dây chuyền xuống. Dây chuyền này là khi Thanh Thủy nhặt được hắn đã được đeo trên cổ. Theo hắn lớn lên. Giờ đây được gạt xuống. Hàn Phong hai tay vận lực, kéo đứt miếng ngọc bội trên ấy, ném ra ngoài tế đàn. Gào lên:

"Thanh Thủy! Ta yêu nàng!!!"

Cùng lúc ấy, Thanh Thủy cũng là mặt đầy huyết lệ, thê lương hô lớn.

"Hàn Phong! Ta yêu chàng!"

Thông đạo vô tình, cuốn lấy thân hình Hàn Phong biến mất. Thanh Thủy ngờ ngác nhìn tế đàn trống rỗng, bên tai vẫn còn vang vọng tiếng nói của Hàn Phong. Nàng vươn tay bắt lấy ngọc bội, cảm nhận được khí tức đệ tử codn vương bên trên.

"Hắn yêu ta. Hắn nói yêu ta!!! Aaaaaaa"

Ôm ngọc bội vào lòng, bên tai như nghe tiếng Hàn Phong vang vọng. Nàng trực tiếp khụy xuống, ngất đi. **tác: luôn có sự hi sinh, luôn có sự mất mát, nếu sau này có người chết đi. Các người cũng đừng nên hận ta. Hãy hận tên khốn Hàn Phong kia quá yếu ớt.**

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tà Vương Đồng

Hàn Phong kêu gào như dã thú bị thương, thân thể hắn bị cuốn hút vào thông đạo tối đen, không nghe không nhìn thấy bất kỳ điều gì cả. Cũng không biết qua bao lâu, dường như đã trôi qua vạn năm, lại như vừa mới khoảnh khắc. Trước mắt hắn xuất hiện một tia sáng, chính là đầu kia thông đạo đã xuất hiện.

Hàn Phong cả người bị ném ra từ trong thông đạo không gian, thân thể mất cân bằng lao thẳng xuống phía dưới. Bị một lực vô cùng lớn đem đầu cắm vào trong đất, vô cùng chặt vật.

Hàn Phong cố gắng nhanh chóng đem đầu kéo lên, lại từ trong miệng phun ra một đám hạt cát. Hắn nhanh chóng cảnh giác quan sát chung quanh, đem tình hình xem xét một lượt.

Dưới chân Hàn Phong là một cồn cát khổng lồ, hắn đưa mắt nhìn ra xa xa, khắp trong tầm mắt toàn là một màu vàng của cát, nhìn không thấy cuối.

Trên bầu trời, thái dương tinh điên cuồng thiêu đốt, toả ra từng tia nhiệt khí vô tận. Hàn Phong sống trên núi cao từ nhỏ, quanh năm đều là mùa xuân, nào có cảm nhận qua tình cảnh như vậy? Nhất thời càng thêm cảnh giác với môi trường xung quanh.

Hắn hít sâu một hơi, thu lại tầm mắt. Nghĩ đến sư môn, hắn lại nhớ tới sư phụ trước lúc ra đi. Khuôn mặt kia phủ đầy huyết lệ, làm cho hắn vô cùng đau khổ.

"Cũng không thể cứ mãi đau khổ, ta cần tiến lên!"

Hàn Phong nhắm hai mắt lại, thân thể hơi thoáng run rẩy hít sâu một hơi. Khi mở mắt ra đã là một mảnh an tĩnh, đôi đồng tử đen nhánh không nhìn ra chút biểu cảm nào.

Hàn Phong sau vài nhịp hô hấp đã nhận ra điều khác lạ. Không khí nơi này vô cùng nóng bức, tràn đầy hỏa thuộc tính cùng thổ thuộc tính cuồng bạo. Lại không tồn tại một chút thiên địa linh khí nào. Hỏa cùng thổ thuộc tính nơi này cũng không thể hấp thu tu luyện được.

Hàn Phong nhíu mày, ần ần có cảm giác nguyên lực của mình hơi bị tiết ra ngoài, hần vội thu lại tâm thần, vận chuyển Thánh Dục Quyết bao vây kinh mạch, nhất thời mới làm cho cảm giác kia biến mất.

Hần dựng thân đứng dậy, đưa tay rũ bỏ cát bụi trên thân thể. Sờ sờ trừ vật giới chỉ trên tay, tâm thần xâm nhập vào bên trong lấy ra vài bộ y phục nữa mặc lên người. Lúc này mới đem cảm giác nóng rất hơi hơi ngăn cách bên ngoài.

Y phục của Nhân Dục Đạo vô cùng mỏng manh hờ hang, nếu là trước đây hẳn rất là nguyên ý. Nhưng hiện tại quả thật là một trở ngại lớn. Hần phải mặc ba bốn bộ lên người, đủ mọi màu sắc, thoát nhìn tựa như tên khất cái đang đeo mớ rề rách trên người vậy.

Hàn Phong trong lòng sớm có kế hoạch. Đầu tiên phải tìm ra môn phái tu chân, sau đó trà trộn vào trong đó tận dụng tài nguyên, thuận tiện tìm hiểu một chút tình trạng hiện nay. Hần phải đem tất cả mọi việc đều hiểu rõ, có như vậy mới kịp thời làm ra đối sách khi kiếp nạn tới gần.

Lại từ trong nhẫn trữ vật xuất ra một khoả ngọc giản, Hàn Phong đặt nó lên mi tâm, ngưng thần xem xét. Trong ngọc giản này có ghi lại tất cả pháp thuật của Nhân Dục Đạo. Trước khi Hàn Phong rời đi, sư tôn Thanh Thủy đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ. Lại càng là truyền cho hần toàn bộ tâm pháp của Thánh Dục Quyết cùng phương hướng tu hành sau này.

Hàn Phong đang xem xét một pháp thuật cơ sở, gọi là Phi Hành thuật. Nói đơn giản chính là dồn nguyên lực vào hai chân, sau đó phóng thích ra ngoài từ huyết Dững Tuyền, hình thành một lực đẩy giúp cơ thể có thể bay lên trời.

Thuận tiện đem khẩu quyết nhớ kỹ trong lòng, Hàn Phong bắt đầu thử nghiệm. Chẳng mất bao lâu hần đã nắm rõ cách vận hành nguyên lực. Sau khoảng ba khắc thì đã có thể dễ dàng bay lên trời.

Hàn Phong tạm thời không biết phương hướng*, chỉ có thể dựa vào mặt trời trên cao bay thẳng về phía nam. Vừa luyện tập Phi Hành thuật vừa xem xét một pháp thuật khác.

Pháp thuật này là một cấm pháp độc môn của Nhân Dục Đạo. Gọi là *Tà Vương Đồng*. Cấm pháp này cũng không phải do Hạo Thiên tổ sư sáng tạo, mà là một cấm pháp do tổ sư đời thứ năm Thanh Sương tiên tử ngộ ra khi giao chiến cùng tà thần vực ngoại.

Tà Vương Đồng vô cùng khó tu luyện, chính là đồng thuật mạnh mẽ đem âm dương khí cùng nhập vào trong mắt, lại biến thành bản nguyên lực. Từ đó xuyên phá tất cả ảo thuật, nhìn thấu căn nguyên vạn vật thế gian. Tu luyện có thành tựu có thể dùng một ánh mắt xuyên thấu pháp thuật phòng ngự, trực tiếp chấn chết đối thủ. Tu đến tận cùng, nhìn xuyên âm dương, xem thấu thiên cơ, biết trước quá khứ tương lai, vô cùng thần kỳ. Ngay cả tổ sư đời thứ năm cũng chưa khai thác hết tiềm năng của cấm thuật mạnh mẽ này.

Âm dương nhị khí cơ bản là khó gặp. Không phải vì nó hiếm, mà vì âm dương khí có thể hấp thu lại vô cùng hiếm. Mặt trời chính Ngọ tràn ngập dương khí, người có dám nhìn lên hấp thu? Công địa ngục âm khí quấn quanh, người có dám tới mà thu thập? Chỉ có thể từng chút một thu thập từ xung quanh. Thánh Dục Quyết cũng tu ra được âm dương khí, nhưng cơ bản âm dương đồ của các nàng tràn ngập khí xám, cảnh giới càng cao càng là như vậy. Khi tu luyện thường là khiến cho đồng thuật đục mờ, không cẩn thận còn làm mù cả đôi mắt. Chính Thanh Thủy sư tôn hần cũng không dám tu luyện, chỉ khi thấy hần âm dương đồ hắc bạch phân minh, cực kỳ thích hợp mới chỉ điểm hần tu luyện loại này.

Nhớ tới Thanh Thủy, Hàn Phong càng thêm kiên định dẫn âm dương khí từ đan điền lên nhập vào mắt trái, bước đầu biến hoá. Hần đã đem cảm ngộ khi xưa trao đổi với tt, hi vọng nàng có thể loại bỏ được khí xám, tu bổ thiếu hụt của Thánh Dục Quyết.

Âm dương khí xoay tròn trong mắt trái, mơ hồ đem theo đau đớn, lại được Hàn Phong dùng nguyên lực cẩn thận bao bọc, dẫn nó theo một lộ tuyến phức tạp. Thật sự đã coi mắt trái như một cơ thể tách biệt, còn lộ tuyến kia như kinh mạch của nó. Sau mỗi một chu thiên vận hành, mắt trái đều có những biến hoá vô cùng quỷ dị.

Hàn Phong bay đi bảy ngày...

*Phương hướng: ở đây là chỉ đích đến tiếp theo, không phải chỉ đông - tây - nam - bắc, cái đó có thể nhìn mặt trời mà biết được dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Có người?

Hàn Phong cứ như vậy bay về phía trước, chính Ngọ tới thì dùng gương đồng phản chiếu mặt trời, xảo trá ăn trộm một tia cực dương. Dù sao không có

sư tôn bên cạnh song tu, hẳn cũng không dám hấp thu quá nhiều. Còn âm khí thì tạm thời vẫn phải rút ra từ âm dương đồ, ngày càng tiêu hao.

" Vấn đề này phải gặp nữ nhân mới có thể giải quyết a... Thật đáng chết, đây là nơi quý gì? Ngay cả một cành cây cũng không gặp..."

Hàn Phong trong lòng thầm nghĩ, rời xa sư tôn là bảo tố, tu luyện không những đình trệ khó tiến, chuyện kia lại càng là không được thoả mãn. Làm hẳn mấy ngày nay dục hoả đã sớm tích tụ một bụng, vô cùng bức bối khó chịu.

Cũng không thể trách hẳn, Thánh Dục Quyết này một khi ném trái cấm, là không thể dừng lại chuyện kia (giống các đạo hữu một khi nhảy hố là...). Cũng không biết sư tôn một mình nơi Thánh Dục sơn sẽ ra sao. Thật muốn quay về hảo hảo chăm sóc a...

Trong bảy ngày này hẳn đã đem Phi Hành Thuật sử dụng vô cùng thành thạo, chính là một bước trăm trọng, vô cùng thần tốc. Tà Vương Đồng cũng đã có chút thành tựu, có thể thử nghiệm một chút được.

Hắn cũng phát hiện ra rằng, càng bay lên cao linh khí càng đậm đặc. Bay lên cao hơn trăm dặm, linh khí đã không thua kém gì trong sơn môn. Lại lên cao hai trăm dặm, linh khí còn đậm đặc hơn tiền tuyến sau núi. Thế nhưng phía trên mơ hồ lại truyền đến cho hắn cảm giác cực kỳ kinh hãi, không dám tiếp tục phi hành lên trên, chỉ dám lượn lờ tầng trời phía dưới

Bay thêm một lúc, lúc này đã là chính ngọ. Hàn Phong dừng lại xếp bằng giữa không trung, từ túi trữ vật xuất ra một gương đồng. Gương này cũng không có gì thần kỳ, chỉ là một món nữ trang của sư tôn được hắn đem theo, giờ phút này cũng tạo được hiệu quả ít nhiều.

Hắn đem gương hướng về phía mặt trời, ánh sáng trên cao chiếu trên mặt gương, lại phản xạ ra bốn phía xung quanh, cực dương khí tán loạn. Cường độ ánh sáng cũng yếu bớt, Hàn Phong hé mắt, dư quang quét về gương đồng, mắt trái truyền ra hấp lực vô hình, đem từng tia sáng nhẹ nhàng hấp thu, kéo theo cả tia cực dương kia, biến mất sâu trong đồng tử.

Trong đan điền, âm dương đồ dâng lên, tách ra một tia cực âm khí. Hàn Phong cẩn thận đem nguyên lực bọc lấy, vận chuyển lên mắt trái. Mỗi khi hấp thu được chút cực dương khí, hắn lại hút lấy một tia âm khí tương đương, rồi niệm khẩu quyết của Tà Vương Đồng, nhanh chóng dung hợp.

Mắt trái Hàn Phong lúc này toả ra ánh sáng yếu ớt, trong mắt đồng tử đã biến mất, chỉ còn lại hai luồng âm dương cố gắng dung hợp, giữa hai luồng khí giao thoa là một mảnh hỗn độn, bản nguyên lực chậm rãi sinh ra, bị mắt trái hấp thu hoàn toàn.

Hàn Phong yên lặng tu luyện, nửa canh giờ sau khi mặt trời đã chuyển bóng, hắn mới chịu thu công. Cẩn thận xem xét một hồi, hắn mới hơi chút thoả mãn đứng lên.

Tà Vương Đồng có bảy cảnh giới, hẳn bây giờ đã hơi có chút thành tựu, chính là khoảng cỡ cảnh giới thứ nhất Thiên Xu cảnh sơ kỳ.

Hàn Phong hai mắt khẽ nhắm, điều chỉnh thể trạng đến mức tốt nhất. Hắn chợt mở hai mắt, trong mắt trái là một cảnh tượng quý dị: đồng tử biến mất, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn, bản nguyên khí lưu chuyển nhẹ nhàng.

Hàn Phong căng mắt nhìn về phía trước, sau ba lần hô hấp, mắt trái mơ hồ đau nhức, hắn vội vàng nhắm chặt lại, nguyên lực nhanh chóng lưu chuyển xoa dịu mới làm cho cảm giác đau nhức bớt đi.

Khoảnh khắc vừa rồi, thế giới hắn nhìn thấy đã hoàn toàn thay đổi.

Biển cát mênh mông biến mất, chỉ còn là một mảnh mơ hồ. Máu đỏ của hoả linh và màu vàng của thổ linh cuộn trào hoà quyện, dường như chảy về phía bắc?

Không trung cũng tràn ngập các sợi linh khí mỏng manh lưu động hỗn loạn. Linh khí này mắt thường không thể nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào công pháp hấp thu. Khoảnh khắc vừa rồi khi Tà Vương Đồng mở ra, hẳn lại có thể quan sát được chúng, đúng với ý nghĩa "mở rộng tầm mắt" chân chính.

Nhưng càng làm cho Hàn Phong mừng rỡ như điên chính là, trong ba hô hấp vừa rồi, tầm mắt của hắn đã đạt tới khoảng cách cực xa. Không ngờ vừa rồi có thể nhìn thấy ngoài ngàn dặm xa xa kia, một bóng người mờ ảo đang tập tễnh lảo đảo bước đi trên cát.

Hàn Phong mở bừng hai mắt, mắt trái đã trở lại bình thường. Hắn hú lên một tiếng quái dị, nguyên lực trong cơ thể không thềm tiết chế nữa điên cuồng vận chuyển. Từ huyết dũng tuyến phun ra lực đẩy mạnh mẽ, làm cho Hàn Phong bắn đi như tên về phía trước, tốc độ phải gấp mấy lần bình thường.

"Hahaha... Cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi chết tiệt này"

Hàn Phong điên cuồng gào thét, bảy ngày cô độc vừa làm cho hắn ức chế, vừa làm cho hắn gấp gáp. Dù sao chính mình thời gian không có nhiều, phải mau chóng gia tăng cảnh giới lên. Nếu lạc trong đây mười năm tám năm, hẳn không chắc chính mình sẽ điên cuồng thành cái bộ dáng gì nữa.

Khoảng cách ngàn dặm thường phải mất gần nửa ngày di chuyển. Lần này Hàn Phong không giữ lại chút nào, nguyên lực toàn thân lưu động phóng đi, Thánh Dục Quyết cũng là vội vàng vận chuyển, hấp thu chút ít linh khí xung quanh bổ xung tiêu hao. Chưa tới một canh giờ sau, thân ảnh phía trước mười dặm đã xuất hiện trước mắt.

Hàn Phong thở dốc, nguyên lực tiêu hao làm hắn có chút ăn không tiêu. Hắn cũng không vội vàng tiếp cận, mà là điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất, cũng hết sức áp chế kích động của mình xuống đáy lòng. Khuôn mặt không chút biểu cảm, chậm chậm tiến tới.

Khoảng cách mười dặm rất ngắn, qua vài lần hô hấp đã tới nơi. Hàn Phong có chút nhũn mảy nhìn xuống.

Thân ảnh này không ngờ đã gục xuống, thân hình ngã sấp xuống cát, không chút cử động.

Hàn Phong cẩn thận quan sát, người này mặc một bộ giáp sắt màu đen đã rách tả tơi, không rõ mặt mũi. Sau lưng cắm ba mũi tên, máu tươi tuôn trào. Hắn nằm im trên mặt đất, không chút động tĩnh.

Hàn Phong đem thần thức bao vây lấy tên kia, cẩn thận quan sát. Sau khi không thấy chút gian dối sắp đặt nào, hắn vẫn cẩn thận quan sát thêm một hồi nữa, lại không tiếc đem Tà Vương Đồng ra nhìn một cái. Lúc này mới chậm chậm tiến tới gần.

Người này hoàn toàn là một phàm nhân, chỉ là có chút luyện thể tiểu môn đạo mà thôi. Hàn Phong đứng cách người này mười trượng, thấy hắn còn thoi thóp thở. Hắn nâng tay phát khẽ, một luồng nguyên lực nhu hoà đẩy ra, khiến cho người này lật nghiêng ra đất.

Hàn Phong vừa nhìn tới, nhất thời khuôn mặt đại biến, không chút do dự phi thân tiếp cận, bàn tay đặt trên đỉnh đầu của hắn....

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đường Chấn

Hàn Phong vừa nhìn tới, nhất thời khuôn mặt đại biến, không chút do dự phi thân tiếp cận.

Người này là một nam nhân, lúc này đã gần chết. Hơi thở phù phiếm, máu huyết lại mất quá nhiều làm hắn rơi vào hôn mê. Lại qua mười phút nữa, đại la kim tiên cũng không cứu nổi.

Hàn Phong hai tay bắt quyết, đặt trên đỉnh đầu hắn, đem nguyên lực nhu hoà tiến vào, nhất thời khiến cho hắn toàn thân co giật run rẩy, hai mắt từ từ hé ra.

"Mau... Mau cứu... Chủ tử!!!"

Hàn Phong lại đánh thêm mấy đạo ấn quyết nữa, vờn tay điểm liên tiếp lên thân thể hắn, lúc này mới làm hơi thở của hắn hơi chút ổn định, nhưng cũng mong manh sắp tắt. Hắn lại lấy trong túi trữ vật ra một đan hoàn, nhét vào miệng người này.

"Đừng nói gì cả. Nếu ngươi chết thì ta cũng không cứu được chủ tử của ngươi!"

Người này vừa tỉnh lại, chỉ nói được một câu đã xuất chút ngắt đi. Nhưng khi nghe thấy hai chữ chủ tử kia lại được kích thích tinh táo. Trong mắt đã xuất hiện ý chí cầu sinh mãnh liệt, hắn cố gắng đem viên thuốc nuốt xuống.

Hàn Phong cũng là đánh vào một đạo nguyên lực, phá vỡ viên thuốc trong cuống họng hắn, để cho hắn nhanh chóng hấp thu. Lúc này mới khẽ thở phào một hơi, cẩn thận quan sát.

Người này khoảng ba mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, tướng mạo đường hoàng. Giữa mi tâm lại là ẩn hiện một cổ chính khí lăng thiên. Dù cho sắp chết vẫn có tinh thần hộ chủ, cũng xem như một hán tử.

Hàn Phong đem áo giáp của hắn gỡ xuống. Thân thể người này chịu mấy vết thương khủng bố. Không nói ba mũi tên cắm sau lưng kia, chính là ở bụng có một vết thương cực lớn, nhìn thấy cả nội tạng. Phần ngực trái cũng bị đánh lồm vào, nếu không phải hơi chút lệch lạc, trái tim có khả năng cũng đã vỡ nát.

Hàn Phong đưa tay điểm liên tiếp lên mấy vết thương, cảm máu cho hắn. Lại thuận tiện dùng nguyên lực đem ba mũi tên sau lưng rút ra không chút phương hại, lúc này mới có thể an tâm hắn sẽ không chết.

Đan hoàn hoà tan ra trong cổ họng chảy xuống dạ dày, hoá thành một cổ nhiệt lưu. Hàn Phong ra tay giúp hắn hấp thu dược lực. Ba khắc sau, khuôn mặt hắn mới có chút hồng hào. Cổ họng lại là chuyển động, cúi đầu phun ra một ngụm máu bầm, lúc này mới lò mò mở hai mắt ra.

"Cứu... Được rồi. Im lặng nghe ta hỏi!"

Hàn Phong thấy hắn kích động kêu lên, vết thương vừa khép lại bụng ra chảy máu. Hắn không nhịn được quát lên một tiếng, âm thanh mang theo nguyên lực, làm cho tên này bình tâm trở lại.

"Được rồi, ngươi tên là gì? Tại sao lại lâm vào tình trạng này?"

Người này được Hàn Phong quát lên, hơi chút thanh tỉnh, lúc này mới sắp xếp lại tư duy một chút, khó khăn nói.

"Ta... Ta tên Đường Chấn, trên đường hộ vệ chủ tử bị gặp phục kích! Sư huynh của ta đem theo chủ tử bỏ chạy một hướng, ta làm nghi binh chạy hướng

ngược lại.... Người mau... Mau cứu họ... Khụ khụ!"

Đường Chấn vừa nói được mấy câu, kích động run rẩy lại phun ra một ngụm máu nữa, trong mắt là vẻ lo lắng vô hạn.

Hàn Phong lại đánh ra vài đạo nguyên lực, giúp hấn bình ổn thương thế. Cẩn thận bình tĩnh suy xét, hấn mới lại hỏi một câu.

"Người đã chạy bao lâu?"

Đường Chấn một mảnh khăn trương, gấp gấp nói:

"Ta đã chạy chừng ba mươi dặm, sau khi truy binh phát hiện ra gian dối... Đã bắn tên tiêu diệt nhưng ta may mắn không chết. Bọn chúng... Cũng lười truy kích, đã quay đầu lại đuổi giết chủ tử... Khụ khụ...!"

"Huynh đệ người đại ân khó đáp, chỉ cần đem theo thư này cùng tín ngọc của ta... chạy về hướng tây ba mươi dặm sẽ thấy một thành trì... Giao nó cho thành chủ.... Ta có làm ma trên trời cũng phù hộ người....!"

Hàn Phong cẩn thận suy xét, người này đã sắp chết, hấn là không nói dối. Cũng không cần phải thiết lập bẫy rập phức tạp như vậy để lừa một người xa lạ như mình. Nếu quả thật là một cái bẫy, thực lực như mấy tên này hấn cũng có dư khả năng có thể xoay chuyển tình thế. Kết hợp mọi suy đoán trong lòng, có đến tám phần là thật.

Lúc này chân mày Hàn Phong mới giãn ra. Chính mình đúng là lo lắng hơi quá mức rồi. Cũng không thể trách hấn, nơi đây hoàn toàn xa lạ, hấn lại là tử nhỏ tới lớn không tiếp xúc qua ngoại nhân. Không có tâm hại người cũng không thể không có tâm phòng người.

"Được rồi, ta đem người đi cứu chủ tử."

Đan hoàn dù sao cũng là thánh phẩm chữa thương Nhân Dục Đạo. Đối với Hàn Phong thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng với thể chất thường nhân như Đường Chấn này thì chẳng khác nào tiên đan diệu dược, chỉ một thoáng vừa rồi đã làm cho cơ thể hấn tốt lên rất nhiều, hơi thở cũng bắt đầu ổn trọng. Miếng vết thương nhức nhích chuyển động, không ngờ đang quý dị lành lại.

Hàn Phong tóm lấy thất lung Đường Chấn, xách bổng hấn lên chạy như bay về phương hướng hấn vừa đi qua. Nếu đã cứu tên này, thì cũng thuận tiện cứu luôn chủ tử của hấn. Dù sao mình cũng mới sơ nhập giang hồ, tạo chút quan hệ không phải là xấu.

Đường Chấn còn muốn thều thào cầu xin Hàn Phong mang thư về Tử Nguyệt thành. Thế nhưng cơ thể bị hấn xách lên như xách gà con, bên tai nghe thấy tiếng gió vũ vũ thì vừa mừng vừa sợ hãi, không ngờ lại gặp được cao thủ vô lâm trong truyền thuyết.

Nếu để hấn biết Hàn Phong còn có thể phi hành trên bầu trời, chắc sẽ đem hấn dọa đến ngất xỉu.

Hàn Phong mặc dù biết rõ người này là phạm nhân, nhưng cũng không thể không cẩn trọng. Không muốn để lộ quá nhiều. Hấn chỉ dùng tốc độ tương đối chạy đi, mắt vẫn quan sát cảnh vật xung quanh. Chạy hơn bốn dặm, hấn bỗng thấy một xác ngựa cắm đầy mũi tên gục chết bên đường. Lúc này mới thờ phào một hơi, hơi buồn lòng một chút. Chính là đã tin Đường Chấn đến chín phần rồi.

Khoảng cách gần trăm dặm đối với Hàn Phong chỉ là nửa nén hương. Xa xa, hấn đã thấy một đám hắc y khoảng mười một mười hai tên đang đuổi giết một cỗ xe ngựa phía trước, tiếng quát mắng kinh người.

Hàn Phong lúc này phi thân nhảy lên, một chưởng cách không tung ra đánh vào giữa đám hắc y và cỗ xe ngựa, cuốn lên bụi đất mù mịt. Mấy con ngựa bị dọa cho giật mình, cuống cuống sợ hãi, đem chủ nhân từ trên lưng hất xuống. Nhất thời thanh âm kêu la vang vọng, tình cảnh hỗn độn cực kỳ, tuy nhiên không có ai chết cả.

Hàn Phong lại là nhảy lên nóc xe, khẽ hừ một tiếng. Con ngựa kéo xe lập tức da thịt phát lạnh, bốn vó run rẩy, lập tức ngừng lại.

Cảnh đuổi giết đang diễn ra căng thẳng vì sự xuất hiện của Hàn Phong mà nhất thời quý dị an tĩnh, không ai nói một lời nào. Không khí có chút áp lực, dù sao Hàn Phong cũng vừa hiển lộ một chút thực lực, chấn nhiếp toàn bộ đám người này.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thuận tiện cứu giúp

Cảnh đuổi giết đang diễn ra căng thẳng vì sự xuất hiện của Hàn Phong mà nhất thời quý dị an tĩnh, không ai nói một lời nào. Không khí có chút áp lực, dù sao Hàn Phong cũng vừa hiển lộ một chút thực lực, chấn nhiếp toàn bộ đám người này.

Hàn Phong đem Đường Chấn thả xuống đất, chính mình quan sát đám người áo đen. Hấn hiện tại không biết ai đúng ai sai. Cứu Đường Chấn cũng là chỉ vì tình cớ. Hấn hiện tại đã biết rõ nơi nào có thành trì để thoát đi, cũng không cần tham gia vào vũng nước đục này nữa.

Thế nhưng mười mấy tên này lại không nghĩ như vậy. Nhất là ba tên cuối hàng, nhìn thấy Đường Chấn gần như đã lãnh lặn như cũ thì trợn mắt không thể tin nổi. Nhanh chóng thì thầm báo cho đầu lĩnh.

Tên đầu lĩnh hiển nhiên đã coi Hàn Phong là cứu viện, nhất thời chần chừ. Hắn đã thấy rõ thân thủ của người này, thế nhưng việc cấp trên giao phó lại không thể không làm. Hắn cẩn thận qua sát Hàn Phong, càng nhìn càng kinh hãi.

"Người này dường như mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, ăn mặc giống một tên khất cái. Thế nhưng đôi mắt hắn kia khi đối diện với mười tám người chúng ta lại không chút hoảng loạn.... Đúng, chính là ánh mắt tựa như đang như nhìn sâu kiến?!!!"

Tên thủ lĩnh nghĩ tới đây, sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh. Thế nhưng phó đầu lĩnh lại là không nghĩ nhiều như vậy. Hắn hét lớn một tiếng, loan đao trong tay vũ động, phi thân từ trên lưng ngựa bỏ thẳng tới Hàn Phong.

"Không! Lão nhị... Phụng! phụng phụng!"

Theo sau phó đầu lĩnh còn có hai hắc y nhân nữa nhất tề xông lên. Thế nhưng mặc kệ tiếng kêu của thủ lĩnh, ba người này vẫn là không hề dừng lại. Kết quả khi vừa tới gần Hàn Phong, mỗi tên bị một chiêu trước ngực, ánh mắt tán loạn, miệng phun máu tươi, bay ngược ra phía sau, ngã xuống đất hấp hối.

Nếu không phải Hàn Phong không muốn giết người, ba tên này đã bị đánh thành bụi máu. Thế nhưng một chiêu này cũng vẫn là uy lực mười phần, đánh cho chúng trực tiếp ngất xỉu.

Không ai thấy rõ động tác của Hàn Phong, khiến cho bầu không khí càng thêm quỷ dị im lặng, chỉ còn tiếng gió sa mạc rít lên từng cơn, máu nóng tuôn trào.

Đám người áo đen nhất thời bất động, ngay cả nước bọt cũng không dám nuốt vào. Sự mạnh mẽ của tên khất cái kia làm bọn chúng vô cùng hoảng sợ.

Hàn Phong chính là muốn tạo thành hiệu quả chấn nhiếp, hắn lười ra tay đối phó với đám phàm nhân này.

Tên đầu lĩnh khó khăn nuốt nước bọt, đang định mở miệng nói gì đó, chợt nghe một tiếng "Cút!" phát ra từ miệng Hàn Phong. Nhất thời tâm thần sụp đổ, phân phó huynh đệ diu người bị thương, ngay cả vũ khí cũng không dám nhặt, âm thầm bỏ chạy.

Tất cả diễn ra quá nhanh, từ lúc Hàn Phong mang theo Đường Chấn xuất hiện tới lúc mấy tên hắc y bỏ chạy cũng chỉ diễn ra trong vài chục hô hấp.

Đường Chấn kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, không thể tin đám người giết hết ba chục huynh đệ bên mình lại bị giải quyết nhanh gọn như vậy. Trong lòng một mảnh sợ hãi, lại tràn đầy sùng kính nhìn Hàn Phong.

Hoàng y nam tử lái xe ngựa cũng ngây người cẩn thận quan sát Hàn Phong. Hắn nhìn không thấu người này.

"Vị huynh đệ này, ta thay mặt tôn chủ chân thành cảm ơn người ra tay tương trợ. Chẳng hay tôn tính đại danh...."

Vừa nói hắn vừa đánh mắt nhìn Đường Chấn, thế nhưng tên kia cũng là một mảnh mê man không biết rõ.

"Ta tên Hàn Phong!"

Hàn Phong đáp lời, hắn lại bổ sung:

"Là một thôn dân gần đây!"

Hoàng y nam tử nhất thời ngẩn người, lại có kiểu nói chuyện như vậy sao? Nhưng hắn cũng không tiện hỏi thêm. Người này nếu muốn giết người sớm đã ra tay, nào đâu cần phải đồng dài với bọn hắn. Thế nên hắn cũng rất phối hợp không thêm truy cứu. Sảng khoái ôm quyền.

"Haha, Hàn huynh đệ quả là anh vũ phi phàm. Tại hạ lại một lần nữa cảm tạ ơn tương trợ. Chẳng hay Hàn huynh đệ muốn đi đâu? Nếu là cùng đường với chúng ta, có thể cùng nhau tiến tới."

Vừa nói hoàng y nam tử vừa cẩn thận quan sát Hàn Phong. Thấy hắn không đáp lời, bèn đưa mắt nhìn Đường Chấn bên cạnh.

"Chính là tới Từ Nguyệt thành"

Đường Chấn dường như hiểu ý, lúc này mới mở lời giải thích.

"Từ Nguyệt thành..." Hàn Phong lầm bầm trong miệng, trong đầu loé lên linh quang, nhìn hoàng y nam tử mỉm cười.

"Người rất thông minh, ta đúng là muốn tới Từ Nguyệt thành"

Hoàng y nam tử nghe được lời này, sắc mặt hơi chút xấu hổ. Hắn đã hơn ba mươi, lại được một thiếu niên khen là thông minh, cũng có chút không chịu nổi. Thiếu niên này thoạt nhìn mới bao tuổi, vậy mà chỉ trong thoáng chốc đã nhận ra ý đồ hỏi trong câu nói của mình.

Hắn cũng vô cùng tò mò, một nhân vật lợi hại như vậy từ đâu chui ra? Lại không biết tới Tử Nguyệt thành, sao có thể là một thôn dân quanh đây được.

Hàn Phong cũng lưu ý tới hắn, ngồi xuống trên nóc xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần. Hắn mặc dù mới hơn mười sáu tuổi, thế nhưng lại vô cùng chăm chỉ đọc sách. Hầu như đã đem đi thư trong tầng thứ nhất tầng kinh các Nhân Dục Đạo đều lật xem đến mòn gáy. Những mưu mô chước quỷ nổi tiếng trong cả trăm vạn năm lịch sử tu chân giới hắn đều thuộc rõ, huống hồ là cái bẫy đơn sơ được tên kia thiết lập.

Thế nhưng hiển nhiên hắn tư lịch quá ít, quanh năm tiếp xúc với người đơn thuần trong sáng như Thanh Thủy. Bởi vậy mới có một câu nói "là thôn dân gần đây" kia.

Một người không nói, người kia cũng không hỏi. Rất phối hợp nhanh chóng, xe ngựa chạy về phía tây. Hoàng y nam tử có chút lo lắng, ở chung với tên kia làm hắn vô cùng áp lực, chưa kể mười hai tên hắc y có thể kéo theo đồng bọn đánh giết trở về bất cứ lúc nào. Hắn nhất thời quất roi, xe ngựa tăng tốc chạy về phương xa.

Hàn Phong cũng lưu ý giao tiếp với hắn, cũng chẳng thèm hỏi xem tôn chủ là ai. Hắn đang lo lắng làm sao tìm được đám người tu chân giới, lại là tìm cách đột phá Trúc Cơ. Mấy ngày gần đây tuy rằng không hề hấp thu được nhiều linh khí, thế nhưng nguyên lực bản thân trải qua vận hành đã sớm vô cùng cô đọng thuần thực, lại vì tu luyện *Tà Vương Động* mà càng thêm tinh thuần, không ngờ lẫn vào một tia bản nguyên lực. Chính tia bản nguyên này kích thích âm dương đồ trong đan điền hắn, làm nó ngày càng cô đọng, ần ần muốn kết thành kim đan.

Hàn Phong từ khi còn ở Nhân Dục Đạo đã đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn, lại có cơ sở nguyên lực của Thánh Dục Quyết, sớm đã muốn kết đan. Chỉ là hắn giống như bông hoa trong nhà kính, chưa từng tiếp xúc với thế gian. Mấy ngày này ra ngoài lịch lãm, dưới sức ép của môi trường khắc nghiệt, không ngờ cơ thể lại bị kích thích, vô cùng tự nhiên tiến tới đột phá.

Chỉ cần cho hắn một cơ hội, tất sẽ thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Làm ơn mắc oán

Hoàng y nam tử cơ bản là lo lắng dư thừa, một đường hữu kinh vô hiểm theo hướng tây nhanh chóng trở về. Hàn Phong cũng không làm gì bọn hắn, mà mười mấy tên hắc y kia cũng không hề quay lại.

Khi còn cách cổng thành hơn năm mươi dặm, hoàng y nam tử mới khẽ thở phào một hơi. Lấy từ trong ngực ra một đầu nỏ, sau đó đem nó cho Đường Chấn, chìa lên trời mà bắn một phát.

Hàn Phong sớm đã quan sát thấy, không hiểu bọn hắn muốn làm gì. Chỉ đến khi trên bầu trời pháo hoa rực rỡ, hắn mới biết đây là đạn tín hiệu. Lại nhìn từ xa xa, một đội binh mã đen kịt nhanh chóng kéo tới hướng này. Hắn mới sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ...

Hoàng y nam tử bấy giờ mới thở phào một hơi, càng nhanh chóng thúc ngựa tiến tới. Chỉ cần gặp được đội tiếp tế, bọn hắn coi như an toàn.

Lại qua hai mươi dặm, lúc này đã có thể thấy đội nhân mã đông nghìn nghịt phía xa xa. Hàn Phong mở mắt, hiếu kỳ đánh giá những người này.

Đội này nhân khí ước chừng ngàn người, tất cả đều cười hắc hắc. Trên thân mỗi người mặc giáp trụ màu cổ đồng, tản mát ra sát khí kinh thiên. Mỗi tên đều mang một chiến thương dài chừng hơn trượng, hai bên lại là có hai tên cười ác mã, cờ xí ngập trời, nhìn qua thanh thế cực kỳ to lớn hoành tráng.

Hàn Phong lần đầu tiên gặp nhiều người như vậy, trong mắt có chút chờ mong hội hợp. Thế nhưng sau khi khoảng cách giữa hai bên còn khoảng nửa dặm, hắn chợt biến sắc né đầu qua một bên, tránh thoát mũi tên vừa bắn tới. Khuôn mặt hắn đầy âm trầm nhìn về phía trước.

Cũng lúc ấy hoàng y nam tử cũng là hét lên.

"Đường Ngôn dừng tay!"

Mặc kệ hoàng y nam tử này gào thét, tên bạch y cầm đầu vẫn là tiếp tục giương cung cái tên, nhắm ngay đầu Hàn Phong bắn tới. Mũi tên vừa rồi cũng chính là do hắn bắn ra.

Hoàng Y nam tử biến sắc, loan đao bên hông rút ra nhanh chóng từ trên lưng ngựa phi thân nhảy lên, liên tiếp bỏ ra ba đao, đem ba mũi tên đánh chệch. Hắn lúc này mới thở gấp từ trong ngực rút ra một lệnh bài, quát lớn.

"Đường Ngôn, dừng tay!"

Đường Ngôn này sau khi nhìn thấy vật kia, vẫn là mũi tên giương lên từ từ hạ xuống. Lại chỉ huy binh mã thúc ngựa tiến lên, bao vây lấy xe ngựa, thực chất là bao vây Hàn Phong vào giữa.

Hoàng y nam từ lúc này mới mang về mặt khó coi ngồi xuống lưng ngựa. Hắn nhìn thoáng qua Hàn Phong mặt không chút biểu tình ở đằng sau thì trong lòng trầm xuống, than thầm một tiếng quát lên.

"Đường Ngôn ngươi muốn làm gì? Đây là ân nhân của chúng ta! Ngươi có sao chưa rõ đúng sai, vừa gặp đã hành hung?"

Đường Ngôn này mới khoảng hai ba hai tư tuổi. Thân mặc một bộ bạch giáp lung linh, trên tay là một hoàng kim cự cung to lớn, sau lưng lại là đeo một trường trượng dài hơn trượng cùng bao tên. Khuôn mặt hắn anh khí bức người, có một vẻ đẹp yêu dị. Thế nhưng giữa hai hàng chân mày lại ẩn hiện một cỗ khí tức ác liệt.

Hắn nghe hoàng y nam từ nói vậy, mới liếc nhìn Hàn Phong một cái, chậm rãi nói.

"Ứng cứu tôn chủ là chuyện mọi thần dân phải làm, thiên kinh địa nghĩa! Còn dám ngồi trên đầu tôn chủ là chuyện đáng tru di cửu tộc! Chết không hết tội! Đường Hạo, ngươi dám đề tên ăn mày này ngồi lên cũng coi như đồng phạm! Xử lý không tha!"

Đường Hạo nghe tới đây cũng có chút khó xử. Hắn đúng là đã nhìn ra Hàn Phong ngồi trên nóc kiệu là đại nghịch bất đạo, thế nhưng người kia có công lớn, lại là thực lực tuyệt đối mười phần. Hắn cũng không dám há miệng kêu tên kia xuống lái xe đấy. Dù sao xe ngựa chỉ có vài chỗ, nếu không phải lái xe thì chỉ có trong xe, nơi đó càng là không được.

Đường Ngôn không thêm đề ý đến vẻ khó xử của Đường Hạo, tiếp tục cao giọng quát vắn. Đằng sau là hơn ngàn quân sĩ làm hắn vô cùng tự tin, nhìn thẳng Hàn Phong quát lên.

"Tội chết có thể tha nhưng tội số.... Ừc..."

Hàn Phong này giờ nhắm mắt dưỡng thần, không thêm quan tâm mấy thứ xung quanh. Bấy giờ thấy con ruồi nhặng này phiền phức quá mức, hắn mới từ từ mở mắt ra, tùy ý liếc nhìn Đường Ngôn một cái.

Dưới một cái nhìn này, nửa câu Đường Ngôn nói ra đến miệng lại lập tức dừng lại, trong cổ họng ngẹn ngọt, một ngụm máu trào lên tới cổ bị hắn mạnh mẽ nuốt xuống. Hoàng sợ nhìn thiếu niên trên cao kia.

"Đây... Đây là... loại ánh mắt gì?"

Đường Ngôn càng nhìn càng sợ hãi, trong mắt hắn xuất hiện vằn máu cùng hoảng hốt vô tận, lồi ra như mắt cá chết. Chưa tới hai lần hô hấp, thân thể hắn chợt mềm nhũn, toàn thân vô lực ngã từ trên thân ngựa xuống. Trong mắt chỉ còn nét kinh hoàng vô cùng.

Hàn Phong đứng lên từ trên nóc kiệu, lập tức làm cho hơn ngàn người xung quanh như lâm đại địch, đều rút trường thương lên chắn trước người, cảnh giác nhìn hắn.

Hàn Phong lại tùy ý quét qua một lượt, hơi không kiên nhẫn phát tay. Cũng không thêm nhìn Đường Chấn Đường Hạo cái nào, một luồng gió thổi qua, thân hình hắn đã biến mất. Trong không gian chỉ còn văng vẳng lại một câu nói bình thản.

"Mạo phạm lần nữa, chết!"

Câu nói không mang chút sát ý nào, thế nhưng lập tức làm hơn ngàn người toàn thân lạnh toát, sau lưng chẳng biết từ khi nào đã thấm đẫm mồ hôi. Đường Ngôn lại càng là suy yếu, ngụm máu trong họng điên cuồng phun ra không thể áp chế.

Hp hướng về phía Tử Nguyệt thành bay đi không quay đầu lại. Vừa rồi hắn cũng không vận dụng chút thần thông nào, nếu không Đường Ngôn kia không đơn giản là phun máu như vậy.

Chút ít chờ mong và hồi hộp trong lòng theo sự việc vừa rồi chợt bị cuốn trôi sạch sẽ. Vừa rồi nhìn như đơn giản, nhưng không ngờ trong vô tình lại bị kéo vào cuộc đấu đá của hai tên Đường Ngôn và Đường Hạo. Nếu hắn quả thật là một thường nhân, nếu hắn không có thực lực tuyệt đối, có khả năng đã chết đi không người thêm đề ý rồi, lại còn gánh thêm tội đại nghịch bất đạo.

Làm ơn mắc oán, hắn lại càng thêm cảnh giác cẩn thận. Thế giới phạm nhân đã như vậy, thế giới tu sĩ sẽ còn tranh đấu kịch liệt đến mức nào?

"Tu chân giới! Hàn Phong ta tới đây!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiên Âm

Hàn Phong một mạch bay về Tử Nguyệt thành, trong lòng cấp tốc lưu chuyển suy nghĩ, tính toán kỹ lưỡng. Khoảng cách ba mươi dặm thoáng cái đã tới. Hắn vẫn là hạ xuống công thành, đường đường chính chính đi vào. Dù sao hắn cũng muốn kiểm cho mình một cái thân phận. Ở nơi xa lạ, thân phận là

cực kỳ quan trọng đấy. Nếu không thể hoà hợp với thế giới xung quanh, vậy cơ bản là nửa bước khó đi. Tuy có đôi chút hạn chế, nhưng vẫn là lợi nhiều hơn hại.

Từ Nguyệt thành cao chừng mười trượng, dài hơn ba trăm trượng. Phía trước in ba chữ *Từ Nguyệt thành* cứng cáp hữu lực. Tường thành làm từ một loại đá màu tím than, toả ra khí tức lạnh lẽo bức người. Phàm nhân mỗi khi đi qua đều là thân thể khẽ run rẩy, vô cùng cung kính.

Hàn Phong cẩn thận quan sát. Trên thành đứng một đội binh sĩ chừng trăm người, mỗi người đều là thiện chiến thiết huyết, ánh mắt như điện quét xuống phía dưới, vô cùng cẩn thận quan sát.

Trên tường thành còn thấy treo đại kỳ pháp phối, chính là cùng loại với đội nhân mã tiếp ứng khi nãy. Đại kỳ thêu hai con kim long đang vờn quanh một ngọc châu, khá là sinh động.

Hàn Phong đem tất cả thu vào trong mắt, trong lòng thầm thờ dài.

"Tu chân giới trăm vạn năm, trải qua mười vạn năm suy thoái đã không còn vết tích nào, có chăng chỉ là tiếng nói, chữ viết là được bảo tồn hoàn hảo.

Cũng không biết môn phái khác bộ dáng như nào? Ta phải mau mau bái phỏng một nhà, nếu là suy yếu không chịu nổi, vậy đành phải tìm cách khác"

Hàn Phong mang theo suy nghĩ tiến tới dưới chân thành, nơi đó có hai thông đạo. Một cái nhỏ hơn đang chen chúc thường nhân đi ra đi vào, cái ở giữa lại là cao lớn đường hoàng, lát nền đá tím, thi thoảng mới có vài xe ngựa chạy ra chạy vào.

Hàn Phong theo đám thường nhân tiến nhập từ cổng phụ. Trước cổng có bốn tên binh sĩ đứng canh gác, lại kê một chiếc bàn đá, hai tên binh sĩ đang phụ trách ghi chép gì đó.

Phía trước thi thoảng lại truyền đến tiếng quát mắng, tiếng khóc xin thê lương, tiếng đập bàn hô lớn. Thế nhưng cũng không có lộn xộn chút nào.

Hàn Phong quan sát cẩn thận. Mỗi người bên cạnh mình trên tay đều nắm chặt một lệnh bài màu đen, cũng có số ít người không có. Hắn đem thần thức tra xét, thì ra là lệnh bài thân phận, bên trên thô sơ giản lược ghi vài thông tin cá nhân.

Chẳng mấy chốc gần tới lượt Hàn Phong. Phía trước hắn còn bốn người, một người vẻ mặt khắc khổ, dẫn theo con gái chừng mười một mười hai tuổi đi bên cạnh. Lão đang ngồi trước chiếc bàn đá, mở miệng cầu xin tên quan quân.

"Thượng quan, xin rủ lòng thương cho chúng ta nhập thành, chúng ta đã có ba ngày không được ăn gì rồi..."

Một tên binh sĩ đang cúi đầu hí hoáy ghi chép gì đó, không kiên nhẫn mở miệng:

"Đi đi, đi đi! Từ Nguyệt thành không thu người vô dụng!"

Lão già nghe thấy câu này thân mình run rẩy, nước mắt chảy ra lại cầu xin:

"Thượng quan xin mở lòng thương a... Lão già này chết cũng không sao, nhưng lão còn con gái nhỏ, nó thật không thể chết a... Thượng quan ngài đại ân đại đức giúp đỡ cha con chúng ta..."

Tên binh sĩ nghe thấy hai chữ "con gái" này mới thôi ngừng viết lách, hơi ngừng đầu lên trông lại.

Không nhìn thấy thì cũng thôi đi, vừa nhìn tới đứa con gái của lão, hắn lập tức tròn tròn hai mắt, khuôn mặt há hốc. Tiểu đệ đệ dưới quần không ngờ lại nhanh chóng căng phồng, đội thành một cục u lớn. Một luồng dâm tà hoá từ đáy lòng hắn bốc lên thiêu đốt làm cuồng hống hắn khô nóng vô cùng.

Đứa con gái của lão nhân này mới mười một mười hai tuổi. Dưới cái nhìn của người khác, đứa bé này đúng là không còn gì để nói. Quần áo bản thủ rách rưới, đầu tóc bê bết bụi bẩn, nhìn qua thật giống một tiểu khát cái xấu xí.

Thế nhưng mọi thứ sao có thể qua được mắt tên binh sĩ này. Hắn được giao nhiệm vụ ở đây không phải không có đạo lý nha. Thành chủ từ trong vạn người mà nhặt ra hắn, chính là bởi vì hắn có ánh mắt nhìn người vô cùng độc đáo chuẩn xác. Chỉ cần người khác bị hắn dò hỏi vài câu, lại bị hắn nhìn chăm chăm biểu hiện, tức thì trong lòng có mưu đồ bất chính nào đó đều phải hiện ra hết. Không dưới mười lần hắn bắt ngờ chỉ ra vài tên ắt ơ không liên quan nào đó, thế nhưng sau thời gian tra khảo mấy tên đó lại lộ ra chính là gian tế, đạo tặc, tướng cướp, phiền loạn quân lính tinh. Làm cho thành chủ cảm thán không thôi, danh tiếng vô cùng lớn.

Kẻ này gọi Lưu Dịch, trong quân xú danh rõ ràng. Hắn chuyên dùng ánh mắt độc đáo của mình để tìm ra các đại mỹ nữ trong đám người tầm thường. Rồi dùng đủ loại thủ đoạn, quan hệ để thu các nàng vào dưới háng, sau khi giờ đủ trò bốn cột thì ban nàng cho các hồ bằng cấu hữu hoặc dâng lên cho đại nhân vật trong quân, đổi lấy công huân vô tận.

Hắn làm người lại vô cùng khôn khéo, các tiểu thư lầu son gác tía hắn là không bao giờ đụng chạm nha. Chỉ chuyên nhắm đến tầng lớp bình dân không quan hệ không thực lực để ra tay. Hắn còn coi đó là niềm tự mãn của bản thân. Trong quan niệm của Lưu Dịch, mỹ nữ xuất thân từ bình dân mới chính là cực phẩm. Các nàng đơn thuần thanh khiết, lại vô cùng ngây thơ khờ khạo, chính là lô đỉnh tốt nhất, là "rau sạch" mà thế gian ban cho hắn. Thời buổi loạn lạc này, lại chính là sinh ra dành cho hắn!

Nhưng vì lập nhiều công lớn, lại vô cùng khôn khéo, thành chủ cũng nhắm một mắt mở một mắt bỏ qua ác bá này. Thậm chí có tin đồn rằng tiểu thiếp thành chủ sung ái nhất chính là do Lưu Dịch này hiến cho. Cũng không biết thực hư thế nào.

Mấy ngày hôm nay Lưu Dịch đã tích tụ một bụng nộ khí. Hắn đã ngồi đây bảy ngày trời để tiếp đón tị nạn dân. Bảy ngày này không những không gặp được mỹ nữ nào, hơn nữa lại phải tiếp xúc cùng đám người nạn dân gầy còm trơ xương không chút tài sản làm cho Lưu Dịch sớm mất hết kiên nhẫn. Nếu không phải sợ rằng bỏ việc sẽ gây ra bất mãn, hắn đã sớm trở về đục tiền đục tử với các mỹ nhân trong nhà rồi!

Thế nhưng những bất mãn trong bảy ngày qua của Lưu Dịch giờ phút này cũng bị quét bay sạch sẽ. Hai mắt hắn sáng rực như sói, khuôn mặt hiện lên nét dâm tà vô cùng nhìn tiểu loli trước mặt hỏi.

"Người tên là gì?"

Tiểu loli có chút sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn nấp sau lưng cha mình. Thế nhưng đặc thù hoàn cảnh làm nàng có chút lớn gan, cũng không bị dọa hống mất mà rụt rè trả lời.

"Ta... Ta tên Ngọc Huyền...."

Nghe được âm thanh này, tiểu đệ đệ dưới háng Lưu Dịch chính là trực tiếp co giật, phun ra một ngụm khí trắng, làm ướt đầm đũng quần hắn.

"Ngọc Huyền.... Tốt! tốt! tốt! Đây là thể thân phận của hai người các người! Mau mau vào thành đi đến khu tị nạn ghi trên lệnh bài!"

Lưu Dịch miệng khô lưỡi đắng ra lệnh, hắn quả thực có xúc động muốn ôm tiểu loli này cao chạy xa bay, không thèm cái gì chức tước lương lộc nữa. Thế nhưng cuối cùng vẫn là dẫn lại được xúc động trong lòng. Mau chóng ra lệnh, chỉ sợ có ai đó nhìn thấy nàng ta.

Tiểu loli này hắn vừa nhìn thấy đã quyết định thu vào dưới háng, không hiển cho ai hết. Nàng ta mặc dù hoá trang cỡ nàng cũng không thể qua được đôi mắt của Lưu Dịch hắn. Đôi bầu nhũ hoa căng tròn kia dù chưa phát triển hết mức nhưng cũng đã vươn cao ngạo nhân, ẩn hiện dưới cô áo. Làn lại là trắng muốt như ngọc thạch, mềm mại như tơ lụa, lại trần ngáp cảm giác non mềm mọng nước làm hắn có xúc động muốn nhào lên một ngụm cắn nuốt. Phía dưới vòng eo thon thả duyên động chính là kiêu đồn non mơn vênh cao ngạo nhân, tròn trịa căng mọng, cùng cặp đùi thanh mảnh vì thiếu vải mà thi thoảng lộ ra không khí, cảnh xuân ẩn hiện, trực tiếp làm hắn muốn đổ máu mũi. Hắn thậm chí có thể ngửi thấy mùi vị trinh nữ vô cùng tinh khiết sạch sẽ giữa hai chân nàng ta, làm hắn mê mẩn tâm thần. Cả đời này, hắn chưa từng gặp qua ai có mùi vị kích dục như thế, làm cho hắn trực tiếp điên cuồng.

Nhất là giọng nói kia... Dù chỉ là một câu nói run rẩy thoáng qua của nàng, thế nhưng cũng làm tiểu đệ đệ của hắn không chịu nổi mà xuất khí ngay lập tức. Cả người vô lực rũ xuống, nhanh chóng lấy ra ngọc bài thân phận, lại vô cùng cẩn thận hướng dẫn nàng đi vào biệt phủ của hắn, bên ngoài lại không chút biểu hiện nào.

Hàn Phong bên này, vốn đang suy nghĩ đối sách tương lai nên không mấy chú ý tình cảnh vừa rồi. Thế nhưng khi vừa nghe thấy thanh âm non nớt kia, trong đầu hắn chợt âm vang một tiếng như lời đình vận quân ngay bên tai vậy, hắn ngơ ngác nhìn lại hai cha con vừa khuất sau cổng thành kia, run rẩy thì thào:

"Tiên... Tiên Âm thế???"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiên Âm (2)

[#Tác: ở đây ta xin thú nhận những yếu kém của bản thân với các vị đạo hữu như sau:

Bản thân ta vô cùng yếu kém trong khoản đặt tên, nhất là ngôn ngữ Hán - Việt lại càng là sở đoản.

Vì vậy trong quá trình nhập ma, các vị đạo hữu nếu lỡ có thấy một cái tên hơi thuần Việt, hoặc một cái tên hơi quen tai, đã xuất hiện trong các thánh thư thành danh khác, thì cũng xin rộng lòng mà bỏ qua cho ta ~.~

Ví như cái *Tà Vương Đồng* kia, cũng là đi vay mượn của một game online, thế nhưng tác dụng là hoàn toàn do ta sáng tác, không có chút liên quan tới bản gốc ~.~

Ví như quý vị có thể bắt gặp Định Thân Thuật của Vương Lâm, gặp Tam Muội Chân Hoá của Hồng Hải Nhi... Thì cũng xin bỏ quá cho ta ~.~

Thêm nữa, ta đi học cũng khá là bận rộn. Truyện tuy đã hoàn thành nhưng cũng mới chỉ là bản thảo trên giấy, thời gian đánh máy bằng hai đầu ngón tay trở chọt chọt chọt của ta là vô cùng hạn chế T.T nên sau này nếu có chậm trễ ra chương, kính mong các vị đạo hữu bỏ quá mà thông cảm cho ta T.T

Cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ Hàn Phong và Nhân Dục Đạo. Chúc các vị luôn vui vẻ ~.~

Kính bứt!"

Hàn Phong bên này, vốn đang suy nghĩ đối sách tương lai nên không mấy chú ý tình cảnh vừa rồi. Thế nhưng khi vừa nghe thấy thanh âm non nớt kia, trong đầu hắn chợt ầm vang một tiếng như lời đình vận quân ngay bên tai vậy, hắn ngơ ngác nhìn lại hai cha con vừa khuất sau cổng thành kia, run rẩy thì thào:

"Tiên... Tiên Âm thể???"

.....

Thánh Dục Quyết từ xưa truyền lại, bắt đầu từ Hạo Thiên Tiên Quân thuở thiên địa còn hoang vu, đến các đời tổ sư sau này khi tu chân giới thịnh vượng Kinh qua bao biến cố thăng trầm mà dần dần được hoàn thiện, bổ khuyết vô cùng cẩn trọng. Có thể nói là thánh thư tuyệt đỉnh.

Thánh Dục Quyết không chỉ có tâm pháp tu luyện đỉnh cao, mà còn là kỳ thư nghiên cứu vô cùng tận các loại pháp môn trong trời đất. Từ việc nhỏ như tại sao ăn cơm lại no bụng, tới việc vũ trụ này rộng lớn bao nhiêu, Thánh Dục Quyết đều có ghi chép nghiên cứu cả.

Thể thuật, lại càng là pháp môn được nghiên cứu kỹ càng nhất. Nếu có người nói tâm pháp tu luyện của Thánh Dục Quyết không phải nhất lưu, vậy hắn có lẽ nói đúng. Thế nhưng nói pháp môn thể thuật của Thánh Dục Quyết không phải nhất lưu, vậy hắn bị úng não rồi. Giá trị tinh hoa của Thánh Dục Quyết, chính là nằm ở chương thể thuật này.

Hàn Phong đã đọc qua đủ loại kỳ thư dị bản, kiếp này hắn gặp một "lô đình thể" Thủy Linh căn thuần khiết là sư tôn Thanh Thủy đã cực kỳ kinh ngạc khiếp sợ, nghĩ rằng chính mình tu mười kiếp mới có duyên này. Thế nhưng hôm nay, ngay tại Từ Nguyệt thành nho nhỏ này, hắn lại gặp một loại thể chất còn đáng sợ hiếm có hơn cả sư tôn Thanh Thủy nữa.

"Tiên Âm thể a.... Xếp hạng thứ bảy trên Thánh Thể Bảng, còn xếp trên "lô đình thể" một bậc nữa..."

Hàn Phong có chút choáng váng, dù hắn chưa bao giờ gặp Tiên Âm thể, thế nhưng khoảnh khắc vừa rồi khi nghe thấy thanh âm nàng, hắn đã có thể khẳng định chắc chắn, đây là Tiên Âm thể đại danh đỉnh đỉnh.

Thể chất này không có nền móng nguyên lực khủng bố, cũng không có quỹ dị pháp thuật truyền thừa. Nó và "lô đình thể" hoàn toàn không phải là công phạt thể mà chính là phụ trợ thể.

Tiên Âm thể, từ cái tên cũng có thể nhận biết. Người có loại thể chất này, thanh âm tựa như thiên đạo. Lại có một cỗ lực lượng kỳ dị khuếch tán, giúp người ta đi vào ngộ đạo dễ dàng. Theo truyền thuyết, nếu mỗi ngày được nghe âm thanh này, vậy con heo cũng có thể đắc đạo thành tiên.

Không nói tới truyền thuyết vội, trong lịch sử tu chân giới đã từng xuất hiện Tiên Âm thể, đó là ghi chép vô cùng tỉ mỉ của tổ sư đời thứ ba. Thánh Thể bảng có viết rõ: nếu một tu sĩ khi thi triển pháp thuật được Tiên Âm thể phụ trợ, có thể phát huy ra tới đa năm trăm phần trăm sức chiến đấu. Là năm trăm phần trăm đấy!

Hàn Phong có thể ngay lập tức biết được, cũng không phải do câu nói kia làm hắn nhập đạo. Tiên Âm thể này còn chưa trưởng thành tới mức ấy, uy năng phụ trợ chưa mạnh mẽ. Hắn có thể nhận ra chính là do cảm nhận thấy thiên địa linh khí dao động. Chỉ một câu của nàng ta, linh khí dưới thông đạo này đã tụ tập lại vô cùng tận, đạt bằng mức như khi phi hành lên cao trăm dặm! Nếu để nàng tiếp tục trưởng thành lên, mỗi lời nói ra có thể biến nước là thành tiên tuyến, biến cỏ khô thành tiên thảo. Một lời nói ra, xương trắng mọc lên da thịt, thương thể biến mất sạch sẽ, vô cùng thần kỳ. Tiên Âm thể là một loại thể chất phụ trợ mạnh mẽ đến không thể hình dung nổi.

Hàn Phong áp chế kích động trong lòng. Tiên Âm thể này chắc chắn hắn phải nắm giữ trong tay! Không nói tới ngộ đạo vội, tạm thời nơi đây không có chút linh khí, hắn nhất định cần nàng hỗ trợ tụ tập linh khí, ổn định tu hành, nhanh chóng đột phá Trúc Cơ!

Sau khi hai cha con kia rời đi, Lưu Dịch cũng không còn hồn vía nào làm việc nữa. Chỉ mong mau chóng hết ngày, về tới biệt phủ, đem tiểu loli mộng nước kia ra giã vò dưới háng. Nghĩ tới kiều đồn vênh cao ngạo nhân của nàng ta, Lưu Dịch lại không nhịn được tưởng tượng tới cảnh mình dùng roi da quất liên tiếp trên đó. Nhất thời tiểu đệ đệ lại không thể khống chế, phun ra một ngụm tinh dịch, làm cho hắn toàn thân kiệt sức, run rẩy không thôi.

Phía trước Hàn Phong lúc này chính là một thiếu phụ. Nhìn qua vô cùng xinh đẹp thành thực. Cơ thể nàng đòi núi chập chùng, chỗ cần lớn thật sự rất lớn, chỗ cần thon lại cực kỳ thon thả. Nàng lại mặc một bộ y phục hở hang táo bạo, da thịt bạo lộ không chút ngượng ngùng. Trên người lại toả ra một mùi thơm quyến rũ kích dục, làm cho mấy nam nhân xung quanh nước bọt ngập tràn, hận không thể lập tức đem nàng đè xuống, tận tình chà đạp.

Thiếu phụ tay cầm một lệnh bài màu đen, ngồi xuống cái ghế trước bàn đá, đem lệnh bài tùy ý quăng lên mặt bàn. Bàn tay nàng khẽ vén tóc mai, động tác vô cùng phong tình kích dục. Ngực lại càng là ưỡn ra phía trước, cổ áo hở hững xé sâu, bên trong chợt lộ ra hai con thỏ ngọc hồng hào căng mọng, nếu không phải nàng ta dựa sát vào bàn, có khả năng chúng đã nhảy ra khỏi áo rồi.

Mấy tên nam nhân xung quanh thấy cảnh này, máu mũi trực tiếp tuôn trào. Có một tên thiếu niên đứng sau lưng Hàn Phong, cố nhón người lên quan sát, hắn vừa nhìn thấy thấp thoáng kiều đồn cùng eo thon của nàng ta, hạ thân đã co cứng run rẩy, khuôn mặt tái nhợt, hai mắt tròn trũng, da mặt co rúm, trực tiếp ngất xỉu.

Hàn Phong cũng là tà hoả bốc lên, thiếu phụ này không đoán ra tuổi tác. Hắn chỉ thấy rất trẻ, lại dường như rất trưởng thành? Khuôn mặt nàng ta vô cùng phong tình mờ ảo, nhất là khoe miệng kia mỉm cười khiêu khích, càng làm cho ác long phía dưới bị kích thích, bắt đầu tự hành sống lại.

Thiếu phụ điệu bộ ngả ngón khiêu khích, thanh âm như rót mật vào tai, lại đối với Lưu Dịch thổi khẽ một hơi, cười khúc khích:

"Lưu đại nhân dường như không khoẻ? Ta xem ngươi sắc mặt không tốt, có cần đêm nay tiểu thiếp chăm sóc? Hức!"

Nàng nhìn thẳng Lưu Dịch, bàn tay lại đem cổ áo khê kéo ra, để lộ một vùng trắng nõn mê người. Ngón tay nàng vẽ lung tung lên da thịt, làm hằn lên mấy vết ửng đỏ. Ánh mắt lại tràn đầy sương mù mê li như đang trách móc. Vài nam nhân xung quanh ánh mắt ửng hồng, dưới háng đã là ướt đầm tinh dịch.

Lưu Dịch mặc dù đang mơ tưởng tới Ngọc Huyền, thế nhưng khi thiếu phụ này xuất hiện hấn cũng là lập tức tỉnh lại. Ánh mắt không tự chủ được nhìn vào khe sâu tối đen kia, nuốt nước bọt một cái. Hạ thân so với vừa rồi càng thêm cương cứng.

Thế nhưng hấn rất nhanh tỉnh táo lại, ánh mắt sợ hãi tránh đi đôi nhũ hoa kia, có chút run rẩy đáp lời:

"Nguyệt.... Nguyệt cô nương nói đùa. Tại hạ... Nào dám...!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nguyệt Hồng

Thế nhưng hấn rất nhanh tỉnh táo lại, ánh mắt sợ hãi tránh đi đôi nhũ hoa kia, có chút run rẩy đáp lời:

"Nguyệt.... Nguyệt cô nương nói đùa. Tại hạ... Nào dám...!"

Nguyệt Hồng nghe tới đây, tức thì ngửa người cười lớn. Nàng cười đến đôi nhũ hoa run rẩy, xuyết chút nữa đã nhảy ra khỏi ngực áo.

Tiếng cười phóng thẳng tràn ngập khắp thông đạo, mang theo lực lượng kỳ dị khuếch tán. Tức thì mấy nam nhân đều là hạ thân run rẩy, không thể khống chế, toàn bộ xuất tinh tới ướt đầm, run rẩy ngã xuống. Hàn Phong cũng là dục hoả bốc lên, ác long dưới háng gào thét, có dấu hiệu không chịu đựng được.

"Không đúng! Phá cho ta!"

Hàn Phong đầu óc đang mê man lập tức thanh tỉnh, trong mắt trái một mảnh hỗn độn, bản nguyên khí lưu động nhẹ nhàng. Sau nửa cái hô hấp, hấn đã đem cảm giác khác lạ trong lòng bài trừ, Thánh Dục Quyết vận chuyển, áp chế dục hoả dưới đáy lòng xuống. Hoàn toàn thanh minh tỉnh táo.

"Mị thuật thật đáng sợ! Không ngờ trong cùng một ngày vừa có thể gặp được Tiên Âm thể, vừa có thể gặp được tu sĩ. Đúng là song hi.

Khoảnh khắc vừa rồi khi *Tà Vương Đồng* vận chuyển, hấn đã nhìn thấu người kia. Nàng ta có tu vi khoảng Trúc Cơ trung kỳ, thế nhưng linh lực tạp nham, có thể do tu luyện không đúng cách, có lẽ là một tán tu.

Nhưng mị thuật của nàng cũng thật mạnh mẽ, có thể làm Hàn Phong thất thần thoáng chốc. Nếu là sinh tử giao chiến, chớp mắt này là vô cùng nguy hiểm.

"Tư lịch vẫn còn thiếu a..."

Hàn Phong khê thờ dài, trong mắt đã không nhìn ra chút cảm xúc nào, hoàn toàn là một mảnh bình thản. Hấn chợt nhìn về phía nữ tu kia, có chút hứng thú đánh giá toàn thân trên dưới nàng.

Nguyệt Hồng tham lam hít một hơi thật sâu, giữa mi tâm chợt xuất hiện một mảng hồng sắc. Dương khí xung quanh cũng được nàng nhanh chóng hấp thu vào đó, biến mất không dấu vết. Khuôn mặt nàng cũng dường như càng thêm kiều nry động nhân.

Sau một hồi vận chuyển công pháp, Nguyệt Hồng mới là lắc eo thon đứng dậy, tiện tay nắm lấy lệnh bài trên bàn. Nàng lại liếc mắt ý vị thâm trường nhìn Hàn Phong một cái, lúc này mới đem đưa kiều đồn, chậm chậm tiến vào trong thành.

Hàn Phong cười tà, ánh mắt vẫn là liên tục quét tới lui trên người nàng ta đánh giá, dường như thật sự hứng thú. Ánh mắt của hấn như muốn lột trần Nguyệt Hồng ra, toàn bộ soi xét. Nguyệt Hồng lại là hừ nhẹ một tiếng, phát tay áo, bước chân càng nhanh chóng tiến vào trong thành.

Chỉ đến khi vưu vật kia khuất sau thông đạo, mấy tên nam nhân mới hoàn hồn trở lại, gắng gượng lê thân đứng dậy, tiếp tục ra vào thành.

Lưu Dịch nằm sấp xuống bàn thờ hỗn hển, liên tục xuất khí ba lần làm hấn có chút không chịu nổi. Nhất là yêu nữ Nguyệt Hồng kia, dường như đã đem sức lực của hấn đều hút đến cạn khô. Hấn khó khăn ngừng đầu, thều thào thốt lên.

"Người tiếp theo...!"

Hấn lúc này chỉ muốn mau mau hoàn thành nhiệm vụ, trở về biệt phủ. Sau đó đem tiểu loli kia ra, để cho nàng dùng miệng hảo hảo phục vụ, hồi sức cho mình. Thấy Hàn Phong tiến tới, Lưu Dịch không kiên nhẫn hỏi:

"Tên tuổi, quê quán, nghề nghiệp?"

Hàn Phong nãy giờ quan sát, những người nơi này dường như đang chạy loạn gì đó, đều cùng đến từ hai ba địa phương giống nhau. Hắn lúc này không chút cảm xúc, bịa ra một cái tên giả.

"Hàn Phong, mười bảy tuổi. Quê ở Trần gia thôn, phủ Minh Lý. Nghề nghiệp y sư."

Lưu Định lúc này đã mệt mỏi gần chết, nào đâu quan tâm xác thực cái gì nữa. Hắn hí hoáy ghi chép vài dòng, lại đem lệnh bài thân phận ném cho Hàn Phong, sau đó không kiên nhẫn phát phát tay.

"Trại tị nạn phía tây! Người tiếp theo!"

Hàn Phong cũng không nhiều lời, nắm lấy lệnh bài thân phận, nhét vào trong ngực. Sau đó ra khỏi thông đạo, đi vào trong thành.

Hắn một mạch cầm đầu đi thẳng, cũng không thèm nhìn xung quanh chút nào. Sau vài lần quanh co, hắn rẽ vào một ngõ nhỏ, tối tăm vắng vẻ, tràn đầy âm thấp.

"Khách khách.... Tiểu huynh đệ thật có bản lĩnh! Lại cũng thật lớn mật, không sợ tỷ tỷ ăn thịt người sao?"

Một hơi thở ấm nóng phả vào gáy Hàn Phong, lại kèm theo tiếng thở dốc thì thảo quanh quẩn. Tại hắn lập tức được một vùng vô cùng ẩm ướt mềm mại ngâm lấy, lại được cắn nhay nhẹ nhàng. Ngực hắn cũng là được một đôi bàn tay lạnh như băng chạm tới, luồn qua các lớp áo, nhẹ nhàng ve vuốt.

Hàn Phong không chút do dự quay người, hai tay bắt lấy đôi tay kia, khống chế huyết mạch môn. Hạ thân lại là nhanh chóng áp sát, lập tức đè một cơ thể mềm mại dựa sát vào tường.

Người này không phải Nguyệt Hồng thì còn ai nữa. Nàng lúc này hoảng hốt vô cùng, không ngờ tên kia lại lạnh lẽo như vậy, để cho nàng không kịp phản ứng đã khống chế được mình.

Không để cho Nguyệt Hồng thời gian trở tay. Hàn Phong đã nhanh chóng đè sát nàng vào vách tường. Một tay hắn khống chế huyết đạo, tay kia trực tiếp luồn vào trong áo nàng ta, bắt lấy đôi thỏ ngọc mà vẫn vũ. Nguyệt Hồng chưa kịp kêu lên, môi thỏ đã là bị Hàn Phong ngậm lấy, trực tiếp cắn nuốt. Làm cho nàng chỉ có thể ô ô trong cuồng hống.

Hàn Phong khoé miệng cười lạnh, Thánh Dục Quyết lập tức vận chuyển. Tức thì từ đầu ngón tay dục hoá bốc lên, lướt trên nhũ hoa Nguyệt Hồng. Ác long dưới háng cũng là thét lên một tiếng phóng lớn, đầu ác long mang theo dục hoá, đâm tới cọ sát vào hạ thân nàng. Dục hoá theo y phục toát ra, thiếu chút nữa nhục hoa.

"Ư ư.... Ư ư ư...."

Nguyệt Hồng cơ bản không thể phản kháng, nguyên lực lại bị phong bế làm nàng không thể áp chế. Dưới cơ thể của Hàn Phong kích thích cùng dục hoá của hắn thiếu chút nữa, miệng nàng đã là phát ra những thanh âm rên rỉ mê người. Cơ thể mềm nhũn ra như nước, run rẩy chuyển động, nhuyển nhuyển cọ tới cọ lui. Nàng đã dựa sát vào tường, hơi thở gấp gáp. Nhũ hoa lại là bị Hàn Phong lôi ra ngoài không khí, căng cứng săn chắc, đỏ hồng mê người. Hạ thân đã một mảnh ướt đầm, bị ác long kia liên tục ma sát, vô cùng nóng bức ẩm ướt khó chịu. Cả cơ thể nàng không chịu nổi khống chế, cặp đùi không biết từ bao giờ đã kẹp chặt lấy tiểu Hàn Phong, kiều đồn lại là liên tục nhấp nhô cọ sát, vô cùng phóng dăng mê người.

"Ư ư... Uhm uhm... Ohmmmmmmmm..."

Dưới sự kích thích mãnh liệt của Hàn Phong, Nguyệt Hồng là không thể khống chế, trực tiếp thất thân. Huyết hoa cơ bốp dữ dội, từ bên trong tuôn trào đầm thùy như hồng thùy vỡ òa, thấm ướt cả một mảng y phục. Đùi nàng cũng là kẹp chặt lấy tiểu Hàn Phong, kiều đồn cơ giật cọ sát, đầm khí kinh người.

Đúng lúc này Hàn Phong chợt há miệng, nhả môi nàng ra, hai bàn tay cũng là nhanh chóng rút lại, thu về sau lưng. Hắn không chút do dự bước lùi về phía sau một bước, thân hình thẳng tắp trang nghiêm đứng.

Nguyệt Hồng vốn là bị hắn trêu đùa đến vô lực mềm nhũn, lúc này không còn hắn nâng đỡ, lập tức theo vách tường trượt xuống đất. Cơ thể truyền ra cảm giác nóng bức vô cùng, hạ thân càng là ẩm ướt trống rỗng, vô cùng khó chịu. Nàng không nhận được rên rỉ mấy tiếng, vô cùng dâm mị mê người.

"Uhm... Uhm..."

Hàn Phong nhếch mép cười lạnh, từ trên cao nhìn xuống Nguyệt Hồng. Dám chơi trò khiêu khích với truyền nhân Nhân Dục Đạo?

Nguyệt Hồng bị hắn nhìn tới, trái tim như bị nắm chặt, thỉnh thoảng đập mạnh. Trong lòng không ngờ lại dâng lên cảm giác thuần phục, muốn tên kia đem côn thịt của hắn ra chà đạp nàng, làm cho nàng không thể tin nổi. Thế nhưng vẫn không nhận được cúi đầu rên rỉ thêm mấy cái.

Hàn Phong thu tất cả vào trong mắt, khoé miệng lại càng cười lạnh hơn. Hắn cao ngạo nhìn xuống Nguyệt Hồng, tựa như một vị quân vương thối lên:

"Theo sau ta có chuyện gì?"

Nguyệt Hồng trong lòng như bị người ta dẫm lên, vô cùng không cam chịu. Về mặt mặt nhìn lên, chớp chớp mắt oán nhìn Hàn Phong:

"Ừ... Người ta muốn chàng... Có được không?"

Nếu là nam nhân khác nghe được lời này. Tất sẽ cời quần mà nhét ngay tiểu đệ đệ vào cái miệng kia, điên cuồng chà đạp, thế nhưng Hàn Phong lại nhú mày, nhắc chân muốn rời đi.

Nguyệt Hồng nhìn thấy xuất chút nữa tức giận thổ huyết, vội vàng kêu lên.

"Ta cần ngươi trợ giúp một tay, khám phá một cái bí cảnh!"

Hàn Phong lúc này mới thôi động tác, lại từ trên cao nhìn xuống Nguyệt Hồng.

"Thời gian? Địa điểm?"

Nguyệt Hồng ủy khuất nhìn hắn. Tên này không có một chút thương hương tiếc ngọc nào sao? Nàng đành phải cúi đầu trả lời hắn.

"Ba ngày sau, sâu trong sa mạc thất hồn!"

"Thù lao!"

Nguyệt Hồng nhú mày, tên này thật khó dây dưa, nàng khuôn mặt tràn đầy ủy khuất, đôi mắt ạng nước nhìn Hàn Phong, quyến rũ khiêu gọi.

"Uhm... Toàn thân người ta đều là của chàng... Có được không?..."

Nguyệt Hồng chưa kịp nói hết câu đã thấy Hàn Phong lại chuẩn bị bước đi. Nhất thời sảng giọng quát.

"Đến lúc đó cho ngươi bốn phần! Thật không có phong độ thân sĩ!"

Hàn Phong bấy giờ mới dừng thân, trong đầu vô vàn suy nghĩ tính toán, cẩn thận xem xét. Phải nửa ngày sau khi Nguyệt Hồng đã mất hết kiên nhẫn, sắp sửa phát cuồng, hắn mới thốt lên.

"Sáu phần!"

Sau câu nói này, không khí rơi vào quỹ dị im lặng. Hai người bốn mắt đối diện. Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Nguyệt Hồng càng ngày càng cảm thấy tên này đáng chết, rõ ràng hạ thân hắn đã sớm căng phồng thành túp lều, nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ ta đây. Cái thái độ kia làm nàng cực kỳ ngứa mắt.

Nguyệt Hồng càng nhìn càng tức giận. Cuối cùng không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét.

"HIẾP DÂMMMM!!!"

Hàn Phong cười lạnh lùng, phi thân ra khỏi ngõ nhỏ, không quên ném lại một câu.

"Ba ngày sau tìm ta!"

Nguyệt Hồng tức giận đến suýt chút nữa ngất xỉu. Cuối cùng vẫn là mất đến sáu phần, cộng với thiệt thòi hôm nay, nàng làm giao dịch này đã là lỗ lớn.

"Tiểu tử đáng chết, rõ ràng chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ cũng dám chiếm tiện nghi của ta! Đợi khi xong việc, ta xem ngươi làm sao trang nghiêm! Đến lúc đó không hút khô ngươi, ta sẽ không phải tên Nguyệt Hồng"

Hàn Phong cũng không phải bình tĩnh như nàng thấy, hắn cũng chỉ là diễn trò mà thôi. Vừa ra khỏi ngõ nhỏ, khuôn mặt hắn đã đỏ bừng, ác long dưới háng lại là gào thét không cam lòng. Hàn Phong phải vất vả lắm mới áp chế được nó.

"Vừa rồi thiếu chút mất khống chế... Tiểu dâm phụ, lại dám khiêu khích ta. Chờ khi quen thuộc nơi này, xem ta làm sao chà đạp ngươi dưới háng!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vương Lập

"Vừa rồi thiếu chút nữa mất khống chế... Tiểu dâm phụ, lại dám khiêu khích ta. Chờ khi quen thuộc nơi này, xem ta làm sao chà đạp ngươi dưới háng!!!"

Hàn Phong áp chế kích động trong lòng, lúc này mới xốc lại tinh thần. Tay hắn bắt một ấn quyết quý dị, miệng lẩm bẩm khẩu quyết. Lập tức từ mi tâm bùng ra ánh sáng bảy màu nhấp nháy. Hàn Phong sau khi tính toán cẩn thận, mới chậm rãi tiến về thành tây.

Hắn thi triển là *Truy Hồn thuật*, một pháp thuật theo dấu cấp thấp. Vừa rồi hắn đã đem một tia thần thức bám lên tóc Ngọc Huyền, thuận tiện sau này tìm kiếm. Pháp thuật này cũng có chỗ kỳ diệu, về sau tiến hoá lên thành *Phân Hồn Tùy Ảnh thuật* cực kỳ quý dị. Đem phân hồn bám lên người người, lại theo người cùng nhau tiến thoái. Người thi triển chiêu thức gì cũng có ghi chép lại, có bí mật gì cũng bị ta biết tới, về sau đừng hòng chống lại ta. Đây chính là pháp môn tình báo cực kỳ mạnh mẽ.

Hàn Phong chậm chậm bước về phía thành tây, Ngọc Huyền chính là ở nơi đó. Hắn vừa đi vừa suy nghĩ làm sao thu nàng vào trong tay. Hắn cũng không muốn cưỡng ép, tốt nhất là nên để nàng cam tâm tình nguyện đi theo, có như vậy hiệu quả phụ trợ của Tiên Âm thể mới được phát huy hoàn toàn. Tên Lưu Dịch kia cũng khẳng định là có ý đồ với nàng. Cũng là một cái bận tâm.

Thật sự Hàn Phong mới mười sáu tuổi, lại là từ nhỏ sống cùng sư tôn Thanh Thủy. Theo nàng lớn lên, hắn cũng chậm rãi bị một tia nhu hoà của sư tôn cảm hoá. Thậm chí vì khoảng thời gian song tu kéo dài kia dường như còn đem cho hắn một tia thủy linh căn rất nhạt trong âm dương đồ. Tâm tính hắn kỳ thật rất đơn thuần thiện lương. Nếu như không phải có biến cố uy hiếp sinh tử tới sư tôn, hắn tình nguyện cả đời này ở lại Nhân Dục Đạo bầu bạn với nàng, không thêm ra ngoài nửa bước.

Trường hợp này, nếu là vào tay các tu sĩ khác sớm đã đem tên Lưu Dịch kia chém chết, thuận tiện đồ sát cả toà thành này xoá dấu vết rồi. Còn Tiên Âm thể chưa trưởng thành kia, cũng là đem cha nàng kín đáo giết đi, lại đem nàng tẩy não triệt để, biến thành lô đỉnh mang theo bên mình, không để lại chút sơ hở nào rồi.

Hàn Phong hiển nhiên không thể làm thế, không phải hắn không có thực lực đó, mà là vì hắn không có tâm tính như vậy. Hắn từ khi xuất đạo tới nay còn chưa từng giết người qua. Ngay cả việc bị phạm nhân sỉ nhục khiêu khích trong sa mạc, đến việc bị Nguyệt Hồng tính kế, hắn cũng là tùy tiện bỏ qua cho bọn họ. Cũng không biết sự nhân từ này.....

"Thôi, nếu là Ngọc Huyền bị xâm hại, ta ra tay cứu nàng là được. Nghe nói trò anh hùng cứu mỹ nhân rất được ưa chuộng..."

Hàn Phong chung quy lại vẫn là xử lý an toàn, rập khuôn theo những gì học được. Hắn cũng hơi buông lỏng tâm tình một chút, bắt đầu xem xét cảnh vật xung quanh. Cũng thuận tiện suy nghĩ đến lời đề nghị của Nguyệt Hồng.

Đây cũng coi như lần đầu tiên Hàn Phong chính thức tiếp xúc với thế giới loài người. Hắn vô cùng tò mò nhìn đông ngó tây, hiếu kỳ đánh giá tất cả mọi thứ.

Từ Nguyệt thành này vô cùng tấp nập náo nhiệt, hai bên đường bày vô số cửa hiệu, sạp hàng. Trong mắt của Hàn Phong thì mọi thứ đều cực kỳ thú vị. Hắn liên tục chạy quanh tìm hiểu, nơi nào tụ tập đông người cũng đều chen vào góp vui.

Vui chơi nửa ngày, Hàn Phong cũng cơ bản hiểu được vài điều. Máy đồ vật ở đây đều phải dùng một thứ gọi là *Tiền* để đổi lấy. Tiền này trong mắt Hàn Phong thì cực kỳ tầm thường, chỉ là mấy khối kim loại tầm thường không có chút thần tính nào rèn đúc mà thành. Không hiểu sao lại có thể đổi lấy bao nhiêu đồ vật khác. Hắn cũng khá thêm muốn một xiên hồ lô của lão bán ven đường, thế nhưng trong người thật không có chút kim loại cấp thấp nào để đổi, cũng là không tiện cướp đoạt đấy.

Hàn Phong dù sao cũng không phải thật sự cần thiết lắm. Đến cảnh giới như hắn hầu như có thể tích cốc* được trên dưới nửa năm. Nếu là đạt tới kết đan, thật sự là không cần dùng tới thực vật nữa, chính thức rời bỏ phạm xác, trở thành một "tiên nhân" chân chính.

"Tránh đường! Tránh đường!"

Hàn Phong đang xem xét một quầy hàng, bất chợt phía trước vang lên tiếng quát tháo đinh tai kèm tiếng gào khóc thảm thiết. Hắn nhìn lại, chỉ thấy ba bốn người đang cười ngựa phi tới hướng này, roi da không ngừng ngoai quất loạn xạ. Sau lưng ba người là một cỗ xe ngựa, không chút do dự nghiền áp tới phía trước, xô đổ vô số quầy hàng.

Có vài người không kịp tránh đường, chính là bị mấy tên này không thương tiếc quất bay, dạt ra hai bên, tình cảnh vô cùng hống hách. Hàn Phong nhìn vậy nhủ mày, hắn cũng không muốn gây chuyện chút nào, bước chân lên vỉa hè. Đợi cho đoàn người tới gần, hắn mới nắm lấy chủ sạp hàng đang đau khổ ngơ ngác kéo lại, thuận tiện nhắc luôn cả sạp hàng của hắn lên đầu.

Sau một hồi hỗn loạn, Hàn Phong mới đem chủ sạp hàng thả xuống, cũng đem gánh hàng kia trả lại cho hắn.

"Tiểu huynh đệ, vừa rồi cảm ơn người."

Chủ sạp hàng cười cảm kích nhìn hắn, đem một cái bánh bao nóng hôi hổi ném lại. Hàn Phong đưa tay bắt lấy, thuận tiện đưa lên miệng cắn một miếng. Chỉ thấy mùi vị vô cùng thơm ngon, khác hoàn toàn mấy món linh thảo đậm bạc của sư tôn Thanh Thủy. Hắn không nhịn được lại cắn thêm mấy cái.

Chủ sạp hàng nhìn hắn ăn mặc lôi thôi xộc xệch, lại vô cùng ngẫu nhiên ăn bánh bao. Đoán chừng là một khát cái đã bị bỏ đói lâu ngày, không hề keo kiệt lại đưa tới một chiếc bánh nữa. Hàn Phong cũng không từ chối tiếp nhận, vô cùng ngon lành mỗi tay một cái gặm cắn.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong ăn thịt, quả thật có chút thất thố, sau khi hơi no bụng mới xấu hổ nhìn lên. Thấy người kia nhìn mình, cũng mỉm cười nhìn lại, vô cùng ngây thơ đơn thuần.

Chủ sạp hàng nhìn vậy lại càng thêm thương xót, đợi hắn ăn xong mới đưa tới cốc nước, cẩn thận hỏi han.

"Tiểu huynh đệ ta nhìn người lạ mắt, đoán chừng là người từ bên ngoài đến?"

Hàn Phong sau khi tiếp nhận cốc nước uống vào, khuôn mặt vô cùng thoải mái.

"Đúng vậy, ta là người Trần gia thôn phủ Minh Lý chạy loạn tới đây. Đại thúc, thật cảm ơn người!"

"Haha, có gì đâu, ta phải cảm ơn người mới phải. Ta gọi là Vương Lập. Nếu không chê, người cứ gọi ta là Vương thúc. Tiểu huynh đệ người gọi là gì?"

Vương Lập cẩn thận quan sát Hàn Phong, thấy hần mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt anh tuấn, lại có một cổ ngáy thơ mới lớn. Càng nhìn Hàn Phong càng thuận mắt.

(#tác: diss, ta viết đoạn này miêu tả Hàn Phong như tiểu bạch kiếm vậy. Trong đầu cũng ko nhin được liên tưởng đến nhân hiệu Neptune T.T các đạo hữu chớ có hiểu lầm!)

Hàn Phong cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, đáp lời.

"Ta gọi là Hàn Phong, Vương thúc, người vừa rồi thúc có biết chăng?"

"Ta xem cổ xe ngựa đó, đoán chừng là Thất Long đại phu. Lại nhìn thanh thế cùng hướng đi vừa rồi chạy về thành chủ phủ, đoán chừng có đại nhân vật bị thương. Tiểu huynh đệ người nếu là không có chỗ nào đi, tạm thời cứ ở lại giúp ta. Không nói cho người phú quý, nhưng là ăn no mỗi ngày lại vô cùng dễ dàng đấy."

(#tác: k nghĩ bậy k nghĩ bậy nhá T.T)

Vương Lập nhìn hần, không ngờ liên tưởng tới đứa con nhỏ đã chết do chiến loạn mười mấy năm về trước, nếu hần còn sống, giờ này cũng đã lớn như Hàn Phong vậy. Có chút chua xót trong lòng.

Hàn Phong trong lòng vô cùng cảm động. Người này là người tốt nhất hần gặp từ khi xuất đạo tới giờ, lại đem đến cho hần cảm giác ấm áp như khi ở bên sư tôn. Nghĩ đến sư tôn, Hàn Phong không nhận được khoé mắt hơi đỏ lên, gật đầu đồng ý.

"Được! Vương thúc! Ta còn một chút chuyện, chờ khi xong xuôi, sẽ trở về đây giúp người!"

"Haha! Được! Được!"

Vương Lập nghe vậy cười lớn. Hần về già mất cả vợ lẫn con, trong lòng vô cùng đau khổ. Bây giờ bất chợt gặp được Hàn Phong, vô cùng sung sướng, nhất quyết đem hi vọng đều ký thác lên người hần.

"Hàn Phong, nhà chúng ta ở ngay phía tây thành, bên cạnh khu tị nạn. Người sau khi xong việc có thể trở về đó hỏi thăm, chỉ cần nói tên Vương Lập ta, mọi người đều biết cả!"

Trong vô hình, lại rất tự nhiên, hai con người xa lạ trước đó hoàn toàn không quen biết, chỉ vì vài câu nói mà liên hệ với nhau. Chỉ là....
(Nndcdlpcshschlkttk...)

Hàn Phong cũng là tươi cười nhận lời, trao đổi với Vương Lập một phen, lúc này mới tiếp tục tiến lên, theo dao động của *Truy Hồn thuật* tìm kiếm Ngọc Huyền.

Hần cũng không còn tâm tình xem xét xung quanh nữa. Bước chân tăng tốc, sau nửa nén hương, hần mới xuất hiện trước một biệt viện kín đáo. Ngọc Huyền, cũng chính là ở nơi này.

Lúc này trời đã gần tối, Hàn Phong phi thân nhảy vào trong biệt viện, sau khi tản ra thần thức kiểm tra, hần phát hiện biệt viện này hoàn toàn không có một bóng người nào khác, vô cùng im lặng kín đáo. Cũng thấy hai cha con Ngọc Huyền ngồi trong một căn phòng. Hần không chút do dự triển khai khinh công, bay nên nóc biệt viện, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần. Thần thức tản ra, chuẩn bị kỹ lưỡng.

Tích cốc: nhin ăn, hấp thu linh khí biến thành năng nguyên duy trì cơ năng thân thể, đại loại vậy.

Mong mỗi của ta là mỗi đạo hữu đi qua đều để lại một bình luận nhận xét, bàn luận. Ta cô đơn lắm T.T

Mấy chương này thật ít sắc, có chút thiếu kích động ạ

Ngày mai sẽ có trò vui cho các đạo hữu ạ! Ngày Ngày Ngày Ngày mai sẽ có trò vui cho các đạo hữu

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cứu Người

Lúc này trời đã xế chiều, Hàn Phong phi thân nhảy vào trong biệt viện, sau khi tàn ra thần thức kiểm tra, hắn phát hiện biệt viện này hoàn toàn không có một bóng người nào khác, vô cùng im lặng kín đáo. Cũng thấy hai cha con Ngọc Huyền ngồi trong một căn phòng. Hắn không chút do dự triển khai khinh công, bay nên nóc biệt viện, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần. Thần thức tàn ra, chuẩn bị kỹ lưỡng.

Chẳng qua bao lâu, khi sắc trời dần âm u, tia nắng cuối cùng đã vụt tắt nơi chân trời. Lại qua mấy canh giờ nữa, khi vầng trăng đã treo trên cao, xa xa vang lên tiếng gã gáy canh ba. Hàn Phong tâm thần khẽ động, từ xa xa kia hắn đã thấy một bóng hình loạng choạng tiến tới. Không phải Lưu Dịch thì là ai nữa.

Lúc này hai cha con Ngọc Huyền đã sớm thiếp đi trên bàn vì đói và mệt. Hai người này được cấp vé vót vào thành, lại nghe thấy rõ lời dặn của binh lính gác cổng, hoàn toàn không có chút nào dám phản kháng, chỉ có thể dựa theo phân phó ở đây chờ đợi sắp xếp.

Lưu Dịch thân mặc bộ đồ đỏ, lại có chút men say trong người. Hôm nay hắn chính là muốn làm tân lang. Chỉ cần nghĩ đến thân hình kiều mỵ động nhân cùng mùi hương kích động của Ngọc Huyền là hạ thân hắn đã dựng dậy, máu huyết trong người sôi trào. Hắn nhanh chóng mở cửa biệt viện. Nơi này là hắn mua lại nhằm chuyên thực hiện các hành động xấu xa nhất, không muốn người biết nhất. Vô cùng kín đáo hoang vắng.

Nhìn ngọn đèn leo lắt trong phòng, Lưu Dịch cười dâm một cái. Hắn cẩn thận đem giấy dán cửa chọc thủng một lỗ, nhìn vào bên trong, chỉ thấy có hai người đang nằm gục trên bàn, một người trong đó chính là tiểu mỹ nhân mà hắn hằng mong nhớ.

Lưu Dịch cười đề tiện, rút sau lưng ra một bình sứ. Vật này là dâm dược cực mạnh, chứa dâm hương kinh người. Chỉ cần hơi chút ngửi phải, chính là trầm luân trong mê man tình dục, không thể chống đỡ, nếu không có người thỏa mãn, hậu quả không thể tưởng tượng.

Lưu Dịch đem bình sứ kê sát lỗ nhỏ trên vách, định bụng sẽ cho hai cha con nhà này mê loạn điên đảo, thừa cơ chiếm đoạt Ngọc Huyền. Thế nhưng hắn vừa định mở nắp bình, cánh cửa đang đóng kín bỗng quý dị mở toang, Lưu Dịch không kịp đề phòng, chợt ngã dúi dụi vào trong phòng.

Tiếng động làm hai cha con Ngọc Huyền lập tức bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn người vừa xuất hiện trong phòng. Lão nhân vội đem con gái ra sau lưng che chở, chính mình đứng chắn phía trước. Đến khi định thần nhìn lại, phát hiện người tới là Lưu Dịch, lão chợt run rẩy thân mình.

Lão sống bao nhiêu năm chứ. Sớm đã hiểu rõ lòng người. Hôm nay bị chi dẫn tới đây tị nạn, trong lòng đã thấy không đúng. Giờ đây lại nhìn thấy Lưu Dịch thân mặc cưới phục, người đầy mùi rượu, sao mà không biết hắn có ý đồ xấu xa với con gái. Hắn nhất thời lão lệ chảy xuống, run giọng cầu khẩn.

"Thượng quan, cầu ngài tha cho cha con chúng ta. Cầu xin ngài..."

Lưu Dịch từ dưới mặt đất chật vật đứng lên. Khuôn mặt hung dữ. Kế hoạch đáng lẽ rất là thành công, chỉ tại cánh cửa chết tiệt mà đổ bể. Hắn thầm than xui xẻo. Thế thế quái lên.

"Câm miệng! Lão già, ta nói cho ngươi biết. Hộ khẩu của ngươi và con gái đã bị ta xóa đi! Ngươi bây giờ trở thành nạn dân vô danh, trong thành Tử Nguyệt không truy cứu người chết vô danh. Khôn hồn thì mau giao con gái ra còn có một con đường sống. Nếu không..."

Lão nhân nghe tới đây, thân hình càng thêm run rẩy dữ dội. Trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

"Thượng... Thượng quan..."

"Thật là lảm lời, chết đi!"

Lưu Dịch không thèm dài dòng nữa, một chưởng đánh tới trước ngực lão nhân. Hắn muốn nhanh chóng đem ruồi nhặng này đập chết, sau đó cùng tiểu loli kia thư thư phục phục đánh trận.

Lão già sao có thể là đối thủ của Lưu Dịch, lại càng không thể né tránh. Chưởng phong chớp mắt đã tới, đánh vào ngực lão.

Lão nhân lập tức ánh mắt tán loạn, bay ngược ra sau ngất xỉu. Lưu Dịch cảm thấy có gì đó không đúng. Vừa rồi chính mình hình như chưa chạm trúng? Hơn nữa bị đánh trực diện như vậy lại không chút học máu? Thế nhưng hắn chẳng quản nhiều như vậy, ánh mắt đỏ hồng nhào tới Ngọc Huyền. Bàn tay chụp vào vai nàng.

"Chaaaa.....!!!"

Ngọc Huyền nhìn cha bị đánh bay ra phía sau thì kêu lớn, nước mắt rơi như mưa. Nàng bị Lưu Dịch đè xuống sàn, lại bị hắn ngồi lên hạ thân, hai vai bị giữ chặt đè nghiêng xuống sàn làm nàng không thể cử động, chỉ có thể tê tâm phế liệt gào thét.

Lưu Dịch ánh mắt đỏ ngầu như dã thú. Hắn có thể cảm thấy mình ngồi lên một vùng vô cùng mềm mại thoải mái dễ chịu, làm cho tiểu đệ lập tức dựng thẳng. Hai bàn tay hắn nắm lấy cổ áo Ngọc Huyền giật mạnh. Tức thì cảnh xuân xuất hiện.

Lưu Dịch lặng người nhìn ngắm. Tiểu loli này mới có mười một mười hai tuổi, thế nhưng thân thể phát dục thật mãnh liệt. Trước mắt hắn lúc này là một vùng đồi núi nhấp nhô vô cùng mê người. Da thịt Ngọc Huyền tựa như mỡ đông, trắng nõn lung linh. Da dẻ lại là trong suốt căng mọng như ngọc thạch, dưới ánh nền mờ ảo long lanh phát sáng. Hắn có thể thấy rõ ràng bầu nhũ hoa vươn cao ngạo nhân của nàng, lại vì tiếng khóc mà nhấp nhô khiêu gợi, ẩn ẩn một hạt đậu nhỏ hồng hào phía trên, vô cùng kích dục. Hắn lại có thể ngửi thấy rõ ràng mùi thơm xù nức vô cùng thuần khiết trên người nàng ta, làm

cho tiểu đệ đệ của hần co giật liên hồi, thiếu chút xuất tinh.

Lưu Định sớm đã nước bọt đầy miệng, ánh mắt tựa như dã thú nhìn ngắm Ngọc Huyền. Lại nghe thấy tiếng nước nở của nàng ta, càng làm cho hần dựng lên khao khát chiếm đoạt mãnh liệt.

Lưu Định một khẩu cắn tới, muốn đem nhũ hoa kia toàn bộ nuốt sạch. Thế nhưng đúng lúc này, một âm thanh tựa như từ địa ngục vang lên bên tai, làm cho toàn thân hần cứng đờ, sau lưng phát lạnh, lập tức đình chỉ.

"Dừng lại. Nếu không, chết!"

Lưu Định khó khăn nuốt nước bọt, nhấc thân đứng dậy, chậm chậm xoay lưng. Chẳng biết từ khi nào phía sau hần đã đứng một người. Người này chừng mười sáu mười bảy tuổi, toàn thân ăn mặc như khát cái, đang lạnh lùng nhìn lại hần.

Lưu Định trong lòng run rẩy, run rẩy này đến từ tận sâu trong linh hồn. Đối diện thanh niên trước mắt làm hần đồng tử co rút, não bộ đình trệ. Một cảm giác tử vong nháy mắt bao trùm toàn thân hần.

"Đụng vào nàng, chết!"

Hàn Phong nhìn Ngọc Huyền lúc này đã chạy tới gào khóc cạnh cha nàng, bình thản nói.

"Người..."

Lưu Định trong lòng đấu tranh dữ dội, hần không cam lòng bỏ qua con mồi này. Hần còn muốn nói gì đó, thế nhưng bất chợt Hàn Phong quay đầu liếc nhìn hần một cái.

Chỉ một cái liếc này, tâm thần Lưu Định chợt nổ vang một tiếng như lời đình vạn quân. Một cảm giác chết chóc bao phủ toàn thân làm hần run rẩy mềm nhũn ngã ngồi xuống. Giữa hai chân không thể khống chế trào ra chất lỏng màu vàng sẫm.

Hàn Phong cũng không nhìn Lưu Định, hần tiến lại gần Ngọc Huyền, khẽ nắm lấy tay nàng. Ngọc Huyền lúc này mẩy đầy nước mắt, như nai con hoảng sợ nhìn Hàn Phong. Thế nhưng thấy ánh mắt nhu hòa của hần nhìn mình, trong lòng không hiểu sao bình tĩnh trở lại.

"Theo ta, ta có thể cứu hần!"

Hàn Phong nhẹ nhàng nói với nàng một câu, đem lão nhân công lên vai, bước ra khỏi phòng. Hần lại toả ra nguyên lực nhu hòa, bao bọc lấy hai cha con nàng lại. Ngọc Huyền dưới sự bao bọc của Hàn Phong, nội tâm bình tĩnh trở lại, đã ngừng khóc. Nàng bám chặt lấy vạt áo Hàn Phong, nép sát vào người hần như con chim non. Cùng hần đi ra ngoài. Từ đầu tới cuối không nhìn Lưu Định một cái.

Lưu Định trở mắt nhìn Hàn Phong dẫn con mồi đi khỏi, trong lòng gào thét dữ dội. Dội khi Hàn Phong khuất sau cánh cửa, ánh mắt hần vẫn máu dử tợn, hần lên nét thù hận khôn cùng.

Lưu Định còn đang lạc trong suy nghĩ thù hận, một bình sứ chợt bay ngược lại trong phòng, rơi trước háng Lưu Định, vỡ toang. Lưu Định ngờ ngác nhìn lại, đây chẳng phải đầm đìa được của hần sao?

Hàn Phong tiện tay một trào, cửa phòng chợt đóng kín, một luồng nguyên lực cũng bao vây cánh cửa lại, không có ba canh giờ, đừng hòng mở ra.

Hần cũng không thèm quan tâm tiếng gào như dã thú từ sau lưng truyền lại. Dắt tay Ngọc Huyền, rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bình yên

Hàn Phong tiện tay một trào, cửa phòng chợt đóng kín, một luồng nguyên lực cũng bao vây cánh cửa lại, không có ba canh giờ, đừng hòng mở ra.

Hần cũng không thèm quan tâm tiếng gào như dã thú từ sau lưng truyền lại. Dắt tay Ngọc Huyền, rời khỏi nơi này.

.....

"Đại ca ca, chúng ta đi đâu vậy?"

Hàn Phong và Ngọc Huyền đã rời khỏi biệt viện được một quãng. Tiểu loli này bây giờ mới dùng thanh âm non nớt hỏi Hàn Phong. Nhìn nàng khuôn mặt đầy bụi bặm, quần áo rách vá bẩn thỉu làm Hàn Phong có chút thương xót. Đưa tay nhẹ xoa đầu nàng mỉm cười. Từ hôm nay hần sẽ không để nàng phải chịu cực khổ nữa.

"Đại ca ca đưa người về nhà, nơi đó có đồ ăn, có chỗ ngủ, lại được bảo vệ nữa!"

Ngọc Huyền nghe thấy đồ ăn thì hai mắt sáng lên, nàng đã nhịn đói hai ngày, mà cha nàng thì đã không ăn gì bốn ngày rồi. Quả thật sắp ngất tới nơi. Nếu không phải có luồng nguyên lực nhu hoà của Hàn Phong bao vây lấy nàng, nàng đã gục xuống từ lâu rồi.

Lúc này đã là quá nửa đêm. Hàn Phong thực ra cũng không biết đi đâu, hắn vốn định đi tìm Vương thúc, thế nhưng không biết rõ địa chỉ, lại tạm thời không thể hỏi ai được. Hắn chỉ có thể chậm chậm dẫn theo Ngọc Huyền về phía cuối thành tây, nếu có thể gặp được một nhà trọ thì thật tốt quá.

Gió heo may thổi qua, trên trời bỗng lát phát rơi xuống vài bông tuyết. Ngọc Huyền vừa đói vừa lạnh, thân thể nhỏ nhắn nép sát vào người Hàn Phong, run rẩy khe khẽ. Hàn Phong thấy vậy, bàn tay nắm chặt tay nàng thêm một chút, để cho nàng bớt đi run rẩy.

Tuyết càng lúc càng dày hơn, lướt qua khuôn mặt Ngọc Huyền làm hai má nàng đỏ bừng. Hai bên đường cửa phòng đều đóng chặt không mở, khiến cả dãy phố dài đằng đẵng có chút đìu hiu thê lương.

Bốn phía không một bóng người qua lại, lại bước đi thêm nửa nén hương nữa. Hàn Phong bất chợt dừng bước chân, ánh mắt ngưng tụ ngơ ngác nhìn về phía cuối đường, toàn thân hắn bất chợt run rẩy dữ dội. Cảnh tượng hôm nay, cả đời này hắn cũng không thể nào quên được.

Chỉ thấy phía cuối đường kia, trước một căn nhà có chút cũ kỹ. Dưới ánh đèn leo lắt tắt sáng, một lão nhân già cỗi cô đơn đứng đó. Lão nhân cũng không cầm ô trên tay, mưa tuyết cứ như vậy đổ xuống thân hình gầy yếu của lão. Thế nhưng lão dường như cũng chẳng bận tâm gió tuyết, ánh mắt vẫn vô cùng mong mỏi nhìn về phía xa xa, chờ đợi một người.

Lão nhân này chẳng phải Vương thúc, thì còn là ai nữa.

Hàn Phong không biết từ khi nào, trên mặt đã chảy dài hai hàng nước mắt. Hắn ngay cả khi phải lìa xa sư tôn cũng không có khóc qua. Chính bởi vì hắn tự tin sẽ có thể đem vòm trời này đánh sập, đem mặt đất này lật tung. Vài năm xa cách có là hề gì.

Thế nhưng ngày hôm nay hắn lại rơi lệ. Rơi lệ vì một phạm nhân mới nửa ngày quen biết. Rơi lệ vì một người chẳng hề đặc biệt nhưng lại vô cùng đặc biệt. Rơi lệ vì hắn biết, ngoài sư tôn ra, vẫn luôn có người chờ hắn trở về.

Hàn Phong là một cô nhi, hắn từ nhỏ tới lớn đều chưa từng gặp qua thân nhân của mình, chỉ có sư phụ làm bạn trên Thánh Dục sơn, chỉ có nàng mới đem đến cho hắn cảm giác ấm áp. Tuy rằng hắn luôn cười xoà khi sư tôn cẩn thận nhắc tới, thế nhưng là trong lòng không lúc nào không đau khổ, không lúc nào không khát khao gặp lại cha mẹ. Hắn muốn được cha mẹ ôm vào lòng, hưởng thụ ấm áp từ người họ, nghe họ nói họ yêu hắn, rằng họ đã lỡ may bị người ta cướp đi. Hay thậm chí chỉ là được nhìn thấy họ, thấy họ mạnh khoẻ là hắn đã vô cùng thoả mãn. Tất cả điều này đều được hắn chôn vào sâu trong lòng, chưa từng biểu lộ ra ngoài.

Thế nhưng ngày hôm nay, tất cả những cảm xúc ấy đều được bộc phát ra ngoài. Một lần nữa trong đời, Hàn Phong cảm nhận được tình cảm ấm áp của thân nhân, một lần nữa, hắn lại có thêm mục tiêu: dù có chết, cũng phải bảo vệ được người đàn ông này.

(...)

Hàn Phong hai hàng nước mắt lăn dài, nắm tay Ngọc Huyền mau chóng chạy tới. Càng tới gần Vương Lập, hắn càng bị xúc động mạnh mẽ. Lão đã cao tuổi lắm rồi. Tóc mai bạc trắng, khuôn mặt tuy hiền từ nhưng vẫn tràn đầy dấu vết thời gian. Khiến cho Hàn Phong trong lòng đau đớn.

"Vương... Vương thúc!"

Hàn Phong đứng trước mặt Vương Lập, run rẩy kêu lên. Vương Lập cũng là ngạc nhiên quá đỗi. Hắn chờ ở đây từ khi mặt trời lặn, chờ Hàn Phong trở về. Đến tận đêm khuya, khi mọi người đã đi ngủ hết, vài tên hàng xóm khuyên ngủ hắn nghỉ ngơi, hắn vẫn không thêm đề ý. Hắn sợ Hàn Phong đi lạc, sợ Hàn Phong không tìm thấy hắn mà lang thang ngoài đường. Ngoài đường buổi tối rất lạnh, cũng rất nguy hiểm. Hắn không thể để Hàn Phong ở ngoài một mình được!

Giờ đây khi thấy Hàn Phong lạnh lẽo đứng trước mặt, lại mang về mặt xúc động nhìn hắn, bảo sao hắn không vui mừng cho được. Vương Lập lão lệ tung hoành, liên tục vỗ vào vai Hàn Phong kêu lên ba tiếng "Tốt! Tốt! Tốt!"

Hàn Phong cũng là cảm động không thôi. Hắn đưa Ngọc Huyền ra trước mặt, lại nghiêng người cho Vương Lập nhìn thấy cha nàng sau lưng.

"Vương thúc, đây là thân nhân của ta..."

"Tốt tốt! Trở về là tốt rồi, mau đưa bọn hắn vào nhà. Bên ngoài trời là lạnh lắm đấy!"

Vương Lập lại càng là quan tâm lo lắng, mau chóng mở cổng cho mấy người cùng đi vào.

.....

Trên bàn ăn lớn rộn ràng tiếng cười nói. Ngọc Huyền khuôn mặt đỏ hồng, hai má phồng lên tràn đầy thức ăn, thỉnh thoảng lại cười lên lanh lảnh, nhìn qua vô cùng đáng yêu. Cha nàng sớm được Hàn Phong cứu tỉnh, lúc này đang vô cùng tâm đầu ý hợp nói chuyện cùng Vương Lập. Hàn Phong lại là một bên chăm chú, thỉnh thoảng góp vui.

"Vương lão đệ, ta kính ngời một ly!"

"Ha hả, Trần lão ca, ta cũng kính ngời một ly!"

"Cách!"

Hàn Phong lẳng lặng quan sát, khoé miệng mỉm cười, tâm tình hết sức thả lỏng. Hắn vô cùng thoả mãn tình cảnh hiện tại. Nếu là lại có sư tôn ở bên, hắn tình nguyện như vậy cả đời. Vĩnh viễn không bước vào tu chân giới nữa bước.

Ngọc Huyền ăn đến da bụng căng phồng, vô cùng thoả mãn, nằng đã lăn ra ngủ từ lâu. Hai lão nhân lại càng nói càng hăng say, đối ẩm đến gần sáng, mới không đành lòng mà cùng đi nghỉ ngơi. Dù sao thân thể bọn hắn cũng rất yếu a...

Hp sau khi dọn dẹp một phen, cũng là nhắm mắt nằm xuống, đi vào nhập định. Hắn nhắm mắt chưa được bao lâu, chợt cảm thấy một bàn tay khô gầy vươn ra kéo chân cho hắn, cẩn thận đắp sát vào cổ, dường như sợ hắn bị lạnh.

Hp trong lòng vô cùng cảm động ấm áp, không ngờ thật sự chìm vào giấc ngủ.

.....

"Haha, Hàn ca ca ngời mau lại xem, bông hoa này thật đẹp!"

Bây giờ đã là gần trưa, Hàn Phong sau một đêm ngủ ngon lành, lúc này mới tỉnh dậy. Hắn đang ở trong bếp nấu vài món ăn, nhìn ra phía ngoài sân thấy được Ngọc Huyền chạy nhảy trong nắng, lại thấy dưới gốc hòe hai lão nhân đang nhàn nhã đánh cờ, trong lòng vô cùng yên bình.

Hắn còn đang định đáp lại Ngọc Huyền, bất chợt cánh cổng lại bị đập tung, hai tên binh sĩ thân mặc giáp đen, lưng đeo đại kiếm nhanh chóng nhảy vào giữa sân. Tên cao gầy trong đó nhìn quanh một lượt, quát to:

"Ai là Hàn Phong, mau bước ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Kế hoạch của Hàn Phong

Hắn còn đang định đáp lại Ngọc Huyền, bất chợt cánh cổng lại bị đập tung, hai tên binh sĩ thân mặc giáp đen, lưng đeo đại kiếm nhanh chóng nhảy vào giữa sân. Tên cao gầy trong đó nhìn quanh một lượt, quát to:

"Ai là Hàn Phong, mau bước ra đây!"

Ngọc Huyền bị dọa cho sợ hãi, mau chóng chạy vào trong bếp, trốn sau lưng Hàn Phong. Hai lão nhân lại càng là lo lắng, nhanh chóng buông cờ đứng lên. Dù sao quan quân tìm gặp không có gì là tốt cả.

Hàn Phong nhìn ra bên ngoài, quan sát hai tên này. Hắn có chút nhíu mày, tên cao gầy nhìn rất quen mắt, chính là tên này cùng Lưu Dịch phụ trách tiếp đón nạn dân.

Vương Lập lo lắng tiến lên phía trước một bước, che trước người Hàn Phong, đối với hai tên quan quân mềm giọng cầu khẩn.

"Hai vị thượng quan phải chăng có hiểu lầm gì..."

Tên to béo nhìn thấy Vương lão nhân, lúc này mới hơi giãn ra một chút, nhưng khuôn mặt hắn nhanh chóng nghiêm lại, quát lên.

"Vương lão nhị, không có chuyện của ngươi. Ai là Hàn Phong?"

Hàn Phong lúc này từ sau lưng Vương Lập đứng ra, đối với hai tên này tùy ý trả lời.

"Là ta!"

Tên cao gầy trong ấy đánh giá Hàn Phong, khuôn mặt hơi chút cổ quái. Sáng nay Lưu đại nhân chính là...

"Ngươi là Hàn Phong? Ngươi biết y thuật?"

Hắn đem một quyển sổ dày cộm lên trước mặt tra xét, chỉ thấy mặt trên chỉ chút chữ. Trên một góc có tên Hàn Phong, bên cạnh là thô sơ giản lược giới thiệu vài điều, chữ "Y sư" lại là được gạch chân nổi bật.

"Bao giờ thì xuất phát?"

Hàn Phong dường như sớm đã biết sẽ có cảnh người ta tìm tới mình. Vô cùng thông dong trấn định gạt đầu. Thế nhưng hắn cũng không ngờ được người tìm mình lại là hai tiểu tốt này. Hắn còn nghĩ người của tên thành chủ kia sẽ đích thân đến đây.

Hai tên binh sĩ thấy Hàn Phong sáng khoái thừa nhận, lại là chủ động hỏi bọn hắn bao giờ xuất phát, trong lòng không hỏi u mê mơ hồ, kế hoạch đồ bể. Vốn lần này đến còn muốn hách dịch một phen, gây khó dễ cho Hàn Phong, để cho hắn phản ứng thái quá, sẽ vận dụng quân pháp điều binh chém giết. Thế nhưng giờ phút này hiển nhiên không giống, người kia thấy thế nào cũng giống như chủ nhân của bọn họ vậy. Làm bọn chúng chỉ có thể tiếp tục thực hiện kế hoạch khác.

Hàn Phong quay ra trấn an hai lão nhân một phen, lại cúi xuống bẹo má Ngọc Huyền, dặn dò nàng phải ngoan ngoãn ăn cơm, làm cho nàng a a ủy khuất. Hắn lúc này mới cười lớn một tiếng thoả mãn. Cũng không thèm nhìn hai tên binh sĩ, chấp hai tay sau lưng, thông dong đi ra ngoài.

Hai tên này ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, không hiểu ra sao cả. Thế nhưng thấy Hàn Phong đi trước, chỉ có thể cắn răng đuổi theo, bám sát theo hắn.

Hàn Phong ra khỏi cổng lập tức hướng thành đông bước tới. Hai tên binh sĩ vội vã theo sau, sợ hắn chạy mất. Thế nhưng hiển nhiên là bọn hắn lo lắng dư thừa. Người kia nhanh chóng bước đi, thế nhưng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn tới bọn hắn sẽ đều giảm tốc độ, còn lộ ra ý chờ đợi.

Hai tên này càng lúc càng khó chịu. Cảm giác như mình là người hầu của tên phía trước vậy. Tên mập lùn trong đó không nhìn được nữa, vô cùng nghi hoặc hỏi Hàn Phong:

"Tiểu tử, ngươi đi đâu vậy?"

Hàn Phong khoé miệng cười lạnh, thế nhưng vẫn bình thản trả lời:

"Không phải là đi thành chủ phủ sao?"

Tên béo lùn càng thêm mê hoặc, tại sao tên này so với bọn hắn dường như còn rõ hơn? Không nhìn được lại hỏi một câu nữa:

"Sao.... Sao ngươi biết?"

Hàn Phong càng cười lạnh hơn, quét mắt nhìn tên cao gầy. Làm cho hắn có cảm giác từ trong ra ngoài như bị lột trần, bí mật trong lòng không có gì che giấu được, chỉ một cái liếc mắt đã làm cho hắn mồ hôi lạnh đầy đầu. Run rẩy xuýt ngã xuống.

Hàn Phong cũng không thèm chấp nhặt với loại tiểu nhân vật này, hắn chỉ băng quơ nói, thế nhưng lại làm cho ai tên như sét đánh ngang tai, khuôn mặt đại ra không thể tin nổi:

"Không phải là tên Lưu Định kia sai hai ngươi đến dẫn ta đi sao?"

Hai tên này bị nói ra bí mật trong lòng, cảm thấy vô cùng khiếp sợ lẫn mê hoặc. Chúng hiển nhiên không dám nhiều lời nữa, chỉ cần tiễn ôn thần này đến thành chủ phủ, chúng cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Thực ra không khó để Hàn Phong đoán được điều này, hắn còn nghĩ ngay buổi sáng hôm nay sẽ có người tới cơ đấy. Không ngờ lại trì hoãn đến buổi trưa. Lại còn là do hai tiểu tốt đến tìm

Kể từ khi cứu tên Đường Chấn bên ngoài sa mạc Thất Hồn. Hàn Phong đã bắt đầu kế hoạch đầu tiên cho tương lai của bản thân rồi.

"Một tên dù sắp chết cũng vẫn cố báo tin cứu viện mà không hề lo nghĩ đến bản thân. Một tên dù biết đối mặt với tử vong vẫn không do dự tra xét ta. Một tên lại càng là biết ta là ân nhân cứu mạng, vẫn không do dự lập mưu giết người diệt khẩu.

Tôn chủ trong miệng của ba tên này, quả nhiên không ngoài dự đoán, có lai lịch thật lớn. Thế nhưng tình trạng kẻ này theo ta thấy ở sa mạc, chắc chắn sống không quá ba ngày. Từ hôm qua tới nay đã là ngày thứ hai. Nếu hết đêm nay không có sự cứu chữa của ta, chắc chắn phải chết! Thế nhưng cho tới sáng hôm nay người của thành chủ phủ vẫn không tới.

Ta đã cố tình hiển lộ chút năng lực trên người tên Đường Chấn, thế nhưng bọn hắn vẫn chưa cần dùng tới, hoặc là không dám dùng tới, không cần dùng tới.... Xem ra, tên Thất Long đại phu kia cũng có chút ít năng lực!"

Hàn Phong vừa đi vừa cẩn thận tính toán. Hắn cũng không phải thật đơn thuần như vậy. Chỉ có tiếp xúc với loại người càng cao, mới có thể biết càng nhiều bí mật. Lại còn là loại tiếp xúc do mình làm chủ, do bọn hắn cần mình, mới có thể càng thêm đạt được lợi ích.

Hắn không thể ngốc quá lâu ở nơi này, phải nhanh chóng tìm ra manh mối tu chân giới. Một Tử Nguyệt thành nho nhỏ đã có hạng người như Nguyệt Hồng, các thành lớn khác chắc chắn càng thêm ngọa hổ tàng long!

Chẳng mấy chốc đã tới thành chủ phủ. Đây là một biệt phủ vô cùng rộng lớn. Hai hôm nay thành chủ phủ được tăng cường canh gác hơn xa quá khứ. Thông thường cứ ba bước một trạm gác nhỏ, năm bước một trạm gác lớn. Nội bắt xuất ngoại bắt nhập, ngay cả con ruồi cũng không thể bay lốt, có thể nói vô cùng nghiêm mật.

Hai tên binh sĩ sau khi tới đây, lại đem lý lịch Hàn Phong đối chiếu, lại bảo Hàn Phong cũng đem lệnh bài thân phận giao ra. Lúc này mới như né tránh ôn dịch, giao hấn cho người của thành chủ phủ, mau chóng thôi lui. Bọn chúng cần đem tin tức về báo cho Luru Định.

Hàn Phong được một tên cấm quân dắt vào trong, sau khi trải qua vài vòng khám xét, hấn mới qua nổi cửa thành chủ phủ, tiến nhập vào trong.

Trước mắt Hàn Phong là một quảng trường rộng lớn. Giữa quảng trường có một biệt viện. Người nơi đây chia thành ba nhóm. Một nhóm gần trăm người sắc mặt tái nhợt, đang tụ tập đứng ở góc sân. Một nhóm khác khoảng hai mươi người đứng trước biệt viện, sắc mặt cũng là vô cùng trầm trọng. Hàn Phong chính là ở trong nhóm cuối cùng, theo mấy người nữa được dẫn về phía biệt viện.

Hàn Phong cẩn thận quan sát xung quanh. Sau một hồi suy xét, khuôn mặt hấn âm trầm, đã hiểu tại sao Luru Định muốn dẫn mình tới đây, trong lòng sát khí nổi lên.

"Luru Định này, cũng xem như có chút đảm lược, lại dám liên tiếp dùng kế mượn đao giết người!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thất Long điên cuồng

Hàn Phong cẩn thận quan sát xung quanh. Sau một hồi suy xét, khuôn mặt hấn âm trầm, đã hiểu tại sao Luru Định muốn dẫn mình tới đây, trong lòng sát khí nổi lên.

"Luru Định này, cũng xem như có chút đảm lược, lại dám liên tiếp dùng kế mượn đao giết người!!!"

Đối với kẻ này, Hàn Phong đã xếp vào nhóm phải chết. Dám nhắm vào nữ nhân của hấn, lại liên tiếp khiêu khích. Người này đã được định án tử!

Theo hấn cẩn thận quan sát, người nơi này có lẽ đều là đại phu trong thành. Điều này hấn từ Vương Lập đã biết phần nào, đại phu đều liên tục bị gọi đi trong hôm qua, Tử thẩm nhà bên chính là hôm qua đau bụng cũng không tìm được đại phu mới làm cho Hàn Phong lưu ý điều này.

Nhóm trăm người dưới sân mơ hồ bị bao vây vào giữa, có lẽ là đã vô dụng với tình trạng của "tôn chủ". Hơn hai mươi người trước biệt viện vẫn là đang đầu đầu suy nghĩ cách đối phó, ai nấy vẻ mặt vô cùng ngưng trọng. Hàn Phong mặt trầm như nước, nhưng cũng nhanh chóng biến thành cười lạnh lạnh bầm.

"Xem ra ta đã coi thường địa vị của "Tôn chủ" này. Người nơi này mặc kệ là có tìm được biện pháp hay không, trên cơ bản đều chú định là phải chết. Giết người diệt khẩu, đủ để đọc a..."

Hàn Phong cũng không có chút lo lắng nào, binh sĩ nơi này cơ bản không đủ cho hấn giết, dù nhiều hơn nữa cũng thế. Trừ khi có nhân vật cấp số Nguyệt Hồng xuất hiện mới làm cho hấn đôi chút nhíu mày.

Hấn cùng ba bốn người nữa đi tới trước biệt viện. Nơi này chính xác đứng mười chín người, phần lớn râu tóc bạc phơ, lông mi rụng hết. Trong đó có năm người làm cho hấn đề ý. Lại có bốn người trong số ấy là người quen.

Lần lượt là Đường Chấn, Đường Ngôn, Đường Hạo đang đứng thảo luận. Khi nhìn thấy Hàn Phong, ba người đều là vẻ mặt khác nhau. Đường Chấn là mừng như điên, vừa muốn tiến lên lại bị Đường Hạo kéo lại. Đường Hạo cũng cảm kích cười nhìn Hàn Phong, nhưng hấn vẫn đứng im như cũ. Chỉ có Đường Ngôn là khuôn mặt âm trầm, tránh ánh mắt của Hàn Phong, không nhìn ra suy nghĩ nào cả.

Vị trí đứng của ba người này, mơ hồ lấy một đôi nam nữ làm trung tâm, tựa như tiểu bối vây quanh văn bối. Một người trong ấy khoảng bốn mươi tuổi, mặc một bộ đạo bào màu trắng con tử long. Tướng mạo uy nghi đường hoàng, khuôn mặt lại phảng phất một chút anh tuấn của tuổi trẻ thể nhưng khí chất lại vô cùng trầm ổn, đúng là độc được đối với nữ nhân. Hấn lúc này đang hứng thú đánh giá Hàn Phong

Đứng bên cạnh nam tử này, không ngờ lại chính là Nguyệt Hồng. Thế nhưng nàng ta lại làm bộ như không nhìn thấy Hàn Phong, khuôn mặt lạnh tanh không chút cảm xúc tựa như tảng băng ngàn dặm, nào đâu có chút mỹ nhân quyền rũ nào.

Hàn Phong cũng coi như không thấy nàng ta, bước chân không ngừng lại, tiến vào trong biệt phủ.

Đội Hàn Phong khuất sau cánh cửa, long bào nam tử mới thôi soi xét, quay qua Nguyệt Hồng lúc này mặt vẫn lạnh tanh đứng ở bên cạnh mở miệng bắt chuyện.

"Nguyệt nhi, ngươi thấy tiểu tử đi cuối cùng thế nào?"

"Thất Long!! Ta cảnh cáo ngươi, danh tự Nguyệt nhi không phải ngươi có thể tùy tiện gọi! Ta chẳng thấy hấn sao cả!"

Nam tử này chính là Thất Long đại phu, ở thành này có vô cùng nhiều truyền thuyết. Thế gian đồn đãi hấn đã gần hai trăm tuổi rồi mà vẫn còn khỏe mạnh

trắng niên, là đệ nhất danh y Từ Nguyệt thành.

Thất Long lúc này lại nhích về phía Nguyệt Hồng nửa bước, hai tay phe phẩy một chiếc quạt, băng quơ nói.

"Vậy sao? Vậy ta lại thấy hấn liếc mắt nhìn nàng một cái?"

Nguyệt Hồng hai mắt bốc hỏa, không nhịn được nữa vùng chường về phía sau đánh tới. Thất Long lại dường như đoán trước, thông dong vươn tay ra gài nhẹ lên lòng bàn tay Nguyệt Hồng một cái. Tức thì nàng toàn thân bủn rủn vô lực, chường phong vừa tụ lập tức bị tán đi, khuôn ngực phập phồng thò dốc lui lại mấy bước, quất lớn!

"Thất lão quái! Chuyện của ta không cần ngươi quản!"

Nói rồi nàng tức giận quay lưng, nhìn về phía biệt phủ, thân hình vẫn run rẩy nhẹ nhẹ, xem chừng cực kỳ tức giận.

"Haha. Là ta không tốt là ta không tốt"

Thất Long cũng không hề lần tới mà là vô cùng thoải mái lui về phía sau. Đưa bàn tay lên mũi hít một hơi. Trong mắt hấn xẹt qua tia lói quang màu tím rất nhạt.

Dưới tia lói quang này, thân thể Nguyệt Hồng phía trước gần như bị lột trần trụi ra trước mắt Thất Long không chút che giấu được. Hấn có thể thấy rõ ràng đôi nhũ hoa vô cùng ngạo nhân kia đang run rẩy vì tức giận, hạt đậu đỏ trên ấy lại vô cùng nảy nở căng cứng, muốn xuyên phá áo quần mà ra. Bên dưới nữa, vòng eo thon nhỏ như rắn nước nhuần nhuyễn chuyển động, vô cùng khiêu khích. Thất Long đánh mắt xuống dưới, đôi kiêu đồn nàng ta vẫn luôn vênh cao no tròn như vậy, ần ần từ đằng sau có thể thấy hai mép thịt nhô cao căng hồng mọng nước, bó sát chặt chội, lại ần ần hiện khe đào nguyên tởm đen vô cùng mỹ nhân.

Không biết có phải do hoa mắt hay không, Thất Long thậm chí còn thấy nó đang mơ hồ rỉ nước, vô cùng kích dục.

Đứng quần Thất Long đã đội lên thành một túp lều từ lâu. Hấn đã sống hơn hai trăm năm, nữ nhân loại nào mà chưa từng thấy qua thử qua chứ. Thế nhưng vào mười năm trước khi ra ngoài lịch lãm, gặp được Nguyệt Hồng tại Từ Nguyệt thành này. Hấn đã bị phong thái cùng khí chất của nàng hấp dẫn đến thần hồn điên đảo. Nhất là một khắc kia khi vô tình vận dụng bí thuật *Tử Lôi Nhân* thấy được thân hình mỹ hoặc thành thực của nàng, hấn lại càng không thể rút ra nổi bề tình này. Trực tiếp trốn tránh trở về sư môn, ở lại thành này theo đuổi Nguyệt Hồng.

Thế nhưng Nguyệt Hồng này vô cùng khó hiểu, lần tiếp xúc đầu tiên, nàng rất nhiệt tình với hấn, làm cho hấn tràn trề hi vọng, thậm chí muốn kết thành đạo lữ. Thế nhưng kể từ sau lần ấy, nàng ta liên tiếp chối từ, dần dần chuyển sang xa lánh, chán ghét hấn. Làm hấn vô cùng khó hiểu và khó chịu.

Tình cảm dường như bị đùa bỡn, tâm lý Thất Long cũng dần vận vẹo biến thái, từ yêu sinh hận. Mỗi lần gặp gỡ Nguyệt Hồng, hấn đều không do sự sử dụng *Tử Lôi Nhân* nhằm nhìn lén, sau đó trong đầu tưởng tượng ra những điều hắc ám dơ bẩn nhất.

Mỗi lần vận dụng *Tử Lôi Nhân*, tu vi của Thất Long lại giảm đi mười năm tu luyện. Mười năm này, hấn đã có mười lần nhìn lén Nguyệt Hồng, mỗi lần đều làm hấn khó thể chịu được mê mẩn kích thích kia, cũng làm cho nét điên cuồng trong lòng hấn lại càng ngày càng thêm đậm đặc.

Nếu không với tư chất của hấn, đã sớm trở thành cường giả kết đan rồi.

"Xú kỷ nữ, xú dâm phụ. Chính ngươi làm cho tu vi của ta tụt xuống Trúc Cơ hậu kỳ, chính ngươi làm cho ta bị sư môn ruồng bỏ! Chờ thêm một hai ngày nữa, sẽ là lúc ta đem ngươi chơi chết, để cho ngươi phải quỳ lạy van xin dưới háng của ta. Đến lúc ấy hấp thu nguyên âm của ngươi sẽ làm ta đạt tới kết đan kỳ, lúc ấy xem ta làm sao chơi chết ngươi. Chơi chết ngươi!!!"

Thất Long càng nghĩ càng điên cuồng, hấn chưa vội ra tay với nàng, chính là muốn chờ đợi một khắc kia khi nguyên âm đại thành, đem nàng thành lô đỉnh hút cạn, lại chơi chết, có như vậy mới thỏa mãn mỗi hận trong lòng hấn... Cũng là vì sâu trong tâm hồn hấn, còn có một tia, yêu nàng.

Thất Long lập tức gạt phăng tia yêu thương kia đi. Hai mắt đỏ ngầu nhìn kiêu đồn đung đưa của Nguyệt Hồng, lại nhìn tới mép thịt căng mọng kia, tiểu đệ đệ của hấn thiếu chút xuất tinh. Hấn vội thu hồi *Tử Lôi Nhân* khuôn mặt tái nhợt.

Thất Long chợt nhìn thấy Đường Ngôn đang chăm chăm nhìn kiêu đồn Nguyệt Hồng bên cạnh. Trong đầu hấn loé lên ý nghĩ điên cuồng.

"Chơi chết nàng cũng không đủ giải mỗi hận trong lòng ta! Ta sẽ cho một người, hai người, mười người, trăm người, vạn người cùng nhau tiến lên thượng nàng, ta sẽ để cho nam nhân khắp thiên hạ này đều chơi nàng, chơi chết nàng, có như vậy mới thỏa mỗi hận lòng ta!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hàn độc

Hàn Phong chân bước vào trong phòng, trước mắt chợt tối lại. Trong phòng ánh sáng le lắt, sương khói mờ ảo, người thường là không thể nhìn rõ. Hàn Phong cẩn thận tản ra thần thức, lúc này mới cảm nhận rõ mọi thứ trong phòng.

Phòng này được chia làm hai gian, phía ngoài được xếp một dãy ghế, lúc này đang có ba lão nhân đang ngồi suy tư, ánh mắt lộ rõ vẻ bất lực. Thấy đám người Hàn Phong đi vào, bọn hắn biết rằng thời gian xem bệnh của mình kết thúc, cũng rất tự giác mà thu dọn đồ đạc, lác lác đầu ra khỏi phòng.

"Kỳ quái. Kỳ quái!"

Một lão nhân đi ngang qua người Hàn Phong, không nhìn được thì thầm. Tình trạng này lần đầu gặp phải, suy luận đủ đường vẫn không có cách phá giải a.

Lần này Hàn Phong đi vào cùng ba người khác, một người chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt khắc khổ, mang theo một cái dụng cụ tựa như kim châm, đang không ngừng suy tư. Người còn lại không ngờ là một thanh niên, nhìn qua có chút tuấn tú, thể nhưng vẻ mặt lão liên không yên, không giống một đại phu chút nào cả.

Ba người Hàn Phong ngồi ở gian ngoài phòng chờ, không khí hơi chút áp lực. Đợi khoảng nửa nén hương, lúc này mới có một tiếng thở dài từ bên trong truyền ra kèm theo đó là giọng nói có chút mệt mỏi

"Vào đi."

Giọng nói này là của một nữ nhân, có lẽ đã ngoài ba mươi thế nhưng vẫn vô cùng quyến rũ động lòng người. Nghe thấy người này gọi, trung niên nam tử vẫn trầm tư này giờ nhắc thân đứng lên, cầm theo ngân châm bước vào gian trong.

Bên trong không chút động tĩnh, một lát sau trung niên nam tử mang theo vẻ mặt suy tư đi ra, ngân châm vẫn dính một giọt máu. Hắn cũng không ngồi chờ hai người Hàn Phong mà nhanh chóng thu thập rồi ra khỏi biệt viện.

Trung niên nam tử vừa đi khỏi, thanh niên kia như sớm đã chờ đợi hồi lâu, không đợi phân phó đã nhanh chân bước vào trong phòng. Hàn Phong cũng mặc kệ hắn, nhắm mắt dưỡng thần.

Chẳng qua bao lâu, trong phòng yên tĩnh chợt vang lên tiếng rên rỉ khe khẽ, sau đó tiếng rên rỉ lớn dần, a a quanh quẩn làm cho người đồ mặt. Dường như có người đang... giao hợp?

Hàn Phong sắc mặt cổ quái, đây là cái tình trạng gì? Hắn không nhìn được toả ra thần thức xem xét gian trong, tức thì thấy một cảnh tượng làm hắn trợn mắt há hốc mồm

Gian trong này có khoảng mười nữ nhân mặc cung phục, xếp thành hai hàng hướng đến một chiếc giường bạch ngọc. Đầu giường đặt một lư hương đang toả khói nghi ngút, bên cạnh là một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi vẻ mặt tức giận đang đứng

Trên trần buồng xuống mấy tấm vải lụa màu hồng phấn, che đi cảnh vật bên trong giường. Một bàn tay mảnh mai, trắng muốt như ngọc từ trong giường vương ra. Mà tên thanh niên kia chính là đang bắt lấy bàn tay này, liên tục dùng đầu lưỡi liếm mát, điệu bộ vô cùng say mê, làm cho sau màn vang lên tiếng a a rên rỉ không thôi.

Thiếu phụ càng lúc càng không nhịn được nữa, khuôn mặt càng lúc càng phẫn nộ. Nàng tức giận vươn tay tóm lấy gáy tên kia ném ra ngoài, miệng quát

"Đem tên này lôi ra ngoài giết đi!"

Thanh niên kia vẻ mặt vẫn vô cùng mê say, cái lưỡi vẫn liếm mép. Liên tục nhìn chòng chọc vào giường ngọc, lúc này mới quay ra thiếu phụ kia nói.

"Tiền bối, tất cả những gì văn bối nói đều là sự thật. Ngài cũng vừa thấy Uyển nhi có sự chuyển biến tích cực. Mong ngài suy nghĩ lại, chỉ có văn bối mới cứu được ngài."

Nói rồi hắn vái thiếu phụ một cái, tiêu sái đi ra ngoài.

Hàn Phong thu hồi thần thức, từ biểu hiện của tên này có thể thấy vài điều. Hắn không khỏi có vài suy nghĩ yy, đã lâu rồi chưa gặp sư tôn a.....))~

Thanh niên này đi ra khỏi phòng, thấy Hàn Phong còn trẻ tuổi hơn cả hắn, trong mắt ánh lên sát khí dường như muốn đem Hàn Phong đánh chết. Chỉ đến khi thiếu phụ kia quát một tiếng, hắn mới hung dữ nhìn Hàn Phong một cái nữa, đi ra bên ngoài.

"Thôi, người vào đi!"

Tiếng nói mệt mỏi của thiếu phụ lại truyền ra, dường như trong lòng đã có quyết định, thế nhưng lại tràn đầy không cam lòng.

Hàn Phong không nhanh không chậm bước vào, vì đã dụng thần thức nhìn qua, hắn không có chút lúng túng nào cả, bình tĩnh bước đến trước giường ngọc.

Thiếu phụ vốn không để ý, nhưng thấy Hàn Phong vô cùng trẻ tuổi, cũng chú ý nhìn lại vài lần, trong lòng lại thầm cân nhắc.

Hàn Phong lúc này cũng đánh giá nàng. Người này khoảng ba mươi tuổi, thể nhưng khuôn mặt lại được bảo dưỡng vô cùng tốt, trẻ trung như mới chỉ

mười tám. Hai bầu nhũ hoa lại vô cùng lớn căng tròn trước ngực, hấn thăm so sánh, hai hung khí này thậm chí còn lớn hơn của sư tôn nữa. Hơn nữa thiếu phụ này còn có một khí chất thành thực phong tình vô cùng mỹ nhân, làm cho người ta không nhận được liên tưởng tới... gái một con? Thật sự bầu nhũ hoa kia quá lớn, làm người ta chỉ muốn lập tức đè nàng ra mà nhét vào giữa hai ngực nàng.

"Lại là một tu sĩ..."

Hàn Phong ngoài mặt không biểu hiện gì, thế nhưng trong lòng vô cùng rung động. Trong hai ngày, liên tiếp gặp ba tu sĩ. Nguyệt Hồng kia là người hấn gặp đầu tiên, cảnh giới chỉ có Trúc Cơ trung kỳ nhưng lại vô cùng thần bí, không tra ra công pháp tu luyện. Người thứ hai là Thất Long, tên này có lẽ tu luyện lỗi pháp, toàn thân như một đạo thiên lôi, thế nhưng cảnh giới phù phiếm, căn nguyên yếu ớt, tu vi chỉ đạt Trúc Cơ hậu kỳ, không có gì đáng nói.

Người thứ ba lại là thiếu phụ này. Người này chẳng những vô cùng xinh đẹp động nhân, lại còn là tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn hàng thật giả thật, không có chút thua kém hấn, thậm chí còn thâm hậu hơn.

Thiếu phụ thấy ánh mắt Hàn Phong lướt qua ngực mình, không nhận được hừ nhẹ. Tên này mới bao nhiêu tuổi, lại dám vô lễ với nàng. Thế nhưng trong lòng không nhận được có chút tự mãn, nhũ hoa của nàng là vô cùng hấp dẫn đấy, nếu tên kia dám vui đùa vào, nàng sẽ cho hấn chết ngạt.

"Chết tiệt, tại sao lại có suy nghĩ như vậy chứ!"

Cũng không trách được nàng, gặp truyền nhân Nhân Dục Đạo, có thể giữ được bình tĩnh là đã vô cùng không tồi rồi, cảnh giới càng cao càng khó kìm chế. Mấy cung nữ xung quanh, cũng liên tục nhìn về phía Hàn Phong, đáy lòng không nhận được liên tưởng.

Hàn Phong cũng tạm thời không quản đến thiếu phụ, cũng không biết suy nghĩ trong lòng nàng ta. Người này cảnh giới càng cao, lại càng biết được nhiều thứ. Nhất định phải để nàng mang ơn ta.

Hấn tiến lại gần giường ngọc, lúc này mới thật sự nhìn rõ. Cánh tay kia mảnh mai yếu đuối, trắng muốt như ngọc. Ngón tay tựa như búp măng mới nhú, vô cùng mềm mại xinh đẹp. Nếu để bàn tay này cầm vật gì đó....

Hàn Phong đứng là có suy nghĩ như vậy, muốn để nàng hảo hảo chăm sóc tiểu Hàn Phong. Nhưng hấn cũng chỉ nghĩ mà thôi. Trước hết không nói hấn và thiếu phụ kia cảnh giới ngang nhau, chính là mình tạm thời không muốn gây sự, chỉ một bàn tay này chưa đáng đánh đổi a.

"Ặc... Thật ra cũng đáng."

Hàn Phong không nhận được mắng thắm. Thời gian gần đây tiểu Hàn Phong không được thoả mãn, sớm nộ hoá xung thiên, làm hấn cũng sắp không khống chế được.

Hàn Phong xua tan suy nghĩ trong đầu, vươn tay chạm tới cổ tay kia, cẩn thận xem xét.

Càng xem xét hấn càng nhũn nhũn. Người này không ngờ cũng là một tu sĩ, thế nhưng cảnh giới chỉ tầm Luyện Khí tầm sáu. Trong cơ thể người này có hai luồng khí âm dương đang điên cuồng xung kích phá hoại, nhưng luồng dương khí rõ ràng yếu thế hơn hấn, đã sắp bại lui. Luồng âm khí kia, vừa hùng mạnh vừa bá đạo, lại mang theo đậm tính kinh người, đang vô cùng hống hách điên cuồng tàn phá. Nếu để nó xâm nhập vào đại não, chắc chắn phải chết, lại còn là chết trong nhục dục.

Hàn Phong lại xem qua một chút nữa, khuôn mặt suy tư, vô thức nhìn lên hương đầu giường đang toả khói nghi ngút. Hấn chợt ngẩn ra.

"Dương Tâm Toả Hồn thảo? Không ngờ là vật này! Vậy suy đoán của mình chính xác!"

Dương Tâm Toả Hồn thảo này cũng coi như một loại linh dược quý hiếm, tác dụng thực chất của nó là chủ dược luyện chế *Dương Tâm Toả Hồn đan* giúp cho người ta cảm ngộ quy tắc hoá thuộc tính mà không bị hoá độc công tâm, giữ vững thân hồn không bị đốt cháy. Hôm nay lại được đem ra đốt để duy trì dương khí, quả thật vô cùng phung phí.

Hàn Phong nhìn thảo này, càng khẳng định hơn, đã có tám phần chắc chắn. Hấn ngẩng đầu nói với thiếu phụ lúc này đang dần mất kiên nhẫn, làm nàng tròn mắt há mồm:

"Người này bị tà tính cắn, ít nhất đã có ngàn năm hoá hầu. Lại còn là nam tính tà tính, mang theo hàn độc mạnh mẽ. Nếu chỉ áp chế như vậy, sống không quá ba ngày nữa."

Mấy chương gần đây có chút nhạt nhẽo, cảnh xuân quá ít, thật không phù hợp đạo tâm của ta.

Thế nhưng để tiểu tử Hàn Phong càng tiếp xúc thế giới rộng lớn hơn, nhiều mỹ nữ hơn. Ta không thể không dùng mấy chương để câu giờ a T.T

Kính mong quý đồng đạo thông cảm. Cùng chờ đón nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trùng phạt Nguyệt Hồng

Cảm ơn đh Salazar đã đẩy kim phiếu ~.~

"Người này bị xà tinh cắn, ít nhất đã có ngàn năm hoá hầu. Lại còn là nam tính xà tinh, mang theo hàn độc mạnh mẽ. Nếu chỉ áp chế như vậy, sống không quá ba ngày nữa."

Thiếu phụ tròn mắt há mồm, có chút không thể tin được nhìn Hàn Phong, những điều này không phải tự mình trải qua, làm sao mà biết chứ. Chính nàng khi cháu gái gặp nạn chạy tới đây, cũng là nghe từ miệng mấy người Đường Chân mới có thể biết rõ. Chẳng lẽ tên này là người của thành chủ?

"Không đúng, tên Đường Lâm kia không có đủ mạng thể làm việc này. Chẳng lẽ là người của Thất Long? Nhưng đệ tử Thất Long vừa nãy đã vào rồi đó thôi?"

Nàng không thể hiểu được, càng lúc càng nghi hoặc, không nhận được hỏi Hàn Phong:

"Sao ngươi biết."

"Bởi vì ngoài ta ra, không có ai cứu được nàng cả!"

Câu trả lời này làm thiếu phụ thêm suy tư, cẩn thận đánh giá Hàn Phong hồi lâu, lại không nhìn ra điều gì cả. Lúc này mới khẽ gật gật đầu, phát tay.

"Được rồi, ngươi tạm lui ra đi, việc này ta sẽ có suy xét"

Hàn Phong cũng không nhiều lời, nhanh chóng đứng lên lui ra ngoài. Hắn sở dĩ biết được người kia trúng xà độc, là do cổ dân tính kia. Xà tộc nam tính, độc tố chẳng những vô cùng âm hàn, mà còn mang theo dân tính mãnh liệt. Hàn Phong cũng là từ trong *Thánh Dục Đan pháp* biết được đặc tính của độc này. Dân độc của tên xà tinh ngàn năm kia luyện thành dục đan thì Kết Đan kỳ tu sĩ cũng khó kìm chế.

"Tên Thất Long kia quả là đáng chết, đem một viên đan dược ra kìm chế thương thế của cháu gái ta, lại đưa tới đệ tử hắn, thật là dám đụng vào Uyển nhi! Không biết thân phận!"

"Tiểu tử kia cũng có chút môn đạo, không ngờ có thể tra ra nguyên nhân, cũng xem như một phương án.."

Sau khi Hàn Phong rời khỏi, thiếu phụ lặng lẽ vén màn lên. Nàng thì thầm trao đổi với người trong màn, có vẻ hết sức không đành lòng. Về chuyện kia, nàng quả thật cũng là bất đắc dĩ..

Hàn Phong đi ra khỏi biệt viện, ánh mặt trời làm hắn nheo mắt, thông dong tiến lại gần đám người Đường Chân.

Tên thanh niên trong phòng vừa nãy cũng không bị chém chết. Hắn lúc này đứng sau lưng Thất Long, thấy Hàn Phong đi về hướng này thì khuôn mặt âm trầm, tiến lên thì thăm gì đó.

Về mặt Thất Long như thường, nhưng trong lòng khẽ động. Đợi Hàn Phong tới gần, hắn mới mở miệng ca ngợi:

"Tiểu huynh đệ thiên phú bất phàm, y thuật cao siêu, lão phu tự nhận không bằng, haha."

Hàn Phong nhìn hắn, kẻ này ngoài cười trong không cười, mưu đồ bất chính, hắn cũng không thèm nề mặt, cười lạnh đáp:

"Y thuật của ta ngươi nào đã thấy? Lời khen sáo rỗng!"

Hàn Phong cũng không vạch trần chuyện hắn "hạ độc", có một số chuyện không nói ra thì tốt hơn. Tên Thất Long này đem một viên đan dược cho thiếu nữ kia dùng, nhìn thì như cố gắng áp chế thương thế cho nàng. Nhưng loại áp chế này một khi mất đi, chính là bùng nổ càng đáng sợ hơn. Lúc ấy nếu không theo sự sắp xếp của hắn sẽ không thể cứu nổi nữa. Quả là thâm độc.

Thất Long thấy Hàn Phong không coi lời nói của mình ra gì, lại còn ăn nói vô lễ. Nhất thời khuôn mặt ngượng chín, hắn cười lạnh ngăn chặn đệ tử đang chuẩn bị lao lên.

"Nơi này tạm thời không tiện, chờ chuyện này xong, sẽ đem hắn giao luyện đến sống không bằng chết!"

Thất Long cười lạnh nhìn Hàn Phong mà không biết tên kia càng lạnh lùng hơn.

Từ khi nhận thấy Thất Long tu hành bài bản, Hàn Phong đã chú định số phận kẻ này. Nếu không chủ động trừ chọc hắn thì cũng thôi đi, hắn sẽ dùng lễ mà hỏi thăm. Nếu đã chủ động chạm tới, vậy đem sơn môn của hắn làm nơi đầu tiên khai đao!

Nguyệt Hồng thấy hai người này không ngờ lại gây sự với nhau, trong lòng không khỏi sáng khoái. Nàng lập tức vứt đi bộ mặt lạnh băng, thay bằng vẻ quyền rũ. Bước lên một bước về phía Hàn Phong, phong tình như nước trách mắng.

"Tiểu đệ đệ tử khi rời xa làm ta ngày đêm mong nhớ, đã som không chịu nổi rồi. Làm sao? Chẳng lẽ ăn tỳ tỳ xong lại dùng bộ mặt ấy tiếp đón ta sao?"

Hàn Phong nhìn Nguyệt Hồng lại nhìn Thất Long, khuôn mặt hần âm trầm, sau đó lại nhanh chóng giãn ra. Chờ khi Nguyệt Hồng tới gần, lập tức hần ra tay nhanh như chớp, bắt lấy cánh tay nàng, nguyên lực cấp tốc vận chuyển, nhanh chóng phong bế.

Nguyệt Hồng làm sao có thể tránh thoát, lần thứ hai bị tên này khống chế. Nàng chưa kịp kêu lên tiếng nào, môi thom đã là bị Hàn Phong ngậm lấy, cái lưỡi trong miệng cũng bị tên kia cuốn lấy trêu chọc. Tệ hơn nữa, một tay tên kia lại là đặt trên kiêu đồn nàng bóp mạnh, xoa nắn. Hạ thân phía trước cũng là bị cọ vào một vùng u cục to lớn, dù cách lớp vải nhưng Nguyệt Hồng vẫn là cảm thấy một nhiệt độ vô cùng nóng cháy đang thiêu đốt hoa tâm của nàng, làm nàng vô lực mềm nhũn.

Hàn Phong cười tà, tiểu yêu tinh này hai lần khiêu khích đã làm hần động tâm khí, quyết tâm ra tay dạy dỗ nàng. Hần một tay khống chế, tay kia xoa nắn kiêu đồn, lại càng là thờ xuống phía dưới, cách một lớp vải miết mạnh huyết hoa của nàng.

Ngón tay Hàn Phong chạm tới một vùng vô cùng mềm mại ẩm ướt, lại nhô cao đầy đặn. Hần có thể cảm nhận thấy mép thịt kia vô cùng căng mọng khiêu khích, ngón tay không do dự bắt đầu gãi nhẹ, lại day day cọ sát, nhất thời làm cho Nguyệt Hồng rên rỉ kêu lớn. Phía trước ác long kia cũng là lâu ngày khó bảo, đã sớm to lớn dừ tợn. gần như muốn xuyên phá lớp quần áo mỏng manh giữa hai bên mà chọc vào vùng đào nguyên mê người kia.

"Uhm.... Uhmmm... U'ư ư...."

Hàn Phong lại liên tục hẩy mông tới lui, liên tục cọ sát. Hai vật trước sau phối hợp, liên tục công tới, làm cho tiếng rên rỉ khe khẽ càng ngày càng lớn, áp chế hết tiếng động trước gian biệt viện. Đến cuối cùng, không khí im lặng quý dị, cả quảng trường chỉ còn tiếng "a a a..." Kêu lớn của Nguyệt Hồng.

Nguyệt Hồng bị Hàn Phong bắt lấy, chưa kịp hiểu sao, đã bị tên này khi nhục. Từ trên người hần toả ra một mùi hương vô cùng quyến rũ, làm cho nàng mê mẩn tâm thần. Nhất là hạ thân kia bị hai vật trước sau kích thích, làm nàng co rút vô lực, mềm nhũn toàn thân, để mặc hần tùy ý đùa bỡn.

"Uhm uhm... U'ư ư.... Aaaaa...."

Hàn Phong đẩy tới càng lúc càng mạnh, ngón tay cũng ma sát càng lúc càng nhanh. Cả quảng trường giờ này chỉ còn lại tiếng rên rỉ mê người của Nguyệt Hồng và tiếng ồ ồ thờ dốc của mấy lão nhân xung quanh. Không khí vô cùng dâm mỹ kích tình.

"U'ư ư.... Ohhhhh....."

Hàn Phong tay miết mạnh một cái cuối cùng, tức thì cả cơ thể Nguyệt Hồng co giật run rẩy dữ dội. Bầu nhũ hoa trước ngực đang đưa, lợi dụng giây phút xộc xệch không ngờ một nửa đã nhẩy ra ngoài, trắng nõn kinh người. Nguyệt Hồng đầu óc hỗn loạn, hai đùi kẹp chặt lấy Hàn Phong, toàn thân bị một luồng điện mang chạy qua, cơ thể mềm nhũn co giật, hoa tâm co bóp liên hồi. Từ bên trong truyền ra từng đợt khoái cảm bất tận làm nàng a a kêu lớn, dâm tủy tuôn ra như hồng thủy tràn đê. Nàng đã thất thân.

Cảm nhận thấy ngón tay bỗng nhiên bị hai đùi Nguyệt Hồng kẹp lấy, lại càng là bị dâm thủy trào ra ướt đầm. Hần cười lạnh lập tức buông Nguyệt Hồng ra.

Nguyệt Hồng vừa mới thất thân, cơ thể mềm nhũn vô lực. Bất ngờ bị Hàn Phong buông tay, không thể khống chế ngã ngồi xuống đất.

Tình cảnh vô cùng quý dị. Nguyệt Hồng thân thể liên tục run rẩy, hạ thân ướt đầm dâm thủy, y phục thấm ướt bó sát làm lộ ra hai mép thịt căng mọng mê người, gò cao khiêu khích. Quần áo nàng vốn đã mỏng manh, nay càng vì kích tình cọ sát mà càng thêm xộc xệch, đôi nhũ hoa gần như lộ ra ngoài.

Xung quanh nàng, mấy lão nhân đã là sớm ngã xuống đất, hai mắt trợn trừng sùi bọt mép, hạ thân ướt đầm, chỉ có mấy người trẻ hơn còn đứng vững, thể nhưng cũng là ánh mắt đỏ hồng, mơ hồ vây lấy Nguyệt Hồng lại. Ba tên họ Đường và tên đồ đệ Thất Long lại càng là kích động, bàn tay chúng sớm đã cho vào trong quần ma sát tiểu đệ đệ, ánh mắt xâm chiếm đào móc trên người Nguyệt Hồng.

Nguyệt Hồng ngã ngay trước háng hp, mặt đối diện với cục u của hần. Y phục Nhân Dục Đạo thì vốn mỏng manh, sao có thể che khuất. Ở khoảng cách này, nàng có thể nhìn rõ một vật vô cùng khổng lồ ẩn giấu, đầu vật này nở to dừ tợn, miệng lớn há ra gào thét với nàng.

"U'ư ư... Uhm uhm...."

Nguyệt Hồng ngửi thấy một mùi vô cùng kích tình trên người hp, hoa tâm không nhịn được lại run rẩy dữ dội, bên trong co bóp liên hồi, huyết cực âm vừa mới dịu đi lại bị điện mang kích thích, sâu bên trong tràn ra dâm thủy trong suốt, so với vừa rồi còn nhiều hơn. Nàng trực tiếp ngã ra đất, một tay bịt miệng ngăn thanh âm rên rỉ kia, một tay chặn lấy bên ngoài nhục hoa, ngăn cho dâm thủy chảy ra ngoài.

"Grrrrr..... Hừ hừ.... Khừ khừ...."

Quảng trường quý dị an tĩnh, rồi ồ lên những tiếng thờ dốc và gầm gừ. Nguyệt Hồng ngã trên mặt đất, thân thể run rẩy, da thịt bạo lộ. Xung quanh nàng chín phần nam nhân đã gục xuống bất tỉnh, miệng sùi bọt mép, hai tay ôm lấy hạ thân. Hai thành còn lại mắt không rời Nguyệt Hồng, cũng là mũi chảy máu ròng, hai tay trong quần nhanh chóng xóc náy. Lại mơ hồ bước tới vây nàng vào giữa...

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lần đầu đấu pháp

Cảm ơn đạo hữu Covirus27 đã đẩy kim phiếu cho mình ~.~

Quảng trường quý dị an tĩnh, rồi ồ lên những tiếng thờ dốc gầm gừ. Nguyệt Hồng ngã trên mặt đất, thân thể run rẩy, da thịt bạo lộ. Xung quanh nàng, chín thành nam nhân đã gục xuống bất tỉnh, miệng sùi bọt mép, hai tay ôm lấy hạ thân. Một thành còn lại ánh mắt không rời Nguyệt Hồng, cũng là mũi chảy máu ròng, hai tay trong quần nhanh chóng xóc nảy. Lại mơ hồ bước tới vây nàng vào giữa...

Hàn Phong từ trên cao nhìn xuống nàng, ác long co giật độn quần cao lên. Làm hấn trong mắt dục hoá thiêu đốt, có xúc động ngay tại đây đem nàng chà đạp.

Dục hoá không cháy thì thôi, một khi bốc lên là không thể kiềm chế, toàn thân Hàn Phong phun ra dục hoá vô tận, bốc lên cao ba trượng. Thánh Dục Quyết điên cuồng vận chuyển, làm cho dục hoá quý dị chuyển động.

Trong mắt mấy nam nhân xung quanh cũng đã là một mảnh đỏ hồng, bị dục hoá của Hàn Phong kích thích đến thần trí mơ hồ, miệng trào nước bọt, gương mặt vụn vụn như quỷ dữ.

Đường Ngôn là tên mất đi thần trí đầu tiên, bước tới một bước vô lý Nguyệt Hồng. Thế nhưng chưa kịp để hấn lao lên, một tiếng rống kinh thiên từ miệng Thất Long phát ra. Thất Long trực tiếp phát cuồng, hành động lời nói của hai người này là sao đây? Đôi gian phu dâm phụ này dám sau lưng vùng trộm trước mặt khiêu khích coi như mình không tồn tại? Chính mình nhịn nhục mười năm chờ đợi ập ụp lại để tên ranh con miệng con hôi sữa kia nhanh chân ăn mất???

Một luồng nộ hoá xung thiên từ đáy lòng hấn bốc lên không thể kiềm chế. Hai mắt Thất Long đỏ hồng, tóc tai dựng ngược xẹt xẹt điện mang. Hấn không nói một lời, một chỉ điểm ra mang theo lôi điện màu tím hướng về phía Hàn Phong điểm tới.

Hàn Phong thấy vậy cười lạnh, không chút bối rối phát tay, lập tức dục hoá trước người nhanh chóng chuyển động, tụ tập trước người thành một tấm khiên hồng sắc bao bọc thân thể hấn lại. Hấn hai tay vũ động, miệng niệm khẩu quyết quát lên.

"Thánh Quang Hộ Thuần. Hiện!"

Tức thì tấm khiên hoá hồng nhanh chóng ngưng thực, sáng bóng như gương, phía trên dục hoá cấp tốc lưu động, quý dị xoay tròn.

Cùng lúc ấy, một chỉ màu tím của Thất Long cũng vừa điểm tới, đánh trên hộ thuần.

Thời gian dường như dừng lại, lôi điện màu tím xẹt xẹt quanh quần trên bề mặt quang thuần. Sau hai hô hấp, khoé miệng Hàn Phong càng cười lạnh hơn, trong khi đó Thất Long sắc mặt biến đổi, vội vàng thu tay lại.

Hàn Phong sao để cho hấn phản ứng, ngón tay khẽ búng, tức thì dục hoá xoay tròn càng thêm cấp tốc, một luồng phản chấn khổng lồ từ trên mặt quang thuần truyền ra, thông qua ngón tay Thất Long đánh vào trên ngực hấn.

Thất Long đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, bị phản chấn đánh tới làm hấn bay ngược ra sau hơn chục trượng, khuôn mặt tái nhợt, ngón trỏ điện mang tắt ngấm, mơ hồ vụn vụn.

Thất Long mắt càng đỏ hồng hơn, hấn hai tay bất quyết, miệng niệm chú ngữ, khí tức toàn thân biến đổi trở lên ác liệt. Hấn đẩy ra một chương về phía Hàn Phong, trong tay bay ra bảy con tử long. Toàn bộ nhỏ như ngón tay thế nhưng tràn đầy lực lượng hủy diệt, há miệng gầm thét cắn tới.

"Thất Long Phách Hoàng ấn!!!"

Hàn Phong khoé miệng cười nhạt, cái tên nghe thật là kêu a, chỉ tiếc uy lực không đủ. Dò xét kết thúc, hấn chấp một tay sau lưng, tay còn lại tùy ý phát về phía trước.

"Xích Long Bá Diệt trảm!"

Quang thuần tan vỡ, dục hoá lập tức tụ tập thành một đầu xích long khổng lồ, quất đuôi há miệng gào thét cắn tới phía trước. Muốn chơi rống với hấn? Chưa đủ thành đạo.

Xích long hai trào bắt lấy hai tử long bóp nát, miệng rộng há ra nuốt luôn năm con còn lại, những tiếng "bụp bụp" vang lên liên tiếp. Chưa đầy một hô hấp, bảy con tử long lúc trước còn đang gào thét đỉnh tai lúc này biến mất không thấy, bị xích long toàn bộ thôn phệ.

Thất Long ngờ ngác nhìn tất cả, pháp thuật bị phá làm hấn bị phản phệ không nhỏ. Một ngụm máu tươi trào ra đến lại bị hấn cưỡng ép nuốt xuống. Ánh mắt càng thêm điên cuồng.

Nguyệt Hồng cũng là vô cùng rung động, nàng sớm đã thanh tỉnh từ lâu, đứng một bên quan chiến. Vốn chỉ muốn xem thử thực lực Hàn Phong, nếu là nguy cấp cũng sẽ ra tay cứu hấn. Ai ngờ tên kia che giấu tu vi so với lần đầu gặp mặt, lại có thể dễ dàng áp chế Thất Long.

"Dừng tay!"

Thất Long hai mắt càng thêm cuồng nộ, hai tay kết ấn. Thế nhưng chưa để hắn tiếp tục tấn công, một tiếng quát lạnh lạnh chợt vang lên, nhất thời làm cho Thất Long ngừng lại.

Một thân ảnh yếu điệu nhảy vào giữa hai bên. Người này khoảng ba mươi tuổi, khí chất cao quý, khuôn mặt thành thực phong tình mỹ nhân. Nhất là bộ ngực kia lại là vô cùng vĩ đại, dù đã được y phục che đi nhưng vẫn vô cùng không an phận, muốn lập tức lao ra khỏi kìm kẹp. Chính là thiếu phụ trong biệt viện kia.

Hàn Phong cười nhạt, hắn cũng chẳng có ý tiếp tục ra tay, nếu không một trăm vừa rồi không đơn giản làm cho Thất Long xuất phun máu như vậy. Hắn còn cần tên này dẫn về sơn môn nữa đây! Hàn Phong đem mắt hứng thú đánh giá thiếu phụ, dưới ánh mặt trời, hắn mơ hồ thấy hai hạt anh đào ngự trên đôi nhũ hoa không lồ kia, trong lòng không khỏi liên tưởng linh tinh.

Thiếu phụ thấy cả hai không còn ý ra tay, lúc này mới vừa lòng. Nghĩ lại một trăm vừa rồi của Hàn Phong, trong lòng thầm suy đoán. Tên này từ đâu tới? Không ngờ mạnh mẽ như vậy. Chính mình muốn áp chế Thất Long cũng không đơn giản hai chiêu. Lại xem chừng hắn còn rất thông dong nữa. Thế nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, tính mạng Uyển nhi quan trọng hơn cả.

Thượng Quan Nghi lúc này nhìn đến Hàn Phong, thấy hắn đang nhìn ngực mình, trong lòng vô cùng bức bối. Tiểu tử hai lần vô lễ, chính mình từ khi nào dễ tính như vậy chứ. Khẳng định phải thu thập hắn. Thế nhưng lúc này có việc nhờ người, không thể không áp chế tức giận xuống đáy lòng. Mở miệng yêu cầu.

"Người gọi Hàn Phong? Ta ở đây thay mặt bề hạ mong người cứu Uyển nhi. Tất có thâm tạ!"

Hàn Phong nghe vậy vẻ mặt như thường, sớm đã biết nàng sẽ chọn mình.

Hàn Phong cũng không phải bị Nguyệt Hồng dắt mũi đơn giản như vậy. Hắn là người không bao giờ chịu thiệt đấy. Điều này sư tôn Thanh Thủy là rõ nhất. Nàng sau vài lần muốn phản kháng đã ném đủ đau khổ, chỉ còn biết tùy ý tên này khi dễ không dám phản kháng khiêu khích. Nguyệt Hồng này lại dám lợi dụng Hàn Phong, khi dễ nàng trước trăm người chỉ là chút lợi tức nho nhỏ mà thôi, về sau sẽ thu thập một thể. Hắn thực ra cũng nhìn được Thất Long kia có ý với nàng, nên mới triệt để khiêu khích đối phương, muốn dùng thực lực tuyệt đối đánh bại tên này, mục đích là bày ra thực lực cho Thượng Quan Nghi xem, cũng là gửi một cảnh báo nho nhỏ tới Nguyệt Hồng!

Thượng Quan Nghi Uyển đứng là nhìn trúng thực lực của Hàn Phong nên mới chọn hắn. Thực ra trước đó nàng đã nhắm mắt buông xuôi lựa chọn Thất Long, dầu biết hắn có ý đồ với Uyển nhi nhưng nàng lại mù tịt về y đạo. Nơi này lại cách kinh thành quá mức xa xôi, không thể tiếp ứng.

Thế nhưng sau khi chứng kiến Hàn Phong dễ dàng đánh bại Thất Long, trước đó hắn lại khẳng định chữa khỏi cho Uyển nhi, lúc này nàng mới quyết định chọn hắn. Dù sao tên này cũng có vẻ chính nhân hơn tên Thất Long và đệ tử của hắn.

Nếu để Hàn Phong biết được ý nghĩ này, tất sẽ cười đến rụng rốn. Hắn là chính nhân? Haha, ngay cả nàng. Hắn cũng sẽ nghĩ cách thu vào trong tay!

Thất Long nghe thấy chính mình bị đá ra khỏi việc này, khuôn mặt âm trầm biến sắc. Thế nhưng nhanh chóng cười lạnh. Độc của hắn, không đơn giản là giải như vậy!

Sâu trong mắt hắn là một mảnh cuồng nộ nhìn Hàn Phong. Tiểu tạp chủng này đã cướp đi tất cả của hắn trong một ngày. Hắn phải rút gân, lột da, uống máu Hàn Phong mới thỏa mối hận trong lòng hắn.

Hàn Phong không thèm nhìn Thất Long một cái nào, nhấc thân đi vào trong biệt phủ. Thượng Quan Nghi hơi liếc qua Thất Long một cái, theo Hàn Phong tiến vào.

Hôm nay tới đây thôi, chúc các đạo hữu mau chóng thành đạo. Cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ Nhân Dục Đạo ạ!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Giải độc (1)

Hàn Phong không thèm nhìn Thất Long một cái nào, nhấc thân đi vào trong biệt phủ. Thượng Quan Nghi hơi liếc qua Thất Long một cái, theo Hàn Phong tiến vào.

Lần thứ hai tiến nhập nơi đây, Hàn Phong đã quen đường lối. Một mạch đi vào gian trong. Lúc này mười cung nữ đã bị đuổi đi, hiển nhiên là Thượng Quan Nghi cũng biết sự việc quan trọng, không muốn ngoại vật ảnh hưởng đến Hàn Phong.

Hàn Phong đi đến bên giường, lại nắm lấy cổ tay Thượng Quan Uyển xem xét. Hắn cần phải phân tích kỹ lưỡng, không được có chút sai sót. Dù sao ngoài xà độc kia, còn có độc được quý dị của Thất Long đấy.

Nửa nén hương trôi qua, thấy Hàn Phong vẫn còn là đang xem xét. Thượng Quan Nghi vô cùng sốt ruột, nàng không nhịn được hỏi:

"Tiểu tử, ngươi là thật sự chữa được sao?"

Dù sao nàng cũng có chút lo lắng, tên này mới bao tuổi? Thực lực đầu cao cường cũng không thể kiêm tu Y - Võ được chứ?

Hàn Phong đang nhíu mày suy nghĩ, nghe thấy vậy ngẩng đầu nhìn nàng. Đập vào mắt là hai bầu nhũ hoa khổng lồ đong đưa trước mắt, cổ áo của Thượng Quan Nghi lại có chút hơi trễ xuống, làm hắn ần ần thấy được hai hạt anh đào mê người kia. Mũi hắn ngửi được mùi hương vô cùng kích thích, làm ác long dưới háng vốn đã bức xúc nay càng cuồng bạo.

Thì ra Thượng Quan Nghi thấy Hàn Phong im lặng bất động, mới là tò mò cúi người xem xét, cũng không biết chính mình lộ cảnh xuân. Chỉ đến khi thấy ánh mắt của hắn chòng chọc nhìn vào ngực mình, mới là phát hiện bị hắn chiếm tiện nghi. Nhất thời khuôn mặt đỏ ửng kiêu diễm, quát lên một tiếng, vội vàng lùi lại, hai tay che đi cảnh xuân không cho Hàn Phong nhìn tới nữa.

Hàn Phong đang chìm trong suy nghĩ ỳ ỳ, lại bị người kia thu hồi mục tiêu nhìn ngắm. Nhất thời không quản nàng nữa, quay đầu tiếp tục xem xét, miệng khẽ lầm bầm.

"Ngực to không nào!"

"Ngươi!!"

Thượng Quan Nghi thật có xúc động một chương đập chết tên này. Thế nhưng tạm thời không làm được. Chưa nói tới còn cần hắn tới cứu chữa Uyển nhi, chính mình còn không chắc có thể đánh lại hắn đấy. Nếu là để hắn đánh bại, rơi vào trong tay dâm tặc này...

Thượng Quan Nghi không tự chủ được suy nghĩ miên man. Thế nhưng lập tức lại tự mắng bản thân. Chính mình từ sau khi gặp tiểu tử này lại trở nên khó kiềm chế như vậy. Không ngờ còn dâng lên suy nghĩ đáng chết kia. Tất cả là do tiểu tử chết tiệt này. Nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn!

Thật ra Thượng Quan Nghi cũng không ngu ngốc như Hàn Phong nói, nàng biết càng xem xét cẩn thận thì khả năng cứu chữa lại càng lớn. Thế nhưng nàng là lo lắng nên mới hỏi a. Ai ngờ tên kia hung dữ như vậy. Đáng chết!

Lại qua nửa nén hương nữa. Hàn Phong lúc này mới xem xét xong. Tình trạng có chút xấu hơn dự đoán của hắn. Luân âm hàn khí kia đã gần như xâm nhập vào lúc phủ ngũ tạng, trong khi luân dương khí kia không ngờ lại nghịch chuyển trở thành chất kích thích làm cho hàn khí càng thêm lớn mạnh. Hai thứ tựa như dòi trong xương, quý dị quần quýt. Nếu nửa ngày nữa không được cứu chữa. Nàng có khả năng vẫn lạc thật sự.

Thế nhưng với Hàn Phong thì vẫn có thể xoay chuyển tình thế. Hắn khẽ quay lại đối với Thượng Quan Nghi phân phó một câu:

Đi chuẩn bị một cây Hoàng Tinh thảo, một cây Dương Tâm Toả Hồn thảo, một khối Dục Dương thạch. Còn nữa, chuẩn bị một chiếc khăn dày và chậu nước ấm nữa.

Thượng Quan Nghi đồng ý, nhưng lại nhanh chóng nhíu mày, Hoàng Tinh thảo và Dương Tâm Toả Hồn thảo nàng đã có sẵn. Nước và khăn lại càng dễ dàng. Nhưng Dục Dương thạch kia là vật gì? Nghe qua không có gì tốt đẹp hết.

"Làm sao? Không có à?"

Hàn Phong nhíu mày, ba vật này, thiếu một vật cũng rất khó bù vào. Dù sao mỗi thứ có một tác dụng riêng, ba thứ cộng hợp mới đạt hiệu quả khu trừ.

Thượng Quan Nghi đúng là không nhận được bữu môi một cái, liếc nhìn Hàn Phong, có chút khinh thường nói.

"Hoàng Tinh thảo và Dương Tâm Toả Hồn thảo ta đều đã có, tên Thất Long kia cũng đều yêu cầu như vậy. Thế nhưng Dục Dương thạch là vật gì ta chưa nghe qua. Ta thấy căn bản không cần, vật này vừa nghe là thấy bất hảo!"

Thượng Quan Nghi càng nói càng hăng say, đến cuối cùng dường như châm chọc Hàn Phong, coi hắn là sắc lang có ý đồ xấu với Uyển nhi. Nàng cũng không hiểu ra sao cả, nghĩ đến hắn dùng Dục Dương thạch với Uyển nhi, nàng lại có chút chua xót, tựa như... ghen tuông???

Hàn Phong liếc mắt nhìn nàng, cô ả này bị sao vậy? Hắn đúng là bị mắng cho đầu quay mòng mòng. Nữ nhân thật là khó hiểu, từ Nguyệt Hồng kia cho tới Thượng Quan Uyển này đều là như vậy. Chỉ có sư tôn là thanh thuần thiện lương nhất. Hắn cũng không nhận được danh giải thích một phen.

"Hoàng Tinh thảo kia để ổn định tâm mạch, khu trừ hàn khí. Dương Tâm Toả Hồn thảo kia duy trì dương khí ổn định tâm thần. Còn Dục Dương thạch kia thu hút, trục xuất dâm khí. Ba vật này không được thiếu vật nào cả, đâu có vật nào là bất hảo?"

Thượng Quan Nghi thấy Hàn Phong vì nàng mà giải thích tỉ mỉ. Trong lòng không hiểu sao có chút ngọt ngào. Thế nhưng vẫn yếu ớt chống chế:

"Vậy sao tên Thất Long kia không yêu cầu Dục Dương thạch?"

Hàn Phong thấy nàng vẫn chấp mê bất ngộ, không nhận được quay ra nhìn nàng một cái nữa, đánh giá từ trên xuống dưới. Thượng Quan Nghi thấy hắn nhìn mình, chẳng những không xấu hổ mà còn ưỡn cao bộ ngực đồ sộ ra, khoe miệng nhếch lên kiêu ngạo. Hàn Phong đúng là bị đôi hung khí này hấp dẫn, thế nhưng hắn vẫn là câu nói kia làm cho Thượng Quan Nghi tức giận sôi người:

"Ngực to không nào!!!"

"Người!"

"Ta làm sao? Không đúng sao? Mỗi người có phương pháp và cách dụng được khác nhau. Tên Thất Long kia không cần Dục Dương thạch, chính là vì có một khối Dục Dương thạch hình người rồi đó thôi! Đến lúc ấy đệ tử và sư phụ cùng lên, đoán chừng công chúa của các người dù thoát chết vì độc cũng không tránh một phen dục tiên dục tử a!"

Thượng Quan Nghi lúc này đã hiểu rõ hoàn toàn. Vô cùng xấu hổ cúi đầu không dám nhìn Hàn Phong. Trong lòng cũng là hận tới thấu xương tên Thất Long kia. Nàng khẳng định báo chuyện này lên trên, huy động hoàng thất tính sổ với cả hắn và sư môn hắn.

Thượng Quan Nghi có chút ngượng ngùng lí nhí hỏi:

"Cái đó... Vậy bây giờ sao. Đi đâu kiếm Dục Dương Thạch?"

Hàn Phong thực ra cũng không muốn truy cứu nàng, nàng xinh đẹp như vậy, đôi nhũ hoa khổng lồ như vậy, ai mà nỡ trách mắng nàng chứ. Hắn cẩn thận tính toán. Dù sao Dục Dương thạch này đúng là không cần thiết lắm.... Ác Long của hắn, còn có hiệu quả hơn đây!

"Không cần. Bây giờ tìm không ra. Bắt đầu khu độc luôn thôi."

Thượng Quan Nghi nghe vậy thở phào một hơi. Nghe thấy Hàn Phong đảm bảo mới khẽ buông lỏng trong lòng. Dù sao cũng không thể để Uyển Nhi xảy ra chuyện được. Nàng mau chóng chạy đi tìm khăn và nước nóng, cũng thuận tiện chuẩn bị một đồng lớn linh dược.

Chẳng mấy chốc dược vật đã được chuẩn bị đầy đủ. Hàn Phong đúng là phải cảm thán không thôi. Hoàng thất này đúng là mạnh mẽ, không ngờ ngắn ngủi hai ngày đã tìm được hơn trăm cây linh dược này. Thời đại mạt pháp như vậy không biết các nàng từ đâu đào ra.

Hắn tạm thời quăng vấn đề này ra sau đầu. Trước hết giải độc cho nàng, sau đó lại dò hỏi.

Hắn xốc tấm khăn che giường lên, bắt đầu tỉ mỉ quan sát.

Công chúa này, mới khoảng mười bảy mười tám tuổi. Khuôn mặt vô cùng thanh thuần thiện lương, lại mang nét đáng yêu tình nghịch. Chỉ có điều hiện tại hai mắt nhắm nghiền, đôi môi tái nhợt thiếu sức sống.

Hàn Phong nhìn thoáng qua nàng một lát, không chút do dự vạch ra một chỉ, linh lực tụ tập trên đầu ngón tay vô cùng sắc bén, đem y phục nàng đều che đi ra. Thân thể nàng thoáng chốc bạo lộ dưới ánh mắt hắn.

Thượng Quan Nghi thấy vậy muốn mở miệng ngăn cản, thế nhưng chính mình không muốn lần thứ ba mất mặt, đành phải vô cùng ảm ức nhìn Hàn Phong. Cháu gái này của nàng mới mười bảy tuổi, là đứa con được hoàng huynh cưng ái nhất. Vậy mà hôm nay lại bị tên này không tốn chút công sức đắc thủ.

Hàn Phong không nhìn được đánh giá nàng. Cô bé này đang thời kỳ trưởng thành, nên thứ gì cũng đều vô cùng xinh đẹp hoàn mỹ. Làn da như bạch ngọc trắng ngần không chút tí vết, khe khẽ ửng hồng, vô cùng hấp dẫn. Đôi nhũ hoa lại là đặc biệt vô cùng to lớn tròn trịa, hai hạt anh đào lại là săn chắc vươn cao, đỏ hồng kích thích. Hắn không nhìn được liếc mắt nhìn Thượng Quan Nghi bên cạnh, trong lòng thầm so sánh, dường như nhà này một người đều lớn như vậy?

Thượng Quan Nghi thấy Hàn Phong liếc mắt nhìn ngực mình, vừa tức giận vừa kiêu ngạo ưỡn người ra phía trước quát hắn:

"Hừ! Của ta đương nhiên là lớn hơn!"

Câu này vừa nói ra, Hàn Phong đúng là không tự chủ được xấu hổ, mà vị công chúa trên giường kia cũng là lông mi run rẩy, cả cơ thể đỏ rực như ráng chiều, vô cùng xinh đẹp hấp dẫn.

Hàn Phong thấy nàng có phản ứng, trong lòng chột dạ. Thế nào người này còn tinh táo, mình lại đem y phục nàng xé rách. Hắn cúi người xuống thì thầm bên tai nàng:

"Người còn tỉnh a? Có cần ta đánh ngất... Ặc. Ý ta không phải như vậy....!"

Thượng Quan Nghi nghe được câu này, thân thể càng run rẩy đỏ rực hơn, giọng nói vừa ngại ngùng vừa then thẹn, như muốn đem Hàn Phong đều phát nổ:

"Không... Không cần. Người cứ.... Làm tới đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Giải độc (2)

Thượng Quan Uyên nghe được câu này, thân thể càng run rẩy đỏ rực hơn, giọng nói vừa ngại ngùng vừa thẹn thùng, như muốn đem Hàn Phong đều phát nổ:

"Không... Không cần. Ngươi cứ.... Làm tới đi!"

Ác Long dưới háng giật giật, thiếu chút xuất tinh. Giọng nói cùng biểu hiện của nàng chẳng khác nào thuốc kích thích, xuýt chút làm hắn không nhịn được đè nằng ra, hạo hạo "làm tới".

Hàn Phong chung quy cũng là nhịn xuống được. Hắn trong lòng mặc niệm, lại tưởng tượng đến thân thể sư tôn. Thế nhưng là vẫn không xua được suy nghĩ xấu xa trong lòng. Dù sao mười mấy ngày nay không có chạm qua nữ nhân, lại liên tục bị Nguyệt Hồng kích thích, hôm nay lại dưới tình cảnh này "cứu người". Quả thật làm hắn muốn bùng nổ.

Thánh Dục Quyết dưới trạng thái này tự hành vận chuyển, đem dục hỏa kia áp chế xuống. Trong vô thức, làm Hàn Phong đối với khổng hỏa càng có thêm lý giải hơn nữa.

"Ta phải trút bỏ xiêm y của ngươi, chính là chút nữa khu trừ hàn khí để nó được toát ra dễ dàng!"

Hàn Phong ném ra một câu, cũng mặc kệ nàng có nghe thấy hay không. Hắn cũng không dám tiếp tục xem xét bên dưới nữa, sợ chính mình không tự chủ được đem nàng làm thịt.

"Ngươi tới giúp một tay đi."

Thấy Thượng Quan Nghi đang ngần ngừ, Hàn Phong phân phó nàng một câu. Dù sao có một số chuyện là hắn không rảnh tay làm đấy. Thượng Quan Nghi nghe thấy hắn phân phó, lóng ngóng tới gần, khuôn mặt lo lắng nhìn Thượng Quan Uyên

Hàn Phong đem một cây Dương Tâm Toả Hồn thảo ném vào chậu nước nóng, lại dùng nguyên lực chấn nát nó. Nhất thời chậu nước chuyển qua màu lam nhạt, từng trận lam khí nhàn nhạt bốc lên, khiến cho người ta hít được phải rung động tâm thần, thần hồn kiên định.

Hắn đem một cái khăn nhúng vào nước này, đắp lên trán Thượng Quan Uyên. Khuôn mặt nàng lập tức run rẩy, vẻ tái nhợt bớt đi một chút. Hắn lại đem một chiếc khăn nữa nhúng qua nước, sau đó vắt kiệt, đưa cho Thượng Quan Nghi phân phó:

"Đem nó kẹp vào... Giữa hai đùi nàng."

Thượng Quan Nghi nghe vậy, cũng là mắng thầm một tiếng tiếp nhận. Nàng khẽ tách hai đùi Thượng Quan Uyên ra, đem khăn ẩm đặt vào. Hàn Phong tuy là không phải làm, thế nhưng dư quang trong mắt lại không tự chủ được liếc nhìn một cái.

Ở vị trí này, hắn có thể thấy rõ xung quanh là đám cỏ non mới nhú lùn phún mọc gọn gàng, lại càng thấy hai mép thịt hồng hào mọng nước kia đang nhô cao. Chúng mơ hồ tách ra, làm lộ khe đào nguyên huyền bí mỹ nhân, nhuần nhuần chuyển động, vô cùng kích thích.

Hàn Phong trong lòng lại càng loạn, ác long dưới háng phình to, đội quần thành một u cục. Muốn đem y phục hắn xuyên phá. Vị trí đứng của Hàn Phong có chút nhạy cảm, chính là đứng sát trên đầu Thượng Quan Uyên, do vậy ác long kia gần như chạm vào má nàng, mơ hồ cọ sát, vô cùng dâm mỹ.

Hàn Phong nhanh chóng lắc đầu, nhìn vào ngực trái của nàng. Nơi này có một vết thương, lúc này chuyển màu tím đen, bốc lên từng trận hàn khí. Đoán chừng tên xà tộc kia cắn vào đây, thật là biết chọn chỗ.

Hàn Phong hai ngón tay kẹp lại thành chỉ, điểm liên tiếp lên xung quanh miệng vết thương, phong bế kinh mạch, tránh cho nàng đau đớn. Đầu ngón tay mang theo nguyên lực sắc bén, cắt phá miệng vết thương, tức thì máu đen chảy ra, nhìn thấy ghê người.

Hắn hai tay ép hai bên miệng vết thương, nhẹ nhàng xoa nắn ép chất độc ra. Thế nhưng vị trí vết thương lại ngay trên nhũ hoa, Hàn Phong xoa nắn không ngờ lại kích thích Thượng Quan Uyên, làm nàng vô thức rên rỉ, thân thể quần quai run rẩy. Khuôn mặt nghiêng ngả không ngờ chạm tới đầu ác long kia, làm nó giật bắn, há miệng rỉ ra một chút chất lỏng trong suốt.

"Ư ư ư..."

Cảm giác ẩm ướt trên má cùng mùi vị kích tình từ ác long truyền tới làm đầu óc Thượng Quan Uyên mơ hồ, chỉ có thể rên rỉ trong vô thức.

Hàn Phong cũng là khó chịu tới đỉnh điểm. Thế nhưng hắn lại càng tỉnh táo. Thánh Dục Quyết vận chuyển đem dục hỏa áp chế xuống. Hai tay vẫn nhẹ nhàng xoa bóp ép chất độc ra, tới khi máu chảy ra mang màu đỏ, hắn mới thở phào dừng lại, đem Hoàng Tinh thảo kia vắt kiệt lấy nước, nhỏ trên miệng vết thương.

Chất độc đã mất đi căn cơ, chỉ còn lại chất độc đã chuyển hoá thành hàn khí. Việc tiếp theo chính là khu trừ hàn khí. Hàn Phong hai ngón tay kẹp thành chỉ, đầu ngón tay búng lên dục hỏa, bắt đầu vạch trên da thịt nàng. Dục hỏa từ đầu ngón tay mỗi lần tiếp xúc với da thịt Thượng Quan Uyên đều đánh lên những vết ửng hồng, nàng lại càng rên rỉ lớn hơn nữa, cơ thể quần quai.

Hàn Phong đem dục hỏa xâm nhập sâu trong lục phủ ngũ tạng của nàng, bức hàn khí toát ra. Quá trình này là vô cùng đau đớn, người thường không thể

chịu đựng được. Trong miệng Thượng Quan Uyển phát ra những tiếng hừ hừ rên rỉ. Nếu không phải có Dương Tâm Toả Hồn thảo kia chống đỡ, nàng có khả năng đau đớn phát điên.

Hàn Phong tâm sáng như gương, quên sạch ngoại cảnh, chuyên tâm điểm lên thân thể nàng. Hắn quát lên một tiếng:

"Tâm mạch!"

Dục hoá bùng nổ bên trong tim Thượng Quan Uyển, làm khuôn mặt nàng tái nhợt, mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống. Hàn Phong Thánh Dục Quyết vận chuyển, tăng cường thiêu đốt. Trong tim, hàn khí bị dục hoá quán quanh, đang vô thức chống cự. Nó dù sao cũng là tử độc, trong khí đó dục hoá của Hàn Phong lại được chủ động điều khiển. Chẳng mấy chốc bạo lực, bị hàn bao bọc lấy.

Hàn Phong vạch một đường từ trên ngực Thượng Quan Uyển xuống tận hạ thân nàng. Hắn không có ý định đối kháng với nó. Dù sao bên trong cơ thể con người cũng vô cùng yếu ớt, không thể thành chiến trường được. Hắn là muốn đem nó khu trừ ra ngoài.

Luồng dục hoá bao bọc lấy hàn khí, Hàn Phong đem nó dẫn xuống hạ thân Thượng Quan Uyển. Hắn muốn tống xuất nó ra theo đường nhục hoa đấy, đây là cách nhanh nhất, nơi đó có huyết cực âm, sẽ ít bị hàn khí phản phệ hơn.

Ngón tay lướt nhẹ nhàng trên da thịt Thượng Quan Uyển, làm vạch lên những đường nét đỏ hồng. Thân thể nàng run rẩy quằn quại, trong miệng a a rên rỉ, không biết là do đau đớn hay bị kích thích.

Ngón tay Hàn Phong chạm tới hạ thân nàng, hắn chỉ cảm thấy một vùng non mịn mềm mại ẩm ướt vô cùng thoải mái dễ chịu, lại vô cùng đàn hồi kích thích. Hàn Phong không tự chủ được, ngón tay miết nhẹ vào khe đào nguyên mê người kia, nhẹ nhàng gãi gãi. Làm cho Thượng Quan Uyển a a rên rỉ, hạ thân lắc lư chuyển động.

Đáng thương cho Thượng Quan Uyển chưa một lần nếm mùi đời, lại bị tên vô si Hàn Phong chiếm tiện nghi. Toàn thân trên dưới bị hắn sờ soạng không nói, cảm địa kia lại càng là bị hắn trêu đùa khai phá. Chỉ có thể rên rỉ không thôi.

Thượng Quan Nghi cũng không hề biết điều này, thấy Uyển nhi rên rỉ lại tưởng rằng nàng đau đớn. Vội thúc giục Hàn Phong nhanh tay. Hàn Phong xấu hổ, chính sự cần làm xong trước đã, sau đó lại trêu đùa nàng sau.

Dục hoá bao bọc hàn khí theo sự chỉ dẫn của Hàn Phong chạy vào huyết cực âm. Cực âm huyết bị kích thích dữ dội, truyền ra từng trận điện mang lan toả khắp người Thượng Quan Uyển. Nó co giật mấy cái, phun ra đám thủy nồng đậm cùng luồng hàn khí kia. Thượng Quan Uyển nàng đã thất thân.

Dâm thủy mang theo hàn khí chảy ra ngoài, thấm đẫm chiếc khăn kẹp giữa hai đùi, làm cho khăn này đông cứng lại. Hàn Phong vội phản phó Thượng Quan Nghi mau mau thay khăn, lau sạch cho nàng, không để hàn khí ngược dòng xâm nhập trở lại.

Theo sau hàn khí còn có dục hoá của Hàn Phong, lại bị Thượng Quan Nghi vô tình hấp thu. Nếu là bình thường không có vấn đề, nàng dựa vào cảnh giới thâm hậu dễ dàng khu trừ, thế nhưng lúc này đang lo lắng cho cháu gái, toàn bộ tâm thần đặt trên thân thể nàng, nào đâu có chút cảnh giác nào, trong vô thức hấp thu lượng lớn, ánh mắt đã dần hồng lên.

Hàn Phong liên tiếp điểm chỉ dẫn dắt, khu trừ hàn khí trong tứ tạng còn lại. Ngón tay hắn đỡ sớm khám phá trên dưới trái phải Thượng Quan Uyển, không có gì bí mật, ngay cả nốt ruồi nhỏ dưới bầu ngực trái cũng là bị hắn biết đến.

Theo sau hàn khí bị trục xuất càng nhiều, thân thể nàng càng lúc càng đỏ ửng, đến cuối cùng đã trở nên đỏ rực, vô cùng kích động mỹ nhân. Thượng Quan Nghi cũng là hít vào càng nhiều dục hoá, ánh mắt mê li tràn đầy sương mù.

"Nóng quá, sao ta thấy nóng quá....!"

Thượng Quan Nghi là mở miệng, vô thức rên rỉ. Không thèm quan tâm Hàn Phong ở đây, bàn tay khê đưa lên ngực tháo nút áo. Nhất thời xiêm y lợp ngoài trút xuống, chỉ còn lại chiếc yếm hồng đào mỏng manh, không đủ che đi đôi nhũ hoa khổng lồ.

Hàn Phong đem đạo hàn khí cuối cùng trục xuất ra ngoài, mới là thở phào một hơi mệt nhọc. Nghe thấy Thượng Quan Nghi mở miệng lẩm bẩm mới là quay qua nhìn nàng. Nhất thời làm cho hắn máu mũi tuôn trào, ác long trướng lớn, bùng phá y phục, hùng dũng ngẩng cao đầu.

Chỉ thấy người kia khuôn mặt mê li, y phục mong manh, da thịt ửng hồng bạo lộ. Đôi nhũ hoa khổng lồ ngạo nhân kia cơ bản là không thể dùng tấm vải mỏng manh che khuất, đã sớm căng mọng tròn đầy nhấp nhô căng nảy, hai hai anh đào lại là đỏ ửng vuron cao, căng phồng kích thích. Tư thái nàng lại là vô cùng mỹ nhân khiêu khích hướng Hàn Phong chớp tới.

"Người...?!"

Hàn Phong hoảng hốt nhìn Thượng Quan Nghi, người này bị sao vậy? Hắn nhanh chóng đánh giá nàng một lượt, chỉ thấy thân thể nàng non mềm như gái mười tám, này nở khiêu gợi. Hạ thân kia lại càng là vuron cao căng mọng, hai mép thịt non mềm sớm ướt đầm dịch thủy. Cô nàng này cơ bản là không mặc nội y, vậy mà bình thường lại lãnh ngạo đến thế? Quả là dâm đảng!

"Ư ư.... Uhm uhm...."

Hắn chưa kịp phản ứng lại, Thượng Quan Uyển nằm dưới lại là mở miệng rên lớn, bàn tay cào cấu loạn xạ, không ngờ bắt được ác long của Hàn Phong. Nàng đã thất thân năm lần, bên dưới tràn đầy ngứa ngáy trống rỗng, thật khó chịu a.

.....:))~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Song Phượng đả nhất Long

Trước có một chương song long đả nhất phượng, nay ngược lại:))~

Hắn chưa kịp phản ứng lại, Thượng Quan Uyên nằm dưới lại là mở miệng rên lớn, bàn tay cào cào loạn xạ, không ngờ bắt được ác long của Hàn Phong. Nàng đã thất thân năm lần, bên dưới tràn đầy ngứa ngáy trống rỗng, thật khó chịu a.

Động tác này của nàng trực tiếp làm thành lũy cuối cùng trong lòng Hàn Phong bị giáng một cú thật mạnh. Hắn lão đảo xuyết ngã, mười mấy ngày tích lũy làm ác long vô cùng cuồng nộ, giờ phút này được bàn tay ngọc ngà kia bắt lấy, nằm nó nộ hoá xung thiên, trực tiếp biến lớn vô cùng.

Hàn Phong ánh mắt đỏ ngầu, gần như mất đi thần trí. Thánh Dục Quyết lúc này cũng khó thể áp chế dục hoá.

Sau lưng bất chợt bị hai núi thịt phủ lấy, đôi anh đào săn chắc cọ cọ vào lưng làm Hàn Phong vô cùng ngứa ngáy. Cổ hắn lại là bị đôi môi của Thượng Quan Nghi gặm lấy, cái lưỡi của nàng ta quét lên quét xuống, lại phả ra luồng hơi nóng thom tho làm máu huyết toàn thân Hàn Phong sôi trào.

Hàn Phong lúc này, côn thịt phía trước bị Thượng Quan Uyên tóm lấy, sau lưng lại bị đôi hung khí của Thượng Quan Nghi bao trùm. Nàng ta đã leo lên người Hàn Phong, miệng gặm cổ hắn, hai tay lại là điên cuồng cào xé y phục, làm y phục Hàn Phong rách nát tả tơi.

Hàn Phong hai mắt đỏ ngầu, dục hoá quần thân, hắn hai tay tóm lấy đôi nhũ hoa của Thượng Quan Nghi, muốn điên cuồng nắn bóp.

"Không đúng?!"

Hàn Phong thần trí vẫn còn một tia thanh tỉnh, lúc này lại không nghĩ ra không đứng ở đâu. Mắt trái hắn hỗn độn khí lưu chuyển, bản nguyên chậm rãi hiện ra.

Dưới cái nhìn này, thân thể Thượng Quan Uyên trở lên trong suốt như ngọc, Hàn Phong trông tới lập tức lạnh nửa người. Hàn khí của nàng đã bị khu trục hoàn toàn, thế nhưng tia dương khí của Thất Long kia... Không ngờ trở thành dục khí, lúc này đã xâm nhập vào thần thức Thượng Quan Uyên rồi.

Hàn Phong trong lòng âm trầm, nếu có Dục Dương thạch phối hợp thì sẽ không có chuyện này. Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể tiếp tục thực hiện kế hoạch.

Quay người lại gỡ Thượng Quan Nghi đang mê man ra, không ngờ nàng ta lại bám chặt như sam, hai tay sớm xé tan nát y phục của Hàn Phong, lúc này đang liên tiếp hôn trên ngực Hàn Phong.

"Dừng lại. Mau giúp ta cứu nàng!"

Hàn Phong vội vàng quát lớn, tiếng quát mang theo nguyên lực hơi làm cho Thượng Quan Nghi thanh tỉnh đôi chút, khuôn mặt ửng hồng, vô cùng xinh đẹp kiều diễm.

Hàn Phong lợi dụng lúc nàng thanh tỉnh đôi chút, vội gỡ tay nàng ra. Hắn đã suy xét cẩn thận. Dục khí này chỉ có thể trung hoà thoả mãn, không thể khu trừ. Phía dưới huyết hoa Thượng Quan Uyên vừa mới khu trừ hàn khí, vô cùng yếu ớt, không thể xâm nhập.... Vậy... chỉ có miệng.

Hàn Phong giờ phút này cũng lười nghĩ, quyết định thu chút lợi tức. Hắn đem Thượng Quan Uyên lúc này đã mê man không rõ đề ra. Chính mình quỳ trước miệng nàng, hai tay bóp miệng, côn thịt mang theo dâm khí của hắn, trực tiếp tiến vào.

Thượng Quan Uyên giờ phút này sớm đã bị dục khí quần thân, nào có chút tiết chế nào của thiếu nữ mới lớn. Hai tay nàng như cánh sen vươn ra, bắt lấy ác long cho vào miệng. Hàn Phong sướng khoái run người, đôi tay này lạnh như băng, chạm vào ác long lông rục của hắn làm nó điên cuồng phóng lớn, ngừng đầu gào thét, tích tụ mười mấy ngày, hôm nay nó phải ăn cho đã đời!

"Không ngờ là Băng Linh Hàn Thủ thể!"

Hàn Phong cũng có bất ngờ cực lớn. Băng Linh Hàn Thủ thể này xếp hạng sáu mươi ba trên Thánh Thể bảng, là một loại thủy thuộc tính biến dị thành băng thuộc tính. Những người như vậy rất có tố chất thi triển kỹ năng băng hàn, còn được đề cao uy lực hai thành nửa. Ngoài ra, băng thể này còn làm cho nam nhân vô cùng thích thú khi giao hợp, cơ thể các nàng nóng lạnh luân phiên, côn thịt cũng được trải nghiệm cung bậc cảm xúc khác nhau, nhất là tia băng hàn kia làm cho côn thịt dịu lại, có tác dụng kéo dài thời gian đấy. Mấy tên yếu sinh lí là đặc biệt thích loại băng thể này! Cũng coi như một loại "tiểu lô đỉnh thể" được buôn bán sẵn đón.

Thượng Quan Uyên lúc này đôi môi đỏ mọng khê hê, mút lấy đầu côn, cái lưỡi hồng phẩn lại là vuron ra quét tới quét lui trên đầu côn, liếm láp hết dịch thủy động trên ấy. Bàn tay nàng lạnh như băng lại bắt lấy thân côn, nhẹ nhàng vuốt ve chăm bẵm, lên xuống xóc nảy, làm cho Hàn Phong sướng tê người.

Đầu côn tiến vào một vùng vừa ẩm ướt mềm mại vừa nóng ẩm mê người. Thân côn lại truyền đến càng giác lạnh như băng kích thích co giật. Hàn Phong hai mắt đỏ hồng, nhìn khuôn mặt ngây thơ của Thượng Quan Uyên mà hấn dâng lên cảm giác chiếm đoạt mạnh mẽ. Hấn tai tay bắt lấy tóc nàng, phần hông nâng cao bắt đầu chậm chậm ân xuống.

Côn thịt tiến vào một vùng ẩm ướt mềm mại vô cùng dễ chịu, Thượng Quan Uyên này lại là lần đầu tiếp xúc với hưng khí khổng lồ này, không nhịn được rên rỉ thở gấp, há to miệng cố gắng ngoạm lấy. Hai bờ môi căng mọng trượt trên thân côn như muốn nuốt gọn, dần dần tiến vào.

Thượng Quan Uyên chung quy không phải sư tôn Thanh Thủy, cơ thể nàng chung quy không quý dị co giãn mê người được như thế, không thể tiếp nhận toàn bộ ác long của Hàn Phong. Vẫn còn một nửa ở bên ngoài.

Hàn Phong nhìn công chúa đương triều đang ngậm ác long của mình trong miệng. Hấn dù không biết công chúa là gì nhưng thấy những người kia vô cùng tôn kính thì cũng không nhịn được tự hào một chút, ác long bắt đầu chậm chậm ra vào.

"Ư ư.... Hự.... Ư ư.... Hự....!"

Hàn Phong nhịp càng ngày càng nhanh, côn thịt đóng tới càng lúc càng mạnh. Hấn tóm lấy đầu Thượng Quan Uyên, bắt đầu không kiêng nể đem côn thịt đóng vào. Thượng Quan Uyên dưới dâm tình kích thích cũng là vô cùng mạnh bạo, mặc kệ Hàn Phong chà đạp ra sao nàng vẫn là điên cuồng mút mát nuốt lấy, cực kỳ dâm my.

Thượng Quan Nghi lúc này ngơ ngác đứng một bên, nàng một tay xoa ngực, một tay mò xuống huyết động kia cạ sát vuốt ve, miệng rên rỉ không rõ. Nàng ngơ ngác nhìn Hàn Phong đem vật kia nhét vào miệng Thượng Quan Uyên, đầu óc trống rỗng, lại có một cô khát vọng.

Hàn Phong cười tà, nhìn Thượng Quan Nghi lúc này đang không biết làm gì thì chỉ tay vào ác long, mở miệng dụ dỗ:

"Người mau tới giúp nàng một tay, để nàng mau mau uống được 'thuốc giải'."

Thượng Quan Nghi nghe vậy, mơ hồ tiến tới, lại được Hàn Phong chỉ dẫn quỳ xuống trước háng hấn, bắt đầu phối hợp với Thượng Quan Uyên chăm sóc tiểu Hàn Phong.

Hai người một lớn một nhỏ chụm đầu vây quanh một đầu ác long to lớn. Ác long này một phần nằm trong miệng Thượng Quan Uyên, phần còn lại được cái lưỡi của Thượng Quan Nghi liếm láp chăm sóc, hai miệng tranh nhau một đầu ác long, hai lưỡi lại càng là không chịu nhường nhịn, đều cố hết sức liếm láp thân côn, tranh giành địa bàn.

"Oh.... Oh...."

Thượng Quan Nghi đầu óc mơ hồ, nàng há miệng ngậm đầy đôi ngọc dương của Hàn Phong, nhẹ nhàng mút liếm chăm sóc, hai tay lại là vuốt ve hai đùi hấn, đôi nhũ hoa to lớn ma sát đùi hấn, làm cho Hàn Phong sướng điên người.

Kiểu đồn Thượng Quan Nghi lại là vênh lên ngạo nhân, hai mép thịt đỏ hồng mọng nước, thắm đậm dâm thủy. Giữa hai mép thịt là khe đào nguyên thần bí tiêu hồn, lúc này đây đang rỉ ra thứ nước trong suốt, chảy dọc trên đùi nàng nhiều xuống sàn.

Hàn Phong cười tà. Hấn rút côn thịt ra khỏi miệng Thượng Quan Uyên làm nàng ngơ ngác. Khuôn mặt hơi hệt hăng mơ hồ. Hàn Phong lại trở thân nằm ngửa xuống giường, côn thịt hướng lên trên. Hai người Thượng Quan Uyên Thượng Quan Nghi không ngờ hiểu ý, cùng nhau bò lại tóm lấy côn thịt, ân cần chăm sóc. Thượng Quan Uyên, úp mặt vào háng Hàn Phong, dùng lưỡi điên cuồng liếm láp mút mát, điệu bộ vô cùng dâm dăng.

Hàn Phong tóm lấy kiểu đồn của Thượng Quan Nghi, hấn nhìn hai mép thịt đỏ hồng căng mọng ướt đầm của nàng mà không chút do dự đem đầu lưỡi ra khám phá. Dâm thủy ngọt lịm lại tràn đầy mùi vị kích thích chảy ra, xuyết chút làm hấn nuốt không kịp.

"Ư ư wmmm...."

Thượng Quan Nghi rên rỉ kêu lớn, trong miệng vẫn ngậm hai hòn ngọc dương của Hàn Phong làm nàng chỉ có thể mơ hồ kêu ca, lại càng thêm điên cuồng liếm láp.

Ác long kia lại là ngập lút cán trong miệng Thượng Quan Uyên, cũng không biết làm sao nàng làm được nữa. Nàng liên tục cúi đầu lên xuống, làm cho côn thịt liên tục ra vào, đâm sâu thẳm thoáng trong đôi môi căng mọng my nhân.

Cái lưỡi của Hàn Phong đâm sâu trong huyết hoa Thượng Quan Nghi, không chịu an phận cuồng quấy, từng chút tiến vào. Đầu lưỡi cong cong móc ngực, theo khe thịt từ từ trượt tới.

Hàn Phong bất ngờ dừng lại ngạc nhiên, đầu lưỡi chạm phải một tầng mỏng manh mềm mại. Hấn không ngờ được, Thượng Quan Nghi này đã ba mươi không ngờ lại còn trinh trắng.

Hàn Phong cười tà, cô nàng dâm dăng này vì lý do gì chưa lấy chồng thì hấn chẳng quản. Hôm nay không ăn được Thượng Quan Uyên, vậy từ cô cô Thượng Quan Nghi của nàng bắt đầu.

Chương 31: Bị đè

Hàn Phong cười tà, cô nàng dâm đảng này vì lý do gì chưa lấy chồng thì hẳn chẳng quản. Hôm nay không ăn được Thượng Quan Uyển, vậy từ cô cô Thượng Quan Nghi của nàng bắt đầu.

Hàn Phong không vội không chậm, bắt đầu thờ thần chăm sóc bãi cỏ non này. Hắn ngậm lấy một bên mép thịt căng mọng hồng hào vào miệng, cái lưỡi bắt đầu từ từ trượt theo khe thịt vào động thiên thai. Các mép thịt của Thượng Quan Nghi lập tức bao vây xiết lấy đầu lưỡi Hàn Phong, dâm thủy trào ra ướt đầm làm nó vô cùng trơn trượt. Hàn Phong bắt đầu sâu hơn khám phá, đầu lưỡi hắn liên tục uốn lượn bên trong huyết hoa, khi thì cong cong móc ngược cạo sát lên thành thịt, khi lại thẳng tuột nhọn hoắt khoan vào trong, khi thì lại uốn éo quỳ dị phồng to lấp kín phía ngoài. Cả miệng hắn lúc này đã áp vào trên khe suối huyền bí mà liếm láp, hút uống lấy mật hoa vô cùng thơm ngọt kia

"Ư ư ư.... Awnnnnnn...."

Phía bên trên, Thượng Quan Nghi rên hừ hừ như bị thương nặng, cả cơ thể nàng bần rùn vô lực, ánh mắt lờ mờ tràn đầy sương mù. Trong đầu hỗn loạn mông lung, ba mươi năm nay, đây là lần đầu tiên nàng trải qua cảm giác như vậy, không khỏi càng thêm kích động. Đùi thon kẹp chặt lấy đầu Hàn Phong, kiều đồn nhấp nhả lên xuống, đã thật sự coi lưỡi hắn như hung vật mà điên cuồng hoan lạc.

"Phạch. Phạch. Phạch..."

Hàn Phong trở tay không kịp. Không ngờ cô ả này lại mạnh bạo như thế, ba mươi năm bảo quản nuôi nấng làm dâm thủy của nàng vô cùng nhiều. Hai mép thịt căng mọng đỏ hồng, mu thịt vươn cao thấm dầm dịch thủy trong suốt đang liên tục lên xuống. Hàn Phong chỉ thấy trước mắt một vùng hồng hào, hai mép thịt liên tục đập xuống miệng hắn, làm cho hắn liên tiếp bại lui, chỉ cho thể ngậm lấy mà điên cuồng cắn nuốt.

"Awnnnn.... Ohhh...."

Thượng Quan Nghi hai đùi kẹp chặt lấy đầu Hàn Phong, kiều đồn nảy nở liên tục nhấp nhả lên xuống. Hai mép thịt của nàng lúc này đã sớm áp trên mặt Hàn Phong, đôi cánh hoa run rẩy nhuyển nhuyển trong miệng hắn, co giật liên hồi. Hàn Phong thấy không ổn, định bụng tránh đi, thế nhưng là đầu bị kẹp chặt không thể di chuyển. Hắn chỉ cảm thấy từ sâu bên trong huyết hoa Thượng Quan Nghi truyền ra cảm giác ấm nóng, cảm giác này lan tràn từ đầu lưỡi, đến hai môi, sau đó ngập tràn khoang miệng. Dâm thủy từ huyết hoa Thượng Quan Nghi tuôn trào như suối tiên, trong suốt ngọt lịm, long lanh mê người, thế nhưng xuất chút làm hắn sặc chết. Nàng đã thất thân.

Hàn Phong chỉ có thể ngậm lấy hai cánh hoa kia mà điên cuồng cắn nuốt liếm, hắn đã sớm áp cả khuôn miệng lên vùng đào nguyên mê người kia, há mồm hút mạnh dâm thủy như trâu uống nước.

"Ư ư ư.... Huh huh huh..."

Sau một hồi hoa tâm run rẩy, kiều đồn như mất hết sức lực phủ phục xuống mặt Hàn Phong. Hắn khoé miệng cười tà, cô ả này đã bị rút hết sức lực, lúc này không đem nàng cắn nuốt thì còn là lúc nào?

Hàn Phong chợt thấy hai hòn ngọc dương lành lạnh, hình như vừa phải thoát li một vùng ấm áp ẩm ướt. Hắn hơi ngẩn ra chưa kịp hiểu gì thì đã thấy kiều đồn trước mặt nhấc lên, lộ ra một khuôn mặt vô cùng lạnh lùng. Ánh mắt vừa tức giận, vừa xấu hổ nhìn mình. Không phải Thượng Quan Nghi thì còn là ai nữa.

Hàn Phong trong lòng chợt dạ, mặt mũi đầy dâm thủy cười gượng nhìn Thượng Quan Nghi, cô ả này tại sao lại thanh tỉnh chứ. Hắn có chút núm lưỡi giải thích:

"Cái đó... À... Ồm... Là người chủ động đưa tới a...."

Hàn Phong giải thích xong, trong lòng càng chợt dạ hơn. Khuôn mặt nàng ta thế nào lại băng sương như vậy? Hắn thầm kêu không ổn, chính mình sai ở đâu? Chẳng lẽ hôm nay phải đánh với nàng một trận?

"Tên dâm tặc đáng chết!"

Hàn Phong trong lòng run rẩy, nên đánh trả hay là không đây? Thế nhưng ác long dưới háng đang được Thượng Quan Uyển chăm sóc a, chẳng lẽ vừa "giải độc" cho nàng, vừa chiến đấu với Thượng Quan Nghi?

Không để Hàn Phong suy nghĩ, tóc hắn đã là bị Thượng Quan Nghi tóm lấy. Hàn Phong hắn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt tối sầm, rồi một vùng vô cùng mềm mại ấm nóng áp ngay lên mặt mình. Thượng Quan Nghi kia không ngờ đã... Ngồi lên mặt Hàn Phong.

"Tiểu dâm tặc, xem ta làm sao trừng trị ngươi! Ư ư ư..."

Thượng Quan Nghi xoay người ngồi dậy, đùi thon kẹp chặt đầu Hàn Phong, hạ thân áp trên mặt hắn, kiều đồn lại là liên tục nhấp nhô lên xuống. Nàng như một nữ vương lạnh lùng đang dùng hạ thân trừng phạt con dân của mình.

"Phạch... Phạch. Phạch.... Ohmm... Ư ư ư..."

Hàn Phong thiếu chút chết ngạt, đầu pháp kiều này đúng là làm hắn không thể phản kháng. Miệng mũi bị lấp đầy bởi các mép thịt, khuôn mặt gần như ngập kín trong hạ thân Thượng Quan Nghi, dính đầy chất lỏng đậm đặc. Hắn chỉ còn biết miệng lớn há mở, vươn dài đầu lưỡi liên tục quét liếm bên ngoài nhục hoa, sau đó lại cố gắng đâm sâu luôn lách, móc ngoài mút mát bên trong huyết hoa. Dâm thủy chảy dài bết tóc.

"Ư ư... Tiểu dâm tặc.... Ư ư ư... Oh oh...."

Thượng Quan Nghi một tay vò đầu bứt tóc, tay kia nâng lên xoa ngực, bàn tay liên tục nắn bóp nhũ hoa khổng lồ, trong miệng a a kêu lớn. Kiều đồn này nở vênh cao kiều ngạo, hai mép thịt đỏ hồng căng mọng ướt át lúc này là liên tục đập lên xuống trên cái lưỡi dựng thẳng của Hàn Phong, điệu bộ vô cùng dâm my phóng đảng.

"Phạch phạch.... Ư ư ư ư.... Oh oh... Huh huh...."

Khuôn mặt Hàn Phong gần như ngập trong huyết hoa của nàng không còn lộ ra chút nào, chỉ có thể âm thầm kêu khổ nuốt hết. Hàn Phong cũng là hai tay không rảnh, nắm lấy kiều đồn nàng tách ra làm cho hai mép thịt càng thêm này nở căng mọng.

"Ư ư ư.... Ohhhhhh...."

Hàn Phong chợt biến sắc, vội vàng há lớn miệng tiếp nhận, một dòng dâm thủy ngọt lịm từ sâu bên trong huyết hoa Thượng Quan Nghi trào ra như hồng thủy tràn đê. Hàn Phong nuốt vào không kịp, dâm thủy tràn ra hai bên mép chảy dài xuống giường ngọc, suýt chút làm hắn chết sặc. Thượng Quan Nghi đã thất thân lần nữa.

Hàn Phong khuôn mặt bị huyết hoa phủ kín. Thượng Quan Nghi sau khi thất thân đã trực tiếp phủ phục lên đầu hắn, run rẩy co giật, dâm thủy vẫn không ngừng tuôn ra. Chính nàng thì nằm im bất động, ánh mắt mê li, miệng lớn há ra tràn đầy nước bọt trong suốt, tay vẫn là đang nhẹ nhàng xoa nắn nhũ hoa, bộ dáng vô cùng dâm dục.

Hàn Phong nuốt vào nhiều dâm thủy như vậy, Thánh Dục Quyết vận chuyển, đem âm khí nhanh chóng hấp thu. Nhất là âm khí tinh thuần của xử nữ như này lại càng là vật đại bổ. Làm cho âm dương đồ trong đan điền xoay tròn vững chắc, những tiêu hao khí tu luyện *Tà Vương Đồng* trong sa mạc được bổ xung phân nửa.

Hắn còn đang cố gắng vươn lưỡi thu thập, quét tới quét lui bên trong huyết hoa Thượng Quan Nghi thì nàng bất ngờ đứng dậy. Hàn Phong từ vị trí này nhìn lên, chỉ thấy nàng kiều đồn vênh cao, nhục hoa này nở ướt đầm, hai bầu nhũ hoa căng tròn mọng nước. Vô cùng phong tình thành thực cùng dâm đảng, so với sư tôn Thanh Thủy đúng là một chín một mười.

Nàng bây giờ khuôn mặt đã có chút thoải mái, kiều mị liếc nhìn Hàn Phong một cái. Xoay người tiếp tục chăm sóc tiểu Hàn Phong. Hai người các nàng quỳ trước háng hắn, mặt đẹp vục xuống, tận tình liếm mút kích thích, làm Hàn Phong rên rỉ không thôi.

"Hừ hừ... Ách??!.... Uhhmmmm"

Hàn Phong đang chìm trong sướng khoái, hai tay vươn ra vuốt ve các nàng. Bất chợt ngọc dương hơi đau nhức, hắn không nhìn nổi khoé miệng giật giật, Thượng Quan Nghi kia không ngờ đang cắn nó.

Động tác này làm Hàn Phong mê muội, không ngờ ác long trưởng lớn, run rẩy co giật. Ngọc dương như vậy ngược của nó, đụng vào tất phần nộ. Nó há miệng dữ tợn, chuẩn bị phun khí.

Thân thể Hàn Phong co giật liên hồi, sướng khoái đi kèm đau đớn làm hắn vô cùng cuồng nộ kích thích. Hắn bắt lấy đầu Thượng Quan Uyển, điên cuồng đóng mạnh vào miệng nàng, ác long đâm sâu lút cán, liên tục ra vào. Thượng Quan Uyển cùng Thượng Quan Nghi cũng là vô cùng phối hợp, trợ hứng cho hắn. Hàn Phong gồng cứng người, tay giữ chặt đầu Thượng Quan Uyển, ác long trong miệng Thượng Quan Uyển trưởng lớn, há mồm phun ra đậm đặc dương khí vào tận sâu trong cuồng hống nàng.

Mười mấy ngày tích tụ giờ phút này toàn bộ phóng ra. Ác long há miệng phun ra đám dương dịch trắng đục như sữa vào tận sâu trong cuồng hống Thượng Quan Uyển, đầu lòng phình to co giật, thân long chẳng chịt huyết mạch, nhìn qua cực kỳ dữ tợn.

Hàn Phong ánh khuôn mặt vô cùng thoải mái, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng tựa như thú cưng. Dương dịch quá nhiều, Thượng Quan Uyển không thể nuốt hết, dịch lỏng trắng đục trào ra từ khoé miệng nàng, dọc theo côn thịt chảy xuống ngọc dương, lại được Thượng Quan Nghi không do dự liếm láp sạch sẽ.

Phải mười mấy hô hấp sau, Hàn Phong mới đem tích lũy trong người phun ra chút ít. Nhìn hai nàng tranh cướp dâm dịch, hắn lại cười ha ha thích thú.

Thượng Quan Uyển đầu óc mơ hồ, dương dịch mang theo nguyên lực Thánh Dục Quyết tinh thuần, âm âm bốc lên đại não, đem tia độc khí kia toàn bộ đánh tan, nàng lúc này hơi thanh tỉnh lại, thấy tình cảnh hoang đường này, suýt chút ngất xỉu. Trong miệng vẫn đang ngậm côn thịt to lớn của Hàn Phong, không biết làm thế nào cả. Run rẩy nhắm mắt nhắm đầu, đem côn thịt rút ra. Cái lưỡi lại là không ngăn được lướt trên thân côn, đem mớ dương dịch toàn bộ quét sạch làm nàng đầu óc mơ hồ, bị dọa cho sợ hãi, trực tiếp lăn ra giả chết.

Hàn Phong cười tà, cô nàng này da mặt thật mỏng. Dù sao cũng đã "giải độc" cho nàng, sớm muộn cũng có ngày đem nàng chà đạp dưới háng, lúc đó hãy từ từ dạy dỗ. Hàn bắt lấy đầu Thượng Quan Nghi, côn thịt kia vẫn là thấm đẫm dâm dịch, trực tiếp tiến vào miệng nàng.

Thượng Quan Nghi thể mà lại vô cùng phối hợp, ngoan ngoãn liếm mút, đem tiểu Hàn Phong toàn bộ ngậm lấy, lên xuống tiêu hồn, làm cho nó vô cùng sạch sẽ.

Theo sau giọt dương dịch cuối cùng bị mút ra, Hàn Phong lúc này mới là thở phào, hơi thoải mái. Lại có chút tự mãn, hai người này một lớn một nhỏ, toàn bộ bị mình chà đạp, lại tiến thêm một bước nữa, đem tầng mỏng manh kia xuyên phá, đến lúc đó sẽ đem hai nàng dạy dỗ cẩn thận, thành một đôi tỷ muội cực phẩm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lại bị đè

Theo sau giọt dương dịch cuối cùng bị mút ra, Hàn Phong lúc này mới là thở phào, hơi thoải mái. Lại có chút tự mãn, hai người này một lớn một nhỏ, toàn bộ bị mình chà đạp, lại tiến thêm một bước nữa, đem tầng mỏng manh kia xuyên phá, đến lúc đó sẽ đem hai nàng dạy dỗ cẩn thận, thành một đôi tỷ muội cực phẩm đấy.

Thượng Quan Nghi lúc này cũng là vô cùng đỏ mặt. Cảm giác hoang đường vô cùng. Chính mình và tiểu Uyển lại cùng nhau phục vụ một nam nhân, lại còn là nam nhân trẻ hơn cả hai nàng. Lúc này nàng vô cùng thống hận Hàn Phong, một chương vỡ tối.

Hàn Phong cười tà, uy lực một chương này cơ bản là để giải ngứa. Tay phải tùy tiện vung ra không chế, đem nàng trao vào trong ngực, tay trái lại là bắt lấy đôi thỏ ngọc không lồ kia, thoải mái nhào nặn. Cười tà nói:

"Tiểu dâm phụ, đối đáp ân nhân như vậy sao?"

"Ngươi... Mau buông ra... Ư ư..."

Thượng Quan Nghi khuôn mặt hoảng sợ quá lớn, thế nhưng thần thái dâm my trong mắt kia lại là phản bội nàng. Tay nàng không biết từ lúc nào lại đặt trên tiểu Hàn Phong, còn thật sự xoa nắn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Hàn Phong cười lớn, bàn tay chạm vào gò bồng đảo này vô cùng thoải mái dễ chịu, tựa như sờ vào bạch bông, lại mềm mại săn chắc vô cùng. Nhất thời không nhịn được nhéo mấy cái, đem hạt anh đào kia vôn về kéo thả, làm Thượng Quan Nghi rên rỉ không thôi.

Hàn Phong còn định thêm một bước nữa, đem nàng đè ra, hảo hảo chà đạp đấy. Nhưng không đợi hắn hành động, Thượng Quan Nghi lại là cắn hấn một cái, nhẹ nhàng giãy thoát, tức giận trừng mắt.

"Hừ! Bàng môn tà đạo. Trẻ nhỏ còn ở đây lại dám tác quái. Ngươi mau rời khỏi đây, nếu không lại làm người ta nghĩ ngợi!"

Hàn Phong nhất thời không hiểu mô tê thế nào, nghe làm sao cũng cảm thấy không đúng. Thế nhưng nhìn điệu bộ quyết đoán của Thượng Quan Nghi cũng chỉ đành đành lòng xuống.

"Được rồi!"

Hàn Phong cũng biết điều, dù sao bên ngoài nhiều người, hắn cũng không tiện làm khó hai nàng. Đợi chuyện này qua đi, sẽ hảo hảo đòi nợ.

Thượng Quan Nghi nhất lấy váy áo lên, nhẹ nhàng mặc vào. Hàn Phong càng nhìn càng thấy khó chịu ngứa mắt. Váy áo này trên cơ bản đâu có che được chút nào chứ? Dưới cái nhìn của hắn, đây đâu khác bộ đồ kích dục, tiểu dâm phụ này nhất định ăn mặc như vậy để câu dẫn nam nhân! Nếu hôm nay không phải mình tới mà là tên Thất Long kia, có phải cũng là đem hắn đè đi xuống?

Càng nghĩ càng tức giận, Hàn Phong ác long dựng thẳng, long thủ phình to, dữ tợn phóng tới Thượng Quan Nghi. Nàng lúc này không kịp chú ý, bị Hàn Phong đè ngã xuống sàn. Miệng nhỏ há ra ngạc nhiên lập tức bị ác long kia không do dự đâm vào, lút sâu tận cán.

"Ưm ưm... Uhm uhm uhmm..."

Thượng Quan Nghi bị côn thịt đâm sâu trong huyệt, ngửi thấy mùi vị kích tình trên thân côn. Nhất thời đầu óc choáng váng, hai mắt mờ hồ mê li, thân thể run rẩy đỏ hồng, huyết hoa phía dưới lại càng là rỉ ra dâm thủy trong suốt, không có chút không chê nào.

"Tiểu dâm phụ, xem ta làm sao trừng trị nàng!"

Hàn Phong cười tà, côn thịt vẫn ngậm trong miệng nàng, xoay người lại đối diện với huyết hoa lúc này đã ướt đẫm. Hai cánh hoa này trước đó đã bị hắn

đũa bốn, lúc này đây lại là cặng phồng mọng nước, run rẩy kiều diễm, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp mỹ nhân.

Hàn Phong mười ngón tay bắt đầu cùng nhau xông lên, đem hai cánh hoa cùng nhau khám phá. Hắn chỉ thấy chạm vào một vùng vô cùng mềm mại co giãn xúc cảm, không nhận được đem hai mép thịt này vén ra, muốn đem nàng trong ngoài đều xem rõ.

Huyệt hoa sâu thẳm đỏ hồng, từng mép thịt nhuyễn nhuyễn chuyển động, dâm thủy lại là rỉ ra liên tục, trong suốt ướt đẫm. Huyệt hoa kia liên tục co rút, tựa như miệng nhỏ lúc há lúc ngậm, nhấp nhấp khiêu gợi, làm Hàn Phong trong mắt đại biến, nét diện cuồng tràn đầy.

Hắn phân hông dụng lực, bắt đầu đóng như máy khâu vào miệng Thượng Quan Nghi, cái lưỡi lại trực tiếp quét một đường dọc theo huyệt hoa, đem nàng kích thích đến co giật, kiều đồn lác qua lác lại, mu thịt hây cao, tràn đầy khiêu thích.

Hàn Phong bắt đầu áp cả khuôn mặt lên khe suối tiên kia, cái lưỡi lại như linh xà vũ động, đem toàn bộ hoa tâm của nàng đều sạch sẽ khám phá, dâm thủy kia lúc này rỉ ra, đều là bị hắn một ngụm nuốt sạch, cơ bản là không thể chảy mất, hắn bây giờ chủ động tuyệt đối, sao có thể lãng phí âm khí này chứ.

Thế nhưng hắn đã coi thường Thượng Quan Nghi, người ta thường nói gái già khôn ngoan, nhất là đối với Thượng Quan Nghi này lại càng khôn ngoan hơn nữa. Nàng ta sống ba mươi năm ngoài đời kinh nghiệm lại là hơn xa trăm năm của Thanh Thủy, đã bắt đầu chủ động nhiệt tình phản kích. Thanh Thủy sư tôn cơ bản là chiều chuộng Hàn Phong hết lòng, tùy ý hắn khi dễ. Thế nhưng Thượng Quan Nghi này từ nhỏ sống như nữ hoàng, cao cao tại thượng, đâu dễ để nàng khuất phục.

Nàng mút một ngụm thật mạnh toàn thân côn thịt của Hàn Phong, sau đó toàn bộ đem rút ra khỏi miệng, cẩn thận nghiên cứu đánh giá. Côn thịt này cấu tạo hết sức đơn giản, chỉ là một trụ thịt to lớn dài chừng ba thước, toàn thân chẳng chít mạch máu, lại tản ra uy áp nhàn nhạt. Phía dưới gần hai viên đạn pháo to lớn, cũng không biết có bắn được ra không? Đầu trụ thịt này lại quý dị đối một chiếc mũ thịt, nhìn qua tựa như đầu long, lại như đầu xà, lúc này đang phình to trương lớn, dữ tợn nhìn nàng.

Cũng không biết thứ quý này có gì đặc biệt, lại làm nàng... vừa gặp đã mê, ư ư ư....

Thượng Quan Nghi bắt đầu dùng đầu lưỡi quét dọc trên thân côn, nhẹ nhàng ngậm nuốt cắn mút, đem nó đặc tính đều ghi nhớ trong lòng. Chẳng mấy chốc, nàng đã nhận ra đầu ác long kia chính là điểm yếu của nó. Mỗi khi chạm đến đều làm cho toàn thân Hàn Phong run rẩy, miệng gặm khe khẽ, nàng đâu có chút dữ tợn như vẻ bề ngoài.

Hàn Phong nếu là biết được điều này, tất sẽ kêu to dâm phụ. Mấy câu ngực to không nào kia, không biết có nên rút lại không? Có lẽ vẫn là ngực to không nào, thông minh của nàng chỉ nên quanh quẩn dưới háng hắn mà thôi!)-

Thượng Quan Nghi sau khi tìm ra điểm nhạy cảm, bắt đầu triển khai phản kích. Miệng nàng mở lớn, đôi môi đỏ mọng khẽ ngậm long đầu, cái lưỡi lại là quý dị quét tới quét lui, đem long đầu nhẹ nhàng tách ra hai bên, lại là mút mạnh liếm láp, nhất thời dâm dịch chảy ra, Thượng Quan Nghi hai mắt sáng bừng dâm dăng, đều là đem nuốt hết.

Hàn Phong không biết từ lúc nào đã bị đè xuống dưới, bị kiều đồn của Thượng Quan Nghi ngồi lên trên mặt, ác long lại là bị người ta đem ra hành hung, hắn chỉ có thể rên rỉ sướng khoái mà há miệng nuốt lấy dâm thủy, yếu ớt phản kháng.

Hàn Phong trong lòng mắng thầm tiểu dâm phụ. Cô nàng này tại sao lại có thiên phú như vậy? Lần đầu còn là chính hắn đều đem hai người quý mọp dưới háng, tiểu Hàn Phong được ân cần chăm sóc. Thế mà chỉ mấy hô hấp sau tình thế xoay chuyển, hắn lại bị đè xuống dưới, huyệt hoa của nàng phàn phạch áp trên mặt làm hắn chỉ có thể bị động chống đỡ, trong lòng nghi ngờ có phải hay không nàng đã... luyện tập nhiều lần rồi?

"Hừ hừ... Ohmm..."

Thượng Quan Nghi này vô cùng thông minh quý báu, cái lưỡi cùng miệng chỉ nhằm long đầu mà mút mát liếm láp, hoàn toàn không thèm đụng tới long thể. Hai bàn tay lại là nắm lấy đôi ngọc dương của Hàn Phong xoa nắn, thi thoảng lại bóp mạnh. Hàn Phong chỉ thấy liên tiếp bị kích thích, sướng khoái không chịu nổi. Lại qua nửa nén hương, hắn đã là tới giới hạn, không thể không gồng cứng người, ác long co giật, há miệng phun ra dương thủy vô cùng đậm đặc.

Thượng Quan Nghi chỉ chờ có thế, miệng cười dâm dăng há lớn nuốt lấy. Nàng ngậm ác long trong miệng, cái lưỡi liên tục quý dị liếm láp, trong miệng truyền ra lực hút, làm cho ác long kia rỗng giần liên hồi, càng thêm phun ra dương dịch.

Thượng Quan Nghi cũng có chút không ngờ tới, lần thứ nhất dương dịch phần lớn được Thượng Quan Nghi nuốt lấy, nàng chỉ có chiếm lấy phần thừa. Bây giờ chính mình cảm nhận, không ngờ ác long kia lại hung hãn như vậy, làm cho nàng miệng lớn nuốt liên tục nhưng cũng không kịp. Dương thủy tuôn trào thành tia, bắn đầy lên mặt lên tóc Thượng Quan Nghi, nhều xuống cả ngực.

Mười mấy hô hấp sau, ác long mới là không cam lòng ngậm miệng. Thượng Quan Nghi cười là loi một tiếng, đem dương dịch vương vãi toàn bộ liếm nuốt, lại cẩn thận ngậm lấy tiểu Hàn Phong liếm mát sạch sẽ, lúc này mới trở thân đứng lên, cao ngạo nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong trong lòng uất nghẹn, ác long bị đánh bất ngờ làm hắn không kịp vận dụng Thánh Dục Quyết phản kích. Nếu không, mặc kệ cho nàng liếm mát cả ngày cũng không thể lay chuyển. Nhìn Thượng Quan Nghi nghi kia trên mặt trên tóc dính đầy tinh dịch của mình, khoe miệng vẫn động vài vệt đục trắng, lại còn đang dùng tay chấm lấy xoa đều, coi như kem dưỡng da đối xử. Điều bộ dâm dăng làm hắn tức xuyết ói máu. Thâm thể lần sau phải đem nàng chơi đến mềm nhũn, run rẩy xin tha.

"Tiểu dâm tặc, mau về luyện tập thêm mười năm nữa rồi đấu với ta!"

Hàn Phong quả thật có xúc động đem nàng làm thịt tại đây, mặc kệ tất cả. Thế nhưng hắn chung quy vẫn là nhịn xuống được, quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Hắn dựng thân đứng dậy, tiến đến bên giường ngọc. Thượng Quan Uyên lúc này mặt mày đỏ bừng, thân thể ửng hồng run rẩy. Nàng nằm đây giả chết, lại nghe thấy mấy thứ âm thanh làm người đỏ mặt kia, nhất thời tò mò mở mắt ra nhìn. Không ngờ thấy cảnh cô cô và tên đáng ghét kia chơi trò xấu hổ. Làm nàng miêng khô lưỡi đắng, trong lòng nóng như lửa đốt, hạ thân phía dưới không hiểu sao lại ngứa ngáy khó chịu, dầm thùy chảy ra ướt đầm hai đùi. Lúc này thấy Hàn Phong tiến về phía mình thì trong lòng giật thót, có phải hắn cũng muốn đem mình cùng nhau chà đạp? Nên phối hợp với hắn, hay mà mặc kệ hắn đây?

Thế nhưng Hàn Phong tới gần cũng không có đem Thượng Quan Uyên làm mấy chuyện kia. Có Thượng Quan Nghi ở đây, hắn dừng hòng đem Băng Linh Hàn Thủ thể này thu vào dưới háng. Hắn nắm cô tay nàng, cẩn thận xem xét, sau một hồi nét mặt cô quái, mới là cười tà một cái, đầy thâm ý nhìn nàng.

Hàn Phong sao có thể không biết trạng thái tiểu cô nương này. Nàng cơ bản là độc được đã giải, bây giờ đang làm thêm khát vô cùng. Hắn lại giả bộ xem xét vết thương trên ngực nàng, lại vô ý nắn bóp nhũ hoa mấy cái, làm cho nàng a a rên rỉ. Chỉ đến khi Thượng Quan Nghi lạnh lùng nhìn hắn, mới là ngưng ngưng thu tay, trao đổi mấy câu, đem tấm lụa trên trần giặt xuống quần quanh thân thể, phi thân ra ngoài.

Sau khi Hàn Phong rời đi, Thượng Quan Uyên mới run rẩy mở mắt, hai mắt đầy ngóng trông. Thượng Quan Nghi thấy tình cảnh hoảng chất, không nhịn được đau lòng, không ngờ coi bỏ xiêm y, leo lên bên cạnh Thượng Quan Uyên ôm nàng vào lòng.

"Ư ư...."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thân nhân

Bên ngoài biệt phủ, mấy người Nguyệt Hồng sớm đã chờ đợi đến sốt ruột. Hàn Phong đã vào trong đó hơn ba canh giờ vẫn chưa thấy đi ra, làm cho mấy tên y sư ri rầm bàn tán.

Thất Long bên kia, khuôn mặt càng lúc càng cười lạnh lùng. Độc của hắn một khi bắt đầu phá giải, nếu là nửa canh giờ không hoàn thành, sẽ khiến dâm độc nhập tâm, cho dù là bồ tát cũng trở thành dâm phụ, bạo thể mà chết. Tên kia vào đó đã hơn ba canh giờ, đoán chừng Thượng Quan Uyên kia cũng sắp chết rồi! Chính hắn nghĩ đến cảnh Hàn Phong bị cường giả đế quốc truy sát chém giết là lại thấy sáng khoái trong lòng. Tốt nhất là Thượng Quan Nghi kia trực tiếp làm thịt tiểu tạp chủng đó là tốt nhất.

Nghĩ đến Thượng Quan Nghi, hạ thân Thất Long lại là kích động run rẩy. Hắn vừa nhìn liền biết người kia là một dâm phụ điển hình, lại còn luôn cố tỏ vẻ trinh tiết trong trắng. Hắn chính là muốn đem tiểu công chúa kia ban cho đệ tử, sau đó chính mình lừa cho Thượng Quan Nghi hút dâm độc của Thượng Quan Uyên, biến nàng thành dâm phụ điên cuồng. Đến lúc đó hai người kia bị sự trò bọn hắn chà đạp dưới háng, thi nhau cường dâm làm nhục, tất sẽ sụp đổ tâm thần mà phải tình nguyện nghe theo. Lại bắt nàng vận dụng nội tình hoàng thất, thu Nguyệt Hồng vào trong tay, khi đó hắn sẽ khiến cho hai dâm phụ này sống không bằng chết!

Thất Long đang vô cùng sung sướng với kế hoạch yy trong đầu, bất chợt thấy một cái bóng hồng lao ra ngoài. Hắn biến sắc nhìn lại, không phải tên tiểu tử Hàn Phong kia thì là ai? Chính là tạp chủng này đã cướp đi tất cả của hắn.

Mọi người xung quanh đều quái dị nhìn Hàn Phong. Tên Hàn Phong này trước khi vào thì mặc một nui rề rách bảy màu trên người, khi đi ra lại quần rèm cửa hồng phấn trên thân. Nhìn kỹ, không phải rèm giường của công chúa thì là thứ gì. Nhất là điệu bộ thoả mãn cùng kiêu ngạo kia của hắn. Khẳng định là chiếm được chỗ tốt.

Thất Long sắc mặt âm trầm, tên này làm sao giải được độc của hắn? Chẳng lẽ hắn giả bộ?!

Thế nhưng đệ tử Thất Long lại không được bình tĩnh như vậy. Thấy Hàn Phong đi ra, lại mang cái thần thái thoả mãn kia, nhìn thế nào cũng giống như vừa làm chuyện xấu. Nghĩ đến công chúa điện hạ vốn là của mình lại bị tạp chủng kia cướp mất, nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp của nàng, kiểu đồn này nở của nàng quần quai dưới háng Hàn Phong là hắn lại cảm thấy tức giận. Nhất thời mất đi thân trí, hay tay huy động tung chưởng đánh về phía Hàn Phong.

Hàn Phong cười lạnh, hắn chính là muốn dụ dỗ Thất Long ra tay, đến lúc đó đem hắn đánh cho tàn phế, lại ép hỏi vị trí môn phái. Có cơ hội sẽ tìm diệt bằng sạch, chiếm hết tài nguyên. Nhưng nếu đồ đệ hắn muốn chết thì Hàn Phong cũng không can, giết tên này càng kích thích Thất Long hơn. Hắn phát nhẹ tay, một chiêu *Xích Long Bá Diệt trăm* đánh ra, thanh thế so với vừa rồi còn lớn hơn.

Ngụy Lôi cũng chỉ vì một cổ xúc động mà lao lên, lúc này nhìn trăm phong kia ập đến mới chợt nhận ra mình ngu xuẩn cỡ nào. Há miệng gào to.

"Su phụ cứu ta!"

"Người dám!"

Thất Long không thể ngờ rằng Hàn Phong lại dám giữa bao người ra tay hạ sát thủ. Hắn vội vàng kết ấn đánh tới, bảy con tử long bay ra cũng một chỗ va chạm với trăm phong kia, lại ném ra một bát quái kính chừng lòng bàn tay. Sau đó vội tóm lấy Nguyệt Lôi lui về phía sau.

Thất Long lần trước vốn đã không đỡ được một trăm này, bây giờ trăm phong so với khi đó lớn mạnh không chỉ gấp đôi, lại là vội vàng cứu đệ tử, sao có thể ngăn cản. Bảy con tử long nhanh chóng bị xích long thôn phệ. Xích long cũng không ngừng lại mà chớp tới bát quái kính kia một trào bóp nát, há mồm đỏ như chậu máu cắn về phía Thất Long.

Thất Long mặt càng biến sắc, tay lại ném ra mấy món pháp bảo nữa. Lúc này mới làm cho xích long hơi ngừng lại. Hắn miệng phun máu tươi, ánh mắt điên cuồng nhìn Hàn Phong. Thế nhưng cũng không dám tiếp tục chiến đấu, xách lấy đệ tử phi thân bỏ chạy.

Hàn Phong cười lạnh, đang muốn đuổi theo. Nguyệt Hồng bên kia không ngờ lại bất chợt mở miệng cầu tình:

"Tha hán một mạng, còn có chuyện cần tới!"

Hàn Phong là lại nhú mảy, thế nhưng cũng không truy đuổi nữa. Hắn còn cần Nguyệt Hồng này dẫn đi bí cảnh đấy. Nếu thật sự bí cảnh kia chưa đủ lợi ích, vậy lúc đó lấy nàng bồi vào là được.

Hàn Phong cũng không thèm nhìn tới đám người còn lại. Tung người lên không, hoá thành một vệt hồng sắc, nhanh chóng bay khỏi thành chủ phủ.

Hắn theo thành tây bay tới. Lúc này đây không cần che giấu, mở hết tốc lực phóng đi. Vương thúc cùng tiểu nha đầu kia khẳng định đang lo lắng cho mình, phải mau trở về.

Khoảng nửa nén hương sau, căn nhà của Vương thúc đã xuất hiện trước mặt Hàn Phong. Từ rất xa hắn đã thấy ba người đứng trước cổng, lo lắng ngóng trông về phía này. Hàn Phong trong lòng vô cùng ấm áp, muốn ngay lập tức chạy lại trước mặt ba người. Thế nhưng tình trạng của mình có chút xấu hổ, cần giải quyết trước đã.

Hắn phi thân vào trong nhà, mau chóng đi vào trong phòng. Định bụng sẽ đem y phục trong túi trữ vật ra thay. Thế nhưng bất ngờ trên giường lại thấy một bộ quần áo mới tinh. Hàn Phong hơi ngần ngại, tiến tới cầm lên xem xét. Bộ y phục này màu lam nhạt, kiểu dáng có vẻ là của thanh niên. Nhìn qua thiết kế rất tinh xảo tỉ mỉ, lại vừa vặn với dáng người của hắn.

"Đây là của Vương thúc a...."

Hàn Phong trong lòng chưa xót cảm động, chính mình tới đây chưa giúp đỡ gì được cho Vương thúc, thúc lại vì mình mà bị quan binh đập phá công nhà. Vậy mà vẫn hết lòng quan tâm chăm sóc mình, lại còn vì mình may quần áo mới. Nghĩ đến đêm hôm đó, thân ảnh gầy yếu đứng dưới tuyết lạnh mấy canh giờ chờ một người không quen biết. Hắn lại thiếu chút bật khóc.

Hàn Phong đem y phục cẩn thận mặc vào, cảm thấy rất là vừa vặn, chỉ là hơi rộng một chút mà thôi. Có lẽ Vương thúc lo mình lớn nhanh, mới là may rộng như vậy. Nghĩ tới đây, hắn lại càng cảm động hơn.

Hàn Phong đẩy cửa, từ trong phòng đi ra, nhìn ba người kia vẫn đang ngóng về thành đông, không hề hay biết. Hắn cười thầm trong lòng, đứng giữa sân hét to:

"Vương thúc! Trần thúc! Tiểu Huyền! Ta đã trở về!"

Ngọc Huyền là người thứ nhất phản ứng, khuôn mặt non nớt quay về phía Hàn Phong, ánh mắt vừa vui mừng vừa ngạc nhiên. Hét lớn chạy tới.

"Hàn ca ca!!!!"

Ngọc Huyền này từ khi Hàn Phong đi khỏi, trong lòng vô cùng lo lắng bất an. Chỉ cần Hàn Phong rời khỏi tầm mắt của nàng, nàng đều cảm thấy mất an toàn. Lúc này nhìn thấy Hàn Phong đứng sau lưng, vô cùng vui sướng chạy tới, khuôn mặt rạng rỡ như nắng mùa xuân. Nàng ngay lập tức tới gần Hàn Phong, đôi chân thon thả lúc này nhảy lên, kẹp lấy hông Hàn Phong, hai tay ôm cổ hắn, miệng nhỏ xinh xắn lại là hôn lên má hắn cười khanh khách:

"Chụt! Hàn ca ca! Ta yêu ngươi!"

Hàn Phong thấy ấm áp trong lòng, hai tay xoa đầu nàng cười lớn. Vương Lập lúc này cũng mau chóng chạy lại, lão lệ run rẩy thiếu chút chảy ra. Nắm lấy vai Hàn Phong cười lớn.

"Trở về là tốt rồi. Trở về là tốt rồi!"

Hàn Phong nghe được câu này, vẫn là xúc động y như lần đầu vậy. Hắn nhìn khuôn mặt mừng rỡ của Vương Lập mà trong lòng xúc động.

Trần lão cũng đi tới, hiền lành nhìn Hàn Phong. Nhìn hắn bình an trở về lão cũng không nhịn được thở phào. Người này là ân nhân của hai cha con nàng đây, lại cho hai người chỗ ăn ở. Huyền nhi có hắn chăm sóc về sau sẽ không có gì lo lắng cả.

Vương lập nhìn Ngọc Huyền ôm lấy Hàn Phong, trong lòng không khỏi vui mừng hài lòng. Hắn cười với nàng, lại nói một câu làm Ngọc Huyền vô cùng sung sướng.

"Tối nay chúng ta sẽ thịt gà mừng Hàn ca ca của ngươi."

"Thật sao Vương bá bá! Hoan hô. Có thịt gà để ăn. Hoan hô!"

"Haha, tối nay Huyền nhi của chúng ta phải ăn nhiều một chút đó."

Dưới ánh chiều tà, bốn người một nhà này cùng nhau đi vào trong sân nhỏ. Tiếng cười đùa vang vọng quanh quần, vô cùng bình yên ấm áp.

Hàn Phong nội tâm vô cùng buồn lòng. Trong lòng dâng lên cảm giác bình yên lạ thường. Ở đây không có tranh đấu, không có mưu kế, cũng không có khắc nghiệt của tu chân giới, chỉ có thứ tình cảm vô cùng yên bình mà hắn thấy bên cạnh sư tôn. Có lẽ, đây chính là thân nhân, đây chính là gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nửa đêm mờ tối

Cảm ơn đạo hữu ngocthanh2k đã donate kim phiếu cho mình ạ ~.~

"Hàn ca ca. Mau tới đây! Con ong này...."

"Hàn ca ca. Mau tới đây! Bông hoa này..."

"Hàn ca ca..."

Hàn Phong lúc này đang vô cùng lóng ngóng, đứng một bên nhìn Vương thúc vật lông gà. Hắn từ nhỏ tới lớn đều là ăn linh thảo lớn lên, làm sao biết thịt gà chứ. Vương Lập cũng là vô cùng hiền lành chỉ bảo từng li từng tí cho hắn, bộ dáng hết sức vui vẻ.

Vương Lập mất con từ nhỏ, bây giờ lại được trải qua cảm giác nuôi dạy, chẳng khác nào liều thuốc an thần, khoe miệng cười là không khép lại được. Hàn Phong cũng là vô cùng chú ý, về sau sẽ thay Vương thúc làm việc a.

Hàn Phong thoáng suy nghĩ một lát, mở miệng nói với Vương Lập.

"Vương thúc, ta dự định ngày mai ra ngoài nhìn một chút, thuận tiện kiếm một công việc."

Vương Lập bên này nghe vậy, trong mắt có chút không đành lòng. Thế nhưng Trần lão bên kia lại là cười lớn, kích lệ nhìn Hàn Phong.

"Haha, tốt, người trẻ tuổi cần xông pha a!"

Vương Lập nghe vậy cũng cười, thế nhưng vẫn cẩn thận dặn dò Hàn Phong:

"Ngươi không cần quá cưỡng cầu. Nếu khó khăn hãy trở về đây!"

Hàn Phong trong lòng ấm áp, ngày mai sẽ đi tìm vài khối kim loại, thuận tiện chế tác thành Tiền. Hắn cũng biết, có tiền mới có đồ ăn đấy. Có tiền cũng sửa sang được chỗ này, sẽ bớt khổ sở hơn.

.....

Hàn Phong đang đứng trước một hương án, hai tay nắm lấy ba cây hương, nhẹ nhàng cắm trên đài. Vương Lập bên cạnh, là lão lệ tung hoành, khuôn mặt thương xót nhìn hai di ảnh bên trên, vô cùng đau khổ.

Bên trên ban thờ, hai di ảnh mờ ảo một lớn một nhỏ đặt song song. Người lớn là Vương thị, vợ Vương thúc, trông rất trẻ trung hiền hậu. Mà đứa nhỏ kia là mới khoảng hai tuổi, khuôn mặt vô cùng đơn thuần. Bên cạnh di ảnh có một bài vị, trên viết:

"Vương Phong!"

Hàn Phong cúi đầu vái ba vái. Đây là vợ cùng con trai của Vương thúc. Theo lời hắn kể, chính là mười mấy năm trước chết trong chiến loạn. Hắn tông quân bảo vệ quê hương, đến khi trở về đã là nhận được tin dữ. Vợ bị giặc bắt được, hành hạ tra tấn tới chết. Còn con trai thì bị chúng mổ ruột moi gan, treo lên thị chúng đến héo khô mới chết đi, vô cùng thảm thiết. Đến sau này, Vương thúc hắn cũng không biết tại sao lại sống được qua ngày hôm ấy...

"Vương Huynh, ta ở đây xin thề với vong hồn của huynh. Đời kiếp này, chỉ cần ta còn sống sẽ bảo vệ chăm sóc Vương thúc, quyết không sai sót!"

Vương Lập nghe vậy, lão lệ chảy xuống. Lập tức quát mắng Hàn Phong.

"Đứa nhỏ này, ăn nói bậy bạ! Mau mau chuẩn bị dùng cơm kéo Huyền nhi chờ!"

.....

Ngọc Huyền tay cầm đùi gà, miệng nàng đã sớm chảy rờn nước miếng. Thế nhưng chung quy cũng là không cần lên, hết sức lễ phép đưa nó cho nhị lão. Vương Lập cùng Trần Tôn đều là cười lớn, xoa xoa đầu nàng:

"Tiểu hài tử ăn nhiều một chút, chúng ta sớm đã rụng hết răng, ngươi chính mình là mau ăn thôi!"

Ngọc Huyền nghe thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lại đưa chiếc đùi vào bát Hàn Phong, ánh mắt mong mỏi nhìn hắn. Hàn Phong nhìn tiểu tử này khuôn mặt đáng thương, mỉm cười đem chiếc đùi đặt lại trong bát nàng cười lớn.

"Tiểu Huyền nhà ta phải mau ăn chóng lớn. Ngày mai ta sẽ đem về một con gà, haha!"

Ngọc Huyền nghe thấy vậy, ánh mắt sáng bừng như mặt trời, nàng cười ngọt ngào tựa như hoa ngọc lan chớm nở, vô cùng thanh thuần đáng yêu:

"Oa. Ta yêu Hàn ca ca nhất. Thịt gà thịt gà!"

"Tiểu tử này! Chúng ta cùng nhường gà cho ngươi, tại sao lại chỉ yêu Hàn ca ca, không được không được!"

"Ta yêu Hàn ca ca nhất. Ta yêu cha, ta yêu Vương bá!!!"

...

"Phong nhi, có phải áo hơi rộng hay không? Chờ ngày mai ta sẽ may cho ngươi một cái mới..."

"Vương thúc, thúc mệt rồi, mau đi nghỉ đi, cứ để cho ta!"

"Trần lão đầu, hôm nay chúng ta phải quyết phân thắng bại. Ván cờ sáng nay còn là chơi dở đấy..."

"Ngọc nhi, mau mau buông Hàn ca ca của ngươi ra. Trẻ con phải ngủ sớm mới lớn được..."

"Hàn ca ca. Ta yêu ngươi, chúc ca ca ngủ ngon!"

Hàn Phong sau khi dọn dẹp xong xuôi, lại vất vả trấn an cho Tiểu Huyền đi ngủ. Lúc này mới có thể rảnh rang xem hai lão nhân đánh cờ. Hắn là không hiểu trò chơi này, thế nhưng sau một hồi quan sát đã là cơ bản nắm được. Thịnh thoảng sẽ là thêm vào một câu, làm cho hai lão nhân tấm tắc khen hay, còn thật sự đòi quyết đấu với hắn.

Sau một hồi dụ dỗ thuyết phục, Hàn Phong mới là đem hai lão nhân vào phòng ngủ được. Hai người này lòng đầy tâm sự, mỗi người đều có chuyện riêng, sớm đã coi nhau như tri kỷ lúc về già. Mấy ngày này hầu như đều cả ngày tâm sự, chơi cờ, vô cùng tâm đắc.

Hàn Phong nằm trên giường, hai tay làm gối, miệng khẽ mỉm cười. Đây là quãng thời gian đẹp nhất, hạnh phúc nhất kể từ khi hắn xuất đạo. Hắn lần đầu tiên cảm nhận được thứ tình cảm hoàn toàn mới, thứ tình cảm mà ngay cả sư tôn cũng không thể mang lại. Đây chính là tình cảm gia đình, đây chính là gia đình của hắn.

Hàn Phong hai mắt nhắm lại, bên tai lại văng vẳng tiếng cười thuần khiết của Ngọc Huyền. Dần chìm vào giấc ngủ.

.....

"Tiểu dân tặc!"

Hàn Phong đang mơ màng, bên tai nghe thấy tiếng quát, chợt giật thót cả người. Vừa rồi thật bất cẩn, nếu là có địch nhân thì hắn đã chết rồi. Hắn vội vùng người ngồi dậy, đưa mắt quét khắp căn phòng. Chẳng biết từ lúc nào, trên chiếc bàn giữa phòng đã có thêm một người. Dưới ánh trăng mờ ảo, đập vào mắt Hàn Phong là đôi nhũ hoa vô cùng căng mọng không lồ. Không phải là Thượng Quan Nghi đang kiêu ngạo ngồi đó thì còn là ai nữa.

"Hừ! Đến cả khi ngủ miệng cũng là cười dâm dăng. Không biết đang xấu xa với nữ nhân nào!"

Giọng nói của nàng có chút chua chua, lại có chút chờ mong. Hàn Phong thì không hiểu sao cả, hắn cẩn thận đánh giá Thượng Quan Nghi, thấy đúng là nàng không có sai lầm, lúc này mới là thở ra một hơi.

"Làm sao? Nhìn ta như vậy làm gì? Cẩn thận móc mắt ngươi ra."

Thượng Quan Nghi thấy Hàn Phong chằm chằm dò xét mình, hai má không nhận được đỏ hồng cực kỳ gọi cảm. Đôi môi kiều diễm ướt át khẽ hé, yếu ớt mấp mí.

Hàn Phong thấy nàng tựa đoá hoa hồng mềm mại động sương sớm, vô cùng kiều mỵ động lòng người. Hắn không nhận được đáy lòng bốc lên dục hoả, ác long dưới háng là nhanh chóng phình to trương lớn đội quần dựng lên.

Hàn Phong trong lòng cười tà một cái, hai tay không chút dấu vết tích tụ nguyên lực, Thánh Dục Quyết điên cuồng vận chuyển. Lại là khuôn mặt không chút biến đổi, làm như tùy ý hỏi.

"Ngươi tới đây làm gì?"

Thượng Quan Nghi thấy hán lạnh lùng tùy ý như vậy, khuôn mặt vô cùng tức giận. Minh mắt cả buổi trang điểm, lại chọn y phục đẹp nhất tới đây. Tên kia chỉ dò xét một lát sau đó là bày ra thái độ đáng ghét như vậy. Thật đáng chết!

Thượng Quan Nghi trong lòng bức bối. Có chút giận dữ liếc nhìn Hàn Phong, nói:

"Ta chuyển lời của Uyển nhi, nói nàng đa tạ ngươi, mời ngươi tới hoàng đô làm khách!"

Thượng Quan Nghi nói ra những lời này, cũng là vô cùng khó chịu. Nàng làm sao không nhận ra cháu gái thích tiểu tử này. Nàng cũng muốn mời hán... Ách, không phải. Nàng không thể tranh với cháu gái nàng a...

Hàn Phong nhìn biểu hiện của nàng, trong lòng cười thầm, thế nhưng bên ngoài vẫn lạnh lùng hỏi.

"Còn gì nữa không?"

Thượng Quan Nghi càng lúc càng tức giận, ngực phập phồng thờ dốc làm đôi nhũ hoa không lồ run rẩy, làm ác long dưới háng Hàn Phong không nhịn được trướng lớn, vô cùng hung bạo quay cuồng, muốn nhảy ra tàn phá.

"Ngươi đã cứu được nàng, hoàng thất cũng không keo kiệt, sẽ tận lực thỏa mãn ba yêu cầu của ngươi!"

Thượng Quan Nghi càng nói càng lạnh lùng, đến cuối cùng khuôn mặt là vô cùng băng sương. Nàng khẽ hừ một tiếng, trong lòng không hiểu sao có một luồng hỏa diễm vô hình thiêu đốt. Làm cho khuôn mặt nàng vừa băng sương vừa kiêu diễm, vô cùng mỹ nhân.

Hàn Phong thấy tà hỏa thấp thoáng trong đôi mắt Thượng Quan Nghi, khoe miệng cười lạnh lùng. Hán lại ra một chiêu cuối cùng nữa.

"Vậy sao? Ta có đồ vật muốn gửi cho Thượng Quan Uyển, ngươi lại đây tiếp lấy giúp nàng"

Hai tay Hàn Phong nguyên lực đã là vô cùng đậm đặc, được hán cất giấu sau lưng. Thượng Quan Nghi trong lòng vô cùng tức giận, thầm nghĩ tên dám tặc chết tiết này tại sao lại ngu xuẩn như vậy. Nàng chỉ mong sớm rời khỏi đây cho bớt xấu hổ.

Thượng Quan Nghi đứng lên, bộ ngực đồ sộ dưới lớp y phục mỏng manh khẽ đung đưa, lại thêm ánh trắng lá loi ngoài cửa sổ chiếu tới nhất thời làm y phục trở nên trong suốt. Hàn Phong hơi thở ồ ồ, hán có thể thấy rõ ràng hai hạt anh đào kia sớm đã căng phồng nhon hoát, muốn phá áo mà ra.

Thượng Quan Nghi tới bên giường Hàn Phong chìa tay ra, không kiên nhẫn liếc nhìn hán một cái. Thế nhưng khi thấy ánh mắt của hán đồ ngấu, trong lòng thâm kêu không ổn. Đang định rút tay lại thì bàn tay nguyên lực của Hàn Phong bất ngờ chụp tới, đem kính mặt nàng toàn bộ phong bế. Thượng Quan Nghi thân thể mềm nhũn ngã xuống, lập tức bị Hàn Phong bắt lấy, đè ngửa lên giường!

Thượng Quan Nghi như thỏ non sập bẫy, khuôn mặt vô cùng hoảng hốt nhìn Hàn Phong kêu lên:

"Ngươi, ngươi muốn làm gì? Buông ra!"

Hàn Phong cười tà ác nhìn nàng, ban chiều dám phản kháng khiêu khích hán, bây giờ để hán bắt được...

"Ta muốn làm gì? Ta phải hỏi ngươi mới đúng! Nửa đêm khuya khoắt, ngươi tới làm gì?"

"Ta là đưa tin..."

"Haha, sao buổi chiều không tới, bây giờ mới tới!"

"Ta... Ư ư... Ưm ưm...."

Hàn Phong nhìn nàng khuôn mặt hoảng sợ, ánh mắt nửa trốn tránh nửa chờ mong, đôi môi đỏ mọng lại là vênh lên giải thích, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng đáng ghét. Hán không nhịn được ngậm lấy môi nàng. Điên cuồng cắn mút.

Hàn Phong một tay khống chế nàng, tay kia nhanh chóng luồn vào trong áo, không ngờ rất dễ dàng chạm tới đôi kiêu đồn căng mọng không lồ kia. Thậm chí ngón tay còn là chạm tới hạt anh đào ửng đỏ.

Hàn Phong không nhịn được bóp nặn mấy cái, làm cho Thượng Quan Nghi rên rỉ kêu lớn. Hán lúc này buông môi nàng ra. Nhìn Thượng Quan Nghi khuôn mặt ửng hồng thờ dốc, trong mắt tràn đầy sương mù mê li, dục hoá lại là lượn lờ thiêu đốt. Ác long dưới háng không thể nhịn được căng phồng, cuồng nộ gào thét.

"Tiểu dân phụ. Lại còn không mặc đồ lót! Hôm nay xem ta làm sao chơi chết nàng!"

"Thánh Dục Quyết! Phân....."

:))))))~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Mê được màu trắng

Cảm ơn bạn ngocthanh2k đã donate kim phiếu cho mình T.T thật sự cảm động vì đã được bạn quan tâm. Nếu muốn một vai trong Nhân Dục Đạo, hãy cmt xuống dưới nhé ~.~

"Tiểu dân phụ. Lại còn không mặc đồ lót! Hôm nay xem ta làm sao chơi chết nàng!"

Hàn Phong mở miệng cười vô cùng dâm tà. Thượng Quan Nghi này khẳng định so với mình còn bức bối khó chịu hơn, nếu không đêm hôm khuya khoắt có sao lại chạy tới? Cơ bản là phía dưới đã quá trống rỗng khó chịu rồi, cần ác long của mình tới lấp đầy đây mà. Thật dâm đảng!

Hàn Phong lúc này đang hôn liếm ngấu nghiến trên cổ nàng. Thượng Quan Nghi không biết dùng thứ đồ vật gì mà cơ thể lại toả ra mùi vị vô cùng tươi ngon kích thích, làm hắn thật là muốn cắn một miếng a. Có phải hay không nàng dùng dâm thủy chế thành nước hoa đây?

Hàn Phong bàn tay nhanh chóng vũ động, đem y phục thân trên nàng toàn bộ lột xuống. Thượng Quan Nghi này cơ bản gần như không mặc gì, chỉ là một lớp áo mỏng manh xuyên thấu tùy ý khoác lên mà thôi. Hàn Phong còn thật sự suy nghĩ trên đường nàng tới đây có gặp phải người không đấy, thật dám đem thuốc kích dục rải khắp toàn thành như vậy sao. Hắn đem y phục quăng vào một góc, bàn tay chớp lấy nhũ hoa, bóp mạnh.

"A a a... U'ư...."

Vô cùng mềm mại lại vô cùng săn chắc. Hàn Phong cảm giác như vừa chớp vào trái banh nước, năm ngón tay lún sâu trong da thịt non mềm của nàng, nhún nhún co giãn, rung rinh xóc nảy, vô cùng thoát mái khoái chí. Hàn Phong không nhịn được dùng lực bóp mạnh, làm Thượng Quan Nghi a a kêu lớn, ngực lại ưỡn cao đón nhận, rung rinh mọng nước, vô cùng mê người.

Hàn Phong không nhịn được vui mặt vào giữa hai bầu nhũ hoa mà hít hà. Bây giờ mới có cơ hội tiếp xúc gần gũi, hắn mới cảm nhận được sự khổng lồ vĩ đại của nó. Cặp hung khí này so với đầu hắn còn lớn hơn, lại là non mọng nước, căng phồng rung rinh, săn chắc mềm mại, đàn hồi kinh người.

"Um uhm... Mạnh lên... U'ư ư!"

Hàn Phong là đang ra sức nắn bóp, thế nhưng Thượng Quan Nghi dùng như là cảm thấy không đủ, a a kêu lớn như mèo nhỏ khát tình làm Hàn Phong cười lên thích thú. Yêu tinh này phối hợp như vậy, đêm nay mới có thể trọn vẹn thoải mái.

Hắn há miệng ngậm tới hạt anh đào đỏ mọng căng phồng kia kia, dùng đầu lưỡi quỹ dị trêu đùa, vân vê gầy mót, lại là không chút do dự đem hàm răng gặm cắn xung quanh, muốn đem nhũ hoa nàng thật sự nuốt vào.

Tay phải Hàn Phong vẫn là đang điên cuồng xoa nắn một bên nhũ hoa, trái hắn lại không biết từ lúc nào đã buông tha không chế cho Thượng Quan Nghi, luồn xuống hạ thân nàng khám phá. Thượng Quan Nghi kia cũng là mặc kệ chống chế, không ngờ tay trái vừa được giải khai, lại là nắm lấy bầu nhũ hoa còn lại xoa nắn, trong miệng phát ra thanh âm rên rỉ vô cùng mê người.

"A a a.... Tiểu dân tặc, mạnh lên... U'ư ư... Yếu vậy...!"

Hàn Phong bên dưới nghe được câu này, đứng là bị chọc cho tức giận rồi. Con hổ không cắn người lại tưởng là con mèo sao. Hắn cười tà một cái, Thánh Dục Quyết điên cuồng vận chuyển, tức thì dục hoá ba trượng bốc lên nghìn ngút, bao phủ hai người.

Thượng Quan Nghi chỉ thấy trước mắt một màu hồng rực, đáy lòng không ngờ trở nên khao khát mạnh mẽ, dâm thủy tiết ra như suối hoa. Đôi mắt nàng mê li tràn đầy sương mù nhìn không trung, miệng há lớn rên rỉ mê người.

Hàn Phong phát tay một cái, tức thì trong phòng xuất hiện thêm một người, nhìn qua giống Hàn Phong như đúc. Tên này không nói một lời, ác long sớm đã căng phồng lập tức dâm vào trong miệng Thượng Quan Nghi.

"U'ư ưm...."

Thượng Quan Nghi lúc này vô cùng hoảng sợ, thế nào lại có người khác ở đây, nhưng không để nàng hét lên, trong miệng đã là bị một vật to lớn lấp đầy.

Thượng Quan Nghi hai mắt mở lớn, trong miệng là mùi vị quen thuộc, lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Hàn Phong, nhất thời không quản tại sao người này xuất hiện nữa, vui mừng bắt lấy ác long nhiệt tình liếm mát, điều bộ vô cùng dâm đảng.

Hàn Phong lại cười tà, một phân thân nữa đi ra, lập tức cúi đầu ngậm lấy huyết hoa Thượng Quan Nghi mút mạnh.

"Aggggg... Ư ư.... Ohmmm...."

Hai mép thịt của Thượng Quan Nghi sớm đã căng phồng mọng nước, lại là nhô cao ướt át mời gọi, giữa hai mép thịt là huyết hoa sâu thắm mê người, nhuyễn nhuyễn chuyển động, dâm thủy trong suốt rỉ ra như suối, sớm đã ướt đẫm hai bên kiêu đồn.

Phân thân lúc này là đem đầu lưỡi liếm nhẹ bên ngoài một cái, không ngờ vật kia vô cùng nhạy cảm, chỉ là bị kích thích nhẹ nhàng đã là run rẩy nhuyễn động, bên trong dâm thủy phun ra thành tia, bắn trên mặt phân thân. Hấn không chút do dự cả miệng đều là ngậm lấy, điên cuồng cắn nuốt.

Hàn Phong chỉ thấy trong miệng ngọt ngào thơm ngát, hần và phân thân tâm ý tương thông, hai mà như một, có thể cảm nhận được tất cả. Miệng phân thân ngậm lấy một bên mép hoa, không ngờ đem nó toàn bộ mút vào, ngậm lấy trong miệng. Cánh hoa này thật là mềm mại mỏng manh, không ngờ trong miệng hần lại quý dị quán quýt, nhuyễn nhuyễn trêu đùa với đầu lưỡi hần, làm Hàn Phong kích thích không thôi.

"Ư ư ư ư ummmmm..."

Thượng Quan Nghi trên kia là rên rĩ dâm dăng, một tay nắm lấy thân côn, một tay nâng niu vuốt ve hai hòn ngọc dương, miệng vẫn là há lớn ngậm lấy, tùy ý để phân thân dâm vào. Phân thân cũng là không do dự phạm pháp đóng tót, đem miệng nàng tàn bạo khám phá. Ánh mắt Thượng Quan Nghi tràn ngập sương mù mê li, dục hoả lượn lờ chiếm lĩnh, trong cổ họng lại là phát ra tiếng ư ư nho nhỏ, vô cùng dâm mỹ kích tình.

Bản tôn Hàn Phong vẫn là đang vui đầu trong nhũ hoa Thượng Quan Nghi, hần vẫn đang điên cuồng gặm cắn, kích thích hạt anh đào. Hần chung quy cảm giác có gì không đúng, nhất định phải tìm cho ra.

Hàn Phong hai tay bóp mạnh nhũ hoa, thế nhưng nó lại vô cùng đàn hồi co giãn, mặc kệ hần chà đạp ra sao, Thượng Quan Nghi kia vẫn chỉ là càng lúc càng kêu to dâm mỹ, không thấy chút đau đớn nào.

Hàn Phong hàm răng sớm cắn lấy đầu nhũ hoa mà nhai nuốt, kéo thả co bắn. Vật kia cũng là đàn hồi kinh người, càng lúc càng hồng hào kích thích, không ngờ lúc này lại lấp lánh ánh sáng như pha lê, vuron cao đầy kiêu ngạo. Hàn Phong vẫn là ngửi thấy một mùi vô cùng dâm mỹ kích tình trên người nàng, càng lúc càng đậm đặc. Đây khẳng định không phải là vật làm thơm ngoại thân mấy thứ nước hoa kia.

Hần ngậm lấy nhũ hoa điên cuồng mút, phía dưới phân thân cũng là lưỡi thẳng thọc sâu, co duỗi móc mài, ma sát cọ cọ trong huyết hoa Thượng Quan Nghi. Huyết hoa nàng cũng là trào ra dâm thủy, co bóp mút vận xoắn chặt lấy lưỡi phân thân, kiêu đồn kia lại là nhấp nhô lên xuống, mu cao hẩy tới liên hồi, hai đùi kẹp chặt, đem cả đầu phân thân đều muốn vùi lấp đi vào.

"Uhhmmm.. Ư ư... Huh huh... Ư ư ư ư..."

Thượng Quan Nghi chung quy là không chịu đựng được. Phân thân kia vô cùng tà ác, vận chuyển nguyên lực khiến đầu lưỡi phóng to, lấp đầy hạ thân nàng, mười ngón tay lại là vô cùng quý dị mờ tối, móc chạm gãi miết, đem hạ thân nàng đều là điên cuồng kích thích.

"Ahh... Ư ư ư ư....."

Thượng Quan Nghi trong miệng rên rĩ dâm mỹ, hạ thân lại là co rút liên hồi, các mép thịt giãn ra nhuyễn nhuyễn, tựa như bông hồng nở rộ sau mưa, vô cùng ướt át kích tình. Phần hông nàng run rẩy chuyển động, kiêu đồn lắc lư lên xuống, hai đùi kẹp chặt lấy đầu phân thân, mu thịt nảy cao áp tới, sâu trong huyết hoa, dâm thủy tuôn trào như suối, thấm đẫm cả khuôn mặt hần. Nàng đã thất thân.

"Ư ư ư ư.... Ummmmmm....."

Miệng nàng bị ác long lấp đầy, chỉ có thể nhiệt tình bú mút, trong họng phát ra tiếng rên rĩ mê người đầy thỏa mãn.

Cùng lúc ấy, đôi nhũ hoa của Thượng Quan Nghi cũng là căng cứng kinh người, bản tôn Hàn Phong trong miệng ngậm lấy nụ hoa, lại là hai mắt mở lớn không thể tin. Hạt anh đào kia, không ngờ lại phun ra dòng nước trắng mịn vô cùng, lại ngọt ngào dâm mỹ, mùi thơm kích dục lập tức tràn ngập trong phòng.

"Sur.... Sữa??"

"Chẳng... Chẳng lẽ là...!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hoá Thân Nữ Oa

Cảm ơn đạo hữu Covirus27 đã ủng hộ Kim Phiếu và TLT cho mình ạ ~.~

Tu chân giới trăm ngàn vạn năm. Vô cùng nhiều truyền thuyết để lại. Thế nhưng ai là người sáng tạo ra hệ thống tu chân này lại là một dấu hỏi lớn. Người sau là chỉ biết tiếp nhận truyền thừa từ người trước, người trước cũng là tiếp nhận từ tổ tiên trước nữa, xa xôi đến mức không thể tra ra nguồn gốc.

Ba trăm vạn năm trước, Thái Hoàng Tiên Đế đào từ lòng đất của Phi Huyền tinh ra một khối thạch bi. Trên có ghi lại một cảnh: Một nữ thần tiên đang cho con bú, không hiểu sao đứa trẻ khóc lớn, buông đôi nhũ hoa, tức thì dòng sữa của nàng tuôn trào ra ngoài, bắn thành những tia sáng long lanh, phun lên bầu trời đêm u tối. Kể từ đó, liền có thiên hà Ngân Hoàng ngày nay. Dòng sữa của nàng mang theo pháp lực ngập trời, hình thành nên quy tắc thiên địa. Từ đó tu chân giả thiên hà Ngân Hoàng mới được khai sáng, tìm thấy bến mê, phát triển trở nên ngày càng rực rỡ.

Tu chân giả nơi đây, đều gọi nàng là Nữ Oa.

Hàn Phong lúc này hai mắt tràn đầy khó tin, hắn căn bản coi cái truyền thuyết kia là nhắm nhĩ, chính mình tại sao sinh ra từ sữa người ta?

Hàn Phong mang theo ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Thượng Quan Nghi, sâu trong lòng là vẻ kích động. Hắn miệng cười hềnh hếch, tựa như dã thú bò trên thân thể mềm mại của Thượng Quan Nghi, cái lưỡi lại là liếm một đường dài từ nhũ hoa lên đến cổ nàng, bộ dáng vô cùng thèm khát.

"Dâm phụ a dâm phụ, để cho ta nếm thử nàng một chút."

Hàn Phong vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp trên cổ Thượng Quan Nghi, tựa như sư tử vờn mồi. Thượng Quan Nghi nào biết hắn đang làm gì, chỉ thấy vùng cổ nhột nhột, được một vật mềm mại ấm nóng vuốt ve, nhất thời thân thể đỏ hồng kích thích, run rẩy quần quai, trong miệng càng là phát ra tiếng a a dâm my.

"Ư ư... ư ư.... Ừm.... A? Ahhh... Ummm..."

Thượng Quan Nghi tâm thần đang lạc trên mây, bất chợt vùng cổ đau nhói, hai tay lại lập tức bị giữ chặt. Nhất thời nàng chỉ có thể run rẩy thân hình kiều nộn, yếu ớt giãy giụa, trong miệng phát ra thanh âm ư ư, không biết là đang sung sướng hay đau khổ.

Hàn Phong hai hàm răng trắng bóc cắn ngập vào cổ Thượng Quan Nghi, răng nanh không ngờ đã dài thêm nửa tấc, xuyên phá động mạch của nàng mà điên cuồng hút lấy. Hắn đã lâu rồi chưa có hút máu qua.

Huyết tương này không hề tanh hôi, mà càng là ngọt ngào thơm mát, lại chứa một cỗ dục khí nồng đậm vô cùng kích thích. So với dâm thủy kia nào đâu khác nhau, đây chính là dâm huyết!

Thánh Thể bằng vị trí mười bốn miêu tả rõ: Nữ Oa nàng thiếu vắng tri kỷ, không chịu nổi cô đơn tịch mịch bên tự mình thủ dâm. Dâm thủy chảy ra như suối, vậy khắp vũ trụ, sinh linh hấp thu được, tất sẽ thành tựu *Hoá Thân Nữ Oa*, là đệ nhất dâm thể trong truyền thuyết.

Hàn Phong cơ bản không tin tà, thế nhưng hôm nay gặp được lại làm hắn không thể không tin. Thượng Quan Nghi này, không ngờ lại là do một giọt dâm thủy biến thành?!

Hàn Phong vừa hút lấy huyết tương vừa dâm đẳng nghĩ. Nói nàng là dâm phụ quả thật không sai, dâm thể này một khi kích hoạt, chính là dâm khí vô tận, dâm thủy tuôn trào không thể kiềm chế, sẽ luôn có đòi hỏi mọi lúc mọi nơi, lại là dâm khí trùng thiên che trời phủ đất, làm cho mọi sinh linh đều phải khuất phục dưới hống.

Hắn nội tâm vừa động, tiểu dâm phụ này là một cái hoá thân của người kia, vậy khẳng định người kia ba mươi năm trước đã thủ dâm qua ở gần nơi đây? Có phải hay không mấy trăm vạn năm cũng không tìm được đạo lữ. Hay nàng ta đã đem đàn ông trong thiên hạ đều thủ qua cả rồi? Minh trước tiên đem nàng này khuất phục dưới hống, đến lúc gặp được tiểu Nữ Oa kia, sẽ là cùng nhau bắt lấy, dùng ác long thu phục.

Mang theo suy nghĩ tà ác này, hắn miệng lại càng hút máu mãnh liệt hơn, đều là ngậm lớn nuốt lấy. Huyết tương liên tục bị rút ra không làm cho Thượng Quan Nghi đau đớn mà cơ thể nàng lại ửng hồng kỳ lạ, giãy giụa co rút tựa như trứng gà, trong miệng phát ra thanh âm rên rỉ mê người.

"Ừm ừm... Uhm ummm..."

Hắn hút lấy một ngụm máu to trong miệng, sau đó cười tà, chuyển thân bò lên trước mặt Thượng Quan Nghi. Phân thân đem ác long trong miệng nàng rút ra, lúc này Thượng Quan Nghi mới là há miệng thở dốc, ánh mắt mê li tràn đầy sương mù, hai tay đưa lên xoa ngực, trong miệng rên rỉ mấy tiếng vô cùng dâm đẳng.

"Haha. Tiểu mỹ nhân, mau nếm thử một chút!"

Hắn hôn lên đôi môi đỏ mọng, trong miệng lại nhả ra huyết tương vừa ngọt ngào vừa dâm dục. Thượng Quan Nghi lập tức miệng nhỏ há lớn, ngậm lấy đôi môi Hàn Phong, cái lưỡi lại là gấp gấp cuốn qua khoang miệng hắn, điên cuồng quấn quýt lấy lưỡi Hàn Phong, cùng nhau đem huyết tương kia nuốt đi xuống.

"Ư ư ư.... Ừm ừm...."

Thượng Quan Nghi thấy máu thay đổi, không ngờ trên gương mặt kiều diễm lúc này lại tràn ngập nét phong tình dâm my, ánh mắt kia lại là mơ hồ nhìn qua, trong mắt một mảng dâm dục, nàng đưa tay xoa bóp nhũ hoa mãnh liệt hơn, trong miệng a a rên rỉ, huyết hoa co rút, dâm thủy tuôn trào.

"A a.... Tiểu dâm tặc, mau ăn ta a.... Aaa...."

Thượng Quan Nghi há miệng cầu tình như mèo nhỏ khát sữa, rên rĩ không thôi. Nàng thật sự đang rất trống vắng a, phía dưới đã gấp gấp tới không chịu nổi, muốn được vật gì đó đâm vào. Hàn Phong cũng là trong lòng tràn đầy suy nghĩ tà ác, chính mình phải khai phá hết tiềm năng của Thượng Quan Nghi này, đem nàng hoàn toàn trở thành Hoá Thân Nữ Oa trong truyền thuyết.

Hắn long thương dựng thẳng, kê ngay miệng huyết hoa cọ sát. Hai cánh hoa mềm mại run rẩy, dâm thủy ướt đầm, hé mở nuốt lấy đầu côn, lại là ôm lấy mút chặt, nhuyển nhuyển bao vây, không chịu tách rời. Thế nhưng ác long kia thủy chung không chịu tiến vào, nhất quyết nhấp nhả thân thơ phía bên ngoài.

"Ư ư ư.... Tiểu dâm tặc, mau đâm vào.... Ư ư..."

Thượng Quan Nghi trong lòng khát vọng mở miệng rên rĩ cầu xin, hai đùi nàng sớm quặp lấy hông Hàn Phong, kiều đồn vênh cao cố gắng hẩy lên, muốn đem ác long kia mạnh mẽ nuốt lấy. Thế nhưng là Hàn Phong vẫn một mực trêu đùa, ác long hết đâm đâm lại chọc tây, khi lại ma sát cọ cọ phía ngoài, dường như rất là nghiệp dư.

"Aaaa.... Ta muốn.... Aaa...."

Thượng Quan Nghi tóc đen xoã tung, ngửa đầu rên rĩ cầu xin. Hai chân nàng sớm chống xuống giường, mu thịt mọng nước nâng cao đến ba thước phía trên, đem đầu ác long kia nhất quyết mút lấy, thế nhưng nó thủy chung là cọ cọ bên ngoài, nhấp nhả không chịu tiến tới, làm cho huyết hoa căng mọng nở rộ, khe thịt đỏ hồng huyền bí khê mở, bên trong dâm thủy ngập tràn.

"Aaaaa... Mau tiến tới.... Ư ư...."

Thượng Quan Nghi trong đầu một mảng mơ hồ, hai tay vùi chặt xuống giường cào cào, hạ thân nâng lên hết cỡ, huyết hoa nở rộ. Nhìn qua bộ dáng cực kỳ dâm mỹ kích tình.

Hàn Phong cười tà. Hắn quỳ trên giường, hai tay đỡ lấy kiều đồn nảy nở kia nâng cao, ác long cọ cọ bên ngoài huyết hoa, chầm chậm tiến tới.

Đầu ác long phình to dữ tợn, lúc này đây đã sớm ướt đầm dâm thủy, được hai mép thịt căng mọng ôm lấy. Nó từ từ theo khe suối trượt vào, tách ra cửa động. Huyết hoa Thượng Quan Nghi mạnh mẽ co rút, các mép thịt bên trong bắt đầu nhuyển nhuyển chuyển động, ôm lấy đầu côn mút chặt, dâm thủy trào ra như suối, tràn trề vô cùng, thấm đẫm thân côn.

"Ư ư ư... Huh.... Mau tới.... Ư ư..."

Hàn Phong lúc này nhìn nàng, một đầu tóc đen xoã tung liên tục lẫn lộn, điệu bộ dâm đảng khát tình, thân thể ửng đỏ kiều diễm. Hai bầu nhũ hoa kia run rẩy đung đưa đầy mỹ hoặc. Hạ thân căng mảy lúc này hai đùi dang rộng, huyết hoa lại là mút lấy đầu côn, liên tục nhích tới, muốn đem thân côn toàn bộ tiến vào. Hắn lúc này mở miệng dụ dỗ.

"Nghi nhi, nàng có đồng ý trở thành sủng vật của ta không?"

Hàn Phong cười tà ác, lại thêm một chút nữa đẩy tới, ác long lại nhích một chút vào bên trong, nong mở huyết hoa, chạm tới tầng mỏng manh kia. Hắn lại nhẹ nhàng động thân, khiến cho ác long nhích nhích ra vào, cọ cọ ma sát, dâm thủy ngập tràn.

"Ư ư.... Đồng ý.... Uhm uhm...."

Thượng Quan Nghi lúc này toàn thân mềm nhũn, bủn rủn vô lực, đầu óc mê man nào biết điều gì. Chỉ thấy phía dưới tràn đầy cảm giác khoái cảm, gấp gấp mong muốn vật kia đâm vào. Hàn Phong lại cười tà ác, trong mắt trái hiện lên đồ án âm dương, quỹ dị xoay tròn, mang theo nồng nặc khí tức bản nguyên lực.

Đây chính là *Phân Hồn Tỳ Ảnh thuật* phiên bản cải tiến của hắn. Bên trên có bám một tia phân hồn, lại mang theo một tia bản nguyên lực. Vật này không chỉ là một phân hồn gián điệp, tia bản nguyên kia còn có thể hấp thu dâm khí của nàng tự hành lớn lên, chẳng khác nào chân thân của hắn ở bên cạnh. Chỉ cần nàng tiếp nhận vật này, vậy đời này kiếp này chỉ có thể thuận theo hắn chiều chuộng, chấp nhận khí tức của hắn, run rẩy dưới háng, không thể có nam nhân nào khác.

Nếu không để nàng dâm thể này tự do, chính mình sẽ bị cấm không biết bao nhiêu chiếc sừng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sập

Cảm ơn đạo hữu PoorDick đã đẩy Kim Phiếu cho mình ~.~

Nếu không, để nàng dâm thể này tự do, chính mình sẽ bị cấm không biết bao nhiêu chiếc sừng nữa.

Hàn Phong mất trái càn lúc càng chấp chòn sáng tối. Đồ án âm dương mau chóng ngưng thực, nhẹ nhàng xoay tròn. Hắn hai tay nắm lấy đầu nhũ hoa Thượng Quan Nghi, nhẹ nhàng vắn về kéo thả, để cho nàng càng lúc càng kích thích, dâm thủy lại tuôn ra càng lúc càng nhiều, ướt đầm một mảng giường.

"Thánh Dục - Huyết Vụ Kết Giới!"

Hàn Phong khoe miệng cười tà ác, trong mắt trái nổi lên tia máu, vờn quanh phân hồn tự thành bát quái, đem khẩu âm dương khí và bản nguyên lực kia chặt chẽ liên kết lại, tự thành một sinh mạng. Chờ sau này phân hồn kia lớn lên nhất định, hắn chỉ cần động niệm là có thể bắt kẻ khoảng cách chơi vài trò với nàng. Haha.

"Ư ư... Mau vào... Xin người... Chơi ta đi... Ư ư..."

Ác long dưới háng từng chút một tiến tới, khi chạm vào màng mỏng manh kia lại xoắn trá lui lại, nhấn nhá nhấn nhá mới từ từ tiến lên. Các mép thịt trong huyết hoa Thượng Quan Nghi sớm cuốn chặt lấy đầu ác long mà mút liếm vắn xoắn, bên trong lại tuôn trào dâm thủy tới ướt đầm thân côn, làm cho nó càng thêm trơn trượt, thò thụt thò thò, vô cùng khiến người cảm tức.

"Vây mau buông lỏng tâm thần, làm sủng vật của ta. Hị hị hị."

Hàn Phong lúc này mất trái tối đen như mực, chỉ còn lại âm dương bát quái đồ chậm rãi xoay tròn. Hắn trong tâm niệm quyết, hồn ấn này từ trong mắt trái bắn ra, huyền phù phía trước. Hắn lại phun ra một ngưng tinh khí, tức thì ấn này bắn về phía mi tâm Thượng Quan Nghi, chìm sâu trong đầu nàng.

Hồn ấn này vô cùng mạnh mẽ, thể nhưng cần phải đối phương hết sức phối hợp mới được. Hàn Phong vừa đánh ra hồn ấn, côn thịt phía dưới không chút cớ kị lập tức dâm mạnh vào, xuyên phá tầng ngăn mỏng manh, ngập tới lút cán trong huyết hoa Thượng Quan Nghi.

"Ốtt... Ư ư... Uhm uhm..."

Thượng Quan Nghi rên rỉ kêu lớn, đùi thon đang rộng để cho côn thịt tiến vào. Một tay nàng đưa lên xoa nắn nhũ hoa, tay kia tóm lấy ác long phân thân bên cạnh đưa vào trong miệng, đầu lưỡi hồng phấn vờn ra tiếp nhận, liếm láp dọc khắp thân côn, bộ dáng vô cùng chăm chút dâm mỹ.

Hàn Phong trong lòng cười thoả mãn. Hồn ấn kia lợi dụng phút thất thần của Thượng Quan Nghi, hết sức dễ dàng dung hợp vào tâm thần nàng. Hắn từ hôm nay đã có một sủng vật, lại còn đối với hắn rất là chiều chuộng trung thành nha.

Hắn bắt đầu nhịp nhẹ nhàng vào hoa tâm Thượng Quan Nghi. Huyết động này thật là chặt chẽ mê người, các mép thịt không ngờ cuốn chặt lấy ác long, mút mát vắn xoắn, trơn trượt ma sát, dường như muốn đem cả người Hàn Phong đều hút đi vào. Hàn Phong hơi rút ác long ra ngoài, các mép thịt kia lại như ảnh tùy hình, đều là mút chặt lấy thân côn, hi vọng nó ở lại chơi với chúng một chút. Thế nhưng dâm thủy Thượng Quan Nghi lại tuôn trào như suối hoa, khiến ác long vô cùng trơn láng. Các mép thịt trượt dài trên thân côn, nhuyễn nhuyễn cuốn lấy, làm Hàn Phong vô cùng sướng khoái.

"Phịt... Phịt... Phịt... Ư ư.... "

Mỗi lần Hàn Phong đẩy tới, huyết hoa kia lại tuôn ra một đám dâm thủy, ác long đóng mạnh vào làm bật lên những tiếng nhóp nhép vô cùng dâm đẳng kích tỉnh. Thượng Quan Nghi nằm ngửa giữa giường, hai đùi banh lớn mở rộng, Hàn Phong là quỷ trước háng nàng đang liên tục bơm khúc thịt thừa của hắn vào người nàng.

"Phạch... Phạch... Phạch... Ư ư... Huh huh ư ư ư ư...."

Hàn Phong đem cái gối kê dưới kiều đồn nàng, làm mu thịt kia càng nhô cao lên. Hắn ra sức động thật lực ác long vào huyết hoa nàng, hai cánh hoa cũng là hồng hào căng mọng, nhuyễn nhuyễn mút lấy thân côn, vô cùng phối hợp.

"Aaaaa... Ư ư.... "

Thượng Quan Nghi tóc dài xoã tung, hai mắt mơ hồ tràn đầy sương mù dục hỏa, đôi môi đỏ mọng mở lớn ngậm lấy một đầu ác long đang vô cùng hung hãn phạm phạm đóng tới, khoe miệng lại là cong cong tiếp nhận, bộ dáng vô cùng dâm đẳng.

Hàn Phong vác hai đùi nàng lên vai, phần hông dụng lực nấc tới điên cuồng. Mỗi cú thúc tới của hắn đều vô cùng uy lực, lút sâu tận cán, khuấy động huyết hoa. Thân côn lại vô cùng to lớn banh hai mép thịt ra, đầu côn thoáng ần thoáng hiện, phạch phạch đóng vào.

"Ư ư... Ta... chết mất... Hư hư..."

Nàng hai tay ép lấy hai nhũ hoa, để một tên phân thân đem ác long đóng vào khe hở, khoe miệng trào ra dịch thủy trong suốt, kiều đồn lại là liên tục hẩy lên đón nhận tiểu Hàn Phong đóng tới, bộ dạng vô cùng phóng dăng kích tỉnh.

"Phập phập phập.... Ư ư um... Uhm mmmmm...."

Sau hơn ngàn lần đóng tới, cơ thể Thượng Quan Nghi đã mềm nhũn như nước, bủn rủn vô lực, mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên da thịt ửng hồng trông vô cùng kiều diễm. Nàng hạ thân run rẩy, hai mép thịt đỏ hồng căng mọng thắm dâm dâm mút chặt lấy thân côn, hai đùi cũng là kẹp lấy hông hắn, huyết cực âm bị kích thích dữ dội, sâu bên trong phun ra một mảnh âm khí nồng đậm hoá thành dâm thủy. Đây là đem ác long chặt chẽ bao vây.

Hàn Phong cười tà, côn thịt phía dưới toàn bộ rút ra ngoài, đem theo nhầy nhụa dâm thủy cùng một mảng đỏ tươi ướt át. Nguyên âm của Thượng Quan Nghi này, hẳn chính thức chiếm được.

Thượng Quan Nghi lúc này toàn thân vô lực, miệng nhỏ há lớn tùy ý để một đầu ác long tiến vào, lại vàng tùy ý để Hàn Phong nâng mình nằm trên người hắn. Tâm thần nàng sớm đã lạc vào cõi thiên thai, không rút ra được.

"A â â â.... Aaaa.... Uhm uhm..."

Hàn Phong đem côn thịt thấm dâm dâm thủy này kê sát cúc hoa nàng, nhẹ nhàng cọ tới cọ lui chà sát, hai ngón tay lại mò vào huyết hoa miết miết, đem dâm thủy kéo ra phía ngoài, thoáng chốc đã ướt đầm cả một vùng.

Đầu côn vô cùng to lớn cứng chắc, mặc dù là có dâm thủy bôi trơn cũng là không dễ tiến vào. Thượng Quan Nghi trên kia kêu gào thảm thiết, nước mắt chảy quanh. Nếu không phải phân thân bóp lấy miệng nàng, có phải hay không sẽ đem ác long của hắn cắn cụt?

Hàn Phong không tiến được vào, trong lòng vô cùng căm tức. Lại nghe tiếng rên rỉ nỉ nôi của Thượng Quan Nghi, nội tâm càng thêm háo thắng. Hắn tùy tiện phát tay, dục hoá cuộn cuộn chuyển động, lập tức ngưng tụ ra một phân thân.

Tên này dường như vô cùng nóng, vừa xuất hiện đã không do dự bắt lấy đùi Thượng Quan Nghi tách ra hai bên, long thương dừng mãnh dâm pháp vào huyết hoa nàng. Dâm thủy tung toé.

Hàn Phong trở mắt nhìn trần trời, tên này cũng thật cực phẩm a. Theo cảnh giới hắn dần tăng lên, phân thân thuật này cũng ngày càng chân thực. Hắn mới có chớm suy nghĩ trong đầu đã tự biết tiến lên phụ chủ rồi a.

"Ư ư... Huhu... Uhm uhm uhmm..."

Theo sau huyết hoa được lấp đầy. Nội tâm Thượng Quan Nghi cũng dường như được tưới tắm chăm chút, không ngờ quên đi đau đớn, a a rên rỉ quằn quại, thân thể mềm nhũn tùy ý để Hàn Phong xâm nhập.

Hàn Phong lúc này hai mắt đỏ ngầu, hai tay nắm lấy kiều đồn nàng bóp mạnh, kéo ra hai bên, để cúc hoa hoàn toàn phơi bày nở rộ. Đầu ác long thừa dịp này nhanh chóng tấn công, đem thân thể nàng gần như chẻ đôi ra, lập tức chui vào.

"Agggggg.... "

Thượng Quan Nghi lúc này nước mắt chảy quanh, hạ thân run rẩy liên tục. Vừa đau đớn vừa sướng khoái làm nàng gần phát điên, trong miệng ư ư rên rỉ, vô cùng đáng thương.

Hàn Phong đầu xuôi đuôi lọt, ác long kia tiến vào một vùng vô cùng bó sát chật chội, lại tràn đầy ẩm áp sướng khoái. Thân long nhích từng chút một ấn tới, lại có thể cảm thấy một đầu ác long khác phía vách thịt bên kia đang khiêu khích mình. Nhất thời nó mở miệng gầm thét, càng thêm mạnh bạo đâm vào, qua ba hô hấp, đã là toàn bộ lút cán trong cúc hoa Thượng Quan Nghi.

"Ư ư... Hức hức..."

Thượng Quan Nghi lúc này há miệng khóc lớn, thân thể run rẩy. Nàng không phải là Thủy linh thể kia, không thể co giãn chiều chuộng Hàn Phong được. Nhất thời cúc hoa co rút mím chặt, đem đầu ác long kia toàn bộ bó cứng.

Thế nhưng là dâm thủy của nàng lại là vô cùng trơn nhẵn kỳ diệu, không ngờ sau một hồi đau thốn, cúc hoa lại là nở ra kỳ diệu, nhuyễn nhuyễn đung đưa, vô cùng ôn nhu ôm lấy côn thịt. Hàn Phong thấy vậy cười tà, ác long là bắt đầu ra vào đưa đẩy, đem toàn thân Thượng Quan Nghi trên dưới đều soi xét rõ ràng.

"Ư ư... Uhm uhm... Uhmm"

Thượng Quan Nghi bên này, đằng sau cắm ngập một đầu ác long đang nhẹ nhàng chuyển động, đằng trước lại một đầu ác long phàm pháp đóng tới. Hạ thân toàn bộ đều bị lấp đầy, kiều đồn run rẩy đong đưa, nhiệt tình phối hợp.

"Ư ư... Phập phập... Ư ư... Kẹt kẹt..."

Thượng Quan Nghi bên này, trong miệng ngậm một ác long, trên ngực một tên phân thân lại đem nhũ hoa nàng ra chà đạp. Phía dưới lại là càng thâm, hai huyết động bị hai đầu ác long phạch phạch đóng tới, kiều đồn đẩy đặn vênh cao lúc này cũng bị vùi lấp trong đám da thịt, ẩn hiện đung đưa.

"Ư ư.. uhmmmm..."

Thượng Quan Nghi hạ thân run rẩy, các múi thịt trong huyết động điên cuồng vặn xoắn cọ mát, đem ác long kia triệt để cuốn lấy, nhuyễn nhuyễn đung đưa. Sâu trong huyết hoa là một mảnh mơ hồ, cực âm run rẩy, trào ra dâm thủy tiên tuyền, tựa như hồng thủy vỡ đê, đem đầu ác long toàn bộ bao lấy.

Thượng Quan Nghi thân thể mềm nhũn vô lực, trong miệng phát ra thanh âm a a phóng đảng mê người. Chỉ còn biết vênh cao hạ thân, trần mình đón nhận hai khúc thịt không lồ đang phàm pháp đóng tới.

"Nhóp nhóp nhóp... Kẹt kẹt... Phạch phạch.. kẹt kẹt..."

Tiếng kẹt kẹt hoà cùng tiếng phập phập quanh quẩn trong phòng, hoàn toàn không làm cho năm người để ý. Hàn Phong vẫn là càng lúc càng dập mạnh vào hạ thân Thượng Quan Nghi, đem vùng đảo nguyên non mềm mọng nước kia điên cuồng tàn phá. Thế nhưng là cái giường làm sao chống đỡ, chân giường đã là lung lay không chịu nổi, lắc lư lui tới.

"Phạch phạch phạch... U ư... Phạch phạch...."

"Rầm!"

Chân giường rốt cuộc là không chịu nổi, ầm ầm sụp xuống, thế nhưng mấy thân ảnh phía trên lại như mất điếc tai ngơ, không thèm quan tâm, vẫn là nhiệt tình giao hợp, thậm chí là còn mạnh bạo hơn đây.

"Tiểu dân phụ, không ngờ là chưa chịu khuất phục. Hôm nay đừng nói là giường sập, cho dù là trời sập, ta cũng phải chơi chết nàng!"

Hàn Phong hai mắt đỏ ửng, điên cuồng đóng tới hạ thân Thượng Quan Nghi. Hắn còn định phát tay triệu hồi phân thân, thế nhưng ngoài cửa bất chợt vang lên tiếng cốc cốc kêu gọi. Rồi một thanh âm non nớt vừa lo lắng vừa gấp gáp vang lên, làm cho tiểu Hàn Phong thiếu chút ngắt xiu.

"Hàn... Hàn ca ca!"

Ba chương gần đây thật là thiếu cảm xúc, làm cho văn phong của ta cũng trì trệ không tiến, khô cứng một mớ.

Kính mong quý đạo hữu phản hồi cho ta biết ở phần bình luận T.T

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: 3 ~.~

Cảm ơn đạo hữu *Téuu* đã đẩy kim phiếu cho mình ~.~

Hàn Phong hai mắt đỏ ửng, điên cuồng đóng tới hạ thân Thượng Quan Nghi. Hắn còn định phát tay triệu hoán thêm phân thân, thế nhưng ngoài cửa bất chợt vang lên tiếng cốc cốc kêu gọi. Rồi một thanh âm non nớt vừa lo lắng vừa gấp gáp vang lên, làm cho tiểu Hàn Phong thiếu chút ngắt xiu.

"Hàn... Hàn ca ca!"

Hàn Phong chợt lạnh nửa người, thế nào lại là Ngọc Huyền? Trời sập xuống thì hắn xé ra một lỗ hổng, đất tan vỡ thì hắn đem Thượng Quan Nghi bay lên, vậy tiểu Huyền tới thì hắn phải làm thế nào? Thật là không nghĩ tới a.

Phòng của Ngọc Huyền là ngay cạnh phòng Hàn Phong đây. Nàng vốn là đang say ngủ, thế nhưng bên tai không hiểu sao bên tai lại vang lên tiếng rên rỉ khe khẽ, tiếng nhóp nhép phành phạch, tiếng a a khóc lớn. Ngọc Huyền mơ màng tỉnh lại, trong lòng vô cùng lo sợ. Có phải là ma không? Nàng khuôn mặt tái mét, cẩn thận nghe ngóng, lúc này đây mới nhận ra tiếng rên rỉ phát ra từ sát vách tường, chính là từ phòng của Hàn Phong.

Tiếng rên rỉ kéo dài cả đêm, Ngọc Huyền nghe vào trong tai, không hiểu sao hạ thân khó chịu vô cùng, dường như thiếu thốn gì đó, lại không ngờ chỗ đó rỉ ra chất lỏng trong suốt. Nàng vô cùng lo sợ, cả đêm trần trọc quần quai không sao ngủ lại được nữa. Chỉ đến khi bên cạnh vang lên tiếng *rầm* đổ vỡ, nàng mới là giật thót người, có phải hay không Hàn ca ca bị yêu ma đánh tới?

Ngọc Huyền trong lòng lo lắng vô cùng, áp chế sợ hãi chạy qua bên cạnh. Hàn ca ca là người nàng yêu quý nhất, không thể để ca ca bị yêu quái ăn thịt được.

"Hàn ca ca, huynh... Còn sống không?"

Ngọc Huyền thấy Hàn Phong không trả lời mình, lại tưởng hắn đang bị yêu quái nuốt vào bụng, trong lòng vô cùng hoảng sợ thiếu chút hét toáng lên. Thế nhưng nghĩ tới đánh động yêu quái sẽ làm nó giật mình, đem Hàn ca ca ăn mất. Đến lúc đó nàng sẽ hối hận vô cùng.

Ngọc Huyền lấy hết can đảm đẩy cửa tiến vào. Phòng ốc trong nhà Vương Lập đã rất cũ kỹ, ngay cả phòng của Hàn Phong cũng là không có chót cài, Ngọc Huyền chẳng chút khó khăn đã đem cánh cửa mở ra, thấy Hàn Phong đang ngã trên đất bên vôi vàng chạy tới bên giường xem xét.

"Hàn ca ca, huynh có sao không?"

Hàn Phong lúc này khuôn mặt tái nhợt như màu gan heo. Hắn dục hoá đã sớm tắt sạch, phân thân toàn bộ tan biến, quần áo cũng không kịp mặc, chỉ kịp đem chiếc chăn mỏng manh phủ lên trên hai người.

Thượng Quan Nghi lúc này vẫn đang trầm luân trong bể ái tình, không ngờ đột nhiên huyết hoa trống rỗng, vô cùng ngứa ngáy khó chịu. Thấy Hàn Phong quay lưng lại với mình, nàng vội ôm lấy hắn. Một tay lần mò tìm đến ác long dưới háng Hàn Phong, một tay lại là thò xuống hạ thân của mình, mơ hồ xoa nắn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khát tình.

Hàn Phong vội vàng vợ lấy nội khổ của bản thân nhét vào miệng nàng. Lại là hai ngón tay cong thành trảo, đưa ra phía sau luồn móc vào hạ thân Thượng Quan Nghi xoa dịu một chút. Lúc này mới quay mặt cười chống chế với Ngọc Huyền.

"Ha... Huynh không sao..."

Ngọc Huyền thấy Hàn Phong khuôn mặt nhăn nhó, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, mồ hôi lại là to như hạt đậu từ trên đỉnh đầu buông xuống khiến nàng trong lòng vô cùng lo lắng có phải hay không Hàn Phong bị yêu quái đã thương. Vợ vàng ngồi xuống bắt lấy tay trái hắn nắm chặt, hoảng sợ kêu lên.

"Hàn ca ca, có phải huynh bị đau ở đâu! Để muội chạy đi gọi Vương thúc!"

Hàn Phong nghe vậy xuất chút ngất xỉu, nếu Vương thúc thấy mình trong tình cảnh này thì dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết hiểu lầm. Hắn vội vàng bắt lấy bàn tay của Ngọc Huyền trấn an nàng.

"Không sao, Ngọc Huyền, ta chỉ là có chút... đau bụng."

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại khiến Hàn Phong thốt ra lời như vậy. Vừa mới dứt câu, hắn đã vô cùng hối hận.

""Hàn ca ca, để ta xoa giúp huynh!"

Dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt ngây thơ thanh thuần của Ngọc Huyền vô cùng lo lắng, nàng sợ Hàn Phong phải chịu đau đớn, vội vàng vờn bàn tay bé nhỏ của nàng vuốt ve bụng hắn. Dù là cách một lớp vải chần thế nhưng Hàn Phong vẫn có thể cảm thấy năm ngón tay của nàng vô cùng mịn màng, non mềm mát lạnh, làm cho dục hỏa vừa mới dập tắt thoáng chốc bùng lên mạnh mẽ.

"Ừm. Ừm..."

Hàn Phong toàn thân bị kích thích đến run rẩy, da mặt hắn co giật kìm nén để khỏi phải phát ra thanh âm rên rỉ biến thái. Mồ hôi lạnh to như hạt đậu chảy xuống, thoáng chốc ướt đầm cả khuôn mặt Hàn Phong.

"Hàn ca ca, huynh lạnh sao, để ta giúp huynh!"

Ngọc Huyền thấy Hàn Phong run rẩy toàn thân, lại là đắp chăn kín mít. Trong nội tâm nàng thầm nghĩ có lẽ Hàn ca ca nằm dưới đất lên rất lạnh, không chút do dự thân hình nhỏ bé chui vào trong chăn.

Hàn Phong tròn mắt há mồm. Da thịt Ngọc Huyền vô cùng trơn láng mịn màng, lại càng là mềm mại mát mẻ. Nhất là hai bầu nhũ hoa kia không hiểu sao lại vô cùng căng tròn mọng nước này nọ, hai hạt anh đào không ngờ xuyên phá lớp y phục mỏng manh của nàng cọ trên ngực hắn, làm máu huyết toàn thân hắn sôi trào, ác long phía dưới thiếu chút xuất tinh.

"Hàn ca ca, có vật gì đó chọc vào bụng muội!"

Ngọc Huyền chui vào trong chăn mới nhận ra Hàn Phong không mặc đồ. Có phải hay không yêu quái kia lột y phục của hắn ra chuẩn bị ăn thịt hay không? Vậy thì hắn là hắn lạnh lắm. Thế nhưng nàng loay hoay làm sao cũng không ôm được Hàn Phong vào lòng, ác long dưới háng chọc vào bụng nàng, vừa ấm nóng vừa cứng cáp, làm đầy lòng Ngọc Huyền không hiểu sao bốc lên một ngọn dục hỏa mờ mờ...

"Ta... Ta bị thương... sưng lên... Aaa... Ừ ừ...."

Hàn Phong chưa kịp nói hết câu, Ngọc Huyền đã bắt lấy côn thịt kia mà xoa nắn. Bàn tay nàng vô cùng nhỏ bé, các ngón tay như búp măng non, căng mọng mềm mại, nắm lấy đầu côn mà xoa nắn nhẹ nhàng. Tuy vụng về nhưng vô cùng chuyên tâm.

"Ừ ừ.... Ừm ừm..."

Hàn Phong hai mắt tròn ngược. Ngón tay trong huyết hoa Thượng Quan Nghi điên cuồng móc vuốt cọ gãi, đùa nghịch các lớp thịt mềm mại mỏng manh, làm cho nàng rên rỉ kêu gào, dâm thủy tuôn trào như suối. Hắn nhất định phải tìm được hạt đậu nhỏ bên trong, khiến nàng khuất phục, nếu không để hai nữ nhân gặp được nhau sẽ là nguy to. Ác long dưới háng Hàn Phong cũng là giật giật, há miệng phun ra một mảng nhỏ tinh khí, thấm đẫm cả bàn tay nhỏ bé của Ngọc Huyền.

"A, Hàn ca ca, huynh chảy máu rồi, để ta giúp huynh!"

Ngọc Huyền thấy bàn tay của mình ướt đầm, trong lòng vô cùng lo lắng, chỉ sợ Hàn Phong bị xuất huyết chết đi. Nàng thường được cha dạy khi ngón tay chảy máu thì ngâm lấy để cầm máu, sau đó tìm được vật để rắc lên. Hiện tại không có được vật, chỉ có thể tạm thời cầm máu trước đã.

Nàng không chút do dự cúi người xuống hạ thân Hàn Phong, miệng ghé sát vào côn thịt to lớn, vờn đầu lưỡi phấn hồng ra quét một đường trên đầu côn thịt.

"Hàn ca ca, tại sao huyết tương của huynh ngọt như vậy?"

Ngọc Huyền nàng đâu có biết, thứ dịch ấm nóng kia chính là tinh dịch cùng dâm thủy của đôi nam nữ giao hoan cùng nhau dính lại. Đáng thương cho Ngọc Huyền ngày thơ thanh thuần, vì cứu ca ca mà ăn nhầm dâm được.

Ngọc Huyền hai mắt mơ hồ một mảng, huyết tương của Hàn Phong vào miệng nàng không ngờ hoá thành một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng chạy khắp toàn thân, làm toàn thân nàng bức bối khó chịu, trong lòng không hiểu sao vô cùng nôn nóng, há miệng ngậm lấy toàn bộ đầu côn mà bú mút chùn chụt.

Hàn Phong hai mắt đỏ hồng, da thịt toàn thân căng cứng. Hai ngón tay phía sau lại càng là đâm sâu vào huyết hoa Thượng Quan Nghi, tìm được hạt đậu nhỏ kia, điên cuồng móc vuốt đùa bỡn. Hắn cũng đem một chân quặp chặt lấy đùi Thượng Quan Nghi, không cho nàng gãy giữa, trong lòng vô cùng đấu tranh nên để Ngọc Huyền tiếp tục hai dừng lại.

"Ư ư... Ừm ừm..."

Hai nữ nhân một lớn một nhỏ lúc này đều mất đi thần trí, trong miệng đồng thanh rên rỉ. Phía dưới hạ thân Hàn Phong, Ngọc Huyền kia không biết từ lúc nào toàn thân đã được lột sạch y phục, đang ôm chặt một bên đùi hắn, nhũ hoa to lớn cùng huyết hoa ướt đầm cọt trên đùi hắn, miệng nhỏ há lớn ngậm lấy thân côn mà liếm mút. Sau lưng Hàn Phong, Thượng Quan Nghi cũng là ôm chặt lấy lưng hắn, hai bầu nhũ hoa khổng lồ cọt cọt ma sát, nhục hoa của nàng bị Hàn Phong cầm vào ba ngón tay đang không ngừng ra ra vào vào, kéo theo một mảng dâm thủy trong suốt ướt át, trong miệng nàng bị nhét nội khối của Hàn Phong, chỉ có thể a a rên rỉ khe khẽ.

Được *Tiên Âm thể* cùng với *Hoá Thân Nữ Oa* đồng thời hầu hạ làm Hàn Phong sướng khoái điên người. Nhất là *Tiên Âm thể* kia bình thường là chỉ phát ra âm thanh êm ả như thiên đạo thôi đấy, lúc này đây lại là i nha i nha rên rỉ, nguyên lực quán quanh không ngờ mang theo dâm dục khí nồng đậm, làm cho ác long càng thêm to lớn căng cứng, giật giật muốn xuất tinh. Hàn Phong trong lòng ác độc lần phần khích thâm nghĩ, có phải hay không sau này khi nàng có thành tựu rồi, đứng trên đài cao giảng giải áo nghĩa thiên địa cho vài vạn người, trong lòng của đám người kia có khi nào sẽ xuất hiện hư ảnh ác long của mình?

Sau này phải bảo nàng chăm sóc ác long nhiều hơn một chút, đến lúc ấy có phải hay không *Tiên Âm thể* sẽ thành *Dâm Âm thể* hahahaha!

Ta viết đoạn này trong lòng cũng có suy nghĩ, có phải cô giáo của ta hôm trước vừa bú liếm cho chồng, hôm sau đứng trên bục giảng giảng bài cho ta? Huhu T.T

Để lại bình luận phía dưới nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hàn Phong mê tiện :))~

Sau này phải bảo nàng chăm sóc ác long nhiều hơn một chút, đến lúc ấy có phải hay không *Tiên Âm thể* sẽ thành *Dâm Âm thể* hahahaha!

"Ừm ừm... Ư ư..."

Ngọc Huyền hai mắt tràn ngập sương mù, dục hoá lượn lờ thiếu đốt, thân thể nàng mềm nhũn vô lực ôm sát vào đùi Hàn Phong, bộ ngực căng tròn mọng nước cạ cạ liên tiếp trên đùi Hàn Phong làm hắn vô cùng sướng khoái.

Ngọc Huyền miệng nhỏ há lớn, đôi môi đỏ mọng của nàng ôm lấy đầu ác long, đầu lưỡi hồng phấn mềm mại của nàng lại là liên tục vươn ra quét trên miệng ác long, liếm lấy từng chút từng chút tinh dịch ri ra từ đó, hạ thân lại là liên tục ma sát cọt cọt vào đùi Hàn Phong. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng một vùng non mềm mọng nước, lại nhẵn nhụi ướt át trượt tót trượt lui trên đùi mình.

"Ừm ừm."

Owmmm...."

Trong miệng Ngọc Huyền liên tục phát ra thanh âm rên rỉ mê người, nguyên lực thiên địa xung quanh đã đậm đặc thành một mảnh mờ ảo, hoá thành màn sương mù bao phủ lấy ba người, dục khí quán quanh, vô cùng kích thích.

Dưới cỗ ma âm dâm mỹ này, cả Hàn Phong và Thượng Quan Nghi đều như đạt tới cực khoái bất tận. Hàn Phong tinh dịch liên tiếp ri ra, côn thịt to lớn giật giật trong miệng Ngọc Huyền, đem miệng nàng nong ra hết cỡ, có muốn nhả ác long kia ra cũng không được, liên tiếp phải nuốt vào tinh dịch đục trắng của Hàn Phong vào bụng, khiến nàng mười hai xuân đã ném mùi trái cấm.

Thượng Quan Nghi bên kia còn thâm hơn, nàng trời sinh dâm thể, lúc này đây dưới cỗ dâm âm cái thể kia, thân thể đã sớm mềm nhũn vô lực, đôi nhũ hoa rỉ ra dòng sữa trắng ngọc, mùi thơm dâm mỹ bốc lên khắp phòng. Hạ thân nàng lại là bị Hàn Phong liên tục kích thích, huyết hoa đã sớm nở rộ mê người, nhuyển nhuyển chuyển động, mút mát trơn trượt, dâm thủy lại là chảy thành từng tia dâm tuyến long lanh trong suốt, dọc theo đám lông mao đen mượt nhều xuống sàn.

"Ư ư ư wmmm..."

Thượng Quan Nghi cuối cùng cũng phải chịu khuất phục dưới cổ dâm uy cộng hưởng này. Hạ thân co rút, các mép thịt điên cuồng lên lời vãn mót lấy ba ngón tay Hàn Phong, hai đùi dạt rộng, kiều đồn run rẩy nhấp nhấp, lúc này đề lên ba ngón tay Hàn Phong, nhanh chóng lên xuống, dâm thủy lại càng là tuôn trào ướt đầm cả bàn tay hắn, bộ dáng vô cùng dâm dăng.

Ngọc Huyền phía trước kia cũng là nuốt tinh tới nghiền, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy đầu ác long làm nó suy ngất thở, chỉ có thể từng chút một rỉ ra tinh dịch trắng đục như sữa, lại tràn ngập một cổ dâm khí nồng đậm. Ác long quá lớn so với nàng, nhìn qua hết như một đứa trẻ đang ôm bình sữa mà bú mót liên tục.

"Hức! Hàn ca ca.... Ư ư... Yêu quái đã đi chưa... Hức!"

Tinh dịch Hàn Phong nào đâu có đơn giản như vậy, sau khi thỏa thuê bú mót liếm láp, Ngọc Huyền bị một cổ dương dâm chi khí phóng thẳng lên đầu, trong mắt một mảnh mơ hồ, hạ thân non mềm lúc này là tuôn trào nguyên âm cực kỳ tinh thuần, dâm thủy của Ngọc Huyền trong suốt như ngọc, thơm tựa địa nhũ ngàn năm. Nàng vì nuốt vào quá nhiều tinh dịch của Hàn Phong, lúc này như trẻ nhỏ trộm rượu, uống tới say mềm, đôi môi đỏ mọng khẽ nấc lên một tiếng thỏa mãn, ánh mắt mơ hồ nhắm lại, ngất đi trong sung sướng.

Hàn Phong thấy cảnh này, trong đầu âm vang một tiếng, bộ dáng này của Ngọc Huyền, thật có tố chất của một... tiểu dâm phụ a. Nhìn nàng da thịt non mềm trơn láng, khuôn mặt thỏa mãn, khoe miệng con con cười mãn nguyện lại vương chút tinh dịch, đôi nhũ hoa căng mọng tròn đầy lúc này vênh cao đúng đưa khiêu khích, thật làm người ta muốn ả u dâm!

Hàn Phong hai mắt đỏ hồng, trong lòng đấu tranh dữ dội. Thế nhưng cuối cùng là dục vọng lấn át lý trí. Hắn gầm nhẹ một tiếng như dã thú bị thương, đem côn thịt đóng phập vào hạ thân Thượng Quan Nghi, phành phạch chơi nàng. Chính mình thì hai tay vô tới hạ thân Ngọc Huyền, bắt lấy hai quả kiêu đồn vênh cao no tròn trước tuổi của nàng nâng lên.

Trước mặt Hàn Phong là vùng đào nguyên hoang sơ vô cùng thuần khiết. Hai mép thịt đỏ hồng căng mọng nhô cao ướt đầm, lại là căng mịn trơn bóng không một sợi lông tơ, hai mép thịt không hề có chút che đậy dưới ánh trắng mờ ảo lại mang theo một cổ dâm mỵ kích thích vô cùng, hai môi tách ra lộ một khe đào nguyên thần bí tinh khiết, rỉ ra từng giọt dâm tuyến trong suốt ngát hương kích tình. Hàn Phong không chút do dự cạp tới, hắn áp cả khuôn miệng lên huyệt hoa của nàng mà bú mót chùn chụt. Dòng dâm thủy tinh thuần ngọt lịm thơm ngát theo khe hở chảy ra, nhiễu qua khe mép Hàn Phong chảy xuống thân thể nàng, vừa có vẻ thanh thuần vừa có nét dâm dăng vô cùng kích tình đặc biệt.

Cái lưỡi Hàn Phong vô cùng nhẹ nhàng liếm một đường dọc theo khe thịt, đem một mảng dâm tuyến cuốn vào miệng say mê nuốt xuống. Hắn nghiêng đầu lách lưỡi, vô cùng nhẹ nhàng tách hai mép thịt non mềm mơn ra, đầu lưỡi vô cùng cẩn thận xâm nhập vào vùng đào nguyên thần bí mà kích tình. Lập tức Ngọc Huyền trên kia ư ư rên rỉ không thôi, hai tay mơ hồ không ngờ tự đưa lên xoa bóp ngực mình. Trong miệng rỉ ra tinh dịch còn chưa có nuốt hết, bộ dạng khát tình vô cùng.

Hai mép thịt căng mọng lúc này đây dâm thủy điểm điểm, nhuyễn nhuyễn cuốn lấy đầu lưỡi Hàn Phong, phía bên trong cũng là một mảng mơ hồ, khe thịt co rút mót chặt lấy đầu lưỡi hắn, dâm thủy thành dòng chảy ra, lập tức được Hàn Phong không do dự toàn bộ nuốt sạch, hắn sớm há miệng ngậm toàn bộ nị hoa này, không để lãng phí chút mật hoa nào.

Ngọc Huyền chung quy là trẻ nhỏ non nớt, sau một hồi bị đầu lưỡi Hàn Phong quấy động kích thích cũng là triệt để thất thân. Hai mép thịt run rẩy ôm chặt, bên trong huyệt hoa cũng là nhiệt tình co bóp, dâm thủy trong suốt tựa như hồng thủy vỡ đê tràn ra, làm Hàn Phong thiếu chút không kịp hút lấy, đầu lưỡi là liên tục quét tới quét lui, gầy nhẹ khiêu khích, làm cho hạ thân nàng run rẩy co giật, lại ngất đi trong sung sướng.

"Ư ư... Phạch phạch... Ừm ừm... Phật phật... Owwww.... Phập phập phập."

Hàn Phong khoe miệng cười tà, hai nữ nhân một lớn một nhỏ này bị hắn đầu độc chà đạp tới dục tiên dục tử mất sạch thần trí, chỉ còn biết ư ư rên rỉ quằn quại dưới háng. Hắn sau khi liếm sạch nguyên âm của Ngọc Huyền bèn nhẹ nhàng đặt nàng qua một bên, vô lấy đôi nhũ hoa khổng lồ của Thượng Quan Nghi. Tiểu dâm phụ đã ngất, đại dâm phụ này cũng phải khuất phục cho được. Hắn đưa đầu phản hông, liên tục lắc mạnh đóng sâu vào huyệt hoa Thượng Quan Nghi, tiếng phành phành vang lên không dứt, dâm thủy thành mảng dính giữa hai háng lại là phình phật kêu lên, tạo thành dâm âm vô cùng kích tình.

"Ừm ừm. Owmmmm....!!!"

Hàn Phong bắt lấy hai bầu nhũ hoa mà ngấu nghiến bú mót bóp mạnh, dâm sữa chảy ra trắng đục một vùng được hắn toàn bộ liếm sạch, lại đem đầu lườn gầy ấn hạt anh đào đỏ ửng khiến Thượng Quan Nghi rên lên đầy kích tình. Sau hơn ngàn lần đóng tới, hạ thân Thượng Quan Nghi cũng là hoa lá rơi rời, bị Hàn Phong đục cho mềm nhũn ướt đầm, dâm thủy thành dòng không thể kiềm chế nhũn cả xuống sàn.

Hàn Phong cảm nhận nàng đã thất thân, hoa tâm co bóp run rẩy nhẹ nhàng. Lúc này mới rút long thương ra khỏi huyệt hoa, bóp mở đôi môi đỏ mọng của nàng mà điên cuồng đóng tới. Thượng Quan Nghi chỉ có thể mơ hồ chiều chuộng bú mót, nàng sớm đã mềm nhũn như nước, cơ thể ửng hồng run rẩy, nào đâu có sức phản kháng, trong miệng lúc này hoàn toàn là tinh dịch của hai người mà thôi.

Hàn Phong khoe miệng cười thỏa mãn, bắt lấy tóc nàng đem côn thịt cắm lút cán trong miệng, trần người phóng tình. Tinh dịch như vòi rồng phun nước lấp đầy miệng huyệt Thượng Quan Nghi, đem nàng thiếu chút chết sặc, mơ hồ cười dâm dăng nuốt xuống, cẩn thận liếm mót sạch sẽ long thương của Hàn Phong.

Hàn Phong lúc này mới buông đầu nàng ra, cười biến thái ghé vào tai nàng thì thầm.

"Đại dams phụ, sủng vật của ta. Chờ ta đem tiểu bất điểm này an bài ổn thoả, sẽ lại quay lại chà đạp nàng. Haha!"

Thượng Quan Nghi hai mắt mê li đầy sương mù, thân thể tênh hênh phơi bày, trên dưới dính đầy tinh dịch của Hàn Phong, mềm nhũn như nước, vô lực phản kháng đung dẩy. Hàn Phong lúc này mới đem Ngọc Huyền bế lên, mặc vào áo quần cho nàng, bế ra khỏi phòng.

Hàn Phong cẩn thận xoa sạch vết tích trên người Ngọc Huyền, trong lòng chẳng những không ăn năn mà còn cười biến thái, thầm nghĩ sau này phải dùng nhiều trò hơn. Trẻ nhỏ dễ dạy, hẳn sẽ đem nàng huấn luyện thật cẩn thận. Hahahahaha.

Hàn Phong đứng bên giường Ngọc Huyền, trong đầu cấp tốc suy nghĩ. Nàng này khẳng định có chút trí nhớ mơ hồ, thế nhưng cụ thể là phần nào còn chưa biết được. Vấn đề này cũng cần giải quyết, không thể để nàng nói lung tung, hì hì.

Hắn cố gắng lục tìm một vài pháp thuật trong Thánh Dục Quyết. Chọn lựa nửa ngày, cuối cùng mới tạm hài lòng, hai tay bắt quyết, nguyên lực vận chuyển vào đầu ngón trỏ, lập tức điểm lên mi tâm Ngọc Huyền.

"Thánh Dục - Mộng Yểm thuật!"

Hàn Phong vận dụng pháp thuật cấp thấp này, biến chút trí nhớ mơ hồ kia thành mộng ảo hư thực, khiến nàng không thể nhớ được chuyện đêm qua. Hàn Phong trong lòng bí ổi thầm nghĩ, sau này không chút dấu vết khiến nàng mộng du vào phòng mình, đến lúc đó... Hì hì hì...

Lại yy thêm một lúc, Hàn Phong lúc này mới xách theo long thương cứng ngắc chạy lại phòng mình. Sủng vật kia còn chưa có làm hắn thoả mãn.

:))~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đặt bẫy :))

Lại yy thêm một lúc, Hàn Phong lúc này mới xách theo long thương cứng ngắc chạy lại phòng mình. Sủng vật kia còn chưa có làm hắn thoả mãn.

"Haha, tiểu nương tử, ta tới đây, hì hì"

Hàn Phong khoé miệng mang theo nụ cười dâm dăng nhanh chóng trở lại phòng. Chỉ cần tưởng tượng đến việc nhét vật kia vào miệng nàng, hẳn đã máu huyết toàn thân sôi trào, không nhịn được bước chân gấp gấp hơn ba phần, đẩy cửa tiến vào.

"Tiểu... Ủa?"

Hàn Phong vẽ mặt ghê tởm ra, người đâu?

Thượng Quan Nghi này, thế nào mà ngay cả quần áo cũng không kịp mặc đã bỏ đi rồi?

Hàn Phong trong lòng cười khở. Có phải hay không nàng đã phát hiện việc 3p cùng Ngọc Huyền? Hắn cũng có chút xấu hổ, đúng là trẻ không tha già không thương a...

Hàn Phong ánh mắt chợt động, trên bàn có một tờ giấy. Hắn bước tới cầm lên xem xét, khuôn mặt tràn đầy cổ quái.

"Tiểu dâm tặc chết tiệt! Ta phải mau trở về kéo Uyển nhi nghỉ ngơi! Người nếu là không có việc gì, có thể tới thành chủ phủ tìm ta! Đến lúc đó, ưm..."

Kèm theo đó là một vết hôn ướt át. Hàn Phong trong lòng càng thêm cổ quái, vết hôn kia dường như không phải dùng môi hôn lên? Hắn đưa tờ giấy lên mũi xem xét, nhất thời một mùi dâm mỹ kích tình lập tức tràn ngập, làm cho tiểu Hàn Phong dưới háng điên cuồng trưởng lớn. Hàn Phong trong mắt đỏ đậm, mồ miệng khê quát.

"Tiểu dâm phụ!"

Vết hôn kia, cơ bản là hai mép thịt đỏ hồng căng mọng dính đầy dâm thủy của nàng. Hàn Phong có thể tưởng tượng thấy cảnh Thượng Quan Nghi kia hai đùi mở rộng, huyết hoa nhô cao nở rộ tràn đầy dâm thủy. Nàng tay phải xoa ngực, tay trái nắm tờ giấy này đem ấn dưới háng. Miệng của nàng ta chắc chắn là cũng dính đầy tinh dịch của hắn, lại còn là cười dâm dăng ư ư khiêu khích nữa chứ!

Tiểu dâm phụ này rõ ràng là sợ hãi mình trở lại sẽ không cho nàng rời đi. Vội vã tới mức quần áo cũng không kịp mặc, cứ vậy tràn trề tênh hênh bỏ chạy. Nhìn vết dâm thủy trên cửa sổ kia, khẳng định là vừa chạy vừa vương vãi. Không biết có bị tên tốt số nào thấy không nữa, thật biến thái!

Hàn Phong trong lòng mắng thầm. Hoá Thân Nữ Oa loại thể chất này nhu cầu cực cao. Nguyên âm của nàng bị mình phá, vậy khẳng định dâm khí khó

tiết chế, chính thức trở thành dâm thể. Nếu không phải có hồn ẩn kia, vậy chính mình sẽ bị nàng cấm không biết bao nhiêu chiếc sừng nữa! Xem ra phải mau chóng nâng cao cảnh giới của *Phân Hồn Tỳ Ảnh thuật* kia, nếu không thật sự không thoả mãn được nàng.

Hắn cũng không đuổi theo, Thượng Quan Nghi rời đi trước vậy khăng định còn có việc cần làm. Hắn dọn dẹp chiến trường một chút, tiện thể sửa lại chiếc giường ọp ẹp, lúc này đây mới thở dài tức giận, nằm trên giường điều tức, luyện hoá mấy luồng nguyên âm kia.

Hàn Phong hôm nay hấp thu được toàn bộ nguyên âm của *Hoá Thân Nữ Oa*, lại thêm một chút nguyên âm của *Tiên Âm thể*, khiến cho âm dương đồ trong đan điền vô cùng no đủ. Hắn ngồi xếp bằng trên giường, hai tay kết ấn nhanh chóng đi vào nhập định. Thánh Dục Quyết điên cuồng vận chuyển, dục hoá bốc lên cao ngất, đem cô âm nguyên toàn bộ đồng hoá hấp thu, hoá thành nguyên lực cải tạo toàn thân kinh mạch, lại xung phá thêm vài tiểu huyết xa xôi hẻo lánh.

Hai canh giờ trôi qua, toàn thân Hàn Phong truyền đến cảm giác thư sướng tràn đầy lực lượng. Nếu không phải hắn cố gắng áp chế, ngay lúc này đây đã có thể xung phá kết đan rồi.

Hàn Phong thở ra một ngụm trọc khí, hai tay tán công thu lại trước ngực. Hắn có chút cười khỏ nhìn tiểu Hàn Phong dưới háng. Từ khi trầm luân cùng sư tôn, mỗi khi tu luyện đều là dục hoá quán thân, nhu cầu tăng mạnh làm nhiều loạn tâm thần. Đúng là không gái không vui. Thế nhưng người bên ngoài đều là không đơn giản chiều chuộng hắn như sư tôn vậy, có lẽ nên mạnh bạo một chút!

Hắn nhìn xa xa về cuối chân trời, lúc này vàng thái dương đang dần xuất hiện, những tia sáng đầu tiên loé lên, xua tan màn đêm u tối. Hàn Phong hai đồng tử co rút tập trung nhìn lại, nhếch mép cười dâm tà. Khuôn mặt lập tức biến thành màu xanh tím, lạnh như băng ngã xuống giường.

Chưa đầy mười hô hấp sau, trong phòng bỗng xuất hiện một thân ảnh. Người này mặc một bộ y phục màu đỏ mỏng manh, cơ thể lồ lộ, da thịt tuyết trắng bạc lộ, khuôn mặt lại là treo nụ cười khiêu khích, thật có một vẻ đẹp vô cùng kinh điển.

Nguyệt Hồng nhú mày nhìn Hàn Phong trần truồng ngã trên giường, khuôn mặt tái nhợt tựa như vừa tẩu hoá nhập ma. Nàng có chút không ngờ được cảnh này, trong đầu suy nghĩ thật giả.

Nguyệt Hồng cẩn thận lấy ra một tấm gương đồng cũ kỹ, hướng về phía thân thể Hàn Phong soi tới. Thấy hắn trong gương còn tái nhợt hơn so với bên ngoài. Nàng lúc này mới thở ra một hơi, thế nhưng khuôn mặt biến sắc, nhanh chóng chạy tới bên cạnh Hàn Phong, người này không thể chết được.

Nguyệt Hồng đặt tay lên cổ Hàn Phong xem xét, khuôn mặt càng thêm âm trầm. Người này nguyên lực tán loạn, mạch đập yếu ớt, xem ra đúng là tẩu hoá nhập ma. Lại lần theo luồng nguyên lực tán loạn xem xét, đúng là mới đây thôi mới xảy ra biến cố.

Nguyệt Hồng đem bàn tay dò xét đan điền Hàn Phong, chỉ thấy nguyên lực từ toàn thân Hàn Phong đang cấp tốc tụ tập lại, dường như mang theo cuồng bạo khí tức, lại cẩn thận cảm nhận một phen, khuôn mặt nàng bỗng ửng đỏ vô cùng kiều diễm.

"Tên tiểu tử này luyện thứ công pháp quái quỷ gì? Không ngờ tẩu hoá nhập ma từ vật kia... Đáng chết!"

Nguyệt Hồng lúc này mới để ý tới, côn thịt của Hàn Phong chính là phình to trương lớn, dựng thẳng cao ngạo chĩa vào mặt nàng. Đầu ác long kia không ngờ còn giật giật khiêu khích, gằm thét uy hiếp nàng.

Nguyệt Hồng sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Tên Hàn Phong này không ngờ tu luyện công pháp ở dương vật! Bây giờ không cứu, có khả năng nửa canh giờ nữa tâm mạch nghịch chuyển, linh lực tán loạn, bạo thể mà chết.

Nguyệt Hồng tức giận đến run rẩy thân mình. Biết vậy chính mình không nên tới đây, nếu hắn có chết đi thì mình cũng coi như không thấy, không cần ân hận. Thế nhưng bây giờ nếu hắn chết trước mặt mình, vậy kế hoạch coi như đổ bể. Chuyện kia không thể hoàn thành, nàng sẽ tiếc nuối cả đời. Cứu, hay không cứu?

Nguyệt Hồng mặt đỏ tới tận mang tai, trong lòng trăm ngàn lần chửi mắng Hàn Phong. Nàng sau một hồi đấu tranh nữa mới run rẩy vươn nắm tay chạm tới côn thịt lực lưỡng kia, nhẹ nhàng xoa bóp.

Côn thịt vừa được chạm tới, không ngờ đột nhiên trương lớn, toàn thân nổi đầy gân xanh, phình to ra một vòng. Lại còn tràn đầy một cảm giác ấm nóng cuồng bạo, vô cùng kinh khủng. Dục hoá hồng phấn không chút tiếng động phùng cháy bốc lên, đem cả bàn tay Nguyệt Hồng cùng nhau bao bọc vào.

Nguyệt Hồng cơ thể ửng đỏ mềm nhũn, đôi mắt lại là tràn đầy sương mù, hai bầu nhũ hoa căng tròn mọng nước rung rung theo nhịp hô hấp. Nàng không hiểu sao đáy lòng lại bốc lên một ngọn lửa mơ hồ, hạ thân không ngờ âm ỉ rỉ nước. Cứ như vậy mơ màng nắm lấy côn thịt vuốt ve xoa bóp.

"Úm.. Úm..."

Chẳng biết từ khi nào, Nguyệt Hồng đã quý bên cạnh Hàn Phong. Đùi nàng dang rộng hai bên, để cho huyết hoa toàn bộ phơi bày. Một tay nàng vẫn đang nắm lấy côn thịt massage, tay kia đã là lần mò xuống huyết hoa, nhẹ nhàng xoa bóp. Mỗi khi đầu ngón tay chạm vào vùng nhạy cảm mê người kia đều làm toàn thân nàng run rẩy khe khẽ, kiều đồn co giật nhấp nhô, hai bầu nhũ hoa đung đưa theo từng nhịp thở gấp, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mê người.

Nhất là huyết hoa kia, bây giờ đã là một mảnh đỏ mọng ướt át, khiêu gợi kích tình, dâm thủy sớm đã ướt đầm y phục hạ thân.

Hàn Phong cười tà, thần thức nhận thấy Nguyệt Hồng kia có dấu hiệu trầm luân trong dục hoá, hắn không chút do dự xoay người bắt lấy tóc nàng, côn thịt lập tức đâm tới đôi môi đỏ mọng kia, đầu côn cứng ngắc lập tức tách mở hai môi, xâm nhập vào trong.

Hàn Phong nhẹ nhàng ra vào mấy cái, cảm giác đầu lưỡi mềm mại kia ve vuốt ác long làm hắn sướng khoái kinh người, hai mắt đỏ bừng từ trên giường bật dậy.

Hắn ngồi thẳng trên giường, côn thịt to lớn gân guốc dựng đứng. Mà Nguyệt Hồng kia lại là quỳ mọp dưới đất, một tay vuốt ve côn thịt, tay kia xoa bóp huyết hoa ướt đầm. Miệng nàng há lớn ngậm lấy côn thịt, đôi môi đỏ mọng ôm sát thân cô, trong khi Hàn Phong lại bắt lấy tóc nàng liên tục đập lên xuống, đem côn thịt kia đóng sâu trong cuống họng nàng. Những tiếp phọc phọc nhóp nhép vang lên liên tiếp.

Hàn Phong cảm giác vừa sướng khoái vừa kích thích, tư thế này làm hắn cảm thấy như bậc đế vương đang tùy tiện để cho cô hầu gái nhỏ tận tình phục vụ vậy. Nhất thời tốc độ nhấp nhả lại càng gia tăng, đem miệng Nguyệt Hồng kia đập đến hoa lá rơi rời.

Hắn một tay bắt lấy tóc Nguyệt Hồng, liên tục đập côn thịt vào miệng nàng. Tay kia thò xuống đem y phục trên thân nàng toàn bộ cởi sạch, vứt qua một bên. Bấy giờ căn phòng nhỏ đã hoàn toàn trần trụi, Hàn Phong chộp lấy đôi nhũ hoa của Nguyệt Hồng vào trong tay, điên cuồng vân vê xoa nắn.

Nhũ hoa của Nguyệt Hồng này vô cùng săn chắc mềm mại, lại đàn hồi căng mọng vô cùng thích chí. Hàn Phong tay bóp nhả liên tục biến nó thành đủ thứ hình dạng trên đời. Hắn đẩy Nguyệt Hồng dựa vào thành tường, chính mình đứng thẳng bắt lấy đầu nàng, côn thịt điên cuồng đóng phàm phập lút cán.

"Phạch phạch... Ư ư ư..."

Dưới cổ kích thích này, Hàn Phong đúng là không nhịn được hạ thân run rẩy, côn thịt trướng lớn phun ra một đám tinh dịch, bắn đầy trên tóc trên mặt Nguyệt Hồng, đem nàng tưới tẩm no đủ. Hàn Phong giữ chặt đầu nàng cho côn thịt đâm tới lút cán trong miệng nàng, co giật xuất tinh, vô cùng thỏa mãn.

Hàn Phong lại nhìn đến thân thể non mềm này, không thể chờ đợi muốn đè nàng ra mà tập thể dục buổi sáng. Thế nhưng ánh mắt vừa lướt qua khuôn mặt Nguyệt Hồng dưới háng mình, trong lòng đột nhiên kêu to không ổn.

"A? Agggggg..."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đấu pháp

Cảm ơn đạo hữu --Mũ-Rom-- đã đẩy kim phiếu cho mình ~.~

Nhân tiện, sĩ tử 2k1 nào đọc được thì tắt đi ôn bài đi nhá, tình trùng thượng nào là vẽ nòng nọc vào bài đó ~.~

Hàn Phong lại nhìn đến thân thể non mềm này, không thể chờ đợi muốn đè nàng ra mà tập thể dục buổi sáng. Thế nhưng ánh mắt vừa lướt qua khuôn mặt Nguyệt Hồng dưới háng mình, trong lòng đột nhiên kêu to không ổn.

"A? Agggggg..."

Nguyệt Hồng hai hàm răng ngà cắn chặt lấy ác long không buông, làm cho nó vô cùng đau đớn, co giật giãy giụa. Ánh mắt kia vẫn còn là mơ hồ mê man, thế nhưng đã lẫn vào một tia thanh tỉnh nhỏ nhoi. Nếu là để nàng hoàn toàn thanh tỉnh, đoán chừng sẽ không chút do dự một ngậm cắn cụt mẩu thịt thừa này của Hàn Phong.

Hàn Phong khuôn mặt lúc này đúng thật là đã tím đen lại, đau đớn từ hạ thân xuất chút làm hắn phun ra nước tiểu. Đúng là vui vẻ chưa được bao lâu quả báo đã tới a.

Hắn cẩn thận từng li từng tí luồn ngón tay vào miệng Nguyệt Hồng, trong lòng cầu khẩn lịch đại tổ sư Nhân Dục Đạo hiển linh yểm bùa cho nàng dừng vội tỉnh lại. Hắn hai ngón trỏ một trên một dưới kéo hàm răng Nguyệt Hồng, phần hông khê đụng đem côn thịt từ từ rút ra. Mỗi khi thân cô cọ vào hàm răng Nguyệt Hồng, Hàn Phong đều là mồ hôi lạnh chảy ròng, tràn đầy sợ hãi ác nữ kia sẽ đem báu vật của hắn cắn cụt.

Thế nhưng dứt vào thì dễ, lôi ra lại khó vô cùng. Hàn Phong luôn tự hào đầu côn to lớn hùng dũng, thông thường đâm vào sẽ là đập nện tàn phá hoa tâm con nhà người ta đến mềm nhũn mê một thì nay lại là cản trở lớn. Đầu côn bị chặn lại giữa hai hàm răng Nguyệt Hồng, dù có thế nào cũng không rút ra được.

Nhìn ánh mắt càng lúc càng thanh tỉnh của Nguyệt Hồng, Hàn Phong trong lòng càng lúc càng thêm gấp gáp. Hắn hai mắt đỏ hồng gầm nhẹ một tiếng, hai bàn tay dụng lực kéo miệng Nguyệt Hồng ra, côn thịt cố gắng nhịn đau, "Pặc" một tiếng đã chui ra khỏi miệng nàng. Đầu ác long run rẩy co giật, dường như đối với Hàn Phong kêu gào ủy khuất, trách móc vì sao chủ làm tổn hại.

Nguyệt Hồng lúc này gần như đã thanh tỉnh hoàn toàn, nàng ngoác nhìn lại bản thân. Cơ thể tênh hênh trần truồng phơi bày, khắp mặt mũi dính đầy tinh dịch đục trắng. Chính nàng thì đang quỳ dưới đất, bàn tay trái quỳ quai không hiểu tại sao lại lần mò xuống chỗ đó. Tệ hại hơn là một đốt ngón tay đã nằm gọn trong huyết hoa mê người kia, dầm thùy ướt đầm. Nhất là khi nhìn thấy tên hỗn đản trước mặt cũng là không mảnh vải che thân, thậm chí cái vật

khốn kiếp kia còn dính đầy nước bọt của nàng nữa??

"Cái đó... Tiểu bảo bối của ta cũng là rất đau đớn nha... Coi như hoà đi..."

Hàn Phong có chút chột dạ rụt rè nói. Hắn thấy Nguyệt Hồng kia khuôn mặt không chút biểu cảm nhìn mình, nội tâm dâng lên bất an khe khẽ. Thế nhưng là nghĩ tới vừa rồi nàng thiếu chút tổn thương tiểu Hàn Phong, chút ít ăn năn còn sót lại lập tức tan biến. Hàn Phong né tránh ánh mắt của nàng, cúi đầu xem xét ác long kia, còn là thật sự xoa nắn kiểm tra nó, trong miệng lầm bầm

"Không phải nhờ người chăm sóc nó một chút sao... Nếu không người cũng đem vật kia của người đây... Ta mặc dù thua thiệt ủy khuất, thế nhưng cũng là không muốn nợ nần gì nhé... Còn đảm bảo không sướng khoái không lấy tiền, hì hì hì..."

Nguyệt Hồng nhìn thấy Hàn Phong đang mày mò thứ ghê tởm kia, lại còn he hé mắt nhìn chòng chọc vào cơ thể mình bằng ánh mắt dâm dăng, trong nội tâm tức giận xuyết chút ngất xỉu. Thế nhưng khi nghe được hắn sửa chữa câu cuối cùng kia lại là trực tiếp nộ hoá công tâm, trong mắt một mảnh đỏ ửng, cơ thể run rẩy như núi lửa phun trào. Ngón tay run rẩy chỉ vào Hàn Phong

"Hàn Phong... TA @#&*\$%&® CON MẸ NHÀ NGƯỜI!!!!!!!!!!"

Nguyệt Hồng không nhịn nổi phun ra một câu chửi thề. Cũng mặc kệ thân thể trần truồng, hai tay bấm quyết một chương võ tới. Cái gì kế hoạch cái gì bí cảnh giờ phút này tan thành mây khói, nàng nhất định phải đập chết tên hỗn đản kia.

Hàn Phong sớm đã có chuẩn bị, khuôn mặt vô cùng ủy khuất bị động đón đỡ, miệng liên tục kêu la oan ức.

"Mau dừng tay, có phải hay không là chưa liếm hết đủ hay...Ặc ặc..."

Nguyệt Hồng hai mắt băng hàn, tay trái mang theo nguyên lực nồng đậm chụp vào cổ họng Hàn Phong bóp mạnh, thế nhưng tên hỗn đản này da dày thịt béo, nhất thời không thể bóp nát.

Hàn Phong trong lòng mắng thảm, một bên bắt lấy tay Nguyệt Hồng, bên kia năm ngón thành trảo lập tức chụp vào đôi nhũ hoa của nàng bóp mạnh.

"@#&*\$%&®!"

Nguyệt Hồng thân thể lập tức mềm nhũn như nước, thế nhưng trong lòng lại càng tức giận run rẩy hơn nữa, đùi ngọc thon thả không chút do dự đá tới hạ bộ Hàn Phong. Hàn Phong khuôn mặt biến sắc, lập tức bỏ qua nhũ hoa của nàng, bắt lấy đùi ngọc, vác lên vai mình. Nhất thời hai mép thịt đỏ hồng căng mọng kia tênh hênh trước mặt hắn, ướt át dâm mỹ, vô cùng kích tình.

"Ư ưm... Mau buông ra!"

Nguyệt Hồng vô cùng xấu hổ, tư thế này làm toàn bộ đảo nguyên thềm kín của nàng triệt để phơi bày dưới ánh mắt Hàn Phong, nhất là hai cánh hoa kia không ngờ mơ hồ tách ra hai bên, làm lộ ra huyết hoa ướt át thần bí, dâm thủy trong suốt chảy ra ướt cả một bên đùi. Tên khốn kiếp này không ngờ còn chăm chăm nhìn vào nơi đó chảy nước miếng.

"Vô si! Mau buông! Tên khốn người tại sao không tẩu hoả nhập ma chết luôn đi. Ư ư ưm... Khốn kiếp, uống công... Ư ư... Ta cứu người!"

Nguyệt Hồng thân thể mềm nhũn vô lực chửi mắng, tên khốn kia không ngờ mặc kệ nàng bóp cổ, tay còn lại trực tiếp vồ lấy huyết hoa của nàng, năm ngón cùng lên xoa bóp chà đạp, làm cho nàng xuyết chút thất thân, trong lòng vô cùng thống hận.

"Aaa... Nơi đó nhẹ nhàng thôi, đừng bóp mạnh... Ahhh..."

Hàn Phong hai mắt trợn trừng. Tiểu dâm phụ này mất cân bằng ngã xuống, hai tay quờ quạng không ngờ lại bắt được côn thịt của hắn, lại còn thật sự bóp mạnh tra tấn.

"Không được ngâm... Ư ư..."

Nguyệt Hồng thân thể run rẩy vô lực, trong mắt tràn ngập tức giận, lại tràn ngập thống hận Hàn Phong. Tên khốn kiếp kia không ngờ dám một tay ma sát hạ thân nàng, một tay nắm lấy đôi nhũ hoa nhào nặn không thương tiếc, còn thật sự dám áp cái miệng dơ bẩn của hắn lên mà bú mút.

"Aa.. tiểu dâm phụ, đừng cắn!"

Hàn Phong vai trái đột nhiên đau đớn, lại mơ hồ thấy ướt át nóng ẩm. Hắn có thể cảm thấy Nguyệt Hồng kia không ngờ cắn lên vai mình, lại còn dám hút máu hắn.

"Ưm ưm... Nhẹ thôi... Không... Là buông ra... Ưm... Cảm thú!"

Nguyệt Hồng bây giờ toàn thân đã là mềm nhũn như nước, vô lực rên rỉ tùy ý để Hàn Phong ôm lấy trong lòng. Tay phải vẫn là bắt chặt lấy ác long của hắn, mơ hồ xoa bóp. Tay trái lại phải vịn vào cổ hắn, nếu không nàng là sẽ ngã xuống mất.

Cuộc đấu pháp ác liệt ban đầu không hiểu sao lúc này lại trở thành trò vật lộn xác thịt đầy kích thích. Hàn Phong và Nguyệt Hồng người một chương ta một trảo, thật sự đều đem cơ thể của nhau toàn bộ trên dưới sờ soạng soi xét, tình cảnh dâm mỹ đến cực điểm.

Hàn Phong khoe miệng cười tà. Nguyệt Hồng này dám chẳng thua gì Thượng Quan Nghi kia cả, thoáng chống mà bàn tay hắn đã ướt đầm đầm thủy rồi đấy. Hắn điên cuồng ma sát vuốt ve hạ thân nàng, lại nhiệt tình nhào nặn găm cắn hai bầu nhũ hoa, thật muốn cho nàng triệt để trầm luân, trở thành nô lệ dưới háng hắn!

"Tiểu dân phụ. Mở miệng một câu là mắng phu quân nàng thành cầm thú! Vậy ta sẽ cho nàng biết thế nào là cầm thú!"

Hàn Phong không chút do dự bế thốc Nguyệt Hồng đứng lên, đem nàng dựa sát vào tường, lại đem hai đùi nàng gác lên hông hắn, huyết hoa phơi bày lộ lộ. Phía dưới ác long sớm đã ngẩng đầu trướng lớn, há miệng gào thét. Nó sớm đã bắt mặn với dân nữ này, nhất định phải chiếm đoạt hành hạ nàng bằng được.

Nguyệt Hồng lúc này hai mắt đã tràn ngập sương mù mê li, thân thể mềm nhũn vô lực dựa vào tường tùy ý để cho Hàn Phong chà đạp sắp xếp. Nàng phải đem hai tay vịn vào cổ hắn, lại phải đem hai bầu nhũ hoa dựa sát vào lồng ngực hắn mới có thể ổn định thân hình. Dưới háng, một vật vô cùng to lớn nóng bỏng kê sát hoa tâm của nàng, làm cho Nguyệt Hồng vô cùng lo sợ. Có phải hay không tên kia định đem nàng yếu đuối này đóng cọc trên khúc thịt khổng lồ của hắn? Ừm ừm ừm....

"Aaa... Ừm ừm... Đừng... Buông ra... Ừ ừ..."

Nguyệt Hồng vô lực rên rỉ, trong lòng vừa sợ hãi, vừa không muốn, lại có chút gấp gáp. Hàn Phong ánh mắt đỏ đậm, ác long kê sát đào nguyên, phần đầu đã tiến vào được một chút, đem hai mép thịt mơ hồ tách ra. Hắn có thể cảm nhận thấy đôi cánh hoa căng mọng ướt át kia đã ôm sát mút chặt bao phủ lấy đầu côn thịt, đâm thủy đã là chảy tới ướt đầm thân côn. Chỉ cần thêm một chút, hắn sẽ là chiếm đoạt được vu vật này. Đến lúc đó. Hắn sẽ cho nàng biết thế nào là những trò cầm thú! Hahahaha!!!!

"Kétttt... Phong nhi. Mau dậy ăn... A???"

:))~

Hôm qua lỡ chương, thành thật xin lỗi, từ giờ tới tới có thêm hai chương. Hờ hờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cường ép Nguyệt Hồng

Chỉ cần thêm một chút, hắn sẽ là chiếm đoạt được vu vật này. Đến lúc đó. Hắn sẽ cho nàng biết thế nào là những trò cầm thú! Hahahaha!!!!

"Kétttt... Phong nhi. Mau dậy ăn... A???"

Long thương kê sát huyết hoa, lúc nào cũng có thể đóng tới. Thế nhưng ngay lúc này Vương Lập lại từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào. Lão chỉ thấy tám lưng lực lưỡng của Hàn Phong từ phía sau, hắn rõ ràng là đang bế thốc một cô gái, găm sát vào tường, mà nàng ta cũng là ôm chặt lấy Hàn Phong, rên rỉ thở dốc.

Vương Lập mặt già không khỏi đỏ lên, chính mình còn lo lắng muốn Hàn Phong đến với nữ hài tử nhà bên, sớm một chút kết thành gia thất, sinh cho hắn hai đứa cháu kháu khỉnh đấy. Thế nhưng tiểu tử này quả là bản lĩnh hơn xa tưởng tượng của lão, không ngờ mới qua hai ngày đã có nữ nhân tìm tới tận giường.

"Haha. Các người tiếp tục... Ăn đi..."

Vương Lập mau chóng khép cửa lại cười thầm, đối với Hàn Phong tràn ngập tin tưởng.

Hàn Phong khuôn mặt lúc này vô cùng ngượng ngùng. Hắn là lần đầu tiên bị người ta nhìn thấy khi đang abcxzyz đấy. Trong lòng không khỏi vừa xấu hổ lại vừa kích thích. Cái cảm giác nửa công khai nửa vụng trộm này thật là làm người ta máu huyết sôi trào a. Xem ra sau này có cơ hội phải ở nơi công cộng làm vài chuyện mới được. Hì hì.

Thế nhưng mà Nguyệt Hồng kia không nghĩ như vậy, trong lòng nàng vừa căm hận Hàn Phong, lại vừa căm hận... lão nhân vừa rồi... Nếu không phải tại tên khốn này, nàng đâu có rơi vào tình trạng xấu hổ như vậy chứ. Nguyệt Hồng thân thể run rẩy đỏ ửng, một chương đẩy tới đập bay Hàn Phong ra ngoài, vô cùng xấu hổ vội nhất lấy y phục mặc lên.

Hàn Phong khoe miệng cười cổ quái, trong lòng vô cùng độc ác ngầm nghĩ. Tại sao cả Nguyệt Hồng này và Thượng Quan Nghi kia đều là không mặc nội y, đã thế y phục lại là vô cùng mỏng manh hở hang, cứ như vậy tênh hênh chạy loạn ngoài đường sao? Chẳng lẽ trong lòng các nàng luôn mong muốn có nam nhân thượng mình? Thật dám đăng!

Hắn biết bây giờ khẳng định là không thể ăn Nguyệt Hồng này được nữa, trong nội tâm cũng thật hơi chút tiếc nuối. Thế nhưng biểu hiện của Nguyệt

Hồng kia cũng không phải là không thể nha, có phải chính hần mị lực rất lớn hay không? Xem ra sau này phải hảo hảo tiếp xúc nhiều nữ nhân hơn. Hàn Phong trong lòng vô cùng yy tự mãn.

Nguyệt Hồng lại là càng lúc càng tức giận. Bị Hàn Phong biết được chính mình không mặc nội y làm nàng vô cùng xấu hổ. Thứ đồ vật nội y kia đúng là làm người chán ghét, mặc lên người vừa vướng víu khó chịu, lại vừa bức bí cản trở, thật không hiểu là tên khốn nào phát minh ra!

"Tiểu hồn dân, còn không mau mặc y phục vào! Cha ngươi đang.. Ừm.. ừm.. Ừ ừ..."

Nguyệt Hồng thấy Hàn Phong còn thịt tòng ngồng đứng nhìn mình, đôi mắt lại là dâm tà quét tới lui trên thân thể nàng soi xét. Đáy lòng không hiểu sao lại bốc lên một ngọn dục hỏa vô hình. Mớ niềng nằng trĩu. Thế nhưng chưa kịp để nàng nói hết câu, Hàn Phong đã nhào tới đem nàng đè xuống đất. Hai bàn tay chạy loạn trên người nàng, tung hoành nắn bóp.

"Ừm... Ngươi buông ra mau!"

Nguyệt Hồng yếu ớt chống chế, tên Hàn Phong kia không ngờ đem y phục nàng vừa mới mặc lên lại toàn bộ lột ra. Lại còn là đè chặt nàng xuống đất, hai bàn tay không sạch sẽ sờ mó khắp thân thể nàng, làm nàng vô lực phản kháng.

Hàn Phong cười tà, tay trái nắn bóp bầu nhũ hoa no tròn của Nguyệt Hồng, đem hạt anh đào kia ngâm vào trong miệng mà bú mút chùn chụt. Ác long dưới háng đương nhiên là đã căng phồng trướng lớn, đang liên tục cọ sát bên ngoài huyết hoa, nửa đầu ác long đã là tách ra cánh hoa, tiến vào bên trong một chút, nhấp nhả trên đầu. Tay phải Hàn Phong lằn mò xuống hoa tâm, liên tục trên đầu cọ sát, miết gây chọc chọc, phối hợp với đầu ác long kia làm cho Nguyệt Hồng run rẩy toàn thân, hoa tâm nở rộ, hai mép thịt căng mọng đỏ hồng nhuần nhuần chuyển động, dâm thủy sớm đã tuôn trào ướt đầm.

"Ừm ừm... Ừ ừ ừ..."

Toàn thân bị đùa giỡn làm Nguyệt Hồng vô lực mềm nhũn, thân thể sớm đã đỏ ửng mê người giẫy dụa dưới háng Hàn Phong. Thế nhưng phía bên ngoài kia còn có người làm Nguyệt Hồng vô cùng lo sợ bồn chồn không dám kêu ca. Chỉ có thể cắn chặt môi ừ ừ rên rỉ trong cuồng hộng, vô cùng khổ sở. Nội tâm Nguyệt Hồng thật muốn thoát khỏi tình trạng này, thế nhưng là thân thể thật đáng giận hoàn toàn không nghe lời. Đùi nàng đã sớm dãn rộng, hoàn toàn phơi bày ra huyết hoa thâm kín kia, lại tùy ý để mặc tiểu tử kia trám chỗ lấp đầy, đem khúc thịt của hắn chọc chọc nhấp nhả. Không ngờ... Không ngờ còn chưa có tiến vào. Làm nàng vô cùng nôn nóng tức giận. Thật đáng chết! Đáng chết!

"Ừm... Ừm... Dừng... Ừ ừ..."

Nguyệt Hồng hai mắt tràn ngập sương mù, đôi môi đỏ mọng rên rỉ cầu xin khe khẽ. Hàn Phong ánh mắt dâm tà, ác long kia từng chút một tiến tới, đem huyết hoa tách ra hai bên, xâm nhập vào khe đào nguyên mê người. Hắn có chút kinh ngạc, Nguyệt Hồng này làm sao vẫn chặt chẽ như vậy, ép cho cơn thịt của hắn mơ hồ đau nhức? Nhìn nàng dâm đảng phóng túng ở công thành kia, đoán chừng đã đem nam nhân Từ Nguyệt thành này toàn bộ chơi qua một lượt mới phải chứ. Hay là?

Hàn Phong hai mắt đỏ đậm, cơn thịt khổng lồ nhích từng chút một tiến tới. Huyết hoa Nguyệt Hồng vô cùng chặt chẽ, lại tràn đầy dâm thủy trong suốt tròn nhón, các mép thịt vươn ra bao bọc lấy đầu ác long mút chặt co liếm, làm cho Hàn Phong sướng điên đầu. Hắn từng chút phản hống dụng lực, đem hạ thân Nguyệt Hồng gần như nong ra hết cỡ. Lúc này đây đầu cơn không ngờ lại chạm tới một màng mỏng manh mềm mại, vô cùng đàn hồi kích thích.

"Ừ ừ ừ ừ... Hức hức hức... Ừm... Hức hức..."

Nguyệt Hồng ánh mắt tán loạn nắc lên nghẹn ngào, hoa tâm bị vật quá khổ kia đâm tới làm nàng vô cùng khổ sở bức bối, cảm giác như thân thể đã bị lấp đầy làm nàng thiếu chút không thở nổi, nước mắt đã là lăn thành một đường dài trên má. Thân thể Nguyệt Hồng mềm nhũn vô lực, hai bầu nhũ hoa run rẩy đong đưa, cánh tay lại là ôm chặt lấy cổ hắn, đôi môi đỏ mọng thờ dốc, nhìn qua cực kỳ thương xót.

"Ừ ừ ừm... Tha cho ta... Ừm..."

Hàn Phong trong lòng mừng như điên, ác long của hắn lại chuẩn bị được nếm một nguyên âm tinh thuần nữa làm hắn vô cùng thỏa mãn. Trong lòng không do dự quyết định, Nguyệt Hồng này sẽ phải trở thành sủng vật của mình, về sau tìm cơ hội thi triển phong ấn đem nàng triệt để chiếm lấy. Đến lúc đó. Hì hì, lại để nàng và Thương Quan Nghi kia cùng nhau lên phục thị.

"Ừ ừ... Hự... Ừ ừ... Hức hức... Ừm ừm..."

Hàn Phong bắt đầu nhấp nhả liên tục bên ngoài hoa tâm. Ác long liên tục ra vào, làm cho Nguyệt Hồng a a rên rỉ trong hộng. Thân thể run rẩy giẫy dụa thờ dốc, đùi thon bầu chặt lấy hông hắn, mu thịt căng tròn mọng nước kia hoàn toàn nở rộ nuốt lấy đầu ác long, nhuần nhuần chuyển động mút mát, kiểu đồn liên tục lắc lư muốn đem cơn thịt kia càng thêm cắm sâu vào, bộ dáng vô cùng kích tình động nhân.

Hàn Phong cũng là kích động tới run rẩy, cơn thịt đâm tới càng lúc càng nhanh, phạch phạch đóng tới. Thế nhưng là đầu cơn thủy chung chạm tới lớp màng kia là lùi lại, không hề có ý định xuyên phá. Hắn biết Vương thúc còn là chờ ngoài kia, chính mình không thể trong này vài canh giờ chơi trò nhân sinh với Nguyệt Hồng được, nguyên âm này tạm thời nuôi nấng để nàng giữ hộ, chờ tới đêm nay... Hề hề hề.

"Ừm ừm... Ừm..."

Nguyệt Hồng kia sớm đã bị Hàn Phong trên đầu tới dục tiên dục tử, đã muốn la hét vang trời. Thế nhưng nàng là vẫn vô cùng lo sợ có người nghe được, chỉ có thể ừ ừ rên rỉ áp chế trong miệng, vô cùng khó chịu khổ sở. Hàn Phong cũng có chút chột dạ, Vương thúc không biết khi nào sẽ lại chạy tới. Hắn vẫn còn chưa thỏa mãn a.

Hàn Phong hai mắt đỏ hồng nhìn tới Nguyệt Hồng kia đang thờ dốc, khoé miệng chợt cười ê hề. Hắn lập tức rút long thương trong huyết hoa Nguyệt Hồng ra, đâm thủy mắt đi chốt chặn lập tức ào ào tuôn rơi, thấm đẫm hai mép thịt. Hàn Phong đem côn thịt kê sát miệng Nguyệt Hồng, lại bắt lấy tóc nàng quất lớn.

"Mau ăn nó!"

Nguyệt Hồng đang mơ hồ mê man chìm đắm trong khoái cảm, đột nhiên bị người ta dựng dậy, lại thấy Hàn Phong đem vật đáng chết kia kê sát miệng mình. Nhất là thứ này thật không sạch sẽ gì, trên đó còn dính đầy dâm thủy của nào đấy. Nguyệt Hồng nhất thời vô cùng tức giận xấu hổ, trừng mắt nhìn Hàn Phong. Nghiêng đầu qua một bên không để ý tới.

Hàn Phong thấy Nguyệt Hồng kia dám làm lơ mình, khoé miệng cười lạnh, đem côn thịt vụt liên tiếp lên mặt nàng. Côn thịt dính đầy dâm thủy trơn nhờn trong suốt, lại chẳng chặt gân guốc dữ tợn, vụt lên khuôn mặt Nguyệt Hồng làm dâm thủy bắn ra tung toé, dính đầy trên trán trên tóc nàng, khiến cho Nguyệt Hồng vô cùng phẫn nộ. Hàn Phong thì lại càng thêm kích thích, mở miệng đe dọa.

"Nếu không làm ta thoả mãn, ta sẽ tra tấn nàng! Đến lúc ấy, bên ngoài có người có phải hay không sẽ nghe thấy tiếng nàng dâm đẳng rên rỉ. Hê hê hê..."

Nguyệt Hồng nghe tới đây biến sắc, tên này lại dám đe dọa nàng, thế nhưng không để nàng phản kháng, Hàn Phong trong miệng lại kêu to ư ư mấy cái vô cùng chua ngoa, lại còn thật sự là giả tiếng nàng.

"Ngươi... Vô sỉ!"

"Haha. Ta đúng là vô sỉ, còn là cảm thú vô sỉ! Mau ăn, nếu không ta sẽ trói ngươi lại, đem đủ loại kích thích đặt tại trên người. Đến lúc ấy.... Hê hê!"

Nguyệt Hồng trong lòng vô cùng khúat nhục, ánh mắt trừng Hàn Phong như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Nàng đã vô lực phản kháng, run rẩy đưa tay nắm lấy côn thịt khổng lồ kia, hai mắt nhắm chặt trào nước, đôi môi đỏ mọng hé mở ôm lấy đầu côn, đem nó ngậm vào trong miệng.

Hàn Phong ánh mắt đỏ hồng cười lên điên cuồng. Nhìn khuôn mặt khúat phục cùng cảm hận của Nguyệt Hồng kia mà lòng hắn tràn ngập cảm giác thành tựu cùng biến thái. Cái trò cường bức này thật làm người ta kích thích cùng sung sướng a.

Nguyệt Hồng run rẩy ngậm lấy ác long kia, vờn đầu lưỡi liếm láp nó, trong lòng vô cùng bất lực. Chỉ mong sao cho tên khốn này mau chóng buông tha cho nàng. Nàng ngược đôi mắt đầy nước cầu khẩn nhìn Hàn Phong, nếu để người bên ngoài nhìn thấy cảnh này, vậy còn xấu hổ hơn vừa rồi nữa. Aaa

"Huhuhu... Ừm ừm... Tha cho ta...."

Hàn Phong nhìn Nguyệt Hồng kia run rẩy khúat phục dưới dâm uy của mình thì vô cùng thoả mãn, cảm giác kích thích so với vụng trộm vừa rồi còn sung sướng hơn gấp bội lần. Nàng càng tỏ ra đáng thương, hắn càng muốn thoả thích chà đạp hành hạ. Côn thịt to lớn bắt đầu nhịp nhẹ nhẹ vào miệng Nguyệt Hồng.

"Phạch phạch... Ừ ư ư... Phạch phạch... Ừm ừm..."

Nguyệt Hồng hai mắt mơ hồ tràn đầy sương mù, đôi môi đỏ mọng há lớn ngậm lấy côn thịt Hàn Phong, đầu lưỡi bị động vuốt ve thân côn, còn thật cẩn thận bú mút. Vật này tại sao lại to lớn như vậy, suýt chút làm nàng ngạt thở, nhất là cái vật dưới khúc thịt này lại là bên ngoài liên tục đập vào mặt nàng, mỗi lần Hàn Phong kia thúc tới, nó lại phạch phạch vỗ trên má nàng, làm nàng vô cùng nhục nhã. Thế nhưng.. thế nhưng mùi vị cũng.. không phải tệ lắm Ừ ư. Huhu..

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cường ép Nguyệt Hồng (2)

Truyện sắc nặng, đọc tựa sẽ rõ, vậy nên nhân vật vô cùng dâm tà. Nếu mà nghiêm túc không cảm xúc như bỏ tát phạt ã thì thành điển văn mất. Kính mong quý đạo hữu bỏ qua:)

Mỗi lần Hàn Phong kia thúc tới, nó lại phạch phạch vỗ trên má nàng, làm nàng vô cùng nhục nhã. Thế nhưng.. thế nhưng mùi vị cũng.. không phải tệ lắm Ừ ư. Huhu..

"Ừm ừm... Ừ ư ư..."

Hàn Phong càng lúc càng hưng phấn, côn thịt to lớn bắt đầu phẩm phạp đóng tới miệng Nguyệt Hồng. Hắn ngày trước bị Thượng Quan Nghi kia ngồi lên đầu cường bức, tràn ngập mất mặt. Thế nhưng chưa kịp xử lý thì nàng chạy mất rồi, nếu đã vậy hôm nay tạm "trả thù" trên người Nguyệt Hồng này đi.

Hắn bắt lấy tóc Nguyệt Hồng, côn thịt bắt đầu nhịp nhàng nhấp nhả, cứ rút ra gần hết lại đột ngột phạp phạp đóng mạnh vào trong, lút sâu tận cán. Nhìn

khuôn mặt Nguyệt Hồng kia ửng hồng vì khó thở, lại tràn ngập một cổ không cam lòng cùng u oán là hấn lại dâng lên một cảm giác vô cùng sướng khoái, càng thêm muốn hành hạ chà đạp nàng.

"Ư ư ư... Hức hức..."

Hàn Phong phần hông không ngừng lại liên tiếp bom thịt vào miệng Nguyệt Hồng. Hấn xoay người bắt lấy kiều đồn căng tròn của nàng, tách hai đùi ra, bắt đầu vùi mặt vào khám phá.

Đào nguyên thân bí của Nguyệt Hồng vô cùng căng mọng hồng hào, lại là nhô cao ướt đầm, tựa như hai mũi khê động nước vậy. Hai mép thịt lưa thưa mây sợi lông mao, lấm tấm nẩy hạt dâm thủy trong suốt, bấy giờ đã là vênh cao khiêu khích, nhuyễn nhuyễn chuyển động, giữa hai mép thịt là huyết hoa thắm đậm dịch thủy, rỉ ra tuôn ra, nhìn qua vô cùng dâm mỹ kích tình, làm Hàn Phong không nhịn được lập tức ngậm vào trong miệng mà bú mút.

"Aaaa... Ư ư ư.... Hức hức... Um um... Ummm..."

Hàn Phong ngậm lấy một bên cánh hoa, đầu lưỡi vờn ra bắt đầu đùa giỡn liên tục, liếm láp kích thích gầy gầy, khiến cho mép thịt kia căng mọng đỏ hồng, run run chuyển động trong miệng hấn. Hấn lại đem ngón tay chà sát móc ngoáy liên tục vào khe thịt huyền bí mê người kia, làm cho dâm thủy tràn nhón chảy ra liên tục, thắm đậm bàn tay, nhuộm cả xuống sàn.

Hàn Phong há lớn ngoạm hết cả huyết hoa này vào trong miệng, bắt đầu như trâu đất xuống biển mà bú hút liên tục. Cái lưỡi cũng là luồn sâu tách nhẹ, xâm nhập vào trong khe thịt kia mà móc máy liếm láp. Hai mép thịt đỏ hồng tựa như hai xúc tu bạch tuộc cuốn chặt lấy đầu lưỡi hấn, nhuyễn nhuyễn co bóp, dâm thủy tuôn trào như tiền tuyến sau mưa.

"Um um um. ư ư... Ư ư ư... Hức hức..."

Nguyệt Hồng lúc này đã là lạc vào trong cõi thiên thai, cơ thể bông bênh trôi dạt trên chín tầng mây nào đâu còn chút phản kháng nào. Kiều đồn đầy đặn lúc này cũng là liên tục hẩy cao phối hợp với Hàn Phong. Mỗi lần đầu lưỡi hấn cong cong chạm tới lớp màng kia là hạ thân nàng lại co giật run rẩy, dâm thủy tiết ra liên tục, cả cơ thể mềm nhũn như nước, nhũ hoa rung rung đỏ ửng mê người, nhìn qua vô cùng dâm mỹ kích tình.

"Phạch phạch... Ư ư hức hức... Phạch phạch... Ư ư hức..."

Hàn Phong kia cái lưỡi đã hoá thành ác long mini, liên lúc đâm chọc vào huyết hoa Nguyệt Hồng. Đầu lưỡi lại càng quỷ dị, thông thường là cong cong móc ngược, cọ gầy chà sát vào thành huyết hoa, khiến cho đám thịt bên trong run rẩy nhuyễn động, co bóp liên hồi. Hạ thân Nguyệt Hồng cũng là run rẩy liên tục, dâm thủy tuôn trào.

"A a a a.... Ư ư ư ư.... Um um..."

Nguyệt Hồng bấy giờ hai đùi dẹt rộng, tóc đen xoã tung, bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn hai hòn ngọc dương, kiều đồn lại là hẩy cao liên tục đón thận từng cú đâm tới của Hàn Phong, hai mép thịt căng tròn mọng nước thắm đậm dâm thủy lúc này cũng mút chặt lấy miệng hấn, nhất quyết không chịu nhả ra. Nguyệt Hồng miệng nhỏ há lớn nhiệt tình bú mút cùng a a rên rỉ kích tình, tùy ý để cho côn thịt phành phạch đóng tới, đâu còn nhìn ra chút uất ức nào. Bộ dạng vô cùng dâm đảng.

Hàn Phong cảm giác vưu vật này dâm đảng không thua gì Thượng Quan Nghi kia cả, thế nhưng nàng này chính là dâm ngầm, âm i rỉ ra tựa như dâm thủy khúc dạo đầu vậy. Bình thường thì không sao, thế nhưng chỉ cần kích thích nhẹ nhẹ là đã có thể... thượng nàng. Chứ không có mãnh liệt tuôn trào như dâm thủy cực khoái giống nàng kia, vừa nhìn đã thấy dâm đảng, đã biết sẽ là công cụ tiết dục cho hấn, hê hê. Hấn trong lòng độc ác thâm tính toán, hai sừng vật này đều phải đem côn thịt cùng roi da dạy dỗ cẩn thận, để cho nàng này học tập nàng kia. Đến lúc đó hai nàng cùng lên tất sẽ thành một hồi dục tiên dục tử. Hê hê.

"Aaaa... Awmmmm... Ư ư ư...."

Dưới cổ kích thích liên tục của Hàn Phong, Nguyệt Hồng đã là liên tiếp bại lui, thân thể đỏ ửng vô lực gãy gục. Huyết hoa lại là co rút liên tục, các mép thịt cuốn chặt lấy đầu lưỡi Hàn Phong, vận xoắn mút kéo làm hấn xuất tụt lưỡi. Sâu trong huyết hoa là một màng mơ hồ, cực âm huyết co giật truyền ra điện mang lan toả khắp tứ chi làm thân thể Nguyệt Hồng mềm nhũn, tóc đen xoã tung, đôi môi đỏ mọng ngậm chặt lấy thân côn tới lút cán. Dâm thủy tựa như hồng thủy vỡ đê tuôn trào ra ngoài, thắm đậm khuôn mặt Hàn Phong. Trong cổ họng Nguyệt Hồng là hừ hừ rên rỉ dâm đảng, nàng đã cực khoái.

Hàn Phong cũng là mở miệng há lớn ngậm lấy huyết hoa, đem dâm thủy trong suốt kia toàn bộ liếm mút nuốt xuống, côn thịt vẫn là đóng phành phạch vào miệng Nguyệt hồng, thân côn giật giật, chuẩn bị xuất tinh.

Nếu dâm hương của sư tôn Thanh Thủy là mùi thơm ngát như ngọc lan trong u cốc, Thượng Quan Nghi kia lại nồng nàn như hoa hồng nở rộ dưới mưa, Thượng Quan Uyên lại thoang thoang như hương nhài đêm trăng sáng, Huyền nhi lại thanh thuần thơm mát như kẹo ngọt hồ lô, vậy Nguyệt Hồng này lại là thắm đượm hương lúa non mới nở, vô cùng kích thích làm người muốn ăn. Hàn Phong chính là miệng lớn hút mạnh, đem huyết hoa nàng gần như mút sạch, dâm thủy tuôn bao nhiêu hết bấy nhiêu. Hấn kiếp này nhất định phải ném đủ một vạn lẻ một loại dâm thủy mới thoả lòng mong ước.

"Phạch phạch phạch... Ư ư ư... Um um... Hức hức..."

Hàn Phong cơ thể căng cứng, đem ác long cắm ngập trong miệng Nguyệt Hồng, côn thịt to lớn giật giật, ác long há miệng phun ra tinh dịch như vòi rồng. Tinh dịch đục trắng bắn sâu tận cổ họng Nguyệt Hồng, còn thật sự làm cho nàng không nuốt kịp hết, tuôn trào ra hai bên bờ môi theo cổ chảy xuống sàn, vô dùng dâm mỹ.

Hàn Phong cười tà. Tình dịch của hắn chính là thuốc phiện đấy. Nguyệt Hồng này nuốt phải mặc kệ có bao nhiêu bản lĩnh đều phải khuất phục dưới háng hắn mà cầu xin được tưới tắm. Đến lúc đó hắn phải đem nàng chà đạp dạy dỗ cho thoả thích. Hahaha.

"Ừ ừ ừm..."

Hàn Phong buông huyết hoa Nguyệt Hồng ra, xoay người vuốt ve khuôn mặt nàng. Nhìn nàng say mê liếm láp sạch sẽ ác long làm hắn vô cùng thoả mãn. Còn thật sự lên tiếng chỉ bảo nàng vài câu. Sùng vật này hắn là vô cùng coi trọng đấy.

"Người cứ nằm đây một lát, ta ra ngoài ứng phó với Vương thúc cùng Trần thúc vài câu, sau đó... Hì hì..."

Hàn Phong nhìn Nguyệt Hồng nằm tênh hênh dưới đất, cơ thể run rẩy khe khẽ dính đầy dâm thủy tình dịch, hai mắt say mê mơ hồ tràn đầy sương mù dục hoả, khoe miệng kia vẫn là hức hức rên rỉ dính đầy tình dịch của hắn. Làm hắn thiếu chút không kiềm được đem nàng làm thịt lập tức. Thế nhưng cuối cùng vẫn là dần lại được, dặn dò trấn an nàng vài câu, sau đó đem tấm chăn mỏng khẽ đắp lên cho nàng, lại mặc vào quần áo, khẽ bước ra ngoài.

"A. Phong nhi, vẫn còn sớm mà... Hay là người lại vào... Ngủ thêm một lát."

Vương lập ba người này thấy Hàn Phong bước xuống bếp thì mỉm cười đầy thâm ý. Hắn muốn Hàn Phong làm nhiều hơn vài cái a. Như vậy cô nương kia sẽ mau mau đậu thai, đến lúc ấy hắn sẽ có cháu đẻ bé a.

Hàn Phong cười âm áp với Vương Lập, ba người này đang chuẩn bị đồ ăn sáng, hắn cũng thật là vô tâm a. Sau này phải đối xử thật tốt với họ.

Hàn Phong lại kín đáo nhìn Ngọc Huyền một cái, thấy nàng vẫn thanh thuần hoạt bát như thường, chỉ có khuôn mặt là hơi hồng hào một chút mới là thờ ra một hơi nhẹ nhõm. Trong lòng độc ác thâm nghĩ, xem ra sau này phải chơi trò "mộng du" với nàng nhiều hơn. Hì hì.

"A, Hàn ca ca, huynh dậy rồi!"

"A, thần tiên tỷ tỷ! Hàn ca ca, mau nhìn, sau lưng huynh có thần tiên tỷ tỷ!"

Hàn Phong hơi ngẩn ra, vô thức quay lại phía sau. Chỉ thấy Nguyệt Hồng đã quần áo chỉnh tề, tóc dài búi cao, da thịt tuyết trắng vô cùng xinh đẹp đang mỉm cười tiến về phía này. Thế nhưng nàng cũng không thèm nhìn hắn một cái, cứ vậy lại gần nhn ôm nàng bế lên, lại hôn nàng một cái vào má, cười nói.

"Haha, muội muội thật xinh đẹp. Nàng tên là gì?"

Nhìn được Nguyệt Hồng ôm lấy vô cùng sung sướng, bản tay vô thức bắt lấy hai bầu nhũ hoa của Nguyệt Hồng là Hàn Phong vô cùng ghen tị. Nàng cười giòn tan hôn lại Nguyệt Hồng.

"Ta là Ngọc Huyền! Tỷ tỷ, tỷ là vợ của Hàn caca sao?"

Đứa nhỏ nhn này rất đơn thuần, thấy Nguyệt Hồng đi ra từ phòng Hàn Phong, đương nhiên sẽ nghĩ đây là vợ hắn. Câu hỏi này làm Nguyệt Hồng vô cùng xấu hổ. Vợ sao, tên kia có muốn hay không. Thật đáng chết, tại sao nàng lại dễ dãi như vậy.

Nguyệt Hồng mặt đỏ tới tận mang tai thì lễ với hai lão nhân.

"Vương thúc, Trần thúc. Nguyệt Hồng ra mắt hai người."

Vương lão đầu và Trần lão đầu hoá ái nhìn Nguyệt Hồng. Trong nhà có thêm người thật là ấm áp. *Viết đến đoạn này lại nghĩ... Lại "cô con dâu damdang và hai ông bố chồng tốt số" đi:))~*

"Haha. Tốt. Tốt! Nguyệt nhi, Huyền nhi, mau lại ăn sáng kéo nguội."

"Aaaa. Ăn sáng. Thần tiên tỷ tỷ, Vương thúc nói hôm nay sẽ có hoành thánh."

"Haha. Mau đến, mau đến!"

"Vương thúc, để ta giúp người một tay."

"..."

Một nhà bốn người này từ khi Nguyệt Hồng xuất hiện bèn không đếm xỉa tới Nguyệt Hồng một câu. Hắn đứng đực giữa nhà, thâm suy nghĩ có phải hay không vào nhầm nhà rồi? Thế nhưng trong lòng cũng rất ấm áp. Nguyệt Hồng kia, sau này phải hảo hảo chiều cô nàng nhiều hơn nữa. Hì hì.

Chẳng mấy chốc bàn ăn đã được dọn ra. Năm người vô cùng vui vẻ ăn uống, trò chuyện tới quên cả thời gian. Họ cũng là vui vẻ ngắm nhìn. Thâm nghĩ nếu có sự tôn ở đây, cùng nàng hưởng thụ ấm áp này thật tốt biết mấy.

Thế nhưng Ngọc Huyền kia đột nhiên nói một câu làm Hàn Phong có chút chột dạ.

"Cha. Hôm qua ta nằm mơ rất lạ lùng."

Họ mặt vẫn cúi gằm, thế nhưng lại vểnh tai lên nghe ngóng.

Mấy người đều vui vẻ nhìn lại Ngọc Huyền, Nguyệt Hồng còn véo má nàng một tiếng, trêu mếu hời.

"Huyền nhi, muội mơ thấy gì nào."

Bị mấy người đồng thời nhìn tới, Ngọc Huyền có chút đỏ mặt cúi đầu xuống, dù sao giấc mơ kia thật xấu hổ a.

"Ta... Ta là mơ thấy mình không hiểu sao vào phòng Hàn ca ca..."

:))~

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cường ép Nguyệt Hồng (3)

Bị mấy người đồng thời nhìn tới, Ngọc Huyền có chút đỏ mặt cúi đầu xuống, dù sao giấc mơ kia thật xấu hổ a.

"Ta... Ta là mơ thấy mình không hiểu sao vào phòng Hàn ca ca..."

Hàn Phong trong lòng giật thót một cái sợ hãi. Yểm Mộng thuật chết tiệt kia chẳng lẽ không linh nghiệm?

"Ta... Ta là mơ thấy thần tiên tỷ tỷ ở trong phòng Hàn ca ca, nàng còn trêu mếu ôm ta vào lòng, cho ta... Cho ta bú sữa!"

Hàn Phong thiếu chút tim đã rút ra ngoài. Nếu Huyền nhi thật sự nói mơ thấy hắc bắt nàng ngâm liếm côn thịt thì hắc không biết chui vào đâu cho bớt nhục nhả nữa. Xem ra cái Mộng Yểm thuật kia cần phải cải tạo lại a. Hắc thờ phào cười ôn hoà xoa đầu Ngọc Huyền tùy tiện an ủi nàng.

"Haha, Huyền nhi muội phải ngoan ngoãn, có như vậy thần tiên tỷ tỷ mới yêu thích, lần sau sẽ lại gặp muội."

"Hàn ca ca. Là thật đó. Sáng nay ta còn thấy sữa động ở khoé miệng, rất ngọt ngào nha!"

Hàn Phong lập tức ngâm miệng không dám nói gì nữa. Đúng là không nghĩ tới tình địch còn động lại bên trong miệng nàng a. May là sáng nay không có ai kiểm tra nàng, nếu không thì hắc sẽ chết chắc. Xem ra lần sau không nên chơi trò này nữa. Thật nguy hiểm.

"Không đúng, nếu ta bắn vào trong cổ họng thì không phải tốt rồi sao. Hì hì, Huyền Nhi, ca ca là muốn nàng gặp tiên nữ a!"

Bên kia Nguyệt Hồng cũng là vô cùng ngượng ngùng. Huyền nhi câu trước đó còn gọi nàng là thần tiên tỷ tỷ, câu sau lại nói thần tiên tỷ tỷ cho nàng uống sữa. Có phải hay không đứa nhỏ này nghe thấy mình và Hàn Phong làm chuyện kia? Thật xấu hổ, thật đáng chết! Hàn Phong đáng chết!

Hàn Phong quái dị nhìn Nguyệt Hồng, cô nàng này có phải hiểu lầm hay không? Vương lão và Hàn lão cũng nhìn ra Nguyệt Hồng xấu hổ, nhất thời khuôn mặt già đơ lên trừng Hàn Phong. Hai đứa lớn này có phải hay không kêu quá to, làm cho Ngọc Huyền đứa nhỏ mơ mộng linh tinh. Thật là dạy hư trẻ con a. Người trẻ đúng thật là không biết tiết chế.

Bữa cơm vì chút việc nhỏ nhỏ ngượng ngùng này mà nhanh chóng kết thúc. Hai lão nhân thoải mái ra sân đánh cờ, Hàn Phong và Nguyệt Hồng lại cùng nhau trong bếp dọn dẹp.

"À, phải rồi. Người tới đây làm gì?"

Hàn Phong nhìn Nguyệt Hồng kia đang cúi người rửa chén, thân hình yếu kiều nóng bỏng, đùi thon hơi khấp, kiều đồn căng tròn này nở vểnh cao khiêu khích, hai mép thịt kia không ngờ vẫn còn dính sót dâm thủy, lúc này đây in hằn lộ rõ sau lớp y phục, vô cùng dâm mỹ. Hắc không nhịn được kín đáo đặt một tay lên kiều đồn nàng xoa nắn, tùy ý hỏi.

"Ưm ư.... Mau buông ra! Đáng chết!"

Nguyệt Hồng thân thể mềm nhũn như nước, yếu ớt quá nắng, tên hỗn đản này còn có gì không dám làm chứ. Hàn Phong cười dâm đãng, bàn tay vuốt ve xoa nắn kiều đồn, ngón tay khê vén tà áo của nàng ra một bên, lần mò theo đường cong dâm mỹ kia xuống dưới. Chẳng mấy chốc, cả bàn tay hắc đã là áp trên huyết hoa thân bí của nàng, ngón tay miết dọc theo khe thịt ướt át mềm mại, day day xoa bóp, còn thật sự mơ hồ tiến vào bên trong.

"Ưm.. Ư... Không... Đừng... Hức hức..."

Thân hình Nguyệt Hồng run rẩy co giật, mềm nhũn như nước thiếu chút gục xuống. Hàn Phong nhanh chóng từ phía sau ôm lấy nàng. Một tay vẫn đang áp trên mu thịt căng tròn mọng nước mê người kia, tay còn tại nhanh chóng luồn vào trong áo bắt lấy đôi nhũ hoa, mạnh mẽ nắn bóp. Khoé miệng cười

tà ngâm lấy một bên tai Nguyệt Hồng vào trong miệng liếm láp, hân khê thì thầm.

"Tiểu dâm phụ, có phải hay không hứng tình nên tìm đến? Nàng xem, tay ta đã ướt đầm dâm thủy rồi này. Hì hì..."

Nguyệt Hồng khuôn mặt ửng hồng kiều diễm vô cùng xấu hổ. Cơ thể nàng thật sự là không nghe lời, không ngờ hai đùi thon đã dạt rộng ra tùy ý cho Hàn Phong xoa bóp, nhũ hoa lại càng là sẵn cứng vươn cao, dưới bàn tay của Hàn Phong biến thành đủ thứ hình dạng, hai hạt anh đào đỏ ửng cứng lại, bị hân vân vê trong tay mơ hồ đau đớn. Tệ nhất là đào nguyên phía dưới kia, dâm thủy không thể kiềm chế đã chảy ra ướt đầm một vùng. Làm nàng thật là khó chịu bức bối. Chỉ muốn.... Chỉ muốn tên kia mau mau làm sạch cho nàng..

"Hức... Ừm ừm... Ừ ừ.... ừm... Hôn dần. Cảm thú!"

Hàn Phong nghe nàng yếu ớt rên rỉ thì thì cười lạnh. Cảm thú ừ, hân sẽ cho nàng biết thế nào là cảm thú.

Hàn Phong nhanh chóng kéo khoá quần, lôi côn thịt to lớn béo múp ra ngoài. Ác long này bấy giờ đã căng phồng trương lớn, toàn thân nổi đầy gân xanh chẳng chịt, long đầu run rẩy ngẩng cao găm thét tràn đầy cảm giác áp bách. Hàn Phong vén nhẹ tà áo Nguyệt Hồng ra, khe thịt mồm mồm lập tức bạo lộ ra ngoài. Hai mép thịt này vô cùng hồng hào nảy nở, Nguyệt Hồng kia tư thế lại càng khiến hai mép thịt thêm căng mọng tròn đầy, mấy sợi lông lưa thưa thắm đậm dâm thủy nhuộm cả xuống sàn, hai mép thịt khê nhấp nhấp hé mở, lộ ra huyết hoa huyền bí mê người, mơ hồ trông thấy mấy bó cơ nhuyễn nhuyễn chuyển động, tư thế vô cùng dâm mỹ kích tình.

Hàn Phong đẩy nàng ngã sấp trên mặt bàn, để cho kiều đồn vênh lên phía sau, khe thịt lộ lộ. Hân đem đầu côn nhẹ nhàng ma sát cọ cọ bên ngoài, lập tức khiến cho Nguyệt Hồng kia thân thể bủn rủn vô lực ngã về phía sau, nàng chỉ cảm thấy một vật vô cùng to lớn ấm nóng chọc vào hoa tâm, làm cho hạ thân co giật ẩm ướt, khó chịu vô cùng. Nguyệt Hồng trong miệng a a rên rỉ, ánh mắt tràn đầy sương mù. Hàn Phong cười dâm tà, đầu côn liên tục cọ sát tới lui, đem nhục hoa kia triệt để khiêu khích, hai mép thịt đỏ hồng căng mọng lúc này nhuyễn động mờ ra, đem đầu côn to lớn kia ngâm lấy mà vuốt ve mút liếm.

"Aaaa.... Ừ ừ ừ..."

Nguyệt Hồng thân thể non mềm run rẩy, miệng lớn chảy ra nước bọt trong suốt. Nàng một tay che miệng rên rỉ, một tay chẳng biết khi nào đưa lên xoa nắn nhũ hoa, bộ dạng vô cùng dâm đãng. Hàn Phong cười tà, ác long nhẹ nhàng đẩy tới, lập tức huyết hoa kia nở rộ mê người, hai mép thịt căng mọng ngâm nuốt lấy côn đầu, liên tục trào ra dâm thủy co bóp.

"Hức.. ừ ừ.... Hức... Ừ ừ.."

Hàn Phong vô cùng biết tiết chế, côn thịt kia chỉ nhấp nhả phía ngoài, phình phật ra vào, chạm liền lui lại, không hề phá vỡ lớp màng mỏng manh kia. Nguyệt Hồng hạ thân bị nóng ra hết cỡ, miệng nhỏ há hốc, ánh mắt tán loạn đầy dục hoả, hạ thân run rẩy liên hồi, các mép thịt kia cuốn chặt lấy côn đầu to lớn, nhuyễn nhuyễn co bóp mút liếm, dâm thủy trào ra ướt đầm cả thân côn. Nguyệt Hồng hai đùi dạt rộng tùy ý để Hàn Phong xâm nhập, mỗi lần Hàn Phong ác long đóng tới, nàng lại nắc lên một tiếng khoải cảm, a a rên rỉ dâm mỹ, vô cùng kích tình động nhân.

"Hân ca ca. Ngươi và thần tiên tỷ tỷ đang chơi trò gì vậy?"

Đúng lúc Hàn Phong đóng tới nhiệt tình, sắp không khống chế nổi đem Nguyệt Hồng kia thật sự xuyên thủng chà đạp thì Ngọc Huyền thanh thuần ngây thơ từ sau lưng tò mò lên tiếng. Nàng nhìn thấy Hàn Phong đang từ phía sau ôm lấy Nguyệt Hồng, dưới häng ca ca hình như còn giấu vật gì đó nữa.

Hàn Phong vô cùng xấu hổ. Cô nàng này làm sao lại thường xuyên phá đám như vậy chứ. Xem ra lần sau phải hảo hảo trừng trị nàng thật tốt mới được. Nguyệt Hồng phía trước thì lại càng xấu hổ hơn nữa. Nàng lại bị người bất gặp trong tình cảnh này, trong lòng vô cùng thống hận Hàn Phong, muốn giãy dựa đứng lên.

"Ừ ừ ừ... Ừm ừm..."

Thế nhưng Hàn Phong là loại người gì? Mặt dày vô địch siêu cấp đại dâm tặc, không hề biết ngại ngùng. Nguyệt Hồng kia càng giãy dựa, hân lại càng kích thích. Côn thịt càng thêm phạch phạch đóng tới mãnh liệt. Hân tùy tiện phát phát tay với Ngọc Huyền.

"Thần tiên tỷ tỷ bị ốm, ta đang dùng ngoại công chữa trị cho nàng. Huyền nhi ngươi mau chạy xuống kho đồ, phía trên kệ ta đặt lọ thuốc, mau mang tới đây chữa bệnh cho thần tiên tỷ tỷ. Hì hì"

"Dạ!!!"

Ngọc Huyền nghe vậy không chút nghi ngờ chạy đi. Hàn Phong nói dối mặt không đỏ tim không đập nhanh phản phó Ngọc Huyền xong, hạ thân vẫn chuyển động không ngừng lại, để cho ác long liên tục nhấp nhả cọ móc trong huyết hoa Nguyệt Hồng. Hân hai tay banh kiều đồn nàng ra, vân vân nắn bóp, huyết hoa càng thêm rộng mở tròn nhón, làm cho nàng chỉ có thể cắn chặt răng ừ ừ rên rỉ trong miệng.

"Mau buông... Ừ ừ... Ừm..."

Nguyệt Hồng trong lòng vô cùng căm hận, cũng tràn đầy bất lực với tên khốn kiếp này. Thế nhưng cơ thể nàng không ngờ lại đang hòa theo hân, kiều đồn vênh cao không ngờ vô thức nhún nhún theo nhịp nhấp nhô của ác long, các mép thịt cũng mút liếm - trượt buông lấy đầu ác long nhất quyết không chịu nhả ra, vô cùng nhịp nhàng kích thích, đùi thon khép kín khiến hai mép thịt càng thêm ngâm chặt bó sát lấy ác long, dâm thủy đã là chảy ra tới ướt đầm häng, dọc theo đùi thon nhuộm cả xuống sàn.

"Mau... Buông... Huyền nhi... Ư ư... Trở lại..."

Hàn Phong cười tà, côn thịt nhấp nhấp thêm mấy cái nữa, lại dùng tay vỗ tét mấy cái lên kiềng đồn Nguyệt Hồng khiến nó rung rinh vô cùng ửng đỏ mị nhân. Hần lúc này mới "Pặc" một tiếng đem đầu côn rút ra. Dâm thủy mất đi chốt giữ lập tức theo khe thịt tuôn chảy ra ngoài, phun trào ướt đầm cả ác long Hàn Phong, hai mép thịt run rẩy nhuyễn nhuyễn, căng mọng ửng hồng hé mở ngơ ngác kiêu diễm. Ác long cũng là gào lên tức giận tại sao Hàn Phong nữ chia lìa đôi uyên ương đang giao hoan sắp đến. Nguyệt Hồng cũng là thân thể vô lực mềm nhũn, từ trên mặt bàn ngã ngồi xuống đất run rẩy.

"Haha. Nàng yên tâm. Dưới kho kia cơ bản là không có lọ thuốc nào cả. Huyền nhi chắc chắn sẽ mất công tìm kiếm, đoán chừng không thể trở lại trong mười giờ nữa khác."

Nguyệt Hồng khuôn mặt ửng hồng, há miệng thờ đốc, trong lòng vô cùng xấu hổ cùng cảm hận ngược nhìn Hàn Phong định nằng chừi mấy câu. Thế nhưng nhìn ánh mắt nham hiểm cùng dâm tà của hắn, lại thấy ác long to lớn thâm đậm dâm thủy đang đưa trước mặt, nhất thời vô cùng hoảng sợ kêu to.

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì! Đừng tới đây... A... Ừm... Uhhmmmmmm..."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Rời đi

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì! Đừng tới đây... A... Ừm... Uhhmmmmmm..."

Hàn Phong từ trên cao nhìn xuống Nguyệt Hồng như cô hầu nhỏ yếu đuối, đôi môi đỏ mọng mấp máy, thân hình run rẩy co giật nép sát vào thành bàn, khuôn mặt kiêu diễm ửng hồng hoảng sợ thì vô cùng kích thích. Hắn lập tức bắt lấy đầu nàng, côn thịt to lớn không chút do dự tách mở miệng nàng, mạnh mẽ xâm nhập.

"Mau liếm láp hầu hạ nó cho thoải mái. Nếu không thể làm nó thỏa mãn, vậy ta sẽ chơi nàng trước mặt Huyền nhi. Tiên tử bị chà đạp a. Thật kích thích. Hì hì hì."

Nguyệt Hồng vô cùng cảm tức cùng xấu hổ bất lực, ánh mắt ủy khuất tràn đầy sương mù tội nghiệp ngược nhìn Hàn Phong cầu xin tha thứ. Thế nhưng nàng cũng không dám trái lời Hàn Phong, đôi môi đỏ mọng vẫn là ôm sát lấy côn thịt, lại vờn đầu lưỡi liếp láp dọc theo các sợi gân cơ khắp thân côn, hai tay cũng nhẹ nhàng xoa nắn ve vuốt đôi ngọc dương của hắn, bộ dáng vô cùng dâm đẳng chuyên nghiệp làm Hàn Phong lác mắt nhìn. Cả Nguyệt Hồng này và Thương Quan Nghi kia đều thật là dễ dãi a. Hì hì.

"Phạch phạch... Hừ hừ. Tốt lắm... Phạch phạch... Ừm ừm. Mút đi... Phạch phạch..."

Hàn Phong cảm giác vô cùng sướng khoái, Nguyệt Hồng này thật là thành thực điều luyện, không ngờ khiến cho ác long kia mơ hồ run rẩy muốn xuất tinh. Thế nhưng là hắn thỏa mãn như vậy sao có thể dễ dàng buông tha chứ. Hàn Phong hai tay bắt lấy tóc Nguyệt Hồng, đè nàng dựa sát vào thành bàn, bắt đầu dập như máy khâu vào miệng Nguyệt Hồng. Côn thịt to lớn phạch phạch đóng tới, đem nàng chơi tới đầu tóc xoã tung, hoa cỏ dưới háng ướt đầm tơi bời.

"Hức hức... Ư ư ư... Hức hức... Ư ư ư..."

Nguyệt Hồng vừa tức giận vừa sợ hãi. Không biết từ lúc nào, nàng đã bị Hàn Phong liên tiếp gài bẫy lần uy hiếp đến nỗi biến thành đồ chơi của hắn, để hắn thoải mái tiết dục. Đối với Hàn Phong, nàng tràn ngập thống hận cùng không cam lòng. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, nàng đều không có rời đi, không có trở mặt với hắn. Dường như... Dường như nàng thật thích thú với cách hắn chà đạp mình, sâu trong nội tâm là một mảng chờ mong hắn sẽ tiếp tục dùng những thủ đoạn bỉ ổi kia trên thân thể mình, muốn hắn dùng côn thịt kia đem nàng quần quai van xin dưới háng. Vô cùng mâu thuẫn lẫn xấu hổ.

"Ừm ừm ư ư..."

Trong nội tâm hỗn loạn thế nhưng thân thể Nguyệt Hồng vẫn là không có dừng lại động tác. Nàng lúc này đã sớm ôm chặt lấy chân Hàn Phong, thân thể non mềm mọng nước liên tục cọ sát lấy lòng, đôi môi đỏ mọng há lớn tùy ý để Hàn Phong dập liên tiếp vào sâu trong cuống họng, còn thật sự a a rên rỉ kích tình.

Hàn Phong nhìn biểu hiện khuất phục cùng thêm khát của Nguyệt Hồng, trong lòng vô ngạc nhiên cùng vui mừng. Xem ra Nguyệt Hồng này đã bị hắn đầu độc tới mất đi thần trí, trở thành dâm nữ khát tình thích được chà đạp cùng chà đạp. Xem ra sau này phải hảo hảo nghiên cứu các cách thỏa mãn nàng mới được, hì hì.

Nguyệt Hồng lúc này thân thể đã run rẩy ửng hồng mềm nhũn nằm dưới đất, tùy ý để cho Hàn Phong quỳ trước mặt mình. Nàng vờn tay bắt lấy côn thịt, liên tục xoa bóp xóc nảy, miệng nhỏ há lớn ngâm lấy đôi ngọc dương, lại vờn đầu lưỡi nhiệt tình liếm láp chăm sóc, bộ dáng vô cùng chuyên tâm.

"Ah ah....."

Hàn Phong không nhìn được nữa, vật này thật quá sức tuyệt vời, quyến rũ tận xương. Hắn không nhìn được toàn thân trên dưới run rẩy, cơn thịt co giật trường lớn, mấy sợi gân căng phồng giật giật. Long đầu há miệng gặm thét, chất dịch trắng nhờn tích tụ chần bị phóng ra. Hàn Phong nhanh chóng đem cơn thịt đâm vào trong miệng Nguyệt Hồng, sâu tới lút cán. Hắn trần người căng cứng, ác long há miệng phun ra tinh dịch đục trắng như vôi rỗng nhả nước, lấp đầy cuống họng Nguyệt Hồng.

Nguyệt Hồng hết sức dịu dàng ôm lấy hông Hàn Phong, đem ác long kia ngâm nuốt trong miệng, cẩn thận liếm láp chăm sóc, lại đem toàn bộ tinh dịch nuốt xuống, lúc này mới là thân thể vô lực mềm nhũn, há miệng thở dốc, nàng thật sự đã kiệt sức rồi.

Hàn Phong sau khi đạt tới cực khoái cũng hơi có chút ân hận, hẳn đúng là hơi có chút ích kỷ a. Thế nhưng sớm muộn gì Nguyệt Hồng này cũng trở thành nữ nhân của mình, sau này phải hảo hảo đối xử với nàng thật tốt.

"Thánh Dục - Tây Trần!"

Hàn Phong hai tay bấm quyết, lập tức từ thân thể hắn bùng lên dục hỏa hồng phấn ôn hòa, đem tất cả bụi bẩn cùng âm dịch trên người Nguyệt Hồng toàn bộ tiêu diệt. Lại cẩn thận chỉnh sửa quần áo cho nàng. Hắn lúc này mới đem Nguyệt Hồng đỡ dậy trên ghế, chính mình đem y phục mặc lại. Cẩn thận hỏi.

"Được rồi. Thật ra hôm nay nàng đến đây làm gì?"

Nguyệt Hồng lúc này mới có chút hoàn hồn trở lại. Nghe thấy vấn đề này, nàng lập tức ngồi thẳng người tại, ánh mắt thanh tịnh nghiêm túc nhìn thẳng Hàn Phong nói.

"Hôm nay phải xuất phát đi sa mạc Thất Hồn ngay."

Hàn Phong thấy nàng thay đổi thái độ như vậy, cũng có chút nhũn mảy mẩn suy nghĩ, trong đầu cấp tốc suy diễn. Ba hô hấp sau, hắn nhẹ nhàng đáp lời.

"Là do Thượng Quan Uyên kia sao?"

Nguyệt Hồng đương nhiên không thể ngờ được Hàn Phong lại đoán ra nguyên nhân, vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn.

"Thất... Thất Long kia nói cho ngươi biết sao?"

"Ha ha. Ta và tên đó có gì để nói với nhau sao?"

"Vậy sao....???"

Hàn Phong thu hết biểu hiện của Nguyệt Hồng vào trong mắt, lại rơi vào trầm tư, cẩn thận suy đoán. Một lát sau, hắn mới không nhanh không chậm cười nhạt khẳng định.

"Thượng Quan Uyên kia trùng xà độc cực mạnh, loại xà tinh ngàn năm này, thông thường đã bán hoá nhân hình, vô cùng mạnh mẽ. Theo ta biết chúng đã bị nhân tộc vây công, hoàn toàn tuyệt diệt từ mười vạn năm trước, trùng với thời điểm đại phá diệt. Ngày hôm nay lại công khai xuất hiện, lại dám cắn thường nhân, khẳng định đã tìm ra chút ít bí mật để phục hưng dòng tộc. Mà cái bí mật kia, đoán chừng nằm trong bí cảnh mà ngươi nói tới..."

Nguyệt Hồng nghe tới đây, cũng không thể không đồng ý Hàn Phong này tâm trí hơn xa về bề ngoài. Hắn đã đoán đúng tới tám phần.

"Đúng vậy, đáng lẽ là ba ngày nữa mới chuẩn bị đầy đủ nhân lực, lúc đó mới có thể an tâm hành động. Thế nhưng bây giờ xà nhân xuất động. Nếu là chậm chân, chúng ta ngay cả cạnh tranh cũng không có. Phải mau chóng lên đường."

Hàn Phong rơi vào trầm tư, cẩn thận suy nghĩ, ngón tay hắn nhịp nhịp gõ trên mặt bàn. Lại quay ra kín đáo quan sát Nguyệt Hồng mấy lần, thấy nàng vô cùng chờ mong nhìn mình. Lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra, tùy tiện nói.

"Được, để ta chuẩn bị một lát!"

"Tốt, ta ra ngoài chờ ngươi!"

Nguyệt Hồng nghe thấy Hàn Phong đồng ý, vô cùng vui mừng. Đôi môi đỏ mọng cười vô cùng thanh thuần dễ thương. Nhanh chóng bước ra ngoài.

Hàn Phong nhắm hai mắt lại, nửa nén hương sau, hắn chợt mở bừng hai mắt, đôi đồng tử đã cực kỳ thanh tịnh. Hắn cũng theo sau Nguyệt Hồng bước ra ngoài.

"Hàn ca ca. Ta không thấy thuốc a."

Vừa bước ra ngoài, Hàn Phong đã thấy Ngọc Huyền vô cùng ủy khuất chạy tới ôm chân hắn. Nàng đã lục tung cả kho của Vương thúc nhưng cũng không tìm thấy cái lọ mà Hàn Phong bảo, chỉ sợ thần tiên tỷ tỷ bị đau. Nàng rất sợ ốm.

Hàn Phong cười hiền hậu bế Nguyệt Hồng lên, hắn lật tay một cái, trước mặt đã xuất hiện một chiếc chuông nhỏ màu xanh nhạt. Chuông này chỉ nhỏ bằng ngón tay út, bên trên khắc họa vô số văn lạc thần bí, nhìn qua phong cách cực kỳ cổ xưa. Hắn đem chuông nhỏ gắn lên trên sợi dây chuyền trên cổ

Ngọc Huyền giúp nàng.

"Haha, thần tiên tỷ tỷ đã khỏi ốm rồi. Huyền nhi, vật này cho muội!"

"Hà ca ca. Thật là khỏi ốm sao. Hà ca ca. Vật này thật xinh đẹp. Nó gọi là gì vậy?"

Hàn Phong thấy nàng đối với chuông nhỏ yêu thích không buông, trong lòng có chút vui vẻ. Hắn khẽ xoa đầu nàng một cái, cưng chiều nói.

"Vật này gọi là *Thanh Đồng Linh Chung*, ta sẽ ra ngoài mấy ngày, muội nhớ phải đem vật này luôn đeo trên người, không được phép tháo ra."

Ngọc Huyền nghe thấy Hàn Phong phải ra ngoài, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy góc áo hắn, hai mắt rung rung không nở. Nàng thật sự là không muốn rời xa hắn. Nàng rất sợ hãi.

"Ha ha. Ta ra ngoài chính là để bắt gà hầm cho Huyền nhi đấy."

"Aaa. Gà hầm. Gà hầm. Ta yêu Hà ca ca!"

Ngọc Huyền dù sao cũng là trẻ con thanh thuần, nghe tới đồ ăn là ánh mắt sáng như sao. Hơn nữa hiện tại Hàn Phong vẫn còn là dsang ở bên cạnh nàng, nhất thời quên luôn việc hắn phải ra ngoài. Nàng cũng không biết...

Hàn Phong bế Ngọc Huyền ra sân, hai lão nhân lúc này vẫn đang nhiệt tình chơi cờ, cãi nhau tới mồ hôi đầy đầu. Hắn mỉm cười ầm ập, rót thêm cho hai lão nhân cốc trà, lúc này mới nhẹ nhàng nói.

"Vương thúc, Trần thúc. Hôm nay ta sẽ ra ngoài tìm việc, đoán chừng sẽ đi mấy ngày. Các người ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe, không cần lo lắng cho ta."

Vương Lập nghe thấy vậy không khỏi lo lắng, đứng lên cẩn thận chỉnh lại cổ áo cho hắn. Ân cần dặn dò.

"Đừng cố quá. Nếu không được về tới đây, chúng ta sẽ lo cho người!"

"Haha. Vương lão, Trần lão, các người yên tâm. Ta sẽ mau chóng trở về."

Hàn Phong có chút xúc động xuyết khóc. Lần này bí cảnh không rõ bao lâu. Khi trở về, hắn nhất định phải đem chỗ này sửa sang lại, cẩn thận xây nên một cửa hàng bánh bao thịt thật lớn. Đến lúc đó, sẽ không cần lo ăn ở nữa.

Hắn đem Ngọc Huyền thả xuống một bên, bước lùi về phía sau vài nhị lão ba vài thật sâu. Lúc này nghẹn ngào nói.

"Chờ ta trở về."

"Hà ca ca. Gà hầm gà hầm!"

Hàn Phong quay đầu bước đi, Vương Lập lão lệ tung hoành nhìn theo không nở. Trần lão lại là ở bên cạnh cười khà khà nhìn Hàn Phong hô lớn.

"Chúng ta chờ người!"

Hàn Phong ra đến trước cổng, khuôn mặt đã không còn chút cảm xúc nào. Hắn khẽ cười với Nguyệt Hồng đứng sẵn đó. Nhẹ nhàng gần đầu.

"Đi thành chủ phủ một lát!"

Nguyệt Hồng khẽ thi lễ với hai lão nhân trong sân. Gật đầu với Hàn Phong, bước nhanh ra ngoài.

Hàn Phong nhìn theo bóng lưng Nguyệt Hồng, trong mắt tràn đầy suy tư. Hắn mất trái một mảnh tối đen như mực, âm dương nhị khí lưu chuyển, bản nguyên lực bùng chốc đầy đặc chưa từng có xuất hiện.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thử (1)

Cảm ơn đạo hữu Huybjnh333 đã đẩy kim phiếu cho mình ~.~

Giờ mới có tiền sửa máy tính mà gõ truyện cho anh em đây. Xin lỗi anh em(:(

Hàn Phong và Nguyệt Hồng sau khi ra khỏi nhà, lập tức hướng thành chủ phủ bay đi. Trên đường Nguyệt Hồng không nói với Hàn Phong một lời, mà Hàn Phong dường như cũng hiểu ý im lặng, khuôn mặt không nhìn ra chút biểu cảm vui buồn nào, dường như trở thành hai người không hề quen biết.

Chẳng mấy chốc thành chủ phủ đã xuất hiện trước mặt. Về mặt Hàn Phong cũng có đôi chút giãn ra, nghĩ đến Thượng Quan Nghi kia hẳn đáy lòng lại càng thêm an tâm. Nàng có thể coi vừa là bằng hữu, lại vừa là nhân tình của hắn. Đối với người bụng dạ ngoài da như Thượng Quan Nghi, Hàn Phong là tuyệt đối tin tưởng đấy.

Hai người một mạch bay vào trong thành chủ phủ, đậu trên nóc biệt viện lần trước. Hàn Phong nhìn lại nơi đây, trong lòng có chút cảm khái, cũng không biết mấy vị đại phu kia, sau khi công chúa được giải độc thì tình hình hiện tại thế nào.

Hắn không suy nghĩ linh tinh nữa, thần thức tản ra xung quanh, lập tức thấy được Thượng Quan Nghi đang ngồi xếp bằng trên giường tu luyện, trên người không một mảnh vải che thân, mồ hôi lấm tấm trên da thịt tuyết trắng nhìn qua cực kỳ mỹ nhân.

Hàn Phong gương mặt cổ quái, nữ nhân này có phải hay không nóng bức đến vậy? Chẳng lẽ biết rõ mình sẽ đến đây nên chuẩn bị chờ sẵn? Hắn lại ngưng thần quan sát một phen nữa, ôi chao mũi thịt mọng nước kia, ôi chao bầu nhũ hoa khổng lồ kia, ôi chao kiêu đồn kia thật này nỡ a...

"Ác tặc phương nào dám tới đây rình mò!"

Đang lúc Hàn Phong quan sát hưng phấn, trong đầu ỷ đủ cảnh tượng thì Thượng Quan Nghi không hiểu sao lại có linh cảm bị nhìn trộm, đột nhiên mở mắt nhìn lên quát mắng. Nàng vội cuốn lấy y phục bên cạnh mau chóng mặc vào người, sau đó phi thân nhảy lên nóc nhà.

"Haha, Nghi nhi, là ta a."

Hàn Phong ngược ngửa cười làm thân. Đến đây vì chính sự, cuối cùng lại đi nhìn trộm con gái nhà người ta, thật có chút không phải. Thượng Quan Nghi nhận ra người tới là Hàn Phong, trong lòng cũng có chút tức giận, lại có chút đỏ mặt mắng thầm, nhìn qua cực kỳ quyến rũ. Thế nhưng khi ánh mắt Thượng Quan Nghi nhìn tới Nguyệt Hồng đứng bên cạnh Hàn Phong, khuôn mặt lập tức băng sương lại, Nguyệt Hồng này trong Từ Nguyệt thành thanh danh không có chút nào tốt đẹp cả. Nàng trực tiếp hừ lạnh với Hàn Phong.

"Ngươi tới làm gì?!"

Hàn Phong trong lòng chợt động, hẳn trước khi tới đây đã tính toán cẩn thận, lúc này đây cười vô hại với Thượng Quan Nghi.

"Haha. Ta là đến xin ba yêu cầu của hoàng thất."

Lần trước khi Hàn Phong giải độc cho Thượng Quan Uyển, Thượng Quan Nghi có nói rằng hoàng thất sẽ tận lực thỏa mãn cho hắn ba yêu cầu. Khi đó hắn không rảnh quan tâm, dù sao đến cả người của hoàng thất hắn cũng đã làm thịt một đôi, có gì mà không thể yêu cầu nữa. Thế nhưng hiện tại chuẩn bị rồi đi, cũng cần danh chính ngôn thuận đòi hỏi đấy, không thể việc gì cũng hiểu ngầm được.

Thượng Quan Nghi thấy Hàn Phong rõ ràng vẫn không quan tâm tới mình, lại còn dắt theo Nguyệt Hồng kia tới cửa đòi nợ thì khuôn mặt càng thêm băng sương hàn lãnh. Nàng không để ý tới Hàn Phong mà liếc mắt lạnh lùng nhìn Nguyệt Hồng, thần nhiên nói.

"Nói đi. Ba yêu cầu này chỉ có thể thỏa mãn ngươi, người không liên quan liên cút!"

Hàn Phong nghe vậy cười khở, cô nàng này làm sao đột nhiên lại như một bình dấm chua vậy. Nguyệt Hồng kia còn chưa tỏ thái độ gì đấy. Hắn hơi suy tư một lát, lúc này mở miệng.

"Ta cần ra ngoài mấy ngày. Ở thành tây có một gian nhà của Vương Lập. Ngươi... Cũng tới rồi đó. Họ là thân nhân của ta, thời gian này mong ngươi chú ý chăm sóc họ."

Thượng Quan Nghi nghe thấy vậy cũng có chút đỏ mặt, việc kia đúng là hoang đường, chính mình lại chủ động dâng tới miệng tên này, cũng không biết tại sao hôm đó lại điên cuồng tới vậy... Thế nhưng yêu cầu này của Hàn Phong cũng là chính đáng, không cần Hàn Phong phản phó nàng cũng sẽ để ý giúp đỡ. Hơn nữa, hắn không phải hướng về phía Nguyệt Hồng kia cầu tình, vậy lại càng dễ làm. Thượng Quan Nghi khuôn mặt cũng có chút giãn ra, lúc này hỏi tiếp.

"Cái này đơn giản, ta cũng sẽ ở đây mấy ngày. Ngươi yên tâm, họ sẽ không cơ chuyện gì cả. Còn yêu cầu thứ hai?"

Hàn Phong nghe vậy cũng thờ phào. Nếu đích thân Thượng Quan Nghi này trông nom thì đảm bảo Vương thúc một nhà sẽ bình an. Sau sự việc quan binh phá công tìm hắn, Hàn Phong đối với trị an của Từ Nguyệt thành này tương đối mất tin tưởng. Nhất là Lưu Dịch kia lại tràn đầy ác ý với cha con Huyền nhi. Hắn tạm thời không có cơ giết tên này, nếu cứ vậy ra tay thì có khả năng gặp rắc rối lớn. Chỉ có thể tạm thời nhờ Thượng Quan Nghi bảo hộ họ, về sau sẽ tìm cơ hội giết tên kia đi.

"Yêu cầu thứ hai là toàn bộ số Hoàng Tinh thảo và Dương Tâm Toả Hồn thảo các ngươi chuẩn bị được."

Thượng Quan Nghi nghe vậy hơi gật đầu. Nàng đối với mớ linh dược này hoàn toàn là mù tịt, tựa như cỏ dại vứt đi vậy. Nếu tên kia không nói, nàng cũng sẽ tìm cơ hội ném cho hắn. Hai yêu cầu này đều tương đối dễ thực hiện. Lúc này đây Thượng Quan Nghi lấy từ bên hông ra một túi nhỏ, nhẹ phất tay, một bao bố vải đã xuất hiện, liền ném cho Hàn Phong.

"Trong này là tất cả. Ngươi còn một yêu cầu nữa."

Hàn Phong tiếp nhận bao bố, ánh mắt khẽ loé lên. Vừa rồi túi nhỏ Thượng Quan Nghi khi lấy ra khẳng định là túi trữ vật, cùng loại với trữ vật giới chỉ của mình, cũng không biết thể tích được bao lớn. Xem ra hoàng thất kia nội tình cũng thật khủng bố. Hắn khoé miệng cười tà, lúc này tiến lại gần Thượng Quan Nghi khẽ hôn lên môi nàng.

Thượng Quan Nghi khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng, thân thể run rẩy mềm nhũn như nước được Hàn Phong ôm vào lòng. Nàng oán hận thầm nghĩ, tiểu tử này tại sao đột nhiên lại hành động kỳ lạ như vậy, hơn nữa còn đang có người ngoài ở đây, hắn lại dám ngang nhiên cưỡng hôn mình. Thế nhưng nghĩ tới người ngoài kia là Nguyệt Hồng, Thượng Quan Nghi trong lòng ngược lại cũng có chút vui mừng. Đây là khẳng định vị thế của nàng sao? Nhất thời trong lòng đắc ý, tiểu tử này xem ra còn chút lương tâm. Nguyệt Hồng kia chắc chắn là đang tức chết, ả ta khẳng định là phải làm thiếp, Thượng Quan Nghi nàng mới là chính thể.

Hàn Phong một tay đỡ lấy lưng nàng, tay kia luồn vào trong áo chạm tới đôi nhũ hoa khổng lồ, nhẹ nhàng xoa nắn. Hắn có thể cảm thấy mỗi khi đầu ngón tay mình lướt tới đâu, thân thể Thượng Quan Nghi kia lại run rẩy ửng hồng tới đó, cực kỳ nhạy cảm kích thích. Nhất là hạt anh đào kia lại là sẵn cứng căng mọng vươn cao trong tay hắn, liên tục rỉ ra từng chút một dâm dịch đục trắng thơm ngát, sớm đã ướt đầm một vùng.

"Ư.. um.."

Thượng Quan Nghi hai mắt khép hờ tràn đầy sương mù, hai tay ôm cổ Hàn Phong, thân thể vô lực mềm nhũn ngửa người phía sau thoải mái để hắn khám phá. Nửa thân trên y phục của nàng sớm đã bị Hàn Phong kéo xuống, đem cơ thể non mềm mọng nước hoàn toàn phơi bày ra ngoài. Cặp hung khí kia lại càng là nở rộ rực rỡ trong ánh mặt trời, lúc này dưới bàn tay của Hàn Phong liên tục xoa nắn bóp nặn đã sớm càng thêm căng tròn đỏ mọng, biến hoá đa hình. Thủy dịch thơm ngát đục trắng lại càng là tuôn trào như suối, ướt át kiều diễm, cực kỳ khiêu khích mê người.

"A a a... Ừm ừm.."

Hàn Phong cũng bắt đầu hưng phấn lên, một tay xoa nắn nhũ hoa, tay kia dọc theo sống lưng Thượng Quan Nghi vuốt xuống, nhẹ nhẹ đặt trên kiều đồn xoa nắn. Kiều đồn Thượng Quan Nghi vô cùng nảy nở săn chắc, lại là vênh cao khiêu gợi mị nhân, tràn đầy cảm giác đàn hồi co giãn. Hắn không nhịn được bóp mạnh mấy cái, càng là dụng lực vỗ trên đó mấy chưởng, đem khối thịt này đánh cho rung rung liên hồi, in hằn mấy dấu tay, dâm thủy cũng đã chảy ra ướt đầm.

"Ừm ừm... Ừm Ừm.."

Hàn Phong bàn tay vén nhẹ y phục Thượng Quan Nghi, theo đường cong vực thẳm trượt xuống, chạm tới hai múi thịt căng mọng đỏ hồng, vươn cao khiêu khích kia. Hai mép thịt của Thượng Quan Nghi sớm đã ướt đầm dâm thủy, lại càng là nở rộ mọng nước, nhuyễn nhuyễn chuyển động, ẩm áp ẩm ướt dị thường. Hàn Phong ngón tay gầy khê, tức thì Thượng Quan Nghi như bị trúng điện, cả cơ thể co giật run rẩy liên hồi, thân hình mềm nhũn dựa sát vào người hắn, hai mép thịt kia lại càng là chủ động ngậm nuốt lấy đầu ngón tay, đem nó hút đi vào.

"Ừm ừm..."

Thượng Quan Nghi rên rỉ thờ đốc, cuồng nhiệt hôn lấy Hàn Phong, bàn tay nhay chóng khai giải y phục cho hắn, lại là nắm lấy ác long kia vuốt ve xoa bóp, cọ cọ ma sát lấy huyết hoa mê người. Thượng Quan Nghi trong miệng rên rỉ khiêu gợi, hai chân quặp chặt lấy eo Hàn Phong, hạ thân trượt trượt trên côn thịt to lớn của hắn, bộ dạng vô cùng phóng đảng kích tình.

Hàn Phong ba ngón tay sớm đã xâm nhập vào trong huyết động, nhẹ nhàng ra vào, đầu ngón tay gãi gầy cọ sát, nhanh chóng tìm tới hạt đậu nhỏ bên trong huyết hoa toàn bộ xoa ấn kích thích, khiến cho Thượng Quan Nghi a a kêu lớn, kiều đồn run rẩy. Hắn ba ngón tay không có kỳ đào móc, đem huyết hoa kia khuấy đến trời đất mơ hồ, dâm thủy ướt đầm

chảy dài xuống đùi.

"Ư... Tiểu nam nhân mau tới... Ừm ừm..."

Hàn Phong lúc này đứng thẳng, toàn thân không một mảnh vải, ác long dưới háng lại càng là phình to trưởng lớn, dữ tợn ngẩng cao đầu ngậm thét, toàn thân sớm đã thấm dâm dâm thủy Thượng Quan Nghi. Thượng Quan Nghi cũng là thân thể trần truồng đu trên người hắn, hai tay vúi cổ Hàn Phong đem hai bầu nhũ hoa toàn bộ áp vào mặt Hàn Phong, để cho hắn tha hồ nhấm nháp. Dưới huyết hoa lại được cắm vào ba ngón tay, liên tục ra vào, hạ thân cũng là trượt trượt liên tiếp trên đầu ác long, dâm thủy ngập tràn.

"Ừm ư ư ư ư...."

Hàn Phong cười tà, tđq vận chuyển, dục hoá lập tức từ toàn thân bốc lên cao ba trượng, đem hai người toàn bộ bao phủ. Hắn đem côn thịt kê sát huyết hoa, hai mép thịt rộng mở nuốt lấy đầu côn, nhuyễn nhuyễn ôm ấp, "ót" một tiếng đã tiến vào phân nửa.

"Ahhhh... Hừm hừm..."

Thượng Quan Nghi hai mắt mở lớn tràn đầy sương mù, kiều đồn run rẩy nhấp nhô, dâm thủy từ trong huyết hoa tuôn trào bao phủ lấy thân côn khiến nó càng thêm trơn trượt. Quái vật này của Hàn Phong dường như so với lần đầu còn lớn hơn, làm cho nàng vừa sợ hãi lại có chút sợ hãi lẫn chờ mong. Ác long phía dưới từng chút một tiến tới, các mép thịt điên cuồng vận xoắn quấn hút lấy đầu côn, hai múi thịt căng mọng ướt đầm phía ngoài lại há lớn ngậm lấy thân côn, nhuyễn nhuyễn chuyển động liếm láp. Côn thịt gần như dựng thẳng, đem Thượng Quan Nghi từ từ đóng đinh, khiến cho nàng thân thể bần rùn vô lực, đùi thon vúi chặt lấy hông Hàn Phong, hai tay ôm cổ hắn ngửa người ra phía sau kêu gào phóng đảng, tùy ý để Hàn Phong đem mình

đâm xuống.

Hàn Phong khuôn mặt vui trong hai bầu nhũ hoa Thượng Quan Nghi thoải mái bú mút, thế nhưng dư quang trong mắt vẫn khe lóe qua Nguyệt Hồng, cẩn thận quan sát. Hắn hai tay đỡ lấy kiều đồn Thượng Quan Nghi xoa nắn, cho nàng từ từ hạ xuống. Côn thịt to lớn tiến vào một vùng ẩm ướt chật chội vô cùng thoải mái, lại có cảm giác như hàng ngàn đầu lưỡi đang liên tục liếm mút, vô cùng sướng khoái kích thích. Đầu côn to lớn di thường như đầu chùy đem huyết hoa toàn bộ đục gĩa khai phá, nó tiến đến đâu đều được vô số lá thịt mút chặt vận xoắn, tiết ra dâm thủy trơn nhờn dường như thật sự muốn đem nó nuốt chửng đi vào.

"Ưm ưm... Hự.... Ưm ưm..."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thử (2)

Hàn Phong đột nhiên nói lỏng hai tay, đem côn thịt kia toàn bộ đâm vào trong huyết hoa mê người, lút sâu tận cán. Thượng Quan Nghi hai mắt mở lớn hoảng hốt, thân thể non mềm run rẩy ửng hồng, vô lực giãy dụa. Kiều đồn này nở vênh cao lúc này cũng khe run run nhô nhấp, toàn bộ là bám ở trên người Hàn Phong. Phía trước, hai mép thịt căng mọng ướt át mở rộng ngậm lấy ác long, dâm thủy trong suốt liên tục theo kẽ hở trào tuôn ra ngoài, thành dòng chảy xuống. Bên trong huyết hoa sâu thẳm, các lá thịt mềm mại co bóp mút liếm lấy thân côn liên hồi tựa như ngàn vạn giao xà chăm sóc đại long. Đầu côn to lớn lại là trực tiếp chót chặt sâu bên trong huyết hoa, đem nàng đóng đinh triệt để trên người hắn.

Dù đã là lần thứ hai ác long tiến nhập nơi đây, thế nhưng kích thước khủng bố của nó vẫn làm cho Thượng Quan Nghi sợ hãi cùng hốt hoảng. Nàng hai mắt mở to vô thần tràn đầy sương mù đục hoà, miệng nhỏ há lớn thở gấp, khuôn mặt tê dại ửng hồng kiều diễm. Hai bầu nhũ hoa to lớn đung đưa, anh đào sẵn cứng liên tục rỉ ra thủy dịch thơm ngát kích tình. Eo nhỏ run rẩy uốn lượn, trên bụng đã là xuất hiện hư ảnh côn thịt của Hàn Phong, thấp thoáng ẩn hiện. Kiều đồn tròn đầy vênh cao lúc này liên tục nhấp nhô trên hạ thân Hàn Phong, phạch phạch kêu lớn. Thượng Quan Nghi hạ thân một mảnh ướt át, đôi cánh hoa căng mọng ửng hồng nhô cao lúc này ngậm sát lấy gốc côn thịt, mút chặt không buông. Bên trong huyết hoa, âm đạo liên tục co bóp mút liếm lấy thân côn, đem nó điên cuồng vận xoắn hút lấy, dường như muốn đem Hàn Phong toàn bộ hút vào.

"Phạch phạch phạch phạch..."

"Ồ ơ.... Hự hum... Ư ư... Hức hức..

"

Hàn Phong cười tà, hai tay bắt lấy đôi kiều đồn Thượng Quan Nghi nắn bóp. Hắn cánh tay dụng lực, đem Thượng Quan Nghi liên tục xóc nảy lên xuống nhấp nhô trên côn thịt, ác long to lớn không ngừng phạm phạm đóng vào huyết hoa mê người kia. Thân côn liên tục ẩn hiện thật thò, thấp thoáng sau hai cánh hoa căng mọng ướt át. Dâm thủy lúc này đã rỉ ra ướt đầm hạ thân hai người. Hàn Phong mỗi lần đem côn thịt kia đóng tới, Thượng Quan Nghi lại một lần rên rỉ nức lên, hai mắt tràn đầy mơ hồ khoái cảm, huyết hoa lại nở rộ thêm vài phần. Nàng có cảm giác ác long kia hoàn toàn bơm đầy trong thân thể, hạ thân dường như bị chèn ép ra, thế nhưng là vẫn không nhìn được a a kêu lớn, kiều đồn nhấp nhô phối hợp theo từng nhịp đâm tới của Hàn Phong.

"Phạch phạch phạch... Ư ư ư..."

Thượng Quan Nghi toàn thân run rẩy vô lực tùy ý để Hàn Phong chà đạp. Nàng lúc này ngã ra phía sau, hai bầu nhũ hoa rung rung chảy đầy dịch thủy trắng sữa. Mu thịt nhô cao liên tục để ác long phạm phạm đóng tới, dâm thủy theo từng lần đâm tới đều phun chảy ra ngoài, bắn thành từng đám dính đầy trên bụng ngực. Hàn Phong tay đỡ lấy đôi kiều đồn, hạ thân là tách hai đùi Thượng Quan Nghi ra, liên tục chuyển động bơm ác long vào thân thể nàng, long đầu liên tục được mút liếm co bóp, làm hắn cực kỳ sướng khoái.

"Ư ư ưm..."

Hàn Phong nắm trái một mảnh bản nguyên nồng đậm, kín đáo liếc về phía Nguyệt Hồng, trong lòng càng lúc càng ngưng trọng. Hắn sau vài lần quan sát đã có đôi chút hiểu rõ, lúc này đây cần phải mau chóng có đối sách, nếu không có khả năng xuất hiện cực đại biến cố.

"A a... Ưm ưm ưm..."

Thượng Quan Nghi thân thể mềm nhũn co giật, trong huyết hoa là một mảnh hỗn độn mơ hồ. Sau hơn ngàn lần côn thịt tàn phá, cực âm huyết lúc này run rẩy truyền ra điện mạng toả khắp cơ thể, sâu bên trong dâm dịch như hồng thủy vỡ đê cuộn cuộn tuôn trào, dọc theo côn thịt phun rỉ ra ngoài, thấm đầm ướt át. Nàng ánh mắt mơ hồ tràn đầy sương mù, tâm thần hốt hoảng cực khoái, đùi thon bị vắt kiệt sức lực mềm nhũn buông lỏng. Hai mép thịt căng mọng đỏ hồng ướt át không nở, "Pặc" một tiếng nhả ra ác long, tức thì cơ thể nàng trượt dài ngã ngồi xuống đất, ôm lấy hai chân Hàn Phong. Thượng Quan Nghi đã thất thân.

Hàn Phong lúc này côn thịt thấm đầm dâm thủy trắng hướng Nguyệt Hồng gào thét. Nguyệt Hồng kia không biết từ lúc nào thân thể run rẩy ửng hồng, hai tay luồn vào y phục tìm tới huyết hoa phía dưới, hạ thân đã là một mảnh ướt đầm. Thế nhưng hai mắt nàng ta lại là trong suốt không chút đục niễm, tràn đầy lạnh như băng quan sát Hàn Phong. Trên trán, một ấn ký bán nguyệt quý dị xuất hiện, toả ra hàn khí bức người, thế mà lại đẩy lui đục hoà của

Hàn Phong.

Hàn Phong khoé miệng cười tà ác nhìn Nguyệt Hồng, bước tới nửa bước làm Nguyệt Hồng bất ngờ khuyu xuống. Thế nhưng hán đột nhiên thu hồi dục hoả, đem tia dâm khí kia toàn bộ đánh tan tiêu tán, không có khiêu khích nào nữa. Côn thịt lúc này tách ra hai môi Thượng Quan Nghi, nhẹ nhàng ra vào, ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn theo dõi Nguyệt Hồng, dường như coi nàng kia trở thành không khí.

"Ừm ừm..."

Tqm cũng là thần trí mơ hồ, ngửi thấy mùi vị kích tình quen thuộc, đôi môi đỏ mọng hé mở mút lấy côn thịt, đầu lưỡi vuron ra liếm láp trên đầu, không do dự nuốt vào dâm thủy dính ở bên trên. Hàn Phong cũng là bắt lấy tóc nàng, côn thịt càng lúc càng nhanh, phẩm pháp đóng tới lút cán trong miệng Thượng Quan Nghi, thực sự xem nó thành huyết hoa phía dưới.

"Ừm ừm ừm yum..."

"Hức hức...."

Thượng Quan Nghi đưa lưỡi liếm dọc thân côn lên đến trên đỉnh, đôi môi đỏ mọng ướt át khẽ mở ngậm lấy đầu côn, mút liếm nhẹ nhàng, hai tay lại nắm lấy thân côn liên tục mát xa xoa bóp, lại vuốt ve lấy đôi ngọc dương của Hàn Phong, đem nó ân cần chăm sóc. Nàng quỳ phục dưới háng Hàn Phong, kiều đồn vênh cao khiêu khích, cơ thể non mềm cọ sát đùi hán lấy lòng. Trong miệng ngậm lấy hai hòn ngọc, đôi mắt mở lớn ngập nước, khuôn mặt vừa đáng thương vừa ủy khuất ngược nhìn Hàn Phong tựa như cô hầu nhỏ. Côn thịt to lớn của hán lại là ngự trên khuôn mặt kiều diễm, khe khẽ trượt cọ đọng đưa, tư thế cực kỳ dâm mỹ kích tình.

"Ahhh.. tiểu dâm phụ."

Hàn Phong hai mắt đỏ hồng, sủng vật này của hán thật biết thoả mãn lòng người, không ngờ biết chiêu hầu hạ như thế, có phải hay không lễ nghi của cung tần mỹ nữ đều là như vậy? Hán không nhìn được ác long run rẩy co giật, dâm vào đôi môi đỏ mọng kia điên cuồng phẩm pháp đóng tới, Thượng Quan Nghi cũng là a a rên rỉ trợ hứng, khiêu khích kích tình.

Hàn Phong hạ thân run rẩy, tinh dịch một mảnh cuộn cuộn như vòi rồng nhà nước bắn sâu trong họng Thượng Quan Nghi, ác long miệng rộng há lớn đem cơ thể nàng toàn bộ lấp đầy, tinh dịch đục trắng tuôn trào, rỉ ra hai mép Thượng Quan Nghi, lại được nàng cười dâm liếm hết, tất cả nuốt vào, khuôn mặt vô cùng thoả mãn. Lưỡi nhỏ hồng phấn vuron ra liếm láp toàn bộ thân côn, đem tinh dịch một chút cũng không bỏ sót nuốt lấy, sạch sẽ hoàn toàn.

Hàn Phong thờ dài một hơi sung sướng, dục hoả cũng là từ từ thu lại, thế nhưng Thượng Quan Nghi vẫn là quỳ phía dưới liếm láp chăm sóc ác long, khuôn mặt ủy khuất nhìn lên hán, dường như còn chưa thoả mãn.

"Tiểu mỹ nhân, chờ ta xong việc sẽ cùng nàng đánh một trận toi bồi. Hị hị."

Hàn Phong vuốt ve khuôn mặt Thượng Quan Nghi cười tà nói, hán lần này lợi dụng nàng để thử Nguyệt Hồng kia, trong lòng cũng có một chút áy náy, lần sau sẽ là trả lại cả gốc lẫn lời. Thượng Quan Nghi nghe vậy cười thoả mãn, cúi đầu e thẹn, thật sự là ngoan ngoãn đấy.

"Thánh Dục - Tẩy Trần"

Hàn Phong đem dục hoả luyện hoá sạch sẽ dâm dịch trên người Thượng Quan Nghi, lại đem y phục cẩn thận mặc lại cho nàng, lúc này mới là ôm lấy eo Thượng Quan Nghi, bình tĩnh nhìn Nguyệt Hồng.

Nguyệt Hồng kia ánh mắt vô cùng lạnh lùng quan sát Hàn Phong cùng Thượng Quan Nghi, ấn ký bán nguyệt trên trán càng lúc càng rõ ràng, hàn khí lại toả ra ngày càng mạnh mẽ, mơ hồ làm xung quanh xuất hiện vài bông tuyết lá tả.

"Thế nào? Bao giờ xuất phát?"

Hàn Phong như cười như không nhìn Nguyệt Hồng, tay trái không an phận lách qua y phục Thượng Quan Nghi mơ hồ ve vuốt huyết hoa, khiến cho nàng a a rên rỉ ôm chặt lấy hán, ánh mắt khiêu khích nhìn Nguyệt Hồng. Nguyệt Hồng một mảnh trầm lặng, hai mắt nhắm chặt run rẩy, dường như trong nội tâm đang đấu tranh dữ dội. Sau nửa nén hương, những biến hoá trên thân thể mới thu lại, ấn ký trên mi tâm từ từ biến mất, hàn khí cũng không còn tràn ra nữa.

Nguyệt Hồng mở ra hai mắt, khí chất đã biến hoá khôn cùng, trở nên cực kỳ quyến rũ mỹ nhân. Khi thấy Hàn Phong kia hai tay đang không ngừng đào móc hạ thân Thượng Quan Nghi, chính mình lại quỳ rạp xuống đất, hai tay nàng cũng tương tự ve vuốt huyết hoa thì đỏ mặt mắng lớn.

"Vô... Vô sỉ!"

Nguyệt Hồng trong lòng vô cùng căm phẫn. Hàn Phong kia thật đáng chết, mới hồi sáng còn ân ái tình chàng ý thiếp bên mình, vậy mà chớp mắt sau không hiểu tại sao lại làm trò đồi bại với Thượng Quan Nghi kia, bỏ mặc chính nàng khô sở tại đây. Có phải hán đã hết yêu nàng? Có phải hán đã chán ghét nàng rồi không?

"Đi... Đi ngay bây giờ!"

Nguyệt Hồng không thể chịu đựng được tình cảnh này nữa, hai mắt tràn đầy sương mù bay về phía trước, nàng muốn nhanh chóng chạy đi, chạy xa khỏi nơi đây, không nhìn thấy sẽ không đau khổ. Thượng Quan Nghi thấy biến hoá của Nguyệt Hồng, trong lòng cũng hơi sùng sốt quay nhìn Hàn Phong.

Thấy hấn khuôn mặt âm trầm không nói, lúc này mới là xa xôi thờ dài, cô đơn than thờ.

"Người mau đuổi theo nàng đi thôi..."

Hàn Phong dở khóc dở cười, cô nàng ngực to này đã nhận ra rồi sao. Hấn lúc này vuốt ve khuôn mặt nàng, lại hôn lên môi thơm nhẹ nhàng thì thầm.

"Sao? Chính thể ghen tị với tiểu thiếp?"

Thượng Quan Nghi nghe hấn gọi mình là chính thể, trong lòng vô cùng vui vẻ cao hứng, ừm khuất đương nhiên bị cuốn trôi hết sạch. Nàng khuôn mặt vừa e thẹn vừa ửng hồng đánh hấn một cái, mắng khế.

"Còn không mau đi, không được bắt nạt tiểu thiếp của ta đâu đấy!"

Hàn Phong cười tà, đúng là... hấn lúc này nhẹ phát tay, trong tay đã xuất hiện một chiếc trâm cài tóc. Trâm này phong cách cổ xưa, đường nét cực kỳ tinh tế, bên trên lại có đồ án phượng hoàng nhấp nháy, toả ra dao động nguyên lực không hiểu rõ. Đây là pháp bảo thời niên thiếu của tổ sư đời thứ bảy, uy lực không tệ. Hấn lúc này đem trâm cài lên tóc Nguyệt Hồng, hôn khẽ nàng một cái thì thầm.

"Tặng nàng. Ngực to không nào!"

Hấn nhanh chóng bóp mạnh đôi nhũ hoa một cái, sau đó không chút do dự xoay người bay đi. Thượng Quan Nghi hai mắt sững sờ nhìn theo, hạ thân một mảnh ướt đầm khó chịu. Nghi tới chính mình sắp phải dùng tay tự hoà mẫn, khuôn mặt đỏ ửng kiêu diễm mắng to.

"Luu manh!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Mạc Quân Tà

Hàn Phong bay phía sau Nguyệt Hồng, khuôn mặt như thường không chút biểu cảm. Hấn trong lòng có tám phần hiểu ra, lúc này đang mau chóng tìm kiếm đối sách.

Nguyệt Hồng phía trước có ý chậm rãi chờ đợi, lúc này thấy Hàn Phong tới gần đột nhiên dừng lại, quay đầu u oán nhìn hấn. Hàn Phong cũng là bình tĩnh nhìn nàng.

"Người... Người tại sao lại... Với nàng ta?"

Hàn Phong nội tâm trầm mặc, nhất thời không biết trả lời ra sao. Hấn trong lòng cẩn thận suy xét xem Nguyệt Hồng này đang ở cái trạng thái gì, sau hồi lâu mới là cười tà đáp lại.

"Ta thật thiếu thốn, không nhận được ăn nàng ta."

"Không phải người đã có ta sao?!"

Nguyệt Hồng khuôn mặt ửng hồng kiêu diễm thô thể, nàng là không muốn Hàn Phong của ai khác, chỉ muốn hấn là của riêng mình.

"Tqn kia thật vụng về. Ta... Ta có thể làm tốt hơn... A. Đi thành bắc mau."

Nguyệt Hồng nói tới đây, nội tâm đã là một mảnh nhảy loạn như cỏ con, khuôn mặt đỏ bừng tránh né bay đi. Nói ra những lời này làm nàng trong lòng vô cùng xấu hổ, muốn mau mau tránh né Hàn Phong, thế nhưng trong lòng lại có một loại chờ mong không hiểu rõ.

Hàn Phong cười tà, Nguyệt Hồng này đúng là thú vị. Hấn không nhanh không chậm đuổi theo phía sau, trong lòng lại càng thêm nắm chắc, dù là thế nào, Nguyệt Hồng này hấn đã quyết định thu vào dưới háng.

Hai người một trước một sau bay về thành đông. Chẳng mấy chốc, cửa thành đã xuất hiện trước mặt. Hai người cũng không theo thông đạo đi ra mà trực tiếp bay qua trên công thành, không làm kinh động ai cả. Nguyệt Hồng khuôn mặt đã bớt ửng hồng, trở lại vẻ quyến rũ mỹ nhân, chân không dừng lại theo đường nhỏ phóng đi. Sau khoảng mười dặm, phía trước xuất hiện một cự thạch trơ trọi, bên trên đã đứng sẵn một người.

Người này Hàn Phong không hề xa lạ, chính là Thất Long kia. Hấn mặc một bộ đạo bào tím nhạt, chấp tay sau lưng nhìn về hướng này. Khi thấy Nguyệt Hồng bay tới khuôn mặt chợt giãn ra, tươi cười chào đón.

"Nguyệt nhi!"

Nguyệt Hồng hơi nhũn mày, thế nhưng không nói gì cả, Thất Long kia cũng không vì vậy mà tỏ ra không vui, nhanh chóng tiến sát lại gần Nguyệt Hồng, kín đáo hít lấy mùi thơm trên cơ thể nàng. Khi nhận ra hương vị đặc biệt mà hắn chờ mong hôm nay vô cùng nồng đậm thì khuôn mặt cực kì hừng hực, ánh mắt hừng hực chòng chọc nhìn vào thân thể Nguyệt Hồng, vừa hận vừa điên cuồng, dường như muốn lột trần nàng ra mà thỏa thích chà đạp.

Thế nhưng khi nhìn thấy Hàn Phong tươi cười vô hại đứng ở kia, khuôn mặt hắn lập tức âm trầm, trong lòng vừa hận vừa sợ. Nhưng lập tức khoe miệng hắn lại cười gần, đáy mắt là một mảnh điên cuồng quyết tuyệt. Lần bí cảnh này, hắn sẽ đem Hàn Phong nghiền nát dưới chân, lại đem Nguyệt Hồng kia chà đạp dưới háng. Hắn sẽ đem Nguyệt Hồng kia chơi chết trước mặt Hàn Phong, khiến cho đôi gian phu dâm phụ này nhục nhã mà tử vong.

"Nguyệt nhi, hay là đi thôi, Mạc lão quái đoán chừng sẽ không tới đâu đấy."

Thất Long có chút vội vàng hấp tấp thúc giục Nguyệt Hồng, kế hoạch này của hắn có thêm một người là thêm một phần rủi ro, nhất là Mạc lão quái kia lại càng là tên đáng hận thích phá đám. Hắn chỉ muốn mau chóng lên đường, sau đó lại càng mau chóng đem Nguyệt Hồng này đóng đinh trên cột thịt của hắn. Chỉ cần nghĩ tới hai mép thịt căng mọng ửng hồng kia ngậm lấy đầu cón, đứng quần hắn đã là run rẩy một mảnh ướt đầm.

"Khắc khắc khắc. Con giun tím kia có phải muốn đá lão phu khỏi cơ duyên lần này? Tiếp ta một chương!!"

Thất Long vẫn còn đang lải nhải với Nguyệt Hồng, chợt một tiếng cười quái dị đã vang lên bên tai ba người. Người chưa tới nhưng một mùi xú khí nồng đậm đã tới, trực tiếp lan tràn trong không gian. Chương phong xám xịt từ trên bầu trời giáng xuống đầu Thất Long, đem hắn hoàn toàn bao phủ.

Thất Long biến sắc, hai tay bấm quyết đẩy ra, bảy con tử long há miệng gầm thét hướng chương phong cắn tới. Hai bên đối chọi kịch liệt, nguyên lực va chạm bùng nổ ầm ầm, Thất Long khoe miệng trào máu lui liền mười bước mới đứng vững, thế nhưng chung quy là vẫn chặn lại được.

"Khắc khắc. Mới qua ba năm con giun tím người chẳng những tu vi không tiến mà còn thụt lùi, có phải hay không dục tiên dục tử với Hồng tiên tử thái quá? Khắc khắc!"

Một thân ảnh lùn tịt chợt xuất hiện trên cự thạch. Người này chỉ cao khoảng mét hai, khuôn mặt lỗ chỗ đầy mụn, hai mắt đục ngầu, tóc trên đầu đã rụng sạch, chỉ còn chi chít mù bọc. Trên người một mảnh trùm kín hắc bào, lưng gồ lên một bướu cục rỗ to, tay lại cầm một quả trượng cũ nát, toàn thân phát ra mùi xú khí nồng đậm, vô cùng buồn nôn.

Kẻ này vừa đối chương với Thất Long, lúc này ổn định thân hình, chợt hướng về phía Nguyệt Hồng hít một hơi mê say, cười hề tiện.

"Hồng tiên tử. Hay là người cho lão phu chơi một canh giờ, lão phu sẽ đem *Hàn Thủy Châu* dâng tặng. Thế nào?"

Nguyệt Hồng cười yếu ớt khẽ lui ra phía sau nửa bước, trong tay xuất hiện một ngân châm ba tác, lấp lánh u quang, vừa nhìn là biết dính kịch độc.

"Mạc lão, Hồng nhi không có phúc phận ấy a."

Mạc Quân Tà nhìn thấy ngân châm, đồng tử lập tức co rút, khoe miệng hơi gật gật lui về phía sau một bước, hiển nhiên là biết uy lực của thứ này. Thế nhưng là vẫn cười dâm tà hướng Nguyệt Hồng khiêu khích.

"Hay là vậy đi. Tiên tử cho ta bú mút chỗ đó một hồi, uống đủ dâm dịch rồi, ta sẽ đem *Hàn Thủy Châu* nhét vào. Khi đó nó sẽ là của nàng, thế nào? Khắc khắc!"

Nguyệt Hồng lại cười yếu ớt, khuôn mặt vô cùng đáng thương làm Thất Long bên kia rục rịch muốn tiến lên tương trợ. Nàng đem ngân châm trực tiếp nắm vào trong tay, lui về phía sau cúi người thì lễ.

"Mạc lão, chuyện này hay là bàn sau đi..."

Nguyệt Hồng y phục vốn mỏng manh, lại cúi người làm một mảng da thịt bạo lộ ra ngoài. Mạc Quân Tà cùng Thất Long phía bên kia hồ hấp dồn dập, đều là mơ hồ muốn lao lên đem nàng lột trần hành hạ. Thế nhưng vừa nhìn tới ngân châm đều tỉnh táo thức thời lui lại, đáy lòng gầm thét, hạ thân đã ướt sũng.

"Cá tạp từ đâu tới? Nhìn thật ngon mắt, đã lâu không nếm thử thịt người, khắc khắc."

Mạc Quân Tà không làm gì được Nguyệt Hồng, thế nhưng Hàn Phong lại không dễ để lão bỏ qua. Lão vừa nhìn thấy tên này đã tràn đầy chán ghét. Ngày trước lão còn anh tuấn tiêu sái hơn Hàn Phong, thế nhưng chỉ vì chạm khê vào ngân châm của Nguyệt Hồng một cái làm hình dáng của lão trở thành nửa người, nửa ma như hiện tại. Thế nên đối với mấy dạng tiểu bạch kiểm như vậy thông thường là lão sẽ đem giết sạch, xác thịt để cho chó hoang ăn, số người chết dưới tay lão không dưới trăm mạng, tâm lý vô cùng vận vẹo biến thái.

"Âm Quy Ân!"

Mạc Quân Tà lúc này huy chương đánh tới. Chương phong tựa như mai rùa đen kịt, lại chi chít gai nhọn sắc bén, thanh thế so với khi lão xuất hiện còn mạnh hơn ba phần. Chiêu này lực công kích cực kỳ mạnh bạo, muốn phá giả lại càng là khó khăn, công thủ vẹn toàn, là một chiêu tất sát.

Hàn Phong ánh mắt khê ngưng trọng, người này không ngờ tu vi đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn, thậm chí là giả đan. Cảnh giới cao hơn cả hắn, chiêu này lại càng là khủng bố không thể xem thường. Hắn hai tay bấm quyết, kết ấn đẩy ra. Một đầu hỏa long to lớn xuất hiện hướng quy ẩn chụp tới.

"Xích Long Bá Diệt trảm!"

Hoà long há miệng gầm thét hướng phía ẩn quyết bay đi. Long trào túm lấy mai rùa xé mạnh, thế nhưng thứ này quá mức cứng rắn, không thể phá vỡ. Gai nhọn trên đó thậm chí làm long trào trầy tróc, phun ra khói xám.

Hàn Phong biến sắc, hai tay ẩn quyết biến đổi. Hoà long bốn trào bắn lấy quy ẩn, há miệng ngoạm tới, long nha sắc bén xuyên thủng mai rùa giật mạnh. Nhất thời quy ẩn kia không chịu nổi ầm ầm tan vỡ, mà hoà long cũng bị lực trùng kích nổ đến xơ xác lổ chỗ, tiêu tán trong thiên địa. Lực trùng kích toả ra xung quanh, đem cự thạch trấn vỡ nứt nẻ.

Mọi chuyện diễn ra cực nhanh, hai người đều thi triển ra tuyệt học. Hàn Phong lui liền bốn bước, khuôn mặt tái nhợt thở không ra hơi. Mà Mạc Quân Tà bên kia cũng bị đẩy lùi lại hai bước, lồng ngực khó chịu, cổ họng âm thầm nuốt xuống một cổ tanh tưởi, vô cùng ngưng trọng nhìn Hàn Phong.

Hai người này đều trầm mặc cẩn thận đánh giá đối phương, đoán xem đối thủ đã dùng bao nhiêu sức lực. Thế nhưng là chỉ có bản thân mới nhận ra được, Hàn Phong khoẻ miệng cười lạnh thu tay lại, mà Mạc Quân Tà bên kia cũng là ha ha hai tiếng, không nói một lời.

Thất Long âm thầm kinh hãi, hai người này tu vi đều trên hắn, sức chiến đấu lại càng khủng bố hơn. Hắn thật mong hai kẻ này đánh nhau tới chết. Đến khi đó, Nguyệt Hồng sẽ là của hắn.

Nguyệt Hồng cũng nhìn thấy cảnh này, cười yếu ớt một tiếng dẫn đầu bay về phương bắc. Trong gió lưu lại mùi thơm cùng tiếng than thở nhẹ nhàng.

"Đi thôi, lần bí cảnh này, nhất định phải thành công. Tiểu nữ mong ba vị hết sức trợ giúp. Đến khi đó, sẽ có thâm tạ. Ừm..."

Thất Long nghe thấy vậy, tâm loạn như ma, đáy quần u cục một mảnh, vội vàng bám theo Nguyệt Hồng. Mạc Quân Tà cũng là hừ lạnh một tiếng với Hàn Phong, theo sau bay lên. Ánh mắt hắn nhìn chòng chọc vào kiều đồn Nguyệt Hồng, hai tay không ngờ cho vào trong quần xóc nảy rên rỉ, vô cùng biến thái.

Hàn Phong khoẻ miệng cười lạnh lùng, Nguyệt Hồng này tâm cơ thật sâu, xem ra cảnh giới của nàng cũng không phải Trúc Cơ trung kỳ đơn giản như vậy. Thế nhưng hắn cũng không sợ, hai tên Thất Long và Mạc Quân Tà ngu xuẩn bị nàng lợi dụng, đến lúc đó đều làm mồi câu của hắn hết. Lần bí cảnh này, hắn sẽ chiếm hết tất cả.

"Phi Hành Thuật!"

Hàn Phong tung người bay lên. Phía bắc? Lần trước khi mở ra *Tà Vương Động* mơ hồ thấy biến hoá nguyên lực ở phương bắc, xem ra lần này sẽ tìm được bí ẩn ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Âm mưu

*Nguyệt Hồng ánh mắt mê li, hai bầu nhũ hoa đỏ hồng run rẩy. Nàng đùi thon dạng rộng, hai mép thịt căng mọng ướt át thấm dầm dẫm thủy nhô cao khiêu khích. Một côn thịt nho nhỏ cắm vào huyết hoa, có vẻ cố hết sức nắc nài cái, chọt phun ra tí ti tinh khí, không đủ để bắn sâu trong âm đạo của nàng.

Nguyệt Hồng miệng nhỏ há lớn, a a rên rỉ kích tình. Thế nhưng là vẫn có chút u oán nhìn khuôn mặt non nớt quý dưới háng mình, nhẹ giọng an ủi:

"Cảm ơn đạo hữu moshiba772 đã ủng hộ từ linh thạch"

Xung quanh Nguyệt Hồng, một đám tiểu long nhỏ bé run rẩy chờ đợi. Nguyệt Hồng thở dài một tiếng, vươn tay chộp tới một ác long có vẻ bụ bẫm, cười dâm khiêu khích:

"Tên tiếp theo, để xem các ngươi có bao tiền vốn. Ư ư um um...."*

.....

Hàn Phong tung người bay lên. Phía bắc? Lần trước khi mở ra *Tà Vương Động* mơ hồ thấy biến hoá nguyên lực ở phương bắc, xem ra lần này sẽ tìm được bí ẩn ngày đó.

Bốn người duy trì khoảng cách bay đi, chẳng mấy chốc đã thoát ly khỏi phạm vi thành Tử Nguyệt, tiến vào sa mạc. Hàn Phong gần đây mới biết sa mạc này gọi Thất Hồn, cũng không hiểu sao có tên như vậy, chỉ là từ xưa đã truyền lưu như thế, so với thành Tử Nguyệt còn xa xưa hơn, có từ không biết bao lâu trước đó.

Sa mạc Thất Hồn một mảnh hoang vu, trải khắp tầm mắt là những cồn cát vàng óng, dài tít tắp tận chân trời. Nơi đây hoá cùng thổ nguyên tố nồng đậm, vô cùng cuồng bạo không thể hấp thu. Từng cơn gió thổi qua khiến nguyên lực cũng bị đánh tan đi một chút, làm cho Hàn Phong không thể không áp chế

lại, tránh cho tiêu hao quá mức. Hắn nhìn qua ba người kia, thấy bọn họ chẳng có chút nào cố sức cả, trong lòng thầm ngưng trọng. Xem ra chính mình còn chưa thật sự hiểu rõ chuyển đi này, không thể coi thường được nữa.

Hàn Phong thầm tính toán lại các con bài của mình, lại dự đoán năng lực ba người kia, cẩn thận xem xét. Có lẽ nên thử một chút... Hắn vẫn cảm thấy có chút không đúng ở đâu đó, nhưng lại là không thể nghĩ ra nổi. Nhất thời quăng qua một bên không thèm nghĩ nữa, dưới thực lực tuyệt đối, tất cả mưu kế đều trở thành hư vô.

Hắn mất trái một mảnh hư vô, âm dương khí quanh quần, bản nguyên hiện ra. *Tà Vương Đồng* này mới chỉ dừng lại ở cảnh giới Thiên Xu sơ kỳ, chưa có năng lực tấn công. Hắn cần tận dụng khoảng thời gian này tu luyện một pháp thuật bổ trợ, tận dụng tối đa năng lực của đồng thuật mạnh mẽ này.

Hàn Phong mất trái càng lúc càng tối đen, hai tay bấm quyết, bản nguyên lượn lờ như khói xám tràn ngập trong đồng tử, tự thành một giới. Sau một chu thiên vận chuyển, lực bản nguyên từ trong hai mắt bắn ra, hình thành một bong bóng khí bao bọc toàn thân hắn lại. Bong bóng này càng lúc càng ngưng thực, sau ba hô hấp đã hoàn toàn thành hình, đem thân thể Hàn Phong toàn bộ nhốt kín.

"Tà Vương - Áo Pháp cầu!"

Ba người phía trước đang phi hành đột nhiên đồng thời ngừng ra, quay đầu lại phía sau. Mạc Quân Tà ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, hắn đã hoàn toàn không nhìn thấy Hàn Phong, cũng không cảm nhận được một chút khí tức nào. Đường như từ đầu tới cuối chỉ có ba người bọn hắn tiến vào sa mạc.

"Không... Không thể nào? Người đâu?!"

Mạc Quân Tà trong lòng cực độ sợ hãi, nguyên lực toàn thân ngưng tụ, trong tay đã xuất hiện một hạt châu xanh lam toả ra hàn khí lạnh lẽo. Tên tiểu tử kia nếu là lúc này tập kích hắn, vậy chắc chắn không thể phòng bị. Hắn không thể nhận ra chút dấu vết nào, dường như Hàn Phong kia đã bị bão cát sa mạc làm cho triệt để bốc hơi.

Thất Long cũng là khuôn mặt kinh hãi. "Roẹt" một tiếng từ thất lưng rút ra một nhuyễn kiếm mỏng như sợi tơ, u u rung động, hàn khí bức người. Hắn cơ thể căng cứng, ánh mắt nhanh chóng đảo liếc xung quanh. Chỉ cần Hàn Phong tập kích, hắn sẽ không chút do dự phản kích, quyết không đầu hàng.

Chỉ có Nguyệt Hồng coi như vẫn còn bình tĩnh, ánh mắt loé lên ánh sáng kỳ dị.

"Haha. Ba vị, tại sao lại dừng lại?"

Tiếng cười thản nhiên của Hàn Phong chọt trái chọt phải, khi xa khi gần như ma ám phiêu miểu xung quanh, làm cho Mạc Quân Tà và Thất Long càng thêm điên cuồng cảnh giác, hai tay đã kết ấn sẵn sàng đánh ra. Việc một người biến mất trước mặt họ hầu như chưa từng xảy ra, lúc này đây đối với Hàn Phong lại càng tăng thêm phần ngưng trọng.

Mạc Quân Tà ánh mắt ngưng tụ nhìn về bên phải. Gần hai mươi trượng cạnh Nguyệt Hồng, Hàn Phong thản nhiên lơ lửng đứng trong không gian, như cười như không nhìn bọn hắn. Mạc Quân Tà bản tay nắm chặt, việc một người đến gần trong vòng mười trượng là cực kỳ nguy hiểm. Tiểu tử này vô thanh vô tức làm được khiến cho hắn cực kỳ cảnh giác, tất cả khinh thường khi trước toàn bộ thu hồi.

"Nguyệt nhi, đi thôi."

Hàn Phong cười dài nhìn Nguyệt Hồng, nàng ta cũng mỉm cười yếu ớt đáp lại, động thân tiếp tục tiến tới, để lại Mạc Quân Tà và Thất Long khuôn mặt âm trầm đứng đó. Thế nhưng cả hai cuối cùng vẫn là cắn răng đuổi theo. Đối với Hàn Phong bắt đầu tính toán cẩn thận.

Hàn Phong phía trước khoe miệng lạnh lùng. Vừa rồi hắn có thể trong vòng nửa hô hấp giết chết Thất Long, thế nhưng cuối cùng vẫn là tha hắn một mạng. Dù sao lúc trước Nguyệt Hồng có nói hắn còn hữu ích... Đối với Mạc Quân Tà kia cũng là tạm thời chưa nhìn ra nông sâu, hạt châu kia lại càng là thần bí khó đoán. Thế nhưng chung quy cũng không còn mớ mị như trước nữa. Để lộ một chút thực lực, có đôi khi lại tránh được vài phiền toái không đáng có. Hắn lúc này tùy ý hỏi Nguyệt Hồng.

"Bí cảnh kia ở nơi nào? Người làm sao tìm được?"

Nguyệt Hồng sau nhiều lần chứng kiến thực lực của Hàn Phong, lúc này thấy hắn hỏi han, cũng không giấu giếm mà toàn bộ giải đáp cặn kẽ.

"Bí cảnh kia coi như một động phủ, nằm sâu trong sa mạc Thất Hồn. Ước chừng còn cách khoảng bảy ngày đường. Chính là do ta và hai tên kia trong một buổi đầu giá vô tình tranh đoạt được chìa khoá, mỗi người nắm giữ một phần. Gần ba năm trước, chúng ta lần đầu tiên vào. Dù mới chỉ dạo được qua vòng ngoài thế nhưng cũng phần nào hiểu được mức độ rộng lớn của nó. Cũng từ nơi đó đạt được vô số lợi ích, pháp bảo cùng linh thạch vô số, giúp chúng ta thoải mái tu luyện trong thời gian dài. Thế nhưng không thể tiến vào trung tâm thì cuối cùng cũng bị truyền tống ra ngoài, phải một ngàn ngày sau mới có thể tiếp tục xâm nhập."

Hàn Phong nghe vậy, trong lòng bắt đầu tính toán thật giả với lời nói của nàng. Pháp bảo kia, đoán chừng là *Hàn Thủy châu* của Mạc Quân Tà cùng ngân châm của Nguyệt Hồng, nếu không họ cái dạng Trúc Cơ tu sĩ này quyết không thể có loại bảo vật như vậy. Còn linh thạch kia hắn cũng không xa lạ gì, ngay cả ở thời cổ đại cũng là xa xỉ phẩm, là tiền tệ lưu thông mạnh mẽ nhất trên tu chân giới. Linh thạch, nói đơn giản chính là thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm dưới đủ loại áp lực mà bị đè nén áp súc lại thành thể rắn. Tùy theo mức độ đậm đặc của linh khí mà được chia thành hạ trung thượng ba loại cảnh giới. Nghe đồn còn có loại cực phẩm linh thạch chính là do tiên khí áp súc lại mà thành, vô cùng quý báu.

Hàn Phong ánh mắt loé lên. Thảo nào ba người này dưới hoàn cảnh khắc nghiệt của ngoại giới lại có thể tu luyện được đến mức độ cao như vậy. Xem ra lời này có sáu phần là thật. Chỉ là không biết bọn họ đạt được bao nhiêu linh thạch.

"Tại sao lại liên hệ ta?"

Hàn Phong lại hỏi một vấn đề nữa, cơ duyên như vậy, thông thường là không thể để lộ ra ngoài. Huống hồ hắn là nhân tố không ổn định, bọn họ dù sao cũng chỉ quen biết được vài ngày, không có khả năng vừa gặp liền tin tưởng, ngay cả hai lão già Thất Long cùng Mạc Quân Tà cũng không phản đối. Đây cũng là vấn đề mấu chốt nhất, nếu không có câu trả lời thoả mãn Hàn Phong, hắn sẽ không chút do dự rời khỏi.

Nguyệt Hồng gật đầu một cái, có chút bất đắc dĩ nói.

"Tề đàn vào tầng thứ hai cần bốn người đồng thời huy động phá mở, lần trước ba người bọn ta chính là thất bại ở điểm này nên mới bị truyền tống ra ngoài. Bọn ta dùng ba năm thời gian mới tìm được một tu sĩ nữa, chính là Thượng Quan Nghi kia. Thế nhưng sau khi cháu nàng bị thương từ sa mạc trở về, có nói thế nào cũng không chịu đi nữa. Ta trong vô tình gặp được người, mới là bất ngờ mời hỗ trợ."

Hàn Phong hơi gật đầu, thế nhưng trong lòng càng thêm cảnh giác. Hắn đã nhận ra điểm không đúng trước đó ở đâu... Mạt pháp, gặp được tu sĩ đúng là khó hơn lên trời, thế nhưng không phải không có. Sư môn tên Thất Long kia khẳng định vẫn có người, thế nhưng lại không tham gia vào chuyện này, điểm này vô cùng đáng nghi hoặc. Cũng có thể do Nguyệt Hồng này lo ngại Thất Long có đồng minh, giao kèo không được thông báo... Thế nhưng lại càng sai ở chỗ tên Thất Long rất dễ dàng âm thầm thông báo, để cho sư môn theo dõi chuyển hành trình này, chờ phía sau tập kích. Lại càng đáng nghi hoặc là Nguyệt Hồng kia đơn thân độc mã lại dám hợp tác cùng đám người Mạc Quân Tà, Thất Long, thậm chí là hấn nhân tố xa lạ này...

Hàn Phong càng nghĩ đến càng cảm thấy chuyện lần này quỷ dị khác thường. Nguyệt Hồng này không thể ngu xuẩn như vậy chứ? Còn nữa, hai tên kia không thể vì một nữ nhân mà điên đảo tới mức ấy? Mạc Quân Tà kia là loại người thế nào? Quan trọng nhất là cảnh tượng hắn nhìn được trên người Nguyệt Hồng này trong ba lần quan sát. Thái độ của nàng ta, ấn ký bán nguyệt trên trán... Tất cả những điều này tạo thành bức màn đen huyền bí bao phủ mọi chuyện, hư hư thực thực, khiến cho Hàn Phong vô cùng hứng thú, cùng tràn ngập chờ mong với tu chân giới.

"Xem ra chuyển hành trình này thu hoạch của ta sẽ càng lớn... Hắc. Tính kế ta sao?!"

Hàn Phong trong lòng cười lạnh lẽo, thế nhưng mặt ngoài lại là ngu ngơ gật đầu không hỏi nữa, ánh mắt thâm tà đảo qua trên người Nguyệt Hồng, còn thật sự học theo Mạc Quân Tà kia kín đáo đem tay sờ xuống hạ thân.

Hắn mất trái một mảnh hư vô, âm dương khí xoay tròn vận chuyển. *Tà Vương Đồng* không thể dừng lại ở Thiên Xu cảnh sơ kỳ được nữa, cần mau chóng đột phá tới Thiên Xu trung kỳ, chính thức có được lực công kích. Hơn nữa, thủ đoạn tấn công của hắn vẫn còn khá ít, chỉ riêng *Xích Long Bá Diệt trảm* cùng *Thánh Linh Hộ Thuần* kia là khó có thể đối đầu với Mạc Quân Tà. Hắn cần trong bảy ngày này học thêm một pháp thuật nữa. Làm tốt chuẩn bị dưới mọi tình huống.

"Nơi này hoá cùng thổ nguyên tố vô cùng cuồng bạo. Vậy chọn nơi đi! *Thánh Dục - Lưu Tinh Viêm Bộc!*"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Xương rồng

"Nơi này hoá cùng thổ nguyên tố vô cùng cuồng bạo. Vậy chọn nơi đi! *Thánh Dục - Lưu Tinh Viêm Bộc!*"

Thanh Thủy sư tôn trước đây từng ra ngoài lịch lãm, vậy nên đối với ngoại giới hiểu rõ hơn Hàn Phong rất nhiều. Hắn trước khi xuất sơn đã được nàng truyền lại rất nhiều kinh nghiệm. Điều nàng nhắc đi nhắc lại chính là hạn chế tối đa tiêu hao tự thân, cố gắng hấp thu lực lượng thiên địa để duy trì. Một biện pháp hữu ích trong đó chính là "mượn lực".

Nơi đây hoá cùng thổ nguyên tố không thể hấp thu, chỉ có thể mượn nó để thi triển pháp thuật. *Lưu Tinh Viêm Bộc* này là một trong tam đại pháp thuật mượn lực mà tổ sư đời sáu dày công nghiên cứu sáng tạo. Trong hoàn cảnh này, nó là thích hợp nhất.

Âm dương đồ trong đan điền Hàn Phong nhẹ nhàng xoay tròn, nguyên lực theo kinh mạch cấp tốc vận chuyển toàn thân, sau đó ngưng tụ trên cánh tay phải. Hắn mất trái bắn ra bản nguyên, tiểu ảo pháp cầu biến ảo ra bao bọc lấy tay phải, đem nó hoàn toàn ẩn dấu dưới áo bào.

Sau khi che dấu đi tung tích, Hàn Phong bắt đầu bấm quyết diễn luyện. Nguyên lực theo kinh mạch từ các đầu ngón tay phun ra, tạo thành xoáy nguyên lực nồng đậm, nhẹ nhàng xoay tròn. Tâm xoáy truyền ra lực hút, đem thổ hoá nhị nguyên thu hút lại, để nén trong lòng bàn tay hắn. Hàn Phong tâm thần niệm quyết, thổ nguyên làm tâm, ngưng tụ thành tiểu cầu nâu đen. Hoá nguyên làm năng, bao bọc lấy xung quanh tiểu cầu, lửa đỏ bốc lên ngùn ngụt. Qua ba hô hấp, một tiểu tinh rực lửa lớn chừng móng tay đã thành hình, chậm rãi xoay tròn, toả ra áp lực vô cùng khổng lồ, khiến cho Hàn Phong cũng phải âm thầm kinh hãi.

Hàn Phong vẫn có chút không nhìn được thờ đốc, mồ hôi ướt đầm trán, vội vàng tán đi thuật pháp, nguyên lực cũng theo đầu ngón tay ngược dòng lại trong kinh mạch trở về đan điền, thế nhưng lại không thu hồi được ba thành lúc trước... Khả năng vận dụng nguyên lực của Hàn Phong vẫn còn rất kém, cơ bản vì lịch duyệt của hắn thật sự quá ít. Ít nhất phải thu hồi được bảy thành nguyên lực mới tạm coi là thành công. Vấn đề này, cần mau chóng cải thiện. Nếu không chưa nói đầu pháp, chỉ riêng việc bay đi đã làm hắn chết khô rồi!

Hàn Phong khẽ thở dài nhìn quanh, tất cả đều là mênh mông biển cát, không có một chút sinh cơ nào cả, ngay cả một gốc cây ngọn cỏ cũng không có. Hơi thở của hắn thậm chí còn mang theo chút ít hơi nước, làm trong họng càng thêm khô đắng một trận, cực kỳ khó chịu bức bối.

Lại bay thêm một đoạn nữa, dưới chân đám người Hàn Phong xuất hiện lưa thưa mấy cây xương rồng. Đám cây này toàn thân đỏ sậm cứng nhắc, cạnh thân mọc ra gai nhọn sắc bén, nhìn qua giống như khúc củi khô, cực kỳ thiếu sức sống. Xương rồng này làm cho cảnh vật nơi đây lại càng thêm khô cằn hiu quạnh.

Hàn Phong nội tâm buồn bức một mảnh, đáy lòng phiền muộn không nhìn được một chúm vể tới đám xương rồng kia. Chúm phong cuộn cuộn đánh lên mặt đất làm cát bụi mù mịt, hoá nguyên tố trong không khí cũng bị khuấy lên tung mù, tràn đầy cuồng bạo. Đám người Nguyệt Hồng biến sắc, không thể không dừng lại né tránh.

Mạc Quân Tà trong lòng cười lạnh, tiểu bối đúng là tiểu bối vô tri. Tuổi trẻ khí thịnh, khẳng định đã bị hoá nguyên nơi đây ảnh hưởng làm cho thần trí không tỉnh, sớm muộn cũng trở nên điên cuồng. Hắn trong lòng sung sướng thầm nghĩ, đợi khi kẻ này lâm nguy hắn sẽ lập tức ra tay bắt lấy, chiếm đoạt tất cả, ngay cả cận xương cũng không còn.

Hàn Phong ánh mắt đỏ ngầu, trong bụi đất mù trời đột nhiên một mảnh xương rồng bắn thẳng vào mặt hắn. Hàn Phong tức giận đưa tay chụp lấy, loại hạ đẳng này còn dám phản kháng? Hắn muốn đem nó bóp nát sau đó sẽ phá hủy toàn bộ xương rồng nơi đây cho hả dạ. Thế nhưng bàn tay chợt truyền đến cảm giác đau đớn, gai xương kia không ngờ xuyên thủng da tay của hắn, làm máu đỏ tươi chảy ra không ngừng.

Hàn Phong kinh ngạc nhìn lại, bàn tay hắn dính đầm dịch thủy trắng ngọc lạnh mát của mảnh cây, thế nhưng máu của hắn chảy dọc trên gai xương kia không ngờ trong chớp mắt cũng lại bị nó hấp thụ, hoàn toàn không để lại chút dấu vết. Ngay cả lớp vỏ cây cũng là ánh lên một màu đỏ sậm đậm đặc, càng thêm cứng rắn hơn trước.

"Đây... Đây là...?"

Hàn Phong trong đầu loé lên một mảnh linh quang, hai mắt nhắm chặt lại run rẩy kích động. Hắn sống lưng lạnh lẽo, nội hỏa dưới đáy lòng toàn bộ tắt ngấm, không ngờ từ trong đau đớn đã ngộ ra vài điều.

"Xương rồng này... không ngờ còn mạnh mẽ cứng cáp hơn bản thân ta. Chúng chẳng những kiên cường thoải mái sinh tồn trong sa mạc khắc nghiệt, lại còn vô cùng sắc bén dễ dàng chống lại uy hiếp bên ngoài..."

Hàn Phong nắm trái một mảnh đen kịt, *Tà Vương Đồng* điên cuồng toả ra bản nguyên, chăm chăm nhìn xuống mảnh xương rồng trước mắt. Hắn muốn triệt để nhìn thấu căn nguyên vật này.

Dưới sự thúc giục không giữ lại chút nào của Hàn Phong, toàn bộ bí mật của mảnh xương rồng bị phơi bày trước mắt hắn.

Vật này, vỏ ngoài bao phủ một lớp sáp vô cùng đặc biệt, chỉ cho phép nước từ ngoài môi trường xâm nhập vào trong mà không hề cho nước bên trong thoát ra ngoài. Hơn nữa, vỏ cây lại có thể ngăn chặn hoá nguyên tố, khiến cho lớp thịt cây bên trong vô cùng tươi mát tràn đầy sức sống. Nào đâu có lấy dính chút vẻ khô cằn như bề ngoài.

Hàn Phong lại phát tay, một cây xương rồng cả thân lẫn rễ chợt bị nhổ bay lên, lơ lửng trước mặt hắn. *Tà Vương Đồng* nhìn thấu bản nguyên, toàn bộ dùng để quan sát cây này.

Vỏ cây không ngờ lại có thể hấp thụ ánh sáng mặt trời, thu vào trong thân, lại quý dị dùng nó kết hợp với nhựa cây biến thành năng nguyên, giúp cho bộ rễ hoạt động, hút lấy chất lỏng trong lòng đất.

Hàn Phong khuôn mặt sửng sốt. Cây này chẳng những không bị môi trường ảnh hưởng, lại còn lợi dụng môi trường ngược lại tẩm bổ lớn mạnh bản thân, dưới điều kiện khắc nghiệt này sinh sống cực kỳ thoải mái.

"Đây... Đây mới gọi là mụn lực...!!!!"

Hàn Phong hai mắt mở lớn hoàn toàn minh ngộ. Thân thể đột nhiên run rẩy, nguyên lực toàn thân lúc này biến mất sạch sẽ. Nói chính xác hơn, nguyên lực sau khi vận chuyển tới tầng da bên ngoài đã ngược dòng trở lại đan điền, không có một chút phát tiết ra ngoài.

Hắn từ trên cao ngàn trượng rơi thẳng xuống đất. Mất đi nguyên lực che chở, thân thể bị gió cát thổi cắt vạt qua vô cùng nóng rát đau nhức, thế nhưng hai mắt hắn lại càng lúc càng sáng chói rực rỡ. Hàn Phong trong đầu điên cuồng nghĩ tới mảnh xương rồng kia, điên cuồng nghĩ tới cách chuyển hoá độc đáo kia. Làn da hắn dưới nguyên lực xung kích lúc này không ngờ từ màu trắng nõn dần biến thành màu đỏ đồng, hoá nguyên tố cùng thổ nguyên tố lập tức bị đẩy lui ra ngoài, cảm giác nóng bức đau rất lập tức biến mất, cả cơ thể vô cùng thoải mái.

"Còn thiếu một chút! Thiếu ở đâu?!!!!!!"

Hàn Phong trong tâm thần điên cuồng gào thét. Hắn không muốn làm cây xương rồng kia, hắn không muốn đi theo lối mòn như vậy. Hắn không cần mụn lực, hắn muốn cướp. Cướp đoạt tất cả. *Tà Vương Đồng* điên cuồng mở lớn, máu từ mắt trái phun trào ra ngoài, thế nhưng Hàn Phong không hề dừng lại. Hắn thét dài một tiếng, hai tay kết ấn, bản nguyên trong mắt trái điên cuồng tràn ngập lớn mạnh. Thiên địa trước mặt hắn chợt biến đổi vô cùng khủng bố.

"Tà Vương - Truy Xuất!"

Lần đầu tiên thi triển đồng thuật này, hấn cũng đã lỡ tay bị động sử dụng chung cực thuật pháp của Thiên Xu cảnh - Truy Xuất thuật. Lúc này đây là chủ động sử dụng, hấn phải tìm ra chỗ thiếu sót trong minh ngộ của bản thân. Hấn có cảm giác nếu bỏ qua cơ duyên hôm nay, có khả năng cả đời này sẽ không thể chạm tới được nữa. Hấn nhất định phải thành công!

Dưới bức ép điên cuồng của bản thân, bức tranh thiên địa trong mắt trái hoàn toàn biến đổi, không ngờ được vẽ lại bằng những hình khối sáng tối đủ màu sắc, so với lần trước còn rõ ràng hơn ba phần. Hoà nguyên tố, thổ nguyên tố, mộc nguyên tố lần lượt hiện ra, tràn ngập xung quanh Hàn Phong.

"Không phải hoả! Không phải thổ. Cũng không phải mộc! Là thứ gì?!!!"

"Gió thổi cát bay đi!!! LÀ PHONG!!!!"

PHONG NGUYÊN TỐ - PHONG CHI LỰC!

"Hahaha..."

Hàn Phong ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, *Tà Vương Đồng* lập thức thu lại. Hấn hai tay hấn bắt quyết, nguyên lực tràn ngập da thịt vận chuyển theo lộ tuyến trước nay chưa từng có. Tuy rằng làn da vô cùng đau nhức, thế nhưng không ngờ chủ động hút lấy một nguyên tố trước nay hấn chưa từng biết tới - Phong nguyên tố.

Tốc độ rơi xuống của Hàn Phong không ngờ càng lúc càng chậm, đến khi còn cách mặt đất gần mười trượng đã là quý dị dừng hấn. Hấn thân hình thẳng tắp đứng trong không trung, quần áo đầu tóc một mảnh tĩnh lặng, gió cát sa mạc dường như bị ngăn cách hoàn toàn ở bên ngoài, vạn pháp bất xâm.

Mạc Quân Tà hai mắt tràn đầy khó tin cùng hoảng sợ cực độ. Hàn Phong kia không ngờ... Không ngờ lần thứ hai "biến mất" trước mặt hấn.

Hấn vẫn nhìn thấy Hàn Phong đứng ở kia, vẫn thấy hấn lơ lửng cách mặt đất mười trượng. Thế nhưng khí tức của Hàn Phong, Mạc Quân Tà một chút cũng không cảm nhận được, một chút dấu vết cũng không. Hàn Phong trong thần thức của hấn lại một lần nữa bốc hơi biến mất. Dường như cái "vật" đang ở kia là cát là gió, không phải là Hàn Phong.

Hấn hai tay run rẩy, linh hồn cũng run rẩy theo. Người này... Người này...

So với Mạc Quân Tà, Nguyệt Hồng bên kia còn khiếp sợ hơn gấp vạn lần. Nàng trên mi tâm xuất hiện ấn ký bán nguyệt, trong hai mắt cũng có ấn ký bán nguyệt hiện lên nhìn chăm chăm Hàn Phong. Khoé miệng run rẩy thì thảo.

"Thiên nhân hợp nhất?"

"Thiên... Thiên Nhân cảnh đại năng???!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Điên cuồng

*Diệp Lam Khê trong miệng ngậm một côn thịt to lớn gân guốc, hạ thân lại là bị banh ra hết cỡ, huyết hoa cùng cúc hoa cắm vào ba cột thịt dài ngoằng lông lá, liên tục phả pháp ra vào cùng bơm thứ chất lỏng nhầy nhụa vào trong. Nàng thân hình run rẩy vô lực, trong miệng phát ra âm thanh nức nở cùng tuyệt vọng. Đã gần hai mươi giờ trôi qua, nàng bị bốn tên ăn mày này tra tấn hãm hiếp. Trong lòng chỉ mong mau chóng chết đi.

Một tên trong đó cười tà, đem một ống tiêm đâm vào trong miệng Lam Khê, bơm thứ chất lỏng hồng phấn sâu trong thực quản, ánh mắt điên cuồng gào thét.

"Chó mẹ, thánh nữ cái gì, không có kim phiếu làm chúng ta thoả mãn, ông đây tra tấn nguoi tới chết!"

Chất lỏng hồng phấn hoá thành một cổ dâm tà khí bốc lên đầu Diệp Lam Khê. Nàng lúc này không ngờ khuôn mặt mê man cười dâm đãng, kiêu đồn hỷ cao, mũi thịt phía dưới căng mọng đỏ hồng thấm dâm dâm thủy tùy ý để côn thịt hôi hám kia phả pháp đóng vào, trong miệng rên rỉ vô cùng dĩ thoả.

"Hàn Phong. Cứu ta..."*

.....

So với Mạc Quân Tà, Nguyệt Hồng bên kia còn khiếp sợ hơn gấp vạn lần. Nàng trên mi tâm xuất hiện ấn ký bán nguyệt, trong hai mắt cũng có ấn ký bán nguyệt hiện lên nhìn chăm chăm Hàn Phong. Khoé miệng run rẩy thì thảo.

"Thiên nhân hợp nhất?"

"Thiên... Thiên Nhân cảnh đại năng???!!"

Hàn Phong khuôn mặt bình thản, không buồn không vui lơ lửng đứng đó. Gió bão sa mạc cũng bị ngăn cách tại bên ngoài ba trượng. Hắn lúc này không có mừng rỡ như điên, cũng không có kích động gào thét cuồng tiếu. Thân hình hắn cao lớn thẳng tắp tựa như cây xương rồng trong biển cát, mặc cho ngoại cảnh xung quanh vẫn luôn vững như bàn thạch. Trong đầu càng là một mảnh không minh, tâm thần tựa như được gột rửa, sáng bóng như gương, đạt tới mức độ không lồ trước nay chưa từng có.

Hàn Phong hai mắt nhắm chặt, thần thức như thủy triều từ mi tâm tuôn trào ra ngoài, bằng vào một tốc độ kinh khủng quét qua không gian, lan tràn bốn phía. Chỉ trong chớp mắt, hắn đã đột phá vô số giới hạn khoảng cách, cảm nhận thấy rõ ràng cảnh vật ở cách xa ngoài ngàn dặm, tất cả mọi sự vật đều hiện lên triệt để trong tầm mắt. Tiếng gió rít của sa mạc, tiếng hít thở ô ô của Mạc Quân Tà, tiếng nghiền răng nghiền lợi của Thất Long, thậm chí cả tiếng dòng nhựa chảy trong thân cây, tiếng mắng chửi của đám xà nhân xa xa, tiếng dung nham ì ùng dưới mặt đất. Thậm chí trên bầu trời cao cao còn vang lên tiếng ầm ầm tựa như lôi đình vạn quân đang tàn phá.

Hàn Phong nhìn tới bầu trời, trong lòng đột nhiên tràn đầy sợ hãi. Cảm giác này dường như đến từ sâu trong linh hồn, đến từ sự khuất nhục cùng run rẩy không hiểu rõ. Dường như dưới vòm trời này, hắn chỉ là một con kiến hôi không hơn không kém, vô cùng nhỏ bé hèn mọn.

Hàn Phong khuôn mặt dữ tợn ngẩng đầu nhìn lên, thần thức tựa như mũi thương, hướng bầu trời công phá. Hắn trong lòng gào thét không cam tâm, hắn muốn xé trời. Trong nội tâm ngàn vạn lần mặc niệm áp chế sợ hãi xuống, bùng lên một luồng bất khuất khôn cùng.

Tà Vương - Thần Thương!

Hàn Phong hai tay xuất ra vô số tàn ảnh kết ấn. Mắt trái đỏ ngầu chảy ra huyết lệ, bản nguyên lực càng lúc càng đậm đặc, theo một lộ tuyến vô cùng phức tạp mà vận hành. Hắn cường chế thi triển pháp thuật tấn công, bỏ qua đột phá Thiên Xu mà trực tiếp sử dụng quyền năng của Tà Vương Thiên Tuyền cảnh. Một đầu long thương mờ ảo dưới bản nguyên lực ngưng tụ mau chóng thành hình.

"Graoooooooo!!!"

Ba người Nguyệt Hồng trong nội tâm vang lên tiếng gào thét không âm thanh, long thương kia khoảnh khắc ngưng thực, hướng về phía bầu trời gầm thét. Hàn Phong mắt trái nổ tung, huyết nhục cùng huyết dịch phun trào, lực bản nguyên tràn ngập lập tức được long thương toàn bộ hấp thu. Khoảnh khắc long thương biến thành huyết long, Hàn Phong kết ấn kết thúc, vô cùng điên cuồng một chương hướng bầu trời đập tới.

"Phá cho ta!"

Huyết long mang theo không cam lòng của Hàn Phong, điên cuồng gào thét phóng thẳng lên không trung. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một sợi chỉ đỏ máu bằng vào tốc độ kinh khủng bắn thẳng lên trời, chọc thủng vô số cương phong ầm ầm xuyên phá tầng mây.

Trăm dặm, hai trăm dặm, ba trăm dặm. Càng lên cao, áp lực càng mạnh bạo. Lên đến năm trăm dặm, áp lực đã đạt đến một mức độ khủng bố. Huyết long thân thể bị ép cho xẹp lép, khớp xương ken kết vang lên không thể động đậy, nhìn qua chỉ cần kẽ động là sụp đổ.

Hàn Phong trong lòng hoảng sợ. Lúc này nhìn thấy một cảnh tượng làm hắn cả đời khó quên.

Trên cao ngàn dặm, một tấm lưới năm màu vô cùng khổng lồ, vô biên vô hạn, tựa như chiếc bát úp ngược toàn bộ chụp xuống mặt đất. Lưới này tuy thưa, thế nhưng tràn đầy cảm giác áp bách không thể vượt qua. Các mắt lưới xẹt xẹt vô số điện mang lôi đình, làm cho không gian phía dưới cũng phải run rẩy gợn sóng.

Hàn Phong tâm thần vô cùng rung động, huyết long chỉ duy trì được ba hô hấp liền triệt để bị áp lực ép cho tan tành thành cặn máu. Thần thức của hắn bám trên huyết long cũng bị đánh cho tan tác, phá vỡ hư không bắn trở về mi tâm.

Hàn Phong trong miệng cuồng phun máu tươi, ánh mắt tán loạn, mắt trái lại càng là bầy nhầy thịt máu, nhìn qua cực kỳ ghê người. Nguyên lực trong thân thể bị rút đi gần hết, âm dương đồ trong đan điền cũng là tràn đầy vết nứt, đạo cơ bị thương vô cùng nghiêm trọng. Nhất là nguyên thần của hắn bây giờ thủng lỗ chỗ, thần thức bị nhốt lại trong cơ thể, không thể thoát ra ngoài. Ngoài mắt phải lơ mơ nhìn thấy cảnh vật xung quanh, hắn đã gần như người mù. Hắn lúc này bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

"Đó là thứ gì?!"

So với đau đớn thân thể, sự rung động trong nội tâm Hàn Phong còn lớn gấp vạn lần, trong lòng nhắc lên vô số kinh đào hải lãng. Vật như tấm lưới kia là sao? Tại sao lại bao trùm lên toàn bộ tu chân tinh này? Ai là người điều khiển nó?

Hắn cảm giác chính mình đã chạm tới một tầng bí mật vô cùng khủng bố, thế nhưng lại vô lực phản kháng cùng tràn ngập không rõ. Tầng lưới ngũ sắc này, cùng với sự biến mất của Ngọc Linh(1) sư tổ trăm năm trước liệu có liên quan tới nhau?

"Hự!"

Hàn Phong lại ới thêm một búng máu nữa, vẻ mặt vô cùng đau đớn. Hắn vội vàng phát tay lấy ra một đám lớn linh đan nuốt vào. Vấn đề này, chỉ có đạt được thực lực mới có thể chạm tới. Việc quan trọng nhất bây giờ là áp chế thương thế xuống, tiến nhập bí cảnh kia đoạt lấy tài nguyên, sau đó bề quan tìm cách khôi phục lại.

"Hắc hắc! Tiểu bối. Ngươi còn đi được chứ? Đoàn đội chúng ta không tiếp thu kẻ tàn phế!"

Mạc Quân Tà thấy Hàn Phong hai lần phun máu, trong nội tâm cười lạnh không thôi. Hắn hai tay ẩn trong áo bào, không chút dấu vết tiến lại gần Hàn Phong. Làm như quan tâm thể nhưng ý uy hiếp trong lời nói vẫn là không thể áp chế. Hắn không vội vàng lao lên, chính là do Hàn Phong kia vẫn còn nguyên cảm giác quỷ dị khi trước. Thể nhưng bảo hắn không làm gì mà bỏ qua cho Hàn Phong thì đừng hòng!

"Thật coi ta là bạch bông tùy ý nhào nặn sao..."

Hàn Phong ánh mắt băng sương trong lòng thâm nghĩ. Ba người này, bao gồm cả Nguyệt Hồng trong đó không ngờ mơ hồ vây lấy hắn vào giữa, ý bất lợi đã không cần phải nói cũng biểu hiện ra ngoài. Hắn thử vận dụng nguyên lực, đan điền lại tràn ngập một mảnh đau đớn. Thể nhưng trạng huống cũng không phải là tồi tệ như hắn nghĩ, dù sao bị thương là một tia thần thức cùng sự phản phệ khi thuật pháp bị phá, không phải chính bản thân hắn bị đánh trúng.

Hắn khuôn mặt âm trầm, việc này cần phải một kích lôi đình giải quyết không thể dây dưa, nếu không quãng đường còn lại của hắn sẽ vô cùng khó khăn. Hàn Phong tay phải bấm ấn đẩy mạnh về phía trước. Ấn quyết tựa như lưu tinh băng vào tốc độ khủng bố bắn về phía ba người này. Trong quá trình bay đi, hoá tinh này không ngờ điên cuồng xoay tròn hấp thu lấy nhị nguyên xung quanh, tự hành lớn mạnh. Sau gần ngàn trọng hấp thu, hoá cầu lúc này đã to lớn gần bằng đầu người, kịch liệt xoay tròn, lại vì rời quá xa Hàn Phong mà thoát ly khỏi sự khống chế của hắn.

"*Thánh Dục - Lưu Tinh Viêm Bộc!*"

Hàn Phong tay phải bấm ấn đẩy mạnh về phía trước. Ấn quyết tựa như lưu tinh băng vào tốc độ khủng bố bắn về phía ba người này. Trong quá trình bay đi, hoá tinh này không ngờ điên cuồng xoay tròn hấp thu lấy nhị nguyên xung quanh, tự hành lớn mạnh. Sau gần ngàn trọng hấp thu, hoá cầu lúc này đã to lớn gần bằng đầu người, kịch liệt xoay tròn, lại vì rời quá xa Hàn Phong mà thoát ly khỏi sự khống chế của hắn.

Hàn Phong trở mắt nhìn trần trời, khuôn mặt chợt điên cuồng biến đổi gào lên.

"Ch... Chạy mau! Mau tránh!!!"

Chính hắn cũng là vô cùng hoảng sợ hai tay bắt chéo. Mặc kệ thương thế vội vàng cố hết sức điều động nguyên lực thi triển *Thánh Linh Hộ Thuần*. Thân hình điên cuồng lui lại.

Kẻ đánh người cuối cùng lại cảnh báo người ta đừng để bị đánh

Mạc Quân Tà mới đầu còn cười lạnh khinh thường, thể nhưng khi hoá cầu kia phóng tới cách hắn ba mươi trọng, tràn ra lực lượng cuồng bạo thì khuôn mặt hắn bỗng trở thành màu tím ngắt, ánh mắt như tro tàn vội đem ấn quyết đồ dạng của mình đánh về phía trước.

"*Âm Quy Ấn!*"

Nguyệt Hồng cùng Thất Long cũng là đáy lòng một mảnh lạnh lẽo, bọn hắn cách Mạc Quân Tà gần trăm trọng, lúc này vội vàng tu tập nguyên lực toàn thân thi triển thủ đoạn bảo mệnh mạnh mẽ nhất của mình.

"*Hàn Băng Phong Kết!*"

"*Thất Tinh đấng!*"

"ÀMMMMMMMMMM!!!"

Nói thì dài nhưng sự việc lại diễn ra cực nhanh. Từ khi Hàn Phong gào lên đến khi *Lưu Tinh Viêm Bộc* phát nổ chỉ diễn ra trong chớp mắt. Hoá tinh xẹt qua ngọn lửa nóng bức đồ rục, va chạm cùng quy ấn đẩy âm hàn lạnh lẽo. Lúc này tạo thành một lực lượng hủy diệt thiên địa từ trung tâm va chạm điên cuồng gào thét quét ngược ra bên ngoài.

Sóng nhiệt hồng rực mang theo cuồng bạo tính quét qua không gian, đánh cho ngàn trọng nơi đây không khí bốc hơi sạch sẽ, bão táp sa mạc cũng bị đập cho xơ xác. Mạc Quân Tà húng mũi chịu sào, thân thể run rẩy, áo quần tan nát, khuôn mặt tràn đầy vận vẹo đau đớn. Hắn thất khiếu phun trào máu tươi, hai tay run rẩy vội vàng từ trong ngực áo móc ra một hạt châu màu lam đem che về phía trước.

Nguyệt Hồng hai tay kết ấn, ngay khi sóng nhiệt đập tới thân thể nàng đã được bao bọc một tầng băng hàn lam sắc dày đặc, đem nàng hoàn toàn che phủ bên trong. Thể nhưng tầng băng này cũng đang điên cuồng rạn nứt, răng rắc kêu lên làm cho Nguyệt Hồng vô cùng sợ hãi.

Thất Long bên kia cũng là ném ra một lồng đèn cổ xưa, bên trong ngọn lửa bảy màu kịch liệt rung động, bị sóng nhiệt thổi quét qua lay động gần như sắp tắt.

"ỪNGGGGGG!!!"

Sau khi hoá cầu phát nổ, không khí bị nén ép cực độ vang lên thành tiếng sấm nổ ù ù, tạo thành lực áp vô cùng đáng sợ. Một đám mây hình nấm mười dặm từ trung tâm vụ nổ bốc lên, hoá cùng thổ nguyên tố cuồng bạo điên cuồng thổi quét ra bên ngoài, khiến cho tầng mây trên trời cũng bị đánh dạt qua một bên.

Bốn thân ảnh như rẻ rách từ bốn hướng bay ngược ra phía sau, người nào người nấy thân thể vặn vẹo, y phục tả toỉ, thất khiếu trào máu, nguyên lực toàn thân tán loạn, bị năng lượng cuồng bạo đánh cho choáng váng, ngũ quan đình chỉ, từ trên bầu trời âm âm rơi xuống.

"Thảm rồi....."

(1) Ngọc Linh: sư tôn của Thanh Thủy. **tác: mấy chương gần đây, sẽ ít sắc lại, cơ bản là đập nhau, gia tăng năng lực cùng cảnh giới. Có mạnh mẽ mới tiếp xúc được càng nhiều thêm mỹ nữ. Mong các đạo hữu thông cảm.**

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chữa thương

Bốn thân ảnh như rẻ rách từ bốn hướng bay ngược ra phía sau, người nào người nấy thân thể vặn vẹo, y phục tả toỉ, thất khiếu trào máu, nguyên lực toàn thân tán loạn, bị năng lượng cuồng bạo đánh cho choáng váng, ngũ quan đình chỉ, từ trên bầu trời âm âm rơi xuống.

"Thảm rồi....."

Hàn Phong trong nội tâm cười khổ không thôi. Thần thức hắn bị thương nặng không thể lan toả quá xa để khống chế, khiến cho hoá tinh kia cuồng bạo phát nổ đến mức làm bị thương chính mình. Khoảnh khắc khi sóng năng lượng va chạm tới, *Thánh Linh Hộ Thuần* đã không thể chống đỡ nổi ba giây mà rã rạc tan vỡ. Dù sao nguyên lực còn lại của hắn cũng quá ít đi. Cũng may không lâu trước đó đã có chút đột phá về cảm ngộ thiên địa, thân thể phần nào hoà được vào hoàn cảnh nơi đây. Nếu không hắn có khả năng vô cùng ngu xuẩn mà tự đập chết mình.

Hắn cũng không phải lo lắng ba người kia bị thương mà cảnh báo. Ngoài Nguyệt Hồng kia còn có khả năng làm ám giường ra, hai tên còn lại đúng là chết không đáng bận tâm. Thế nhưng bọn hắn tạm thời chưa thể chết được, Hàn Phong còn cần ba người họ mở cửa bí cảnh đấy.

Hàn Phong gắng gượng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một đám đan dược nửa nuột xuống. Lại là đem mấy cây *Dương Tâm Toả Hồn thảo* cùng nhau gặm nhấm, ổn định tâm thần. Đan dược này khi ra ngoài lịch lãm đã được sư tôn ném vào trong nhẫn, số lượng cũng không phải nhiều lắm. Dù sao đã ba đời tổ sư gần nhất không có ai theo đuổi việc luyện dược nữa, những thứ này đều là tiêu hao phẩm, dùng một viên sẽ ít đi một viên đấy.

Hàn Phong xếp bằng dưới đất, hai tay kết ấn hỗ trợ việc hấp thu dược lực. Hắn cũng không lo lắng đám người Nguyệt Hồng quấy rầy. So với hắn cách xa vụ nổ thì bọn họ còn thảm hơn. Lúc này đều là tự mình mỗi người một góc, nhanh chóng thi triển thủ đoạn khôi phục. Trong hoàn cảnh này, mất đi năng lực là điều tồi tệ nhất.

Đan dược vào bụng hoá thành một cỗ nhiệt lưu ôn hoà chảy khắp toàn thân Hàn Phong. Lại được nguyên lực thúc đẩy, dược lực càng thêm mau chóng len lỏi khắp các kinh mạch trên thân thể, chữa trị ám thương cùng gia cố lại cho thêm phần vững chắc. Hắn có tới ba nơi cần phải lưu ý.

Một chính là đan điền, nơi đó hiện giờ một mảnh hỗn loạn, âm dương đồ bị phản chấn đến nứt nẻ, nguyên lực theo từng khe hở tiết ra ngoài không thể khống chế. Hàn Phong cố nén đau đớn cực độ lại, đem dược hoá bao bọc lấy âm dương đồ, nhốt luồng nguyên lực lại thành một cái lồng hoá điểm. Cùng với đó là dược lực mau chóng được điều động tới, dược hoá bắt đầu từng chút một luyện hoá, đem chúng hết sức ôn nhuận bảo dưỡng nơi này.

Đan điền vị trí ấy tạm thời chỉ có thể xử lý như vậy. Thần thức cũng cần mau mau chữa trị. Không có thần thức, hắn chẳng khác nào người mù, cũng khó có thể phát huy cùng khống chế uy lực thuật pháp. Hắn cũng không muốn chính mình nổ chết bản thân một lần nữa đâu đấy.

Hàn Phong hai tay bấm quyết, lồng hoá điểm dưới đan điền khẽ hé mở, rút ra một chút nguyên lực. Hắn mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, lúc này nhận ra không ổn. Hiện tại phía dưới một mảnh đau đớn, mỗi lần muốn rút ra chút ít nguyên lực đều như bị xé rách thân thể, lại lấy ra không được bao nhiêu, căn bản không đủ sử dụng thuật pháp nào cả. Nếu để đám người Mạc Quân Tà nhận thấy, có khả năng chính mình sẽ phơi xác nơi đây.

Gặp phải nguy cơ, Hàn Phong càng phải thêm tỉnh táo. Hắn nén đau đớn lại, khuôn mặt tỏ ra bình thường, lúc này cuốn lấy dược lực của *Dương Tâm Toả Hồn thảo* hướng về nguyên thần trong mi tâm bao bọc ôn dưỡng.

Mỗi người sinh ra đều có nguyên thần. Nguyên thần này vốn vô hình vô ảnh, thế nhưng lại điều khiển toàn bộ hoạt động của thân thể. Nguyên thần còn, người còn tồn tại. Nguyên thần diệt, vậy người chính thức từ vong. Thông thường theo tu vi tăng lên, nguyên thần cũng tự động lớn mạnh theo tương đương phù hợp với cảnh giới. Tu sĩ khi đạt đến độ cao nhất định, nguyên thần lớn mạnh thậm chí có thể từ hư hoá thực, thoát ly thân thể tiến hành đoạt xá sống lại, vô cùng thần kỳ huyền bí. Sự thần bí của nguyên thần trải qua hàng tỉ năm tu chân giới cũng vẫn chưa thể nghiên cứu thấu triệt.

Dương Tâm Toả Hồn thảo hoá thành một dòng dược lực vô cùng ôn nhuận mát lạnh bao bọc lấy nguyên thần Hàn Phong, đem nó cẩn thận nâng niu chăm sóc, cũng khiến cho Hàn Phong bình tĩnh lại. Dược lực của linh thảo này vô cùng thần kỳ, không ngờ làm cho thần hồn hắn cảm nhận được một tia lớn mạnh cùng vững chắc vô cùng chân thật. Hàn Phong trong lòng chấn động. Linh thảo này chỉ có tác dụng trấn thần, nếu đem luyện thành *Dương Tâm Toả Hồn đan* cũng chỉ có tác dụng tăng cảm ngộ quy tắc hoá thuộc tính, giữ vững nguyên thần không bị đốt cháy mà thôi. Tuyệt đối không thể có tác dụng nghịch thiên như hiện tại được. Hắn trong lòng đại động, cẩn thận xem xét kỹ lưỡng một lần nữa. Nguyên thần của hắn đúng là đã tiêu hao gần như suy kiệt, lại càng là bị đánh cho xơ xác, lúc này cũng chỉ mới khá lên được đôi chút. Thế nhưng nếu để hắn khôi phục hoàn toàn, vậy khẳng định so với trước đây lớn mạnh hơn không chỉ một thành!

Một cây linh thảo, khiến cho ít nhất nửa năm tu hành được rút ngắn lại?

"Mẹ nó! Trong nhẵn trừ vật của ta còn gần trăm cây. Đám hoàng thất kia coi vật này là rau cải trắng sao, từ nơi nào đào được nhiều vậy?"

Vội định lực của Hàn Phong cũng không nhịn được mà cười đến toét cả miệng, nội tâm hưng phấn lấy ra một cây nữa ném vào miệng nhai nuốt. Hắn hiện tại coi như tiểu phú hộ, thoải mái tiêu xài một lần cho sung sướng. Chờ khi trở về lại đem Thượng Quan Nghi kia ra chiều chuộng một phen, đem nàng chơi đến thần trí mơ hồ, đến lúc đó phải dụ khị nàng về bảo khổ tìm cho hắn thêm vài trăm cây nữa.

"Hắc hắc, tốt nhất là đem tiểu công chúa kia ra làm thịt, đến lúc ấy cả người cả vật đều là của ta."

Hàn Phong trong lòng dâm tà thâm nghĩ. Cảm nhận thấy nguyên thần từ từ hồi phục cùng lớn mạnh, hắn mới hơi có chút an tâm lại. Lúc này chỉ còn một mối bận tâm cuối cùng, cũng là nghiêm trọng nhất: mắt trái của hắn đã nổ tung.

Tà Vương Đồng này không ngờ uy lực mạnh mẽ đến vậy. Khi mới xuất sơn, hắn đã thử nghiệm Phi Hành thuật. Lúc ấy khi lên cao gần hai trăm dặm thì cơ thể đã bị áp lực bên trên ép cho thiếu chút nổ tung, chỉ có thể lượn lơ phía dưới. Lúc này đây thi triển một thức *Thần Thương* không ngờ lại có thể đột phá năm trăm dặm, sờ đến chút ít bí mật vô cùng rung động kia. Đồng thuật này, hắn không thể để mất được. Nhất là việc mất trái không còn chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới thâm mỹ, về sau làm sao lừa được nữ nhân nữa.

"Cũng may mắn cho ta. Một khi bản nguyên xuất hiện, Tà Vương thành hình thì có thể tái tạo lại được. Nếu không thật sẽ trở thành Hàn Chột mắt."

Hàn Phong trong lòng thâm nghĩ, sâu bên trong hốc mắt trái có căn nguyên tà vương. Chỉ cần nguyên lực của hắn khôi phục, có thể kích hoạt căn nguyên này tạo thành bản nguyên lực, xây dựng lại Tà Vương Đồng. Cũng không biết đám sinh vật vực ngoại kia làm sao lại nghĩ ra thứ pháp môn thần kỳ như vậy.

"Tạm thời nguyên lực không thể vận dụng, thế nhưng đợi đến khi khôi phục thì ta có lẽ đã xanh cỏ rồi. Lúc này cần chuẩn bị sẵn sàng việc khôi phục mắt trái."

Hàn Phong cẩn thận tính toán. Chuẩn bị cho việc khôi phục này cần thật nhiều cực dương cùng cực âm khí. Hắn trong lòng khê động, khi trước muốn hấp thu một tia cực dương cần phải phản xạ ánh sáng mặt trời lên gương đồng, sau đó từng chút một thu lấy vào trong mắt. Chính là do sợ cực dương quá nồng đậm, vượt quá chịu đựng mà làm mình bị mù. Thế nhưng hiện tại không giống, nhẵn cầu đã nổ tung, vậy cần gì cố kỵ nữa? Có lẽ nên thử một lần.

Hàn Phong trong lòng đánh liều, trong hoàn cảnh hiện tại thì tất cả mọi khả năng thủ đoạn đều phải đem ra vận dụng. Hắn không do dự mở ra mí mắt trái, bên trong là một mảnh bầy nhầy trống rỗng vô cùng kinh dị. Hàn Phong đem mắt trái hướng thẳng lên mặt trời nhìn tại.

"Tà Vương - Hấp Thu!"

Sâu trong mắt trái, căn nguyên tà vương khê động, lúc này truyền ra lực hút nhẹ nhàng, đem từng tia từng tia cực dương khí hấp thu lại đây, vây quanh lấy trong tròng mắt. Hàn Phong ngoài cảm giác hơi chút ngứa ngáy ra thì không thấy nguy hiểm nào nữa, lúc này mới tăng cường thêm cường độ hấp thu, mí mắt hoàn toàn mở rộng hướng phía thái dương điên cuồng thôn phệ.

Cực dương khí chưa bao giờ nồng đậm đến thế, chỉ mới qua mười mấy hô hấp, mức độ nồng đậm của nó lúc này đã tương đương với mười mấy ngày tu luyện trước đây của Hàn Phong. Hắn tâm thần vận chuyển, dương khí xoay tròn quỹ đạo, nhanh chóng hình thành một đám kinh mạch đặc biệt trong tròng mắt trái, lại qua vài tức thời gian đã hình thành một nhẵn đồng hoàng kim. Hàn Phong khê chớp chớp, tầm nhìn cơ sở trước đây lúc này đã được lấy lại.

"Tạm thời như vậy, không nên quá tham lam. Chờ sau khi có thêm cực âm lại tiến hành hấp thu tiếp."

Hàn Phong cũng biết điểm dừng, đối với đồng thuật này lại càng cần sự hoà hợp âm dương. Hắn thu hồi mắt trái, trong lòng suy tư. Giữa sa mạc hoang vu này thì lấy đâu ra cực âm khí chứ...

Hàn Phong nhìn quanh một hồi, đột nhiên khoé miệng nổi lên nụ cười tà ác. Nguyệt Hồng kia không phải có một đám nguyên âm hắn còn chưa có khai thác sao. Hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hàn Nguyệt Tộc

*Tiêu Ngọc Nhi nằm tênh hênh giữa giường, thân thể lấm tấm mấy giọt mồ hôi, đồ ửng mề người khe khẽ nhuyển động. Nàng dưới hạ thân đã là một mảnh mơ hồ, hai mép thịt căng mọng vênh cao thâm đắm dâm thủy lúc này cắm vào một trái dưa leo, không ngờ lại đang liên tục lui tới ra vào, dâm thủy long lanh tiết ra ướt đầm đầm lông mao, nhều cả xuống đệm.

Nàng ánh mắt mơ hồ, khuôn mặt tràn đầy mê mẩn, trong miệng liên tục phát ra tiếng rên rỉ âm thầm. Đã mấy tháng trôi qua, Hàn Phong ra ngoài không về làm cho nàng toàn thân vô cùng khó chịu. Hạ thân lại càng là bức rứt trống trải, không lúc nào không ẩm ướt, không lúc nào không cần thoa mỡ. Nếu... Nếu có ai đó... Nàng cũng bắt chước!

Pthang1235 đứng ngoài cửa sổ, một tay cầm mấy tờ kim phiếu, tay kia liên tục cho xuống đống quần xóc này, bộ dáng vô dùng dâm tiện. Hắn lý trí càng lúc càng điên cuồng. Chủ nhân luôn cao cao tại thượng kia, lúc này không phải cũng...*

.....

Hàn Phong nhìn quanh một hồi, đột nhiên khoe miệng nổi lên nụ cười tà ác. Nguyệt Hồng kia không phải có một đám nguyên âm hắc còn chưa có khai thác sao. Hắc hắc.

Tạm thời chưa nên trở mặt với nàng. Nguyệt Hồng này vô cùng quý dị cùng thần bí, trước hết cứ lợi dụng nàng mang mình vào trong bí cảnh, sau đó sẽ ra tay bắt giữ là được. Đối với việc này, hắc vô cùng nắm chắc.

Lại điều tức thêm hai canh giờ, bấy giờ Hàn Phong mới thở ra một ngụm trọc khí. Thân thể đã bớt đau nhức, đan điền cũng đang dần ổn định lại, nguyên thần cũng từ từ khôi phục, chỉ có mắt trái nơi đó là một mảnh nóng bức, hơi có chút khó chịu mà thôi.

Hắn lúc này động thân đứng lên, tuy là hơi có chút không khoẻ, thế nhưng vẫn có thể thư giãn gân cốt được. Nguyên thần khẽ vận chuyển, thần thức đã có thể toả ra bên ngoài ba trượng. Lập tức toàn thân thu hút lại phong chi lực, để gió cuốn hắn bay lên bầu trời.

Hàn Phong hơi có chút không thích ứng, loạng choạng thiếu chút đã ngã xuống bên dưới. Kiểu di chuyển này thật là bị động bất tiện, xem ra cần mau chóng khôi phục nguyên lực. Việc này đoán chừng phải mất đến ba ngày thời gian.

Hắn mau chóng ổn định tâm thần, hướng về phía ba người kia di chuyển lại.

Ba người này, Mạc Quân Tà là bị thương thảm nhất. Lúc này lão đầu tóc tro trắng, áo quần toi tả thùng lỗ chỗ, da thịt lại càng là từng mảng cháy đen, bốc lên khói xám khét lẹt. Hắn quanh thân quấn một vòng huyết quang, trên đỉnh đầu có hạt châu màu lam lơ lửng, toả ra từng luồng lam khí bao bọc lấy thân thể hắn lại. Mạc Quân Tà khoe miệng co giật, hai mắt trợn trừng tức giận nhìn Hàn Phong, thế nhưng cũng là tràn đầy sợ hãi cùng kinh hoàng. Hắn thề, khi mà chuyện này kết thúc thì sẽ lập tức cao chạy xa bay, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại sát tinh này nữa.

Hàn Phong cười nhạt nhìn lão, cũng không có ý định ra tay. Chưa nói hắn tạm thời không có lực lượng đó, lại là lão già này một khi gặp phải nguy cấp chắc chắn sẽ điên cuồng phản kích, lưỡng bại câu thương với mình. Không có gì tốt đẹp cả. Hắn đem ánh mắt hứng thú chuyển lên *Hàn Thủy châu* lơ lửng trên đầu lão. Hạt châu này thật sự là một bảo vật đấy, hứng chịu hoàn toàn một kích *Lưu Tinh Viêm Bộc* mà không hề hư hao suy chuyển. Nếu đem nó tặng cho Thanh Thủy, có phải hay không nàng sẽ đồng ý với hắn vài tư thế hoang đường nữa. Hì hì.

Mặc kệ Mạc Quân Tà trừng mắt với mình. Hàn Phong chuyển dời ánh mắt qua Thất Long. Tên này bị thương nhẹ hơn Mạc Quân Tà, thế nhưng cũng là toàn thân cháy đen, khoe miệng trào máu, lúc này đang ngồi xếp bằng, quanh thân chật vật bốc lên từng làn từ khí nhàn nhạt. Phía trước Thất Long, một lồng đèn có chút cổ xưa tàn phá nhẹ nhàng lơ lửng, toả ra ánh sáng bảy màu yếu ớt bao trùm lấy thân thể hắn. Lồng đèn này bên trên có bảy tinh điểm tối đen, sắp xếp thành hình cái gáo múc nước, lại giống như cái muỗng, nhìn qua tựa như tinh không đồ của vùng trời xa lạ nào đó.

Hàn Phong nhíu mày, lồng đèn này có chút kỳ quái, không ngờ làm cho mắt trái của hắn giật giật, truyền ra cảm giác... thân thiết? Hắn tập trung quan sát kỹ, cảm giác vừa rồi không ngờ lại biến mất, phá lồng đèn vẫn lơ lửng ở đó như cũ.

Hàn Phong lắc lắc đầu. Vật này tạm thời cho tên Thất Long giữ hộ, sớm muộn cũng phải thu vào trong tay, trước hết không vội trở mặt với hắn. Hắn đem tâm thần chuyển dời lên Nguyệt Hồng lúc này xếp bằng ở đằng kia.

Hàn Phong khoe miệng cười tà nhìn Nguyệt Hồng tựa như nhìn món ăn. Nàng này không huy động pháp bảo phòng ngự, vậy nên bị thương cũng là nặng hơn tên Thất Long kia. Lúc này xung quanh thân thể tràn đầy băng kính nứt nẻ, khuôn mặt vô cùng tái nhợt thờ đờ. Trên trán, ấn ký bán nguyệt mờ ảo chột sáng chột tắt, mơ hồ không rõ. Khuôn mặt cũng theo đó liên tục biến đổi từ lạnh lùng sang kiều diễm, vô cùng quý dị.

"Hắc. Thú vị!"

Hàn Phong nhìn trạng thái của nàng, trong lòng lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ. Nguyệt Hồng này từ khi còn ở nhà Vương thúc đã biểu hiện ra điểm quý dị. Khi dùng bữa thì dịu dàng thân thiết, lúc ra đi lại lạnh lùng vô cùng. Cảm xúc thay đổi đột ngột đến mức làm hắn trở tay không kịp. Khi đó, hắn đã thử vận dụng Tà Vương Đồng nhìn nàng một cái.

Nguyệt Hồng này không ngờ lại có hai thái cực đối nghịch trong tâm thần, luân phiên xuất hiện, làm cho tính cách của nàng cũng thay đổi theo. Sau vài lần thử nghiệm cùng quan sát nữa, Hàn Phong lại càng bất ngờ hơn khi mọi chuyện không phải như hắn nghĩ. Không phải có hai thái cực trong tâm thần, mà chính là có hai linh hồn. Một cơ thể, hai linh hồn, luân phiên xuất hiện.

"Hàn Nguyệt tộc, một bộ tộc biết mất từ mười vạn năm trước. Không ngờ lại gặp được Hàn Nguyệt tộc a, hắc hắc."

Nguyệt Hồng này không biết nguyên nhân tại sao lại mang theo một linh hồn của Hàn Nguyệt tộc. Là do có sự tồn tại của nó, nàng mới có thể trở thành tu sĩ. Chính xác hơn, khi linh hồn kia nắm quyền điều khiển thân thể sẽ biểu hiện ra lạnh như băng, tập trung tu luyện. Linh hồn còn lại lại tràn đầy kiều diễm ái tình. Vừa kiều diễm vừa lạnh lùng vô tình, hai thái cực này làm Nguyệt Hồng toả ra sức hút vô cùng hấp dẫn khó cưỡng, khiến cho nam nhân điên cuồng muốn đè nàng ra mà chà đạp.

"Mặc kệ người là ai hay có mục đích gì, nguyên âm của người ta đã quyết định thu lấy."

Hàn Phong nghe thấy nhẹ giọng lẩm bẩm. Nguyệt Hồng phía bên kia đột nhiên toàn thân nổi lên gai ốc, đáy lòng không hiểu sao run rẩy, toàn thân không được tự nhiên mở ra hai mắt nhìn xung quanh. Khi nhìn thấy Hàn Phong cùng nụ cười dễ chịu của hắn nàng đột nhiên có cảm giác thân thể như bị lột trần, toàn bộ trên dưới bị phơi bày, ngay cả huyết hoa phía dưới cũng là run rẩy nhuyển động, không ngờ tuôn ra tí ti dâm dịch, trong suốt mê người.

"Nguyệt nhi, có thể lên đường chứ?"

Hàn Phong cố gắng làm một bộ mặt chân thành cùng thân thiện nhất, thế nhưng rơi vào mắt Nguyệt Hồng trông thế nào cũng thành dâm đảng dễ chịu, so với Thất Long cùng Mạc Quân Tà kia còn đáng ghét vạn lần. Nhất là trong tâm thần không hiểu sao lại dâng lên một cỗ quyền uy cùng mê say đối với Hàn Phong kia, không ngờ còn muốn.... muốn hắn chơi nàng. Nguyệt Hồng không nhận được lạnh như băng nhìn Hàn Phong.

"Người là tên khốn. Đang yên lành đột nhiên phát cuồng công kích ba người chúng ta. Người muốn làm gì hả!"

Nguyệt Hồng vừa nằng chừ vừa vùng lên hướng về phía Hàn Phong đánh tới. Hàn Phong không ngờ nàng ta lại mạnh động tới vậy, không thể làm gì hơn là cố gắng né tránh, liên tục giải thích.

"Ta là muốn thử nghiệm một chút mà thôi. Người có cần đi lên đồi công đạo như vậy không? Hai tên kia còn chưa nói gì đâu đấy!"

Đáp lại Hàn Phong chính là một chương băng hàn của Nguyệt Hồng. Thế nhưng nguyên lực của nàng thật sự tiêu hao quá độ, chương phong phù phiếm không chút uy lực. Sau hơn chục chiêu, Nguyệt Hồng đã là thở không ra hơi, lồng ngực phập phồng tức giận. Đột nhiên từ trong tay áo rút ra một ngân châm hướng Hàn Phong đâm tới.

Hàn Phong biến sắc, nhìn thăm trạng của Mạc Quân Tà kia, hắn cũng không muốn bị trăm này chạm tới đâu đấy. Không thể làm gì khác hơn là vội vàng bay lên trời né tránh, trong miệng liên tục trấn an nàng.

"Dừng tay. Ta chưa làm gì người cả!"

Hàn Phong lời nói vô tình, thế nhưng rơi vào trong tai Nguyệt Hồng lại tràn ngập hữu ý. Trong đầu không hiểu sao lại xuất hiện cảnh tượng chính nàng quỳ mọp dưới đất, ánh mắt van xin, mà tên khốn kia lại là đem côn thịt dơ bẩn của hắn cắm vào trong miệng nàng.

Nguyệt Hồng tức giận xuyết ngất, nguyên lực trong cơ thể không chút giữ lại điên cuồng đuổi theo Hàn Phong. Ngân châm ánh lên lam sắc kịch độc, hướng hậu tâm Hàn Phong đâm tới.

Hàn Phong vẻ mặt khó coi, "sùng vật" này tại sao lại "làm phản" như vậy. Hắn không thể không gia tăng tốc độ chạy đi, trong miệng liên tục giải thích.

"Ta chỉ là đánh một chương nhẹ nhàng thôi mà!"

Nguyệt Hồng trong đầu hiện lên đủ loại cảnh tượng. Hàn Phong kia tay nắm côn thịt dơ bẩn, không ngờ lại dám đem nó quất liên tiếp trên mặt nàng. Không dừng lại ở đó, hắn còn dám đem nó xâm nhập vào huyết hoa bên dưới, nhấp nhấp ra vào. Vừa nghĩ đến đây, hạ thân nàng lại trào ra càng nhiều dâm thủy, thân thể nóng bức bủn rủn, hai đùi không tự chủ được khe khẽ dãn rộng, dường như là động tác quen thuộc.

"Người... Cấm miệng! Đáng chết!"

Nguyệt Hồng khuôn mặt đỏ bừng căm hận quát mắng Hàn Phong. Ngân châm đột nhiên vụt rời khỏi tay, hướng thẳng về phía hắn bay tới. Hàn Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vệt ngân quang xẹt qua không gian bay nhanh về hướng này. Hắn không nhận được chửi rủa một câu, nén đau đớn dưới đan điền điều động một đám nguyên lực, hai tay lập tức kết ấn hô lên.

"*Thánh Quang Hộ Thuần!*"

Một bán cầu lấp lánh ánh sáng lập tức xuất hiện trước mặt Hàn Phong, bốc lên từng tia dục hỏa mờ ảo bao bọc hắn lại. Thế nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn còn nguyên đó không hề biến mất. Hắn khuôn mặt lại càng thêm âm trầm, ánh mắt điên cuồng một tay hướng về bầu trời gào thét.

"Thánh Dục - Lạc Vũ!"**tác: một mỗi vô cùng vì cái máy tính. Có ai hiểu tại sao gõ abcd... Mà nó ra 1234 không?**

Bạn đang đọc truyện *Nhân Dục Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.